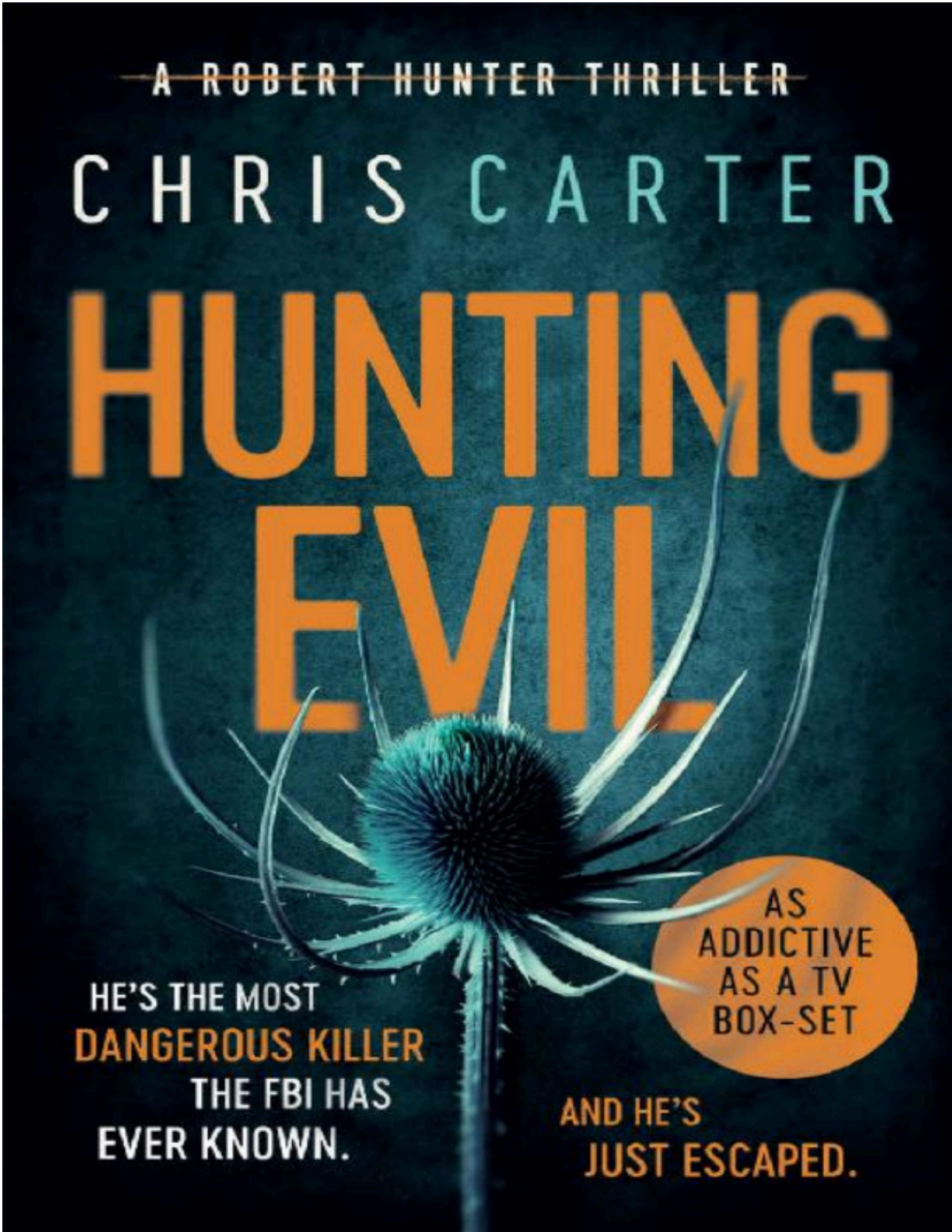
A ROBERT HUNTER THRILLER

CHRIS CARTER

HUNTING EVIL



AS ADDICTIVE AS A TV BOX-SET

HE'S THE MOST DANGEROUS KILLER THE FBI HAS EVER KNOWN.

AND HE'S JUST ESCAPED.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CHRIS CARTER

HUNTING EVIL



SIMON &
SCHUSTER

A CBS COMPANY

Yazarın Notu

Kötülüğü Avlamak Hunter gerilim serisinin onuncu romanıdır. Aynı zamanda yazdığım ilk devam filmi. Şundan devam ediyor: *Kötü Bir Zihin*Bu hikayenin gerçekten başladığı serinin altıncı romanı. Her ne kadar bu serideki diğer tüm kitaplar ayrı ayrı okunabilse de, bir romanın hikayesi önceki kitaba bağlı olmadığından, *Kötülüğü Avlamak* farklı. Ayrıca okumanızı tavsiye ederim *Kötü Bir Zihin* Bir noktada Hunter ve Lucien arasındaki geçmişi tam olarak anlamak

için.

*

Tüm romanlarımda yalnızca Los Angeles şehri ve çevresinde değil, aynı zamanda hikayenin Hunter ve Garcia'yı götürebileceği her yerde gerçek mekânları kullanmak için elimden geleni yaptım. Bu sebeple özür dileme ihtiyacı hissediyorum. Senaryoya daha iyi uyum sağlamak için *Kötülüğü Avlamak*Amerika Birleşik Devletleri'nde birkaç hayali kuruluş ve bölge yaratma özgürlüğünü kullandım.

Ayrıca bir sahneyi değiştirdiğim için herkese bir özür borçlu olduğumu hissediyorum. *Kötülüğü Avlamak*. Önceki romanımın sonunda – *Ölüler Galerisi* – Okuyuculara bir sonraki kitapta ne olacağına dair hızlı bir ön izleme sunuyorum. *Ölüler Galerisi* aslında ilk bölüm olan şeyle bitiyor *Kötülüğü Avlamak*. Bu bölümü gözden geçirdikten sonra yazmaya başladığımda *Kötülüğü Avlamak*, o ilk sahneye biraz daha etki ve gerilim katmaya karar verdim. Bu nedenle bu romandaki açılış bölümü, son bölümden biraz farklıdır. *Ölüler Galerisi*karakter adı değişikliği de dahil. Lütfen bunun için beni bağışlayın.

Bu roman, uzun yıllar boyunca bize inanılmaz bir destek sağlayan dünyanın her yerinden okuyuculara ithaf edilmiştir.

Hepinize kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum

Bir

O sabah, arızalı bir kamyonun ABD 58 numaralı karayolunun kaygan yollarından birini kısmen kapatması nedeniyle, Jordan Weaver'ın evi ile işyeri arasındaki neredeyse dokuz mili kat etmesi tam olarak yirmi sekiz dakika otuz bir saniye sürdü; normalden yaklaşık on iki dakika daha uzun. Park etmek ve arabasından personel giriş kapısına kadar yürümek ona bir dakika yirmi iki saniyeye daha mal oldu. Güvenlik kontrolü, içeri girme, çantasını dolabına bırakma ve banyoya hızlı bir yolculuk, zamanına sekiz dakika kırk dokuz saniye daha ekledi. Personel kafeteryasında hızlı bir fincan kahve alıp istasyonuna giden L şeklindeki uzun batı kanadı koridorunda son yürüyüşünü yaptı - bir dakika yirmi yedi saniye, bu da toplamda Jordan Weaver'ın zaman aldığı anlamına geliyordu. Virginia'daki Lee yüksek güvenlikli federal hapishanesinde revir kontrol odası gardiyanı, ön kapısından hayatının en kötü gününe geçmesine tam kırk dakika dokuz saniye kala.

Koridorun köşesini dönüp gözleri hemen önündeki kare kontrol

istasyonuna sabitlendiğinde Weaver boğazının sıkıştığını ve kalbinin göğsünün içinde hızlandığını hissetti. Büyük kurşun geçirmez cam pencerelerle çevrelenmiş istasyon hiçbir zaman gözetimsiz bırakılmadı, ancak Weaver durduğu yerden kontrol odasının içinde kimseyi göremiyordu ki bu da bir numaralı endişe verici gerçekti. İkinci endişe verici gerçek, odanın saldırıya dayanıklı kapısının ardına kadar açık bırakılmış olmasıydı; kural kitabına göre bu kesinlikle hayır-hayırdı, ama aslında Weaver'ın omurgasından aşağı bir korku ürpertisi gönderen şey, onun kahvesini düşürüp dua etmesine neden oldu. Tanrım, bunun sadece korkunç bir rüya olduğunu, pencerelerin içinden akan kan sıçramalarını ve lekeleri görebiliyordu.

'Hayır, hayır, hayır. . .'

Weaver'ın sesi, yürüyüşten şimdiye kadar yaptığı en hızlı sprint koşusuna geçerken daha da yükseldi. Her adımda kemerinden sarkan büyük anahtar topu yüksek sesle sağ kalçasına çarpıyordu. Dört saniyede kontrol odası kapısına ulaştı ve kabus gerçeğe dönüştü.

Yerde, kurşun geçirmez bölmenin içinde, Muhafız Vargas ve Bates'in cesetleri devasa bir kan havuzunun içinde yatıyordu; her ikisinin de başları beceriksizce geriye doğru bükülmüş, boğazlarındaki yaraların boyutu ortaya çıkıyordu; kalın, kaba kesikler tüm genişliği kapsıyordu. tüm boyunlarını dilimleyerek
iç şah damarı, ortak şah damarı ve hatta tiroid kıkırdağı yoluyla.

'Kahretsin!'

İki gardiyanın karşısındaki odada, Norfolk'taki Old Dominion Üniversitesi'nden yeni mezun olmuş, 24 yaşındaki Asyalı Amerikalı Hemşire Frank Wilson vardı. Vücudu döner bir sandalyenin üzerine şekilsiz bir şekilde örtülmüştü. Boğazı o kadar vahşice kesilmişti ki başının kesilmemesi bir mucizeydi ama Vargas ve Bates'in aksine Wilson'ın gözleri hâlâ açıktı ve dehşetle doluydu. Garip bir şekilde, başının düştüğü açı göz önüne alındığında, Wilson sanki ölümden sonra bile hâlâ yardım için yalvarıyormuşçasına doğrudan Weaver'a bakıyormuş gibi görünüyordu. Üç cesedin de iç çamaşırları hariç tüm kıyafetleri çıkarılmıştı. Gardiyanların silahları da kayıptı.

'İsa aşkına! Burada ne oldu?'

Kafası karışan ve sarsılan Weaver, ana kontrol konsoluna ve alarm düğmesine ulaşmak için Vargas'ın bedeninin üzerinden geçmek zorunda kaldı. Sağ avucunu ona vurduğunda, tüm tesis anında sirenlerin sağır edici çığlıklarıyla kaplandı.

Tesisin batı kanadındaki revirde sekiz ayrı tıbbi hücre bulunuyordu ve günlük listeye göre yalnızca bir mahkum geceyi orada geçirmişti; bir numaralı tıbbi hücredeki mahkum. Weaver'ın gözleri hemen orta

konsolun hemen üzerindeki kan sıçramış monitörlere, özellikle de en soldaki hücreye kaydı.

Hücre boştu ve kapısı ardına kadar açıktı.

'Bok! Bok! Bok!'

Weaver bacaklarının altında zayıfladığını hissetti. Dokuz yıldır Lee federal hapishanesinde revir gardiyanı olarak çalışıyordu ve bu süre zarfında tek bir mahkum bile kaçmamıştı.

“Kahretsin!” Weaver yüksek sesle bağırdı. 'Bu nasıl oldu?'

Bakışları bir kez daha kontrol odasında dolaştı. Weaver daha önce hiç bu kadar kan görmemişti ve maksimum güvenlikli bir hapishane gardiyanı olmanın getirdiği tehlikelere rağmen bu iş yüzünden hiç bir meslektaşını kaybetmemişti. 'Şiiiiiiiiit!'

Weaver aniden durakladı, beyni sonunda o zamana kadar bir şekilde gözden kaçırdığı bir şeyi fark etti.

Yarı açık bir çekmecenin içinden yanıp sönen soluk beyaz bir ışık geliyordu.

'Ne oluyor be?'

Weaver, gitmesi gereken yere ulaşmak için bir kez daha Vargas'ın cesedinin üzerinden geçmek zorunda kaldı. Sağ ayağı yere değdiğinde tabanı ile muşamba zemin arasında kalan kalın kan tabakası ayağının kaymasına neden oldu. Weaver'ın elleri içgüdüsel olarak ileri doğru fırladı ve umutsuzca tutunacak bir şey aradı. Sol eli hiçbir şey bulamadı ama sağ eli, yanıp sönen ışığın geldiği yarı açık çekmeceyi tutmayı başardı. Kendini toparlamaya çalışırken ayağı tekrar kaydı. Sonuç olarak çekmeceyi daha da sıkı tuttu ve çekmeceyi tamamen açtı.

Weaver, sirenlerin yüksek sesli çığlıklarına rağmen çekmece açılırken gelen tuhaf "tık" sesini duydu.

Bu, kafasının tamamı patlayıp kan, kemik ve gri madde yığınına dönüşmeden önce duyduğu son sesti.

İki

Ulusal Şiddet Suçları Analizi Merkezi (NCAVC), 1981'de kurulmuş, ancak resmi olarak Haziran 1984'te kurulmuş uzman bir FBI departmanıydı. Ana misyonu, yalnızca kolluk kuvvetlerine değil, aynı zamanda olağandışı veya tekrarlanan şiddet suçlarının soruşturulmasında yardım sağlamaktı. ABD toprakları içinde ve aynı zamanda dünya çapında.

NCAVC başkanı Adrian Kennedy, bölümün soruşturmalarının çoğunu ya Virginia'daki Quantico kasabası yakınlarındaki FBI eğitim akademisinde bulunan departmanın genel merkezinden ya da ünlü J. Edgar'ın en üst katındaki geniş ofisinden koordine etti. Kuzeybatı

Washington DC'deki Hoover Binası. Ancak o sabah şans eseri göğüs cebinde cep telefonu çaldığında Kennedy ofislerinin hiçbirinde yoktu. FBI ile Los Angeles Polis Departmanı arasındaki ortak seri cinayet soruşturmasını sonuçlandırmak için Los Angeles'a uçmuştu.

Kennedy, LAPD'den Dedektif Robert Hunter ve Carlos Garcia'ya hitaben, "Özel Ajan Larry Williams'ın cenazesi iki gün sonra olacak" dedi. Onlarca yıldır sigara içmekten dolayı daha da kötüleşen doğal olarak boğuk sesi, yorgun geliyordu. 'Washington DC'de yapılacak. Belki başarırsınız diye bilmek istersiniz diye düşündüm.'

Hunter buna karşılık olarak "Ayarları yapacağız ve orada olacağız" dedi. Onun da sesi yorgun geliyordu, gözlerinin altındaki ağır torbalar son birkaç gündür ne kadar az uyuduğunu gösteriyordu.

Garcia başıyla onayladı. ‘Mutlaka orada olacağız. Özel Ajan Williams harika bir ajandı.”

"En iyilerimden biri," diye doğruladı Kennedy, sesi hüzünle kaplanmıştı. ‘Aynı zamanda iyi bir arkadaştı.’

Hunter, "Onunla çalışmak bir onurdu" diye ekledi.

Kennedy duraksadı, sanki bir şey üzerinde düşünüyormuş gibi bakışları mesafeli ve odaklanmamıştı. Tam o sırada cebindeki iş telefonunun titrediğini hissetti. Telefonu kulağına götürmeden önce sol işaret parmağını kaldırdı ve her iki dedektiften de kendisine bir dakika vermelerini istedi.

NCAVC direktörü ağızlığa 'Adrian Kennedy' dedi. Sonraki birkaç dakikayı dinlemekle geçti. İlk birkaç saniye içinde Kennedy'nin yüz ifadesi şaşkın bir ifadeye dönüştü. İki saniye daha sonra kafa karışıklığından inançsızlığa dönüştü. Bundan iki saniye sonra inanamamaktan şoka dönüştü.

'Ne demek istiyorsun, *o gitti*?'

Bu sözler Hunter ve Garcia'nın dönüp Kennedy'ye beklentiyle bakmasına neden oldu.

“Bu ne zaman oldu?” Kennedy'nin sesine bir parça korku girmeyi başardı.

“Neler oluyor?” diye sordu Garcia, yönetmene kaşlarını çatarak. Kennedy her iki dedektife de beklemelerini işaret etti.

'Bu nasıl mümkün olabilir?' Kennedy'nin omuzları omuz silkerek kalktı, sesindeki endişe hızla öfkeye dönüştü. 'Çünkü burada yanılıyorsam düzeltin ama onun bir durumda olması gerekmez miydi? *yüksek güvenlik* tesis?'

. . .

Peki, yüksek güvenlikli bir federal hapishanede tutulan bir mahkûm, sıkı korunan bir binadan, dış çevre kapılarından geçerek, durdurulmadan doğrudan özgürlüğe nasıl çıkmayı başarıyor? Orada

ne tür amatörce bir sirk güvenliğimiz var?'

. . .

"Kusura bakmayın, nereye transfer edildi?" Kennedy'nin öfkeli bakışı Hunter'ın endişeli bakışıyla bir anlığına karşılaştı.

. . .

"Yine de güvenlik şöyle olmalıydı..." Kennedy cümlenin ortasında durakladı. 'Kaç gardiyanı öldürdü?'

Kennedy cevabı duyunca eli alnına gitti ve başparmağı ve işaret parmağıyla şakaklarına masaj yapmaya başladı. “Kontrol odasında bubi tuzağı mı?” Kennedy'nin gözleri irileşti. "Kontrol odasına nasıl bubi tuzağı kurmuş olabilir?" Neyi kullanıyorsun?' . .

'Tanrı aşkına nasıl bir ele geçirdi? . . Kennedy tekrar durakladı ve sonunda bu noktada 'nasıl'ların artık hiçbir fark yaratmadığını fark etti. 'TAMAM. NCAVC direktörü, ülke çapında bir APB'nin derhal devreye girmesini istiyorum' diye emretti. 'Ve demek istediğim *hemen*, anlaşıldı mı? Ne kadar küçük olursa olsun ülkedeki her emniyet teşkilatı ve istasyonu. Herkesin bu konuda seferber olmasını istiyorum. . . herkes. Ayrıca Adalet Bakanlığı'na bunun Amerika Birleşik Devletleri Polis Teşkilatı ile Federal Soruşturma Bürosu arasında ortak bir kaçak avı olacağını bildirmenizi istiyorum.
anladın? Kendi başlarına onun peşine düşmeyecekler.' Kennedy kızgın bir nefes aldı. 'Ben de hapishane müdürünün adını istiyorum. Bu beceriksizliğin bedelini birileri ödüyor. Bahse girebilirsiniz... Daha fazlası var mı? Başka ne olabilir ki?'

On ila on beş saniye daha dinledi.

"Bekle, bekle" diye arayanın sözünü kesti. 'Bunu tekrarlamak zorunda kalacaksın. Bir nefes alın, sakinleşin ve bana söylediklerinizi tekrarlayın ama bu sefer yavaşça yapın.'

Kennedy, Hunter'a bir anlığına baktı ve yüz ifadesi yeniden değişti, bu sefer acı dolu bir ifadeye. Arayan kişiye, “Bundan emin misin?” diye sordu. “Pekala.” Sesi yarı yenilgi gibiydi. 'Bana bunun için bir resim onayı göndermeni istiyorum; ve bunu hemen yapmanı istiyorum, beni duyuyor musun?'

. . .

'Evet, şu anda.'

Kennedy görüşmeyi kesti ve cep telefonunu duvara fırlatmamak için derin bir nefes daha aldı ve yapabildiği kadar ciğerlerinde tuttu.

Hunter, "Neler oluyor, Adrian?" diye sordu, sesi endişe doluydu. Cevap yok.

Hunter tekrar "Adrian" diye sordu. 'Neler oluyor?' Sonunda Hunter'a baktığında Kennedy'nin gözlerindeki bakış boştu ve anlayıştan yoksundu ama Hunter, NCAVC direktörünün bakışında başka bir şeyi de fark etti. Henüz tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

"Gitti Robert," diye yanıtladı Kennedy sonunda. Kaçtı. Federal yüksek güvenlikli tesisten sanki orada kimse yokmuş gibi çıktım. Bu süreçte üç gardiyanı ve iki revir hemşiresini öldürdüm.'

“Kim kaçtı?” diye sordu Garcia, şaşkınlık yüzünü bir maske gibi kaplamıştı. “Az önce yakaladığımız katil olamaz.” Hunter'a doğru başını salladı. 'Henüz hüküm giymedi, bu da demek oluyor ki hiçbir zaman yüksek güvenlikli bir hapishaneye girmedi, gerçi öyle olacağından eminim.'

Kennedy, "Hayır, az önce yakaladığınız katil değil"

diye doğruladı. “Peki burada kimden bahsediyoruz?”

diye ısrar etti Garcia.

Kennedy'nin bakışları bir kez daha Hunter'a kaydı. LAPD dedektifinin birkaç saniye önce tanımlayamadığı bakış hâlâ Kennedy'nin gözlerinde geziniyordu. Hunter bu sefer kitabı açık bir kitap gibi okudu. Özür dileyen bir bakıştı bu, bir nevi 'özür dilerim'di.

Hunter, sormasına gerek olmadığı için midesinde boş bir çukurun oluşmaya başladığını hissetti. Kennedy'nin kendisine atacağı ismi zaten biliyordu.

Öte yandan Garcia'nın, NCAVC direktörünün kimden bahsettiği hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu, ancak Kennedy ile ortağı arasındaki sessiz konuşmayı açıkça gördü.

"Kim kaçtı?" diye bir kez daha itti.

Kennedy sonunda "Lucien" diye açıkladı.

Hunter gözlerini kapattı ve acıyla nefes aldı.

“Lucien?” diye sordu Garcia, gözleri Hunter ve Kennedy arasında pinpon oynuyordu. "Lucien kim?"

Hunter gözlerini yeniden açtı ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Konuya açıklık getiren Direktör Kennedy oldu.

'Lucien işkencesi.'

İsmi yüksek sesle söylerken tüm tavrı ıstıraptan kurşuni bir hal aldı.

Garcia ortağının o anda bu şekilde göründüğünü hiç görmemişti. Eğer daha iyisini bilmiyorsa Hunter'ın neredeyse korkmuş göründüğüne yemin edebilirdi.

"Lucien Folter da kim?"

Üç

Dedektif Robert Hunter, Güney Los Angeles'ın yoksul bir mahallesi olan Compton'da işçi sınıfından bir ailenin tek çocuğu olarak büyüdü. Annesi, o henüz yedi yaşındayken kanserle mücadelesini kaybetti. Babası asla yeniden evlenmedi ve bir çocuğu - beyni herkesinkinden

farklı bir hızda çalışıyor gibi görünen - çok daha hızlı bir hızda çalışan bir çocuk yetiştirmenin gerekliliklerileriyle başa çıkabilmek için iki işi üstlenmek zorunda kaldı.

Çok küçük yaşlardan beri Hunter'ın farklı olduğu herkes için açıktı. Okul ona hiçbir zaman gerçek anlamda bir meydan okuma sunmadı, aksine genç Robert Hunter'ı o kadar sıktı ve hayal kırıklığına uğrattı ki, altıncı sınıftaki tüm çalışmalarını iki aydan kısa bir sürede bitirdikten sonra hızla yedinci, sekizinci ve hatta dokuzuncu sınıfa geçti. -sınıf kitapları sırf yapacak bir şey için. Bu başarının, Hunter'ın babasına danıştıktan sonra Kuzey Batı Los Angeles'taki Mulholland Drive'daki Mirman Yetenekliler Okulu ile temasa geçen okul müdürünün dikkatini çekmesi şaşırtıcı değil. Hem akademik hem de psikolojik bir dizi testin ardından Hunter'a sekizinci sınıf öğrencisi olarak Mirman'da bir yer teklif edildi. Henüz on iki yaşındaydı.

Hunter, on dört yaşına geldiğinde Mirman'ın İngilizce, Tarih, Biyoloji, Matematik ve Kimya müfredatını başarıyla tamamlamıştı. Dört yıllık lise eğitimi ikiye sıkıştırılmıştı ve on beş yaşındayken onur derecesiyle mezun olmuştu. Hunter, tüm öğretmenlerinin tavsiyesiyle o dönemde Amerika'nın en iyi psikoloji üniversitesi olan Stanford Üniversitesi'ne 'özel koşullar' öğrencisi olarak kabul edildi.

Çekici bir genç adam olmasına rağmen çok zayıf olması, çok genç olması ve tuhaf bir giyim anlayışına sahip olması Hunter'ı kızlar arasında popülerliğini yitirmesine ve zorbalar için kolay bir hedef haline gelmesine neden oldu. Spor yapacak ne vücudu ne de yeteneği vardı ve boş zamanlarını kütüphanede geçirmeyi tercih ediyordu; burada pek çok konudaki kitapları inanılmaz bir hızla çiğniyordu. İşte o zaman kriminoloji dünyasına ve 'kötü' olarak adlandırılan bireylerin düşünce sürecine hayran kaldı.

Üniversite yılları boyunca 4.0 Not Ortalamasını (mümkün olan en yüksek) korumak, parkta yürümek gibi bir şeydi ama çok geçmeden zorbalıklardan, dayaklardan ve 'kürdancı çocuk' olarak anılmaktan bıktı. Bir arkadaşının tavsiyesi üzerine ağırlık spor salonuna kaydolmaya karar verdi ve spor yapmaya başladı.
dövüş sanatları dersleri. Antrenmanların getirdiği fiziksel yorgunluğa rağmen Hunter, profesyonel bir vücut geliştirmecinin coşkusuyla çalışmaya devam etti. Bir yıl içinde bu kadar yoğun bir eğitimin etkileri açıkça görülmeye başlandı. Vücudu etkileyici bir şekilde büyümüştü. 'Kürdan toplayan çocuk' 'formda çocuk' oldu ve karatede siyah kuşak alması iki yıldan biraz daha az zaman aldı. Zorbalık sona erdi ve kızlar birdenbire onunla ilgilenmeye başladı.

Hunter on dokuz yaşına geldiğinde zaten Psikoloji alanında diploma almıştı. *övgüyle toplamak* – ve yirmi üç yaşındayken doktora derecesini aldı. Suçlu Davranış Analizi ve Biyopsikoloji alanında.

Hunter'ın 'Suç Davranışlarında İleri Düzey Psikolojik Çalışma' başlıklı tezi, profesörlerinden biri sayesinde Quantico, Virginia'daki FBI Akademisi'nde zorunlu okuma haline geldi ve hala da öyle.

Ancak doktorasını aldıktan yalnızca iki hafta sonra Hunter'ın tüm dünyası ikinci kez altüst oldu.

Babası son üç buçuk yıldır Bank of America'nın Avalon Bulvarı'ndaki bir şubesinde güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Ters giden bir soygun sırasında Hunter'ın babası göğsüne kurşun sıktı. Hayatını kurtarmaya yönelik operasyon birkaç saat sürdü ve sonunda Hunter'ın babası komaya girdi. Artık kimsenin beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Ve Hunter, on iki hafta sonra nihayet vefat edene kadar babasının yanında oturup onun her gün yavaş yavaş uzaklaşmasını izledi. Bu on iki hafta Hunter'ı dönüştürdü. İntikamdan başka bir şey düşünemiyordu ve polis ona hiçbir şüphelinin olmadığını söylediğinde Hunter babasının katilini asla yakalayamayacaklarını biliyordu. Kendini son derece güçsüz hissetti ve bu duygu onu öfkeyle doldurdu. Suçluların zihinlerini incelemenin yeterli olmadığına cenaze töreninden sonra karar verdi. Asla yeterli olmayacaktı. Onların peşinden kendisinin gitmesi gerekecekti.

Hunter, polis teşkilatına katıldıktan sonra polis teşkilatında yıldırım hızıyla ilerledi ve LAPD için dedektiflik yapan şimdiye kadarki en genç polis memuru oldu. Bir dedektif olarak hemen, LAPD'nin Soygun-Cinayet Bölümü bünyesinde, yalnızca kapsamlı soruşturma süresi ve uzmanlık gerektiren seri ve yüksek profilli cinayet vakalarıyla ilgilenen özel bir şube olan Cinayet Özel Bölümüne (HSS) atandı. Ancak iş cinayetlere gelince Los Angeles şehri dünyadaki hiçbir şehre benzemiyordu. Bazı nedenlerden dolayı, kendine özel bir türü kendine çekiyor, hatta yetiştiriyor gibi görünüyordu.

Los Angeles Belediye Başkanını ve LAPD'yi HSS içinde elit bir varlık yaratmaya teşvik eden psikopat. Aşırı sadizm ve vahşet içeren tüm cinayetler LAPD tarafından Aşırı Şiddetli Suçlar olarak etiketlendi. Hunter, LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nin başkanıydı ve bu nedenle, tüm LAPD'deki herkesten daha fazla acımasız cinayet olay yeri görmüştü. . . durmadan. Artık hiçbir şey onu gerçekten şaşırtmadı, korkutmadı ya da şok etmedi. Garcia'yı bu kadar şaşırtan da buydu.

"Lucien Folter da kim?" diye tekrar sordu, bakışları hâlâ Hunter ile Direktör Kennedy arasında geziniyordu.

Göz teması karşılıksız değildi.

"Robert," diye seslendi Garcia. Bu kez itaatsiz çocuğunu azarlayan kızgın bir ebeveyn gibi konuşuyordu. ‘Lucien Folter da kim?’ ‘Basit bir dille ifade edersek. . .'

Hunter nihayet ortağıyla gözlerini kilitlemiş olsa da, cevap Direktör Kennedy'den geldi; sesi biraz öncesine göre çok daha uğursuz geliyordu.

‘Lucien işkencesi. . .'

Garcia onunla yüzleşmek için döndü.

'. . . insan formundaki kötülük.'

Dört

Direktör Kennedy, hapishaneden kaçışı bildiren telefon çağrısını aldığında, Lucien Folter çoktan Virginia ile Tennessee arasındaki sınırı geçmişti ve şimdi hızla Knoxville şehrine yaklaşıyordu. Hedef hedefi, en azından şimdilik, güney Louisiana'daki uzak bir sulak alanın kenarındaki küçük bir ahşap barakaydı, ancak Lucien, o anda yapabileceği en kötü şeyin koşmaya devam etmek olduğunu biliyordu. O zamana kadar Lee yüksek güvenlikli cezaevindeki alarmın verilmiş olacağını, FBI ve Eyalet Başsavcılığına bilgi verilmiş olacağını ve ABD Polis Teşkilatının muhtemelen çoktan harekete geçirilmiş olacağını biliyordu. Yüzü sabah haberlerinde yer almazdı -o olay için yeterli zamanı yoktu- ancak acil "son dakika haber" bültenlerinde yer alırdı, kaçtığını bildiren yayınlar hızla yayına girerdi ve öğle vaktinde sabıka fotoğrafı etrafa saçılırdı. ülkenin her yerinde. Lucien'in yoluna devam etmeden önce görünüşünü - büyük ölçüde - değiştirmesi gerekiyordu ve bunun için birkaç malzemeye ihtiyacı vardı; Knoxville gibi büyük bir şehirde bunları elde etmek o kadar da zor olmazdı, ama ilk önce yapılması gerekenler. Lucien'in Knoxville'e varmadan önce kullandığı gümüş rengi Chevrolet Colorado'dan vazgeçmesi gerekiyordu.

Kamyonet gardiyan Manuel Vargas'a aitti. Revir kontrol odasındaki herkesi öldürdükten sonra Lucien onların kıyafetlerini, silahlarını, cüzdanlarını ve araba anahtarlarını almıştı. Alarmın devreye girmesiyle birlikte Lucien'in muhafızlardan birinin aracını aldığını fark etmeleri uzun sürmeyecekti. Artık Lucien, Chevrolet Colorado'ya alarm verildiğinden emindi. Ülkedeki her polis o arabanın peşinde olacaktır. Ondan kurtulması gerekiyordu ve bunu hemen yapması gerekiyordu.

Lucien seçeneklerini düşünürken aniden Şans Hanım ona gülümsedi. Sağında bir dinlenme alanı yaklaşıyordu ve yaklaşık iki yüz metre uzaktan oraya park edilmiş yalnızca bir arabanın daha olduğunu görebiliyordu; yeni modellerden biri olan simsiyah bir Audi A6.

Lucien kendi kendine, "Peki, merhaba," dedi ve doğrulup yavaşlayıp dinlenme alanına yöneldi. Park halindeki araca

yaklaştığında sürücü koltuğunda cep telefonuyla konuşan bir kadın gördü. Yanında oturan kimse yoktu. Arka koltukta çocuk yoktu.

'Mükemmel.'

Lucien dört yer uzağa park etti ve kısa bir süreliğine hızla çevreyi taradı; kadının yolcusunun (eğer varsa) acil tuvalet molasına ihtiyacı olması ihtimaline karşı çalıların arasında kimseyi göremedi. Kendi kendine gülümsedi ve dikkatinin Audi sürücüsüne dönmesine izin verdi. Penceresini tamamen kapatan kadın kırk yaşlarında görünüyordu. Oturduğu yerden bakıldığında profili güzelliği kaçırıyordu; çenesi biraz fazla sivri, burnu biraz fazla yuvarlaktı. Siyah saçları kısa ve düzgün kesilmişti ve ince, kahverengi bir deri ceket giyiyordu.

Lucien şüpheli görünmemek için arabadan indi ve sürücü tarafındaki lastikleri kontrol ediyormuş gibi yaptı. Sonraki yirmi saniye boyunca Lucien kadını uzaktan inceledi. Cep telefonu eli ağzının görüşünü engelliyordu, bu da onun dudaklarını okumasını engelliyordu ama yüzündeki ifade, kaş hareketleri ve arada sırada yaptığı el hareketleri, birisiyle tartıştığını gösteriyordu. .

Lucien diğer taraftaki lastikleri kontrol etmek için kamyonun etrafından dolaştı ve bu arada dinlenme alanına girmek için yavaşlayan diğer araçlara da göz kulak oldu. Hiçbiri yapmadı. Tekrar Audi'ye baktığında kadının artık telefonda olmadığını, vücudunun öne doğru çöktüğünü, gözlerinin kapalı olduğunu, başının öne eğik olduğunu ve direksiyona gömüldüğünü gördü. Telefonda yaşadığı tartışmanın pek de iyi bitmediği belliydi.

Bu onun şansıydı.

Lucien ellerini birbirine sürttü, kamyonun camlarından birindeki yansımasını kontrol etti ve tereddütle arabasına yaklaştı.

Bir buçuk metre boyunda, kadının yüzünü görebileceği kadar eğildi.

'Affedersiniz hanımefendi.'

Lucien usta bir taklitçiydi. Bir çırpıda uygun gördüğü her sesi, her aksanı, her tonlamayı kullanabiliyordu. Konuşurken sesi kadifemsi ve derinden geliyordu, neredeyse hipnotik bir etkiye sahipti. Aksanında kusursuz bir Tennessee çekiciliği vardı.

Kadın gözlerini kapalı tuttu ve ellerini ve başını direksiyona yasladı. Lucien evlilik parmağındaki boşluğu fark etti. Yüzüğünün tam olarak oturduğu yeri işaretleyen açık renkli, ezik ve rengi solmuş bir deri bant.

Kadın cevap vermedi.

“Hanımefendi?” Lucien tekrar seslendi, bu kez sağ işaret parmağını kullanarak pencereyi çaldı.

Kapının hafif de olsa çalınması kadını ürküttü. Omuzları yukarı

kalktı, nefesi boğazında kaldı ve vücudu beceriksizce geri çekildi. Başı korkuyla sola döndü ve yaşlı mavi gözleri Lucien'in koyu kahverengi gözlerine kilitlendi.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu. Sesindeki endişe gözlerindeki ifadeye benziyordu.

Kafası karışan kadın pencereyi indirmeden, “Ne?” diye sordu. Yabancının onu rahatsız etmesinden rahatsız görünüyordu. Lucien sevimli ama özür dileyen bir ses tonuyla, "Çok üzgünüm," dedi. "Karışmak istemem ama seni kafanı direksiyona dayamış halde gördüm ve şimdi ağladığını görebiliyorum." Her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyordum. Kendini iyi hissediyor musun? Su veya başka bir şeye ihtiyacın var mı?' Kadın sessizce ve sonraki birkaç saniye boyunca arabasının camında duran yabancıyı inceledi. Çekici bir adam olduğuna hiç şüphe yoktu; uzun boylu, kaslı, çıkık elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve güçlü, köşeli çenesi vardı. Gözleri nazik görünüyordu; kadının hemen bilgi ve deneyimle ilişkilendirdiği delici bir niteliğe sahipti. Koyu kahverengi saçları kulaklarını kapatacak kadar uzundu ve sakalı kalın ama bakımlıydı.

Kadının gözleri Lucien'in yüzünden ayrıldı ve yeniden kıyafetlerine odaklandı. Koyu mavi, askeri tarzda bir üniforma giyiyordu. Sağ kol omzuna bir çeşit büyük amblem dikilmişti ama ne yazdığını tam olarak anlayamıyordu. Gömleğinin cebinin hemen üstünde dikilmiş bir yama daha vardı. Bu, 'M. Vargas'. Belinde kalın, siyah deri bir kemer vardı.

“Polis misin?” Kadının gözlerinde hâlâ bir şaşkınlık ve tereddüt bulutu vardı.

Lucien bunun onun pencereyi indirmesini sağlamak için bir şans olduğunu gördü. Kulağına işaret etti ve sanki kapalı pencere ile otoyoldan gelen gürültünün birleşimi kadının sesini engelliyormuş gibi başını hafifçe salladı.

"Özür dilerim, o neydi?" dedi.

En azından kısmen işe yaradı çünkü kadın sorusunu tekrarlamadan önce pencereyi yarıya kadar indirdi.

Lucien utangaç bir şekilde gülümsedi. “Hayır, tam olarak değil hanımefendi.” Daha sonra vücudunu sağ omzuna dikilen resmi yamayı okuyabilecek kadar büktü. 'Ben bir Amerika Birleşik Devletleri federal hapishane gardiyanıyım. Lee Cezaevi'nde çalışıyorum. Aslında vardiyamı yeni bitirdim.” Ona yorum yapmasına fırsat vermedi. 'Neden? Polis yardımına ihtiyacınız var mı hanımefendi? Bu dinlenme alanına bu yüzden mi çekildin? Eğer istersen kamyonumdan onlara telsizle haber verebilirim. Bu onları bir telefon görüşmesinden çok daha hızlı bir şekilde buraya ulaştıracaktır.'

Lucien ses tonuna ve yüz ifadesine kadının şüphelerinin çoğunu

hafifletmeye yetecek kadar ilgi kattı.

Hayır, diye yanıtladı. “Polise ihtiyacım yok, teşekkür ederim.” Sesi üzüntüyle derinleşti. “Bir telefon aldığım için buraya uğradım.” Omuz silkti. 'Kötü bir şey. Hiçbir şekilde araba kullanamadım, konuşamadım ve... . . aynı anda ağla.”

Lucien kadına yeni, bastırılmış bir gülümsemeyle baktı; bu, kendisini açıkça incittiği belli olan bir şeye rağmen mizah anlayışını koruyabilmesinin bir ödülüydü.

'Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm hanımefendi. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? Biraz su ister misin? Belki bir şeker çubuğu? Şeker bazen sizin için iyi olabilir. Kamyonumda biraz var.” Başparmağını sağ omzunun üzerine attı.

Kadın pencereyi sonuna kadar indirdi ve Lucien'i bir kez daha inceledi. İşte o zaman onun savunmasını onları geçebilecek kadar zayıflattığını anladı. Artık onu yakın bir tehdit olarak görmediğini görebiliyordu. Neden yapsın ki? Yakışıklı, kibar ve güzel konuşan biriydi. Onun iyiliğiyle ilgilendiğini göstermişti. Amerika Birleşik Devletleri Federal Hükümeti için bir hapishane gardiyanı olarak çalışıyordu ve eğer isterse polise telsizle haber vermeyi teklif etmişti.

Kadının kaşları havaya kalktı. ‘Şu anda ihtiyacım olan şey sudan çok daha güçlü bir şey.’

Lucien'den yeni bir gülümseme. 'Seni duyuyorum. Maalesef şu anda size sunabileceğim tek şey su. . Durdu ve çenesini kaşıdı. “Ya da bir sigara.” Lucien artık sigara içmiyordu ama kamyonetin torpido gözünde birkaç sigara paketi görmüştü. Kadın başını yana eğerek, "İki yıl önce istifa ettim" dedi. Aynı zamanda düşünceli bir bakış da üzerine çöktü. “Ama ne biliyor musun?” diye devam etti. 'Siktir et. Sırf o hileyi memnun etmek için bıraktım, işe yaramaz bok parçası.” Omuz silkti. “Eh, gidip kendini becerebilir.” Bakışları Lucien'e döndü. 'Evet, bir sigara isterim.'

'Elbette. Bana bir saniye ver.”

Lucien parmak uçlarının üzerinde döndü ve Audi ile Colorado arasındaki kısa mesafeyi yürüdü. Torpido gözüne uzandığında Audi kapısının arkasında açılıp kapandığını duydu. Gülümsemesi dudaklarına ulaşmadan önce durdu. Arkasını döndüğünde kadın sürücü kapısına yaslanmış, uzaklara, otoyoldan uzağa bakıyordu. Lucien ona yaklaşırken sigara paketini açtı, bir tanesine hafifçe vurdu ve kadına uzattı.

Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirerek, "Teşekkür ederim," diye yanıtladı. Lucien ikisini de yakmadan önce kendine bir tane aldı. Elbette ilk önce onunki.

Kadın ilk uzun ve melankolik nefesini çekerken gözleri kapandı ve başı neredeyse şehvetli bir şekilde geriye doğru eğildi. Yüzündeki

ifade, açıkça zevkle dolu bir ifadeye, isteksizce vazgeçtiği bir zevke dönüştü.

“Aman Tanrım!” dedi parmaklarının arasındaki sigaraya bakarak. 'Bu çok iyi hissettiriyor.'

Lucien de sigarasından bir nefes çekti ama karşılığında hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, bunu belli etmeden gözleri onu biraz daha dikkatli inceledi.

Kadın bir seksen altı boyundaydı ve şehvetliydi. Ellerine profesyonelce bakım yapılmıştı. Elbiseleri ve ayakkabıları belli ki tasarımcı mağazalarından gelmişti ve sağ bileğinde 3.000 dolarlık Omega Constellation saati vardı.

Lucien otoyola baktı. Hala hiçbir araba dinlenme alanına girmek için yavaşlıyor gibi görünmüyordu ama Lucien Şans Uğuruyla oynamanın çok riskli bir oyun olduğunu ve oynamaya hiç niyetinin olmadığını çok iyi biliyordu.

"Evet, biliyorum" dedi Audi'nin ön tarafına doğru yürürken. 'Birçok kez vazgeçtim ama sonunda her zaman geri döndüm. Zaten hepimiz öleceğiz, değil mi? Biraz eğlensek iyi olur.'

Lucien'in yanına giderken bir kez daha iç çeken kadın, "Bunun için sigara içeceğim" dedi.

İstediği tam da buydu. Artık Audi'si onlarla otoyol arasında koruma sağlıyordu.

Arabasının kaputuna yaslandı.

"Bu arada ben Alicia" dedi elini uzatarak. 'Alicia Campbell.' Lucien onun elini avucunun içine alırken, "Tanıştığıma memnun oldum, Alicia Campbell," diye yanıtladı. 'Benim adım Lucien. Lucien Folter.'

Alicia, önünde duran adama kaşlarını çattı.

Gömleğine dikilmiş isim etiketini başını sallayarak şüpheyle “Lucien Folter mı?” diye sordu. "Peki Mösyö Vargas kim?"

Lucien sanki içinde bir şey arıyormuş gibi bir anlığına gözlerini kapattı. Onları yeniden açtığında kişiliğinin tamamıyla ilgili bir şeyler değişmişti. Tekrar konuştuğunda sesi bir din alimi kadar sakindi ama kullandığı Tennessee aksanı tamamen kaybolmuştu. Gözleri yeniden ona odaklandı ve gözlerde gördükleri onu korkuyla doldurdu.

“Ah, o mu?” diye yanıtladı Lucien. 'Onun için endişelenme. Artık bu üniformaya ihtiyacı olmayacak. Asla.' Alicia'nın elini o kadar güçlü bir şekilde kavradığında Alicia'ya göz kırptı; Alicia kendini kurtaramıyordu. 'Tıpkı artık arabana ihtiyacın olmayacağı gibi, Alicia. . . asla."

Beş

'Lucien Folter... . . insan formundaki kötülük.'

Direktör Kennedy'nin bu yedi sözü Hunter ve Garcia'nın ofisindeki havayı yoğunlaştırmış gibiydi.

Garcia meraklı bir bakışla ortağına danıştı ama Hunter'ın düşünceleri tamamen başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu.

'*Kötülük insan formunda mı?*Garcia Kennedy'ye sordu. Sesinde alaycı bir esinti vardı. Alınmayın, sizlerin FBI'ın NCAVC'sinde çok ağır vurucularla uğraştığınızı biliyorum ama burası LAPD Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi. “İpucu” “Ultra Şiddet” kelimelerinde olacaktır. "İnsan formundaki kötülük" şimdiye kadar kovaladığımız her katili tanımlamak için kullanılabilir.'

Kennedy, Garcia'nınkiyle aynı ses tonuyla, "Alınma," diye yanıt verdi. “Aşırı şiddetli olsun ya da olmasın, sana Lucien Folter gibi birini asla kovalamadığını söylediğimde bana inan. Kimsede yok. . . Robert hariç.”

Garcia'nın dikkati anında Hunter'a döndü. Son on yıldır LAPD'nin UVC Biriminin ortaklarıydılar.

'Ne demek istiyor Robert? Bu adamı daha önce ne zaman kovaladın?' Hunter nihayet son birkaç saniyedir içinde bulunduğu transa benzer durumdan kurtulmuş gibi göründü ama Garcia'ya bir yanıt vermek yerine Kennedy'ye seslendi.

“Hangi hapishanedeydi, Adrian?” Sesi sakindi, tavrı değişmemişti. “Kaçarken üç gardiyanı ve iki revir hemşiresini öldürdüğünü söylediniz. Nerede tutuluyordu?”

Kennedy tereddüt etti.

Hunter'ın kaşları kalktı.

Kennedy, "Virginia'daki Lee federal yüksek güvenlikli hapishanesinde" diye yanıtladı. '*Yüksek güvenlik* Cezaevi mi?' Hunter'ın Kennedy'ye bakışı şüphe doluydu. 'Onun bir saatte ne işi vardı? *yüksek güvenlik* Cezaevi mi?' Cevap gelmedi.

Hunter, "Lucien'in maksimumda olması gerekirdi" diye devam etti. 'Ve tamamen izole edilmiş bir halde. Yüksek güvenlikli bir tesise nasıl düştü?' Kennedy ağırlığını rahatsız bir şekilde bir ayağından diğer ayağına verirken derin bir nefes aldı.

Hunter, "Adrian," diye ısrar etti. "Nasıl oldu da Lucien maksimum güvenlikli bir cezaevinde değil de yüksek güvenlikli bir cezaevinde tutuluyordu?"

Kennedy, Hunter'ın bakışıyla buluşmak için başını kaldırdı. 'Çünkü onun Quantico'ya ve NCAVC'ye olabildiğince yakın olmasını istedik Robert. Bize en yakın Federal süpermax Colorado'da.'

Hunter'ın sormasına gerek yoktu. Kennedy'nin Lucien Folter'ın

Quantico'ya yakın olmasını neden istediğini tam olarak biliyordu.

‘Ve o *öyleydi* Kennedy, Hunter'a güvence verdi. 'Onu yakaladığımız günden beri hep öyleydi. Revire nakledilmesi gerektiğinde bile.” Kennedy açıkça öfkeli bir şekilde başını salladı. 'Nasıl kaçmayı başardığını anlayamıyorum. Tamam, süper maksimum değildi ama yine de federal yüksek güvenlikli bir tesisti. Bunlardan birinden öylece kaçamazsın Robert. Birinden yardım almış olmalı ya da birisi kariyerinin en büyük ve kesinlikle son hatasını yapmıştı. Lucien'in nasıl kaçmayı başardığını tam olarak öğreneceğim ve bunun sorumlusunun ödemesini şahsen sağlayacağım. Lucien'in öyle olması gerekirdi...'

“Onun dışarı nasıl çıktığı ne fark eder, Adrian?” Hunter masasının kenarına yaslanarak araya girdi. 'O dışarıda. O gitti. . . ve bir kaçak olarak artık Adalet Bakanlığı'nın ve ABD Polis Teşkilatının sorumluluğundadır, ancak yüksek güvenlikli bir tesiste tutuklu olarak Lucien'in her gün aynı birkaç gardiyana maruz kaldığına eminim, haksız mıyım? ? Ona yiyecek getiren gardiyan, ona kitap getiren gardiyan, revire kadar ona eşlik eden gardiyan falan.'

“Evet, öyle mi?” Kennedy, Hunter'ın düşünce tarzını takip ediyor gibi görünmüyordu. Hunter'ın gözleri büyüdü. Kennedy'nin saflığına açıkça şaşırmıştı. “Yani burada başka bir seri katilden bahsetmiyoruz, değil mi Adrian?”

Muhtemelen gezegendeki psikolojik açıdan en uygun katil olan Lucien Folter'dan bahsediyoruz. Başka hangi psikoloji alanında üstün olduğu konusunda çılgınca bir tahminde bulunmak ister misiniz?' Hunter bir cevap beklemedi. 'Hipnotizma.'

Kennedy gözle görülür şekilde acı veren bir nefes verdi.

Hunter, "Lucien gibi birine her gün aynı muhafızı görme şansı veriyorsun," diye devam etti. ‘Aynı gardiyanla her gün konuşma şansı ve sen de ona hücresinin anahtarlarını ve dolu bir silahını verebilirsin.’

Kennedy, "Yüksek güvenlikli tesise yalnızca bir hafta önce nakledildi" diye karşı çıkmaya çalıştı.

Hunter sanki tamamen yabancı birine bakıyormuş gibi NCAVC direktörüne baktı. 'Demans hastası mısın yoksa sadece kıçını korumaya mı çalışıyorsun Adrian?'

Kennedy'nin çenesi gerildi. Çok az insan onunla bu tonda konuşmaya cesaret edebilirdi.

Hunter, "Bir uzmanın farkında olmayan bir deneği hipnotik kontrol altına alması ne kadar sürer, Adrian?" diye sordu. 'Bunun daha önce olduğunu gördün, değil mi?'

Kennedy, Hunter'ın haklı olduğunu bilerek bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Garcia, "Ama aynı zamanda bubi tuzağıyla ilgili bir şeyler

söylediğinizi de duydum," diye sözünü kesti. "O neyle ilgiliydi?" Ne tür bir tuzak?”

Kennedy, Garcia'ya dönerek, "Yüzde yüz emin değilim" diye yanıtladı. "Telefonda bana Lucien'in hücresinden kaçıp dört kişiyi öldürmesinin ardından, görünüşe göre revirin kontrol odasına bir bubi tuzağı kurduğu ve bu sabah vardiyasına geldiğinde bir gardiyanın neredeyse yarısını öldürdüğü söylendi. Lucien kaçtıktan bir saat sonra. Sonunda alarmı veren gardiyandı.”

“Ne tür bir tuzak?” diye sordu Garcia tekrar. “Ne kullandı?”

Kennedy'nin gözleri Hunter'ın hemen yanındaki pencereye kaydı. ‘Pencereyi açarsam burada sigara içebilir miyim?’

"Hayır," diye yanıtladı Hunter.

Kennedy sabırsızca dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. Sonunda Garcia'nın sorusunu yanıtlayarak, "Lucien on iki kalibrelik kesilmiş bir pompalı tüfek kullanmış gibi görünüyor" dedi. 'Bir el feneri ve bir parça naylon ip; oltaya benzer bir şey ya da buna benzer bir şey.'

“Olta mı?” diye sordu Garcia.

"Sorma" dedi Kennedy. 'Bana naylon ipin bir ucunun çekmecenin arkasına, diğer ucunun da pompalı tüfeğe bağlı olduğu söylendi. Çekmece açıldığında bazı kutuların arkasında saklanan pompalı tüfek ateş alarak gardiyanın kafasını uçurdu.'

“Tanrım!” diye bağırdı Garcia.

"Yine de," Hunter tekrar söze başladı, "artık bunların hiçbirinin önemi yok, Adrian." Bu konuda hiçbir şey yapılamaz. Yapabileceğimiz tek şey Adalet Bakanlığı ve ABD Polis Teşkilatı'nın işlerini yapmasına izin vermek. Söylediğim gibi artık bu onların sorumluluğunda.'

Kennedy, "Haklısın" diye yanıtladı. 'Lucien artık Adalet Bakanlığı'nın ve ABD Polis Teşkilatı'nın sorumluluğunda ama Lucien'in peşine düşmeyecekler. tek başına."

Avcı sessiz kaldı.

'ABD Başsavcısı ile kendim konuşacağım. Nathan ve ben çok eskilere gidiyoruz. Bu insan avı *irade* Adalet Bakanlığı ile FBI'ın ortak çabası olacak ama aynı zamanda paralel bir özel görev gücü de kuracağım.' Sağ işaret parmağı Hunter'ı işaret etti. 'Ve *Sen* bu işi ben yöneteceğim, Robert.”

Vay be! Hunter'ın iki eli de "destek" hareketiyle havaya kalktı. 'Orada bir saniye bekle. Ne demek istiyorsun, özel bir görev gücünün başında olacağım mı? Ben FBI ajanı değilim Adrian. Ben bir LAPD dedektifiyim. Burada Lucien Folter'dan bahsediyor olmamıza rağmen o benim sorumluluğumda değil. Artık değil.'

Garcia ortağına kaşlarını çattı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Hunter. 'O bir kaçak ve onu getirme görevi ABD Polis Teşkilatı'na düşüyor. Adalet Bakanlığı ile ortak bir operasyon yürütmek istiyorsanız bu sizinle onların arasındadır. Paralel bir özel görev gücü yönetmek istiyorsanız bu sizin ayrıcalığınızdır, ancak bunların hiçbiri LAPD'yi kapsamaz.'

"Bana Lucien'in parmaklıklar ardında olup olmamasının umurunda olmadığını mı söylüyorsun?" diye karşı çıktı Kennedy.

Hunter, "Söylediğim bu değil," dedi. “Bana kalsaydı, onu bir zindana kilitler ve anahtarları atardım.” Garcia'nın yüzündeki kaş çatma, şaşkınlıkla irileşen gözlere dönüştü.

Hunter, "Olması gereken yer de orasıydı" diye devam etti. “Ama onu daha fazla inceleyebilmek için onu Quantico’ya daha yakın, yüksek güvenlikli bir tesise yerleştirmeye karar verdin, değil mi?” Beynini mi seçeceksin? Öylece bırakamazdın, değil mi Adrian? Ne bulduk? . . tüm not defterleri, araştırmaları. . . bunlar NCAVC, BAU veya sizin için yeterli değildi.'

"Onu mu inceleyeceğiz?" Garcia hemen müdahale etmek zorunda kaldı. "Defterler mi?" Araştırma? Kim bu adam, Karındeşen Jack?'

Kennedy, Hunter'la bir kez daha yüzleşmeden önce, "Karındeşen Jack, Lucien Folter'ın yanına konulduğunda iyi huylu bir anaokulu çocuğudur" diye yanıtladı. “Evet, onu daha fazla incelemek istiyordum Robert. Bunun nedenlerini herkesten çok siz anlamalısınız. Bir seri katilin zihninin nasıl çalıştığına dair bilgisi eşi benzeri görülmemiş ve benzersizdir, ancak bunların hepsi artık konunun dışındadır. Sizin de söylediğiniz gibi: o dışarıda ve şu anda önemli olan tek şey onu içeri getirmek.'

"Kabul ediyorum" dedi Hunter. 'Ve yine söylüyorum; bu sorumluluk LAPD'ye değil, Adalet Bakanlığı'na ve ABD Polis Teşkilatı'na aittir. Ben bunun bir parçası değilim.'

'Maalesef' dedi Kennedy, 'evet öylesin eski dostum.'

"Kim diyor?" diye karşı çıktı Hunter.

Kennedy söyleyeceklerinden rahatsız görünüyordu.

‘Lucien kendisi söylüyor.’

Hunter durakladı ve Kennedy'nin yüz ifadesini inceledi. Tüm oyun boyunca en iyi kozu elinde tutan ve onu oynamak için en uygun zamanı bekleyen bir kart oyuncusuna benziyordu.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordu Hunter. “Bana henüz neyi söylemedin, Adrian?”

Kennedy doğruldu. "Lucien'in hücresinde bir not buldular Robert," diye yanıtladı. ‘Bu sana yazılmıştı.’

Altı

Lucien daha önce Knoxville şehrine hiç gitmemişti ve bir otopark bulmak için şehrin sokaklarında dolaşırken buranın saf güzelliğine hayran kalmadan edemedi. Tennessee Nehri'nin kıyısında ve Büyük Dumanlı Dağlar'ın hemen batısındaki nefes kesici bir vadide yer alan şehir, on dokuzuncu yüzyıl binalarının modern mimari binaların arasında zahmetsizce yer aldığı ve tarihin göründüğü gibi, gerçekten de karşı konulamaz ve silahsızlandırıcı bir çekiciliğe sahipti. her sokak köşesinden sızmak için. Lucien'in, zamanı bulur bulmaz Knoxville'e geri dönüp orayı biraz daha iyi keşfetmesi gerektiğine kendini ikna etmesi için şehir merkezini arabayla on dakika dolaşması yeterliydi.

Lucien, State Caddesi'nin köşesinde kendi kendine park eden bir garajla karşılaşmadan önce üç vale park garajının yanından geçti.

Audi A6'yı binanın girişine doğru yönlendirirken yüksek sesle, "İşte başlıyoruz" dedi. Lucien, bariyerin yanındaki makineden bir bilet aldıktan sonra, gözleri sadece park yerini değil, aynı zamanda CCTV kameralarını da tarayarak katlarda yavaşça ilerledi.

Birinci katta hiç yer kalmamıştı. Lucien ikinci katta birkaç noktaya rastladı ama bunlar güvenlik kamerasıyla doğrudan aynı hizadaydı. Lucien mükemmel yeri üçüncü katın en sonunda buldu; duvarın yanında ve görünürde CCTV kameraları yoktu. Hızla buna döndü.

Motoru kapatıp yolcu koltuğunda duran Alicia Campbell'ın çantasına uzanırken kendi kendine, "Tamam, bakalım benim için başka neleriniz var Bayan Campbell?" dedi. Bulduğu ilk şey Bottega Veneta deri cüzdanıydı.

Cüzdanın fermuarını açarken kıkırdayarak "Vay canına, çok şık" dedi. 'Ve biz de var. . . nakit olarak yüz yirmi yedi dolar. Hiç de fena değil." Cüzdana geri dönmeden önce parayı cebine koydu. Kartlardan birinden "Beş kredi kartı, bir ehliyet, birkaç bozuk para, bir sürü arama kartı: "Alicia Campbell", diye okudu. "Bağımsız ipotek danışmanı". Ha, bunu hiç tahmin etmezdim." Cüzdanın içindeki son cepte bir fotoğraf vardı. Lucien bir anlığına onu inceledi. Sanki Alicia hemen yanında oturuyormuş gibi, "Ah, kalbini kıran adam bu mu?" diye sordu.

ona. 'Belki yakın zamanda onu ziyaret edip ona bir ders veririm, buna ne dersin?'

Lucien, Alicia'nın ehliyetini çıkardı ve kredi kartlarından birini rastgele seçip cebine koydu. Bunu yaptıktan sonra cüzdanı bir kenara koydu ve el çantasına geri döndü. İçindekilerin geri kalanını karıştırırken küçük bir makyaj çantası buldu ve bu çantada da vardı - makyaj her zaman işe yarayabilirdi - içinde ev anahtarları veya

benzeri bir şey bulunan bir anahtarlık, iki kalem, bir sürü işe yaramaz makbuz ve iki kutu reçete uyuşturucu. Etiketlerini kontrol etti – Xanax XR (3mg tablet) ve Valium (10mg tablet).

Lucien'in gözleri şaşkınlıkla irileşti. Her iki ilaca da çok aşinaydı. Xanax ülkede en çok satan alprazolamdı. Alprazolam, anksiyeteden mustarip kişilerde beyindeki dengesiz olabilecek kimyasalları etkileyen bir benzodiazepindi. Anksiyete, panik bozuklukları ve kronik depresyon tedavisinde kullanıldı. Valium, aynı zamanda benzodiazepin grubuna ait olan, ülkede en çok satan diazepamdı. Anksiyete tedavisinde de kullanılmasına rağmen Valium bir antikonvülzandı; bu da onun alkol yoksunluğu semptomlarının, kas spazmlarının tedavisinde ve nöbetlerin önlenmesinde yaygın olarak kullanıldığı anlamına geliyordu. Her iki uyuşturucu da eğlence amaçlı uyuşturucular olarak tüm dünyada kült statüsü kazanmıştı. Basitçe söylemek gerekirse, benzodiazepinler beyindeki kimyasalları etkilediğinden, Xanax veya Valium'un yarım tableti çoğu insanı sarhoş edebilir. Dolu bir tablet çoğu insanı uyutur. Lucien her iki etkiden de yararlanabilir. Şansına gülümsedi.

Çantanın içinde başka hiçbir şey yoktu.

Lucien çantayı tekrar yolcu koltuğuna koydu ve torpido gözünü açtı. İçinde aracın kılavuzlarını, bijon anahtarının bulunduğu plastik bir kutuyu ve Alicia'nın cep telefonunu buldu. Uyandırmak için düğmeye bastı ve bir orman resmi, cep telefonu saati ve 'kilidi açmak için parmak izini kullanın veya ekranı kaydırın' yazan bir mesajla karşılaştı.

Ekranı kaydırdı ve hemen bir şifre istedi. Lucien kendi kendine, "Parmak izi," dedi bagaj kapağını açmak için düğmeye basarken.

Koltuğunda öne doğru eğildi ve garajın park yerini kontrol etti. Hiçbir yerde hareket yok.

Lucien, Audi'nin arka kısmı ile garaj duvarı arasına ancak bir kişinin sığabileceği kadar yer bırakmıştı. Aracın etrafını dolaşıp park yerini kontrol etti

bir kez daha yere basıp bagaj kapağını çektim. Orada Alicia Campbell'ın cesedi yatıyordu; boynu kırıktı ve Lucien iki eliyle yüzünü yakalayıp dehşete düşmüş gözlerine bakarken ve tek bir şiddetli hareketle yüzünü buruşturduğunda, yüzü hâlâ onu taşa çeviren korkunç korkuyu gösteriyordu. başı yüz seksen derece yana yatmış, kafatasının yakınındaki boyun omurları kırılmış ve omuriliği de aynı yerden kopmuş. Bununla birlikte Alicia'nın başına üç şey gelmişti. Birincisi, omurilik, beyin ile vücut arasındaki yol olduğundan, beyni, yaralanma seviyesinin altında vücudundan ayrıldı ve solunum kasları da dahil olmak üzere, anında felç oldu. İki; sonuç olarak nefes almayı bıraktı. Üç: Vücudu kalbini kontrol etme yeteneğini kaybetti.

Lucien'in çok iyi bildiği şey şuydu: Hollywood filmlerinde ve kung fu filmlerinde tasvir edilenin aksine, kırık boyun ve kopmuş omurilik nedeniyle ölüm anında gerçekleşmedi. Kurban, dayanıklılığına ve vücut gücüne bağlı olarak, herhangi bir yerde üç buçuk dakikaya kadar ıstırap verici bir acı çekecekti. Alicia Campbell, solunum yetmezliğinden boğulana kadar bir dakika yirmi iki saniye daha yaşadı.

Lucien cesedini otoyolun kenarındaki dinlenme alanına atmayı düşünmüştü ama bunun çok riskli olduğuna hemen karar verdi. Bölgenin etrafındaki çalılar gün ışığında bir cesedi düzgün bir şekilde gizleyecek kadar kalın değildi. Dinlenme alanına bir sonraki adım atan kişi tarafından kolaylıkla keşfedilebilirdi. Lucien onu kullandığı Chevrolet Colorado'nun içinde de bırakabilirdi ama şimdiye kadar ülkedeki her kolluk kuvveti o kamyoneti arıyor olurdu. Henüz fark edilmemiş olsaydı, bir saat kadar sonra, belki de daha erken fark edilirdi, Lucien bundan çok emindi. Kamyonu bulurlarsa cesedini de bulacaklardı. Eğer cesedini bulurlarsa kimlik tespiti hızla yapılacak ve aramalar Colorado'dan Audi A6'ya sıçrayacaktı, bu da Lucien'in etrafta dolaşmak için başka bir yol bulması gerektiği anlamına geliyordu ve o anda bu tür güçlüklerden kurtulabilirdi. . Hâlâ Louisiana'ya gitmesi gerekiyordu ve Audi'nin ne kadar konforlu ve güçlü olduğunu beğeniyordu.

Lucien seçeneklerini tarttıktan sonra en iyi hamlesinin Alicia'nın cesedini arabasının bagajına koyup Knoxville'den ayrılana kadar orada tutmak olduğuna karar vermişti. Şehirde bir saatten fazla kalmayı düşünmüyordu. . . iki, en fazla, birkaç malzeme alıp görünüşünü değiştirmesine yetecek kadar zaman. İdeal bir yer bulacağından emindi.

Şehirden ayrılır ayrılmaz cesedinden kurtulması gerekiyordu ama şu anda cep telefonunun kilidini açması gerekiyordu.

Lucien, Alicia'nın sağ eline uzandı, başparmağını seçip parmak izi okuyucunun üzerine yerleştirdi. Bir saniye sonra cep telefonunun ekranı açıldı.

Lucien önce telefonun 'ayarlar' ekranını açtı. Ekran kilidini şifre girmeden kalıcı olarak açık tutmak için 'kilit ekranı ve güvenlik ayarlarını' değiştiremeyeceğini biliyordu, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı - 'otomatik olarak kilitlenme' süresini beş saniyeden yarım saat. Artık Lucien her otuz dakikada bir telefon ekranına dokunduğu sürece telefon ona kilitlenmeyecek ve Alicia'nın parmak izini tekrar kullanmasına gerek kalmayacaktı.

Lucien daha sonra cep telefonunun harita uygulamasını açtı ve 'Knoxville şehir merkezindeki kostüm mağazaları'nı aradı. Üç sonuç aldı. En yakını bulunduğu yerden yarım milden daha az uzaktaydı.

'Buna ne dersin?'

Lucien sadece usta bir taklitçi değildi, aynı zamanda konu kılık değiştirmeye geldiğinde de bir büyücüydü. Doğru makyaj ve çoğu kostüm mağazasında kolayca bulunabilen birkaç basit aksesuarla, birkaç dakika içinde görünüşünü büyük ölçüde değiştirmeyi ve kendisini tamamen tanınmaz hale getirmeyi başardı.

Mağazanın yol tarifini kontrol etmek için ekran haritasını kullandı. Yürümek de araba kullanmak kadar basit olacaktı ve Lucien'in kostüm mağazasında bulamayacağı rastgele birkaç eşya alması gerektiğinden oraya yürüyerek gitmeye karar verdi. Arabayı kilitledi ve cep telefonu ekranında gösterilen adrese doğru yola çıktı.

Yedi

Hunter, Kennedy'nin az önce söylediklerini geliştirmesini bekleyerek dikkatini Kennedy'ye odakladı, ancak NCAVC direktörü daha fazlasını teklif etmedi. “Neden bahsediyorsun, Adrian?” diye sordu Hunter, sesi hâlâ sakindi. 'Ne notu?'

Kennedy, "Burada kimseye protokolü açıklamama gerek olmadığını biliyorum" diye yanıtladı. “Hepiniz biliyorsunuz ki bir mahkûm kaçtığında cehennemde incelenecek ilk yer o mahkûmun hapishane hücresi olur, değil mi?” Polis ekipleri kaçış planlarını, notları, çizimleri, dışarıdan birisiyle paylaşılan mektupları arayacak. . . onlara bir yön gösterebilecek herhangi bir ipucu.”

Hunter'ın cevabı tek bir baş sallamaydı.

'Eh,' diye devam etti Kennedy, 'Lucien'in hücresi çoktan tersyüz edilmiş ve baş aşağı edilmiş durumda, kesinlikle hiçbir şey bulamadılar.'

“Bunu yapmazlardı.” Hunter omuz silkti. ‘Lucien, ne kadar karmaşık olursa olsun, aklına gelen planı aklında kilitli tutardı.'

'Belki' diye kabul etti Kennedy. “Ama Lucien hücresinden kaçmadı.” “Evet, biliyorum” dedi Hunter. "Bize kaçarken iki hemşireyi öldürdüğünü söylediniz, bu da açıkça onun revirden kaçtığı anlamına geliyor." "Doğru," diye onayladı Kennedy. 'Dün öğleden sonra Lee Hapishanesi'nin revirine transfer edildi - görünüşe göre şiddetli bir mide rahatsızlığı nedeniyle. Kusmayı bırakmıyordu.'

'Evet, doğru.' Yorum Garcia'dan geldi.

"Her neyse," diye devam etti Kennedy, "revir hücresinde kısa bir not buldular." Duyduğuma göre Lucien onu yastığının üzerine bırakmış.” “Yastığının üzerine mi?” diye sordu Garcia.

"Bu doğru" diye onayladı Kennedy.

"Ve o not bana mı gönderilmişti?" diye sordu Hunter.

Kennedy Hunter'a baktı ama ona verdiği baş selamı o kadar da

ikna edici değildi.

'Evet,' diye yanıtladı. 'Ama bir tür maskaralık olarak.'

Hunter bir bakışla sordu.

Tam o anda Kennedy cep telefonunun cebinde titrediğini hissetti, ancak bu sefer telefon yalnızca iki kez ve hızlı bir şekilde art arda titreyerek bir kısa mesaj aldığını gösteriyordu.

Cep telefonunun ekranını kontrol ederken, “Bana bir dakika verir misin?” dedi. “Evet.” Kennedy birkaç saniye sonra başını salladı. 'Not sana gönderilmiş, tamam mı? Buna şüphe yok.” Sağ kolunu uzatarak Hunter'a cep telefonunu uzattı. 'İşte, bir bak.'

Hunter bir an ne yapacağını düşündü, sanki telefona bakmayı reddederse tüm kabus ortadan kaybolacakmış gibi. Garcia ise hiç vakit kaybetmeden şeker ikram edilen aç bir çocuk gibi öne çıktı.

Hunter, sonunda ofisinin karşısına geçerek bulundukları yere doğru yürümeden önce ortağının Kennedy'nin cep telefonu ekranında görüntülenenleri okumasına izin verdi.

"Kafam karıştı," dedi Garcia, gözlerini önce Kennedy'ye, sonra da Hunter'a kısarak baktı.

Kennedy telefonunu Hunter'a doğrulttu; Hunter yaklaşık bir adım ötede durup ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve sonunda gözleri küçük ekrana odaklandı. Çıtır beyaz bir yastık kılıfının üzerinde duran dikdörtgen beyaz bir kağıt parçasını gösteriyordu. Üzerindeki kelimeler kanla yazılmış gibiydi. Hunter bunları yavaşça okudu.

Sana şans verdiğimde beni o uçağın içine sokmalıydın eski dostum. Bu şans tamamen ve gerçekten gitti. Şimdi sıra bende. Hazır ol Çekirge, çünkü bir oyun oynayacağız.'

“Yanlış mıyım?” diye sordu Kennedy. “Bu notun sana yazılmasıyla ilgili mi?” Hunter başını salladı. ‘Hayır, yanılmıyorsun.’ Bu sefer sesi sıkıntılı geliyordu.

‘Ben *yapılmış* Şu anda bir sürü soru var, dedi Garcia, yüzünde ikinci bir deri gibi şaşkınlık vardı.

Kennedy hızla saatine bakarken, "Ve eminim Robert ben gider gitmez bunların hepsini sizin için cevaplayacaktır," dedi. “Bu çok yakında olacak.” Tekrar Hunter'a seslendi. “Lucien'i benden çok daha iyi tanıyorsun Robert, ama ben tüm kariyerim boyunca psikopatlarla uğraştım ve bana göre bu... . Cep telefonuna doğru başını salladı. '. . . bir davete benzemiyor. . . ve eğer öyleyse, kişinin kolayca reddetmeyi seçebileceği türden bir şey değil. Lucien bunu yapmana izin vermez.'

Hunter hiçbir şey söylemedi çünkü Kennedy'nin haklı olduğunu biliyordu. Bu not bir davet değildi, bir meydan okumaya sarılmış bir ültimatomdu. Kennedy saati bir kez daha kontrol etti. 'DC'ye geri dönmem gerekiyor. Eminim orada her şey zaten kaynamaya

başlamıştır, ama öğleden sonra sizinle iletişime geçeceğim.'

“Ben FBI'ın insan avı görev gücüne liderlik etmiyorum, Adrian.” Hunter kararlıydı.

Kennedy kapının yanında durdu ve iki dedektife baktı. Ofisten çıkmadan önce yaptığı tek şey ikisine de çok ince bir onay işareti vermekti. Hunter'a ya da Garcia'ya asla söylemediği şey, Hunter'ın Lucien'in peşinden gitmek isteyip istemediğinin önemli olmadığıydı çünkü Kennedy'nin çok emin olduğu tek şey, Lucien'in Hunter'ın peşine düşeceğiydi.

Sekiz

Kapı Kennedy'nin arkasından kapanır kapanmaz Garcia, Hunter'la yüz yüze geldi. "Sen ve ben," dedi, işaret parmağı ikisinin arasında gidip gelirken. 'Konuşmamız lazım.'

Hunter masasının arkasına oturmadan önce bunu baş hareketiyle kabul etti.

Garcia ayağa kalktı.

"Pekala" dedi. 'Ben buradayım. Lucien Folter da kim? Sağ elini kaldırdı. ‘Ve lütfen bana şu “insan formundaki kötülük” saçmalığını söyleme.'

Hunter sandalyesine yaslandı, dirseklerini kol dayama yerlerine dayadı ve parmaklarını çenesinin önünde birleştirdi. Bu durumdan kurtulmanın kolay bir yolunun olmadığını biliyordu. 'Sanırım uzun versiyonunu beğenirsiniz.'

Garcia, "Bütün günüm var" diye yanıtladı.

Hunter, sanki Lucien'in gerçekte kim olduğunu anlatmak için doğru kelimeleri seçmesi gerekiyormuş gibi bir süre bekledi. Açıklamasına omuz silkerek başladı. 'Lucien Folter şimdiye kadar tanıştığım en zeki insanlardan biri. Kendisi disiplinli, kararlı, odaklanmış, becerikli, çok yetenekli, konu psikolojik manipülasyon ve aldatma olduğunda tam bir usta ve hepsinden önemlisi, Adrian yalan söylemiyordu; Lucien gerçekten saf bir şeytandı.' . 'Sen hiç *ile ilgili*diye sordu. 'Bu ne zamandı?'

Hunter bir anlığına tereddüt etti. “On altı yaşımdayken.” Garcia'nın yüzündeki etkilenmemiş ifade hızla tam bir şaşkınlığa dönüştü. 'Ne? On altı?'

Hunter başını salladı. 'Stanford Üniversitesi'ndeki ilk günümde. İkimiz de aynı yurtta görevlendirildik. Lucien benim oda arkadaşımdı.”

Garcia'nın çenesi neredeyse yere çarpıyordu. “Sanırım bunun için otursam iyi olur.” Masasına yaslandı.

"Tıpkı benim gibi," diye devam etti Hunter, "Lucien de psikoloji bölümü mezunuydu."

Hunter'ın gözlerindeki boş bakıştan Garcia, anılarının onu üniversite günlerine götürdüğünü anlayabiliyordu. Garcia bekledi.

Hunter, "Hemen anlaştık" dedi. 'Bu beklemediğim bir şeydi.'

'Ne demek istiyorsun?'

Bir diğeri omuz silkti. 'Arkadaş canlısıydı.'

Garcia kaşlarını çattı. 'Peki bu seni şaşırttı mı?'

'Kısmen evet.'

'Neden?'

Hunter şöyle açıkladı: "Dediğim gibi üniversiteye başladığımda on altı yaşındaydım, bu da etrafımdaki herkesten en az birkaç yaş daha genç olduğum anlamına geliyordu." Çocukken hiçbir zaman fiziksel olarak aktif bir tip olmamıştım. Sporla, egzersizle ya da buna benzer bir şeyle ilgilenmiyordum. Sıska ve tuhaf biriydim ve o zamanlar çoğu Stanford öğrencisinden çok farklı giyiniyordum.'

'Nasıl farklı?'

Hunter, özür diler gibi görünmeden, "Çok fakirdik," diye yanıtladı. ‘Kıyafetlerimin çoğu ikinci el mağazalardan geliyordu. Birçoğu bana pek uymuyordu ama karşılayabildiğimiz tek şey buydu.' Gülümsedi. 'Yırtık kot pantolon bir moda ifadesi olmadığında yırtık kot pantolon giyerdim. Grunge rock'tan önceki oduncu gömlekleri onları popüler yaptı.' Kaşlarını Garcia'ya kaldırdı. 'Yani çoğu kişiden daha gençtim, komik derecede zayıftım, inektim ve çoğunlukla bedenime uymayan ve yırtık kıyafetler giyiyordum.' Hunter, partnerine zihinsel imajı kavraması için fazladan bir saniye verdi. 'Şimdi olayı anlamaya başladın mı? Ben bir zorba mıknatısıydım Carlos.”

Yalnızca Hunter'ın görünüşüne ve fiziğine bakıldığında Garcia onun cılız bir çocuk olduğunu asla tahmin edemezdi. Daha çok güreş takımının kaptanı ya da üniversitenin boks şampiyonu gibi görünüyordu.

"O zamanlar," diye devam etti Hunter. 'Lucien on dokuz yaşındaydı, sporu seviyordu ve haftada en az beş kez spor yapıyordu. Bana benzeyen biriyle saha günü geçirecek sporcu tipinin mükemmel bir resmiydi.” Hunter hatırladığında kıkırdadı. 'Yıllar önce ilk kez yurt odama girdiğimi hatırlıyorum, bir kutu kitap ve tüm kıyafetlerimin olduğu bir çanta taşıyordum. Lucien yerde şınav çekiyordu.'

Garcia, "Bu çok üzücü" yorumunu yaptı.

Hunter, "Onu görür görmez," dedi, "önüme geleceğinden emin olduğum şeye kendimi hazırladım." Başını salladı. 'Ama bu asla olmadı. Lucien ne kadar zayıf olduğum, kıyafetlerimin ne kadar dağınık olduğu ve hatta ne kadar inek göründüğüm hakkında hiçbir

şey söylemedi. Alaycı yorum yok
her türlü. Kazı yok, şaka yok. . . Hiçbir şey. Aslında bana işlerimde yardımcı oldu.”

Garcia, 'Çocukken zorbalığa uğradığını hiç bilmiyordum' dedi.

Hunter, "Sen benim gibi bakarken bundan kaçmak zor," diye yanıtladı. “Buna o kadar alışmıştım ki Lucien’in her şeyi sonraya sakladığını düşündüm, anlıyor musun?” İlk başta nazik olmak. . . Güvenimi kazanıyordum ama zamanla her şeyi anlayacaktım; eşek şakaları, espriler, fiziksel taciz, aşağılama. . . adını sen koy."

'Ve bu olmadı.'

Bir baş sallama daha. 'Hiçbiri. Aslına bakılırsa, diğer öğrenciler bana karşı birlik olmaya çalıştığında Lucien birkaç kez yardımıma yetişmişti. Beni dövüş sanatlarına yönlendiren ve nasıl egzersiz yapacağım, iyi besleneceğim ve kilo alacağım konusunda bana ipuçları veren oydu. Sonuçta üniversite yıllarımda Lucien benim en iyi arkadaşımdı.'

Garcia bir şeyleri kaçırmış gibi görünüyordu. 'Biraz kafam karıştı Robert. Sürekli bu Lucien karakterinin kötü kişileştirildiğini duyuyorum ama tanımladığınız kişi oldukça iyi bir adama benziyor.'

Hunter sandalyesine yaslanarak, "Bu onun numaralarından sadece biri, Carlos," dedi. ‘Aldatma. Ve Lucien bu konuda en iyisi.” Durdu ve sonraki sözlerini tarttı. 'Doğrulanmış bir sayı yok ve herhangi bir zamanda da olacağından emin değilim ama yüzden fazla insanı öldürdüğü yönünde bir varsayım var.' Garcia şimdi etkilenmiş görünüyordu. ‘Ne?’ Hunter'ın böyle bir konuda asla şaka yapmayacağını biliyordu. ‘Fakat bu onu ABD tarihindeki en üretken seri katillerden biri yapardı.’

Hunter, "Evet, öyle olur," diye onayladı.

'Peki nasıl oldu da onun adını hiç duymadım?'

'Kimse yoktu. Sadece birkaç yıl önce onu yakalayana kadar kimse onun kim olduğunu veya ne yaptığını bilmiyordu.'

“Biz mi?” Karışıklık Garcia’nın yüzünü yeniden renklendirmişti. "Biz kim?"

‘FBI ve NCAVC’ye yardım ediyordum.’

'Bu ne zamandı?'

Hunter nefesini verdi. 'Yaklaşık üç buçuk yıl önce.'

“Üç buçuk yıl önce mi?” Garcia'nın şaşkın bakışı yoğunlaştı. 'On yıldır ortağız ve bunu hiç hatırlamıyorum.'

Hunter hiçbir şey söylemedi.

'Ne zaman, üç buçuk yıl önce mi? Neredeydim?'

'Tatilde.'

"Tatilde..." Garcia duraksadı ve bu anı kafasının içinde patlarken kaşlarını çattı. Üç buçuk yıl önce, Anna, Hunter ve Garcia'ya, kendisinin ve eşinin neredeyse hayatına mal olan bir seri cinayet

soruşturmasını tamamladıktan sonra, kaptanları Anna, Hunter ve Garcia'ya, tam olarak iki hafta olmak üzere bir süre izin almaları emrini vermişti. Garcia, Anna'yı New Orleans'a götürdü, Hunter'ın ise Hawaii'ye gitmesi gerekiyordu. Garcia'nın kafasında az önce canlanan anı, onu, Garcia ve karısı Louisiana'dan döndükten sonra Hunter'la tekrar buluştukları sabaha götürdü. Aynı ofisin içindeydi. Garcia konuşmalarını neredeyse kelimesi kelimesine hatırladı.

Partnerine kaşlarını çatmadan önce, "Hawaii'ye yeni gelmiş birine göre bu kadar bronzlaşmış görünmüyorsun" demişti. "Tatilini yaptın, değil mi?" Hunter'ın cevabı "Bir bakıma" olmuştu.

'Peki bu ne anlama geliyor?'

'Ben mola verdim. Sonuçta Hawaii'ye gitmedim.' Garcia bunu biraz tuhaf bulmuştu çünkü Hunter'ın Hawaii'yi her zaman ziyaret etmeyi ne kadar istediğini ama hiçbir zaman buna şansı olmadığını biliyordu.

"Peki nereye gittin?"

'Özel bir yeri yok, sadece doğudaki bir arkadaşı ziyaret ediyorum.'

Garcia hiçbir zaman daha bilgilendirici bir cevap için ısrar etmemişti ama artık her şey mantıklı geliyordu. 'Bir arkadaşı ziyaret etmek' - Adrian Kennedy - 'doğuya dönmek' - Quantico, Virginia.

Garcia inanamayarak, “Yani bu senin “bir nevi” tatilin miydi?” diye sordu. "FBI'a yardım etmek için Quantico'ya mı gittin?"

Hunter, "Bana pek fazla seçenek sunulmadı Carlos," diye açıkladı. ‘Kaptanımızdan bir telefon aldığımda toparlandım ve gitmeye hazırdım.’ ‘Yüzbaşı Blake’ten bir telefon mu aldınız?’

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. 'Ofise gelmemi istedi. Gerçekten önemli bir şeyin ortaya çıktığını ve bekleyemeyeceğini söyledi. Buraya geldiğimde Adrian Kennedy ofisindeydi. FBI şans eseri çifte cinayetle bağlantısı olabilecek birini Wyoming'de tutukladığı için buralara kadar gelmişti.'

'Tesadüfen mi?'

Hunter başını salladı. ‘Ucube bir kazanın sonucu.’

Garcia masasının arkasına oturarak, "Bu her geçen saniye daha iyiye gidiyor" dedi. ‘Tamam, bunu baştan dinleyelim.’

Dokuz

Sonraki bir saat boyunca Garcia, Hunter'ın ona o kader verici iki hafta, üç buçuk yıl önce olup bitenlerin çoğunu anlatmasını neredeyse tamamen sessizce dinledi, ama tam olarak her şeyi değil. Kişisel ayrıntılar. . . Hunter'ın hayatını sonsuza dek değiştiren gerçekler zihninin içinde bir yerlerde kilitli tutuluyordu. Soğuk, karanlık ve üzüntü ve nefretle dolup taşan bir yer. Yine de Hunter'ın yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Hunter sonunda gerçekleri anlatmayı bitirdiğinde Garcia, "Yani bana diyorsun ki," dedi, "bu Lucien karakteri, bir kitap yazmak istediği için ömür boyu bir cinayet çılgınlığı yaşadı." . Durakladı ve bir kelime bulmak için etrafındaki havayı araştırdı. '. . . Bir tür "cinayet kılavuzu" mu?'

Hunter, "Bundan çok daha fazlasıydı Carlos," diye düzeltti. 'Lucien mümkün olan her şeyi belgeledi: kurbanların adları ve adresleri, onları öldürme arzusunu özellikle tetikleyen şey, planı, denediği her farklı MO'nun her ayrıntısı, imzaları, duyguları. . . her şey. Defterleri, bir katilin cinayet eylemi öncesinde, sırasında ve sonrasında aklından geçen türden delilik ve kargaşanın öz-psikolojik bir değerlendirmesi gibi okunuyor. Yani hayır, bir kılavuz yazmıyordu. Bir ansiklopedi yazıyordu."

'Yine kaç tane defter bulduğunu söylemiştin?'

Hunter, "Elli üç," diye yanıtladı. 'Her biri yaklaşık üç yüz sayfa uzunluğunda.'

Garcia bu düşünce karşısında başını salladı. "Bu kesinlikle çılgınca." "Çoğu insan için evet," diye onayladı Hunter. 'Fakat Adrian Kennedy için o defterleri ele geçirmek bir zorunluluktu.'

Garcia bir an bu konuyu düşünürken alt dudağını çimdikledi. 'Bu kulağa çılgınlık gibi gelse de' dedi, 'FBI NCAVC ve BAU'nun başkanı olarak onları neden istediğini anlayabiliyorum.' 'Evet' dedi Hunter. 'Bunu hiç tartışmıyorum. Sadece... Dur bir dakika dedi Garcia, Hunter'a bakıp gözlerini kısarak. Hunter, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Garcia, "Şu defterlerden bahsediyorsunuz" diye yanıtladı.

"İlk kez kaçtıktan sonra onu bu şekilde buldunuz, değil mi?"

Hunter, "Bu doğru," diye onayladı. "Lucien'in erkek kurbanlarının isimleriyle birlikte kullandığı sahte isimleri karşılaştırdık ve..." "Evet, elbette," Garcia elini sallayarak onun sözünü kesti. 'İsim çapraz kontrol işini hallettim. Sonunda onu bu şekilde yakaladığınızı biliyorum, ama aynı zamanda bana, bazı kurbanlarının kimliklerini ele geçirdiğini öğrenmeden önce, not defterlerinde güvenli ev yerleri olup olmadığını araştırdığınızı da söylediniz. sen misin?'

Hunter düşünceli bir tavırla ortağına baktı. Garcia'nın sorusuyla nereye varacağını biliyordu çünkü o da bunu düşünmüştü. Hunter az önce Lucien'in satın aldığı ya da devraldığı bilinmeyen yerlerin yerleri de dahil olmak üzere mümkün olan her şeyi 'cinayet ansiklopedisinde' belgelediğini söylemişti. Kimsenin bilmediği yerler; güvenli evler. Ülkenin dört bir yanına dağılmış olan bu güvenli evler, Lucien'in kurbanları üzerinde deney yapabilmesi için çoğunlukla işkence odaları olarak kullanılmıştı, ancak bunlar kendisini tehdit altında hissettiğinde kolayca saklanacak barınaklar olarak da hizmet

verebilirdi ve Garcia'nın da yaptığı da buydu. hakkında konuşuyordu. Kaçtıktan sonra, kim olursa olsun herhangi bir kaçağın ilk işi saklanabilecekleri bir yer, en azından bir süre saklanabilecekleri güvenli bir sığınak bulmaktı. Bunu bilen Hunter, Lucien'in şimdiye kadar kullandığı tüm güvenli evlerin yerlerini not ettiğini fark eder etmez, Kennedy'nin hızla on hızlı okuyucudan oluşan bir ekip oluşturmasını sağladı. Hunter'ın da dahil olduğu ekip, Lucien'in not defterlerini inceleyerek metinde adı geçen her yeri arayarak birkaç saat harcadı. Lucien'in elli üçüncü defterinin son sayfasına ulaştıklarında on beş farklı eyalete yayılmış toplam on beş sığınak tespit etmişlerdi. Birkaç saat içinde FBI SWAT ekipleri hepsine saldırdı.

Garcia kendi düşüncesini sürdürerek, "FBI SWAT operasyonunun başarısız olduğunu söylediğinizi biliyorum" dedi. Lucien bu on beş yerin hiçbirinde bulunamadı ama sana şunu sorayım; Lucien FBI'ın saklandığı yerlere baskın yaptığını biliyor mu? Bu adreslerin ele geçirildiğini biliyor mu?'

Hunter, "Muhtemelen hayır," diye yanıtladı. 'En azından kendi başına değil.'

'Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?'

'Lucien'e FBI'ın ilk eylem planının güvenli evlerini kontrol etmek olduğunun söylendiğini sanmıyorum.'

Garcia sanki ne demek istediği daha yeni anlaşılmış gibi Hunter'a baktı. “Ama,” diye devam etti Hunter, “Lucien, FBI'ın kendi derme çatma ansiklopedisinin elli üç cildine de el koyduğunu biliyor. Adrian ve NCAVC'nin şimdiye kadar her sayfayı, her kelimeyi tamamen birbirinden ayırdığını biliyor.' Hunter, Garcia'nın önerisini kabul etmeden önce durakladı. ‘Evet, haklısın. Şu anda Lucien'in en çok ihtiyacı olan şey saklanacak bir yer, güvenli olduğunu düşündüğü bir yer.' Garcia'ya hafifçe başını salladı. Artık bu sayfaların hiçbirinde adı geçen hiçbir konum, hiçbir adres, hiçbir isim güvende değil Carlos, çünkü bunlar FBI'ın elinde ve Lucien bunu çok iyi biliyor. Bu on beş adresin hiçbirine gitmiyor. O bundan çok daha akıllı. Muhtemelen bir, hatta daha fazla hayalet yeri vardır. Sadece kendisinin bildiği bir yer. Kimseye bahsetmediği veya hiçbir yere yazmadığı bir yer.'

Garcia, "Bunu kesinlikle bilmiyorsun, Robert," diye karşı çıktı. ‘Lucien son üç buçuk yıldır neredeyse tamamen tecrit altında tutuldu. Anladığım kadarıyla o süre zarfında dış dünyayla hiçbir bağlantısı olmamıştı.' Hunter'ın masasının yanında durakladı. 'Ne kadar zeki olduğunun bir önemi yok. Şu anda FBI ve ABD Polis Teşkilatı da dahil olmak üzere ülkedeki tüm kolluk kuvvetleri onu arıyor. Evet, eminim haklısın ve Lucien not defterlerinde bahsettiği her yerin, her adresin, her ismin ele geçirildiğini biliyor ama şu anda o çaresiz bir adam, ödünç alınmış bir zamanda koşuyor ve sen ve sen Çaresiz

insanların, ne kadar riskli görünürse görünsün, genellikle umutsuz önlemlere başvuracağını biliyorum.'

Hunter, küçük bir ayrıntı dışında Garcia'nın mantığında hata yapamazdı; Lucien umutsuzluğa kapılmadı. Paniğe kapılmadı. . . durmadan.

Tüm bunlara rağmen, bu yerleri bir kez daha gözetlemenin denemeye değer olabileceğini kabul etmesi gerekiyordu.

'O halde sana bir sonraki sorum şu. . dedi Garcia. 'Bu güvenli evler: hâlâ varlar mı, yoksa FBI onları tamamen mi kapattı?'

Hunter omuz silkti. “Bilmiyorum ama bunun gerçekten bir önemi yok, değil mi?” Garcia, Hunter'ın ne demek istediğini hemen anladı.

'Hayır, öyle değil. . . çünkü Lucien'in de bunu bilmesine imkan yok.” Hunter masasındaki telefona uzanırken başını salladı.

On

Lucien varsayımında haklıydı; sabahın ortasında, kaçışını bildiren acil 'son dakika haber' bültenleri tüm yayınlarda yer alıyordu ve saat bir olduğunda sabıka fotoğrafı hemen hemen tüm büyük TV kanallarının öğle vakti manşetlerine çıkmıştı. ülkede. Gösterilen fotoğraf neredeyse dört yıllıktı ve gerçekte Lucien pek değişmemişti. Yaşlanmışa bile benzemiyordu ama bu zerre kadar bir fark yaratmıyordu. Yeni satın aldığı Audi A6'sını State Caddesi'ndeki 24 saat açık garajın üçüncü katına park ettikten kırk dakika sonra Lucien çoktan farklı bir insana benzemeye başlamıştı.

Garajın karşısında Lucien bir bakkal buldu ve buradan bir makas, tıraş kremi, tek kullanımlık bir tıraş makinesi, küçük bir ayna, üç büyük şişe su, birkaç şekerleme, iki torba kurutulmuş dana eti, bir tane satın aldı. bir rulo kağıt havlu, bir beyzbol şapkası ve bir çift güneş gözlüğü. Lucien yolun aşağısında birkaç mağazada küçük bir giyim mağazasına rastladı. Oradan bir kot pantolon ve göğsünde 'Doğrudan Knoxville'den' yazan uzun kollu koyu renkli bir gömlek satın aldı. Giyim mağazasının yirmi metre ilerisinde büyük bir McDonald's vardı.

'Bu gayet işe yarayacaktır.'

Lucien'in aslında sadece tuvaleti kullanması gerekiyordu ama fast food restoranına girdiğinde kapıda şunu yazan bir tabela fark etti: 'Tuvaletlerimiz sadece müşterilerimiz içindir.'

İşaretlere pek dikkat eden ya da kurallara uyan biri değildi ama istenmeyen ilgiyi kendi üzerine çekme riskine girmek için hiçbir neden görmüyordu, üstelik biraz yiyecekle de idare edebilirdi.

Beyzbol şapkasını ve güneş gözlüklerini takarak dört genç kasiyeri

uzaktan gözlemledi ve hedefini bir dakikadan kısa bir sürede seçti: işinden, ebeveynlerinden ve muhtemelen ailesinden nefret ediyormuş gibi görünen kızıl saçlı, sivilceli bir genç. tüm varoluş, hepsi intikamla. Çocuk müşterilerden sipariş alırken kasadan başını zar zor kaldırıyordu.

Lucien çocuğun serbest kalmasını bekledi ve ona yaklaşıp çizburger, biraz patates kızartması ve küçük bir çikolatalı milkshake sipariş etti. Çocuk, tıpkı önceki müşteriler gibi Lucien'in emrini verirken göz temasını minimumda tuttu.

Lucien elinde tepsiyle restoranın en uzak köşesindeki, pencereden oldukça uzaktaki son masayı aldı ve yüzü duvara dönük, sırtı herkese dönük olarak oturduğundan emin oldu.

Lucien hiçbir zaman bir McDonald's hayranı olmamıştı ama patates kızartmasıyla birlikte çizburger yemeyeli dört yıldan fazla olmuştu ve en son ne zaman çikolatalı milkshake yudumladığını bile hatırlamıyordu - McDonald's olsun ya da olmasın, abur cubur ya da değil, o anda her şeyin tadı tanrılardan gelen yiyeceklere benziyordu.

Yemeğini beş dakikadan kısa bir sürede bitirdi, alışveriş çantasını aldı ve kızıl saçlı çocuğun yanına döndü.

“Tuvaleti kullanabilir miyim lütfen?” diye sordu, sesi ürkek ve yumuşaktı.

"Elbette dostum," diye cevapladı çocuk omuz silkerek. 'Kendini nakavt et. Seni bilgilendireceğim.' Başını hafifçe sağa doğru salladı.

Lucien banyo kapısına vardığında çocuk tezgahın arkasına gizlenmiş bir düğmeye bastı ve kapının kilidi boğuk bir tıslamayla açıldı. Büyük, beyaz fayanslı tuvalete girdiğinde Lucien hiç vakit kaybetmedi ve kendini hızla doğu duvarına uzanan dört mevcut bölmeden birine kilitledi. Orada tuvaletin kapağını kapattı ve üzerine alışveriş çantasını koydu. Son birkaç aydır Lucien saçlarının kulak hizasına kadar uzamasına izin vermişti, bu onun çok hoşuna giden bir görünümdü ama artık hepsinden kurtulmanın zamanı gelmişti.

Alışveriş çantasından ilk önce yeni aldığı makası ve aynayı çıkardı ve hepsini alışveriş çantasına toplamaya dikkat ederek saçlarını olabildiğince kısa kesmeye başladı. Bunu yaptıktan sonra tıraş kremini, tek kullanımlık tıraş makinesini, su şişelerinden birini ve bir rulo kağıt havluyu çıkardı. Daha sonra kafasında kalan küçük saçları dikkatlice tıraş etmeye başladı.

Lucien'in sakalı da kalın, sinir bozucu ve oldukça kaşındırıcı bir kirli sakala dönüşmüştü; bu onun hiç hoşlanmadığı bir şeydi ama bir amaca hizmet ediyordu. Şüphesiz Lucien'in en tanınabilir yüz özelliği sol yanağında bir inç uzunluğunda çapraz yara iziydi; bu, on iki yıl önce kurbanlarından birinin kol sallama şansına sahip olduğu sırada ona hediye edilen bir hatıraydı. Lucien bunu geç fark etti ama yine de

darbenin tüm gücünden kaçabilecek kadar vücudunu bükmeyi başardı. Görmediği ya da güvenmediği şey, kadının parmağındaki kalın taş yüzüktü. Yumruk Lucien'i tamamen ıskaladı ama yüzüğü sol yanağının üzerinden sert bir şekilde geçmeyi başardı; bu da sakalını kaplayan yara izine işaretti.

Lucien, FBI'ın internette dolaşacağı ve ülke genelindeki tüm gazete ve TV ağlarına göndereceği fotoğrafın, yaklaşık üç buçuk yıl önce çekilmiş, sakalsız bir sabıka fotoğrafı olacağını biliyordu. Ayrıca insan beyninin nasıl çalıştığını da biliyordu.

Test edildiğinde ortalama bir kişi, deneğin yalnızca bir kez gördüğü görsel hafızanın yalnızca çok küçük bir yüzdesini doğru bir şekilde hatırlayabildi. Bunun nedeni, ilk kez görsel bir görüntüyle karşılaştığında insan gözünün esas olarak beynin sıra dışı olarak değerlendirdiği özelliklere odaklanma eğiliminde olmasıydı. Bir insan yüzü söz konusu olduğunda bu çeşitli şeyler olabilir; örneğin deneğin beyninin güzel olarak algıladığı bir şey (çarpıcı gözler, mükemmel şekilli dudaklar, güzel bir nokta vb.) veya deneğin beyninin değerlendirdiği bir şey olabilir. tuhaf – çarpık bir burun, bir yara izi, tuhaf şekilli kaşlar, vb. Lucien'in sabıka fotoğrafı medyaya yansıdığında çoğu insanın otomatik olarak hatırlayacağı özellik sol yanağındaki yara izi olacaktır. Lucien bunu biliyordu ve bu yüzden kostüm mağazasına ihtiyacı vardı. Çok az miktarda lateksle, hatta doğru makyajla Lucien yara izini kolayca yok edebilirdi ama dükkanda ne bulabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ve kaşınan sakalını tıraş etmek için can atıyor olmasına rağmen, şimdilik bu gerekli bir rahatsızlıktı.

Lucien, yeni tıraş edilmiş kafasını küçük aynadan kontrol ederken, "Bu yeterli," diye fısıldadı. Mükemmeli aramıyordu. Aslında ihtiyacı olan tek şey, mağazaya varana ve arabaya dönene kadar yaklaşık yirmi dakika boyunca fark edilmekten kaçınmaktı.

Lucien, saçını tıraş ettikten sonra askeri üniformasını giyim mağazasından satın aldığı gömlek ve pantolonla değiştirdi. Her şeyi alışveriş çantasına geri koyduktan sonra odadan çıktı ve büyük banyo aynasına karşı tüm profilini kontrol etti. Sonuç Lucien'in dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu.

Dönüşümünün birinci aşaması kesinlikle tamamlanmıştı.

Onbir

Adrian Kennedy, Hunter'dan çağrı aldığında özel FBI Hawker jetine yeni binmişti. Kennedy, Lucien'in kaçış haberini duyduğundan beri öfkeden öylesine tükenmişti ki, Lucien'in güvenli evlerini tamamen unutmuştu. Üç buçuk yıl önce, EvilMind Operasyonu adını verdiği, on

beş FBI SWAT ekibinin eş zamanlı olarak ülke geneline dağılmış yerlerin listesine baskın yaptığı operasyona yeşil ışık yakan kişinin kendisi olduğunu unutmuştu. Lucien Folter'ın "cinayet ansiklopedisinden" alınmış yerler.

Hunter, "Bu çok uzak bir ihtimal, Adrian," diye açıkladı. Lucien not defterlerinin her birinin analiz edildiğini, her ismin kontrol edildiğini, her konumun doğrulandığını biliyor. Bu on beş güvenli evden herhangi birine koşmaya çalışmak, Lucien gibi birinin genellikle almayacağı türden bir risk.'

"Anlaşıldı" diye yanıtladı Kennedy. 'Ama bunun denemeye değer bir ihtimal olduğunu düşünüyorum, sence de öyle değil mi?'

"Belki de" Hunter bunu kabul etti.

Kennedy, "Hemen konuya gireceğim" dedi.

'Beni haberdar et.'

'Elbette.'

Hunter görüşmeyi keserken Garcia köşedeki kahve makinesine doğru yürüdü ve yeni demlenmiş demlikten kendine bir fincan doldurdu. 'Bir Dedektif olarak' dedi. 'Güçte geçirdiğim yıllar boyunca pek çok çılgınca şey gördüm ama tüm bu Lucien Folter olayında anlamadığım bir şey var.'

“Peki o nedir?” diye sordu Hunter.

“Lucien revirin kontrol odasına tuzak kurmak için bir parça naylon ip ve kesilmiş bir pompalı tüfek kullandı, değil mi?” Soru bir baş sallama ve hemen ardından omuz silkmeyle geldi. “Neden?” Hunter omuz silkti. "Çünkü o Lucien."

Garcia kahvesini yudumladı. 'Ah, tamam, bu artık tamamen açıklandı. Teşekkür ederim.'

Hunter ayağa kalkıp pencereye yaklaştı. Dışarıda, Los Angeles'ın üzerindeki gökyüzü mavi ve beyaz mermer gibiydi, bulutlar sabah güneşini solgunlaştırıyordu.

Sokaklardaki sıcaklığı 'hoş' aralıkta tutmaya yetecek kadar. “Lucien kararlılığını gösterme fırsatını kaçırmayacak türde bir insan, Carlos.” Hunter sonunda cevabını detaylandırmaya başladı. 'Ülkenin herhangi bir yerindeki herhangi bir mahkuma, kaçma şansı verilse, onu alıp kaçar, değil mi? O duvarlardan ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyi.” Kollarını göğsünün önünde çaprazladı. 'Lucien değil. Revirin kontrol odasında tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum.'

"Eh, yapamam" dedi Garcia. 'O halde bu konudaki düşüncenizi dinleyelim. Orada ne olduğunu düşünüyorsun?'

Hunter pencerenin sağındaki duvara yaslandı. 'Eğer Lucien'in karşısına birdenbire bir kaçma fırsatı çıksaydı, bu fırsatın üzerine atlardı, buna hiç şüphe yok, ama durumun böyle olduğunu

düşünmüyorum.'

“Tüm bunların planlandığını mı düşünüyorsun?” Garcia kahvesinden bir yudum daha aldı. “Öyle olduğundan hiç şüphem yok.” Hunter başını salladı. ‘Kurduğu tuzak dışında hepsi, ortaya çıkan fırsattı.’ Garcia hem meraklı hem de kararsız görünüyordu.

“Lucien gözaltına alındığı andan itibaren zaten bir kaçış planı yapmaya çalışıyordu. Yaptığı şey bu. Beyni böyle çalışıyor. Ve asla pes etmiyor. Aslında ihtiyacı olan tek şey, rakibinin (FBI, eyalet, hükümet, her kim olursa olsun) bir anlığına gardını indirmesiydi.'

Garcia, Hunter'ın düşünce tarzını anlayarak, "Ve bu, Virginia'daki yüksek güvenlikli cezaevine nakledildiğinde oldu" dedi.

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. Dikkati pencereye ve onun dışındaki dünyaya döndü. “Ve planı mükemmel bir şekilde işe yaradı; Lucien herhangi bir alarm vermeden revirin kontrol odasına ulaşmayı başardı. Oraya vardığında herkesi öldürdü çünkü neden yaşamalarına izin veresiniz ki?'

Garcia kahvesini bitirdi ve boş bardağı masasına koydu. "Peki ya tuzağa?"

'Sanırım olay şuydu...' . . Lucien'in planı muhtemelen tahmin ettiğinden daha iyi sonuç verdi. Bir şekilde kaçışını engelleyebilecek her küçük aksaklıktan kaçınmayı başardı ve kontrol odasına beklediğinden çok daha hızlı ulaştı.'

"Tamam," diye kabul etti Garcia. ‘Yani kendi programının ilerisinde. Harika! Yine de neden harekete geçmiyorsunuz? Kendisine hiçbir tehdit oluşturmayan bir gardiyanı daha öldürmek için neden tuzak kurasınız ki? Gardiyan orada bile değildi. Direktör Kennedy'nin bize söylediğine göre Lucien kaçtıktan yaklaşık yarım saat sonra geldi.'

"Çünkü söylediğim gibi," diye yanıtladı Hunter, "Lucien kararlılığını gösterme fırsatını kaçırmayan türden bir insan." Garcia'yı bir el hareketiyle durdurdu. "Şunu hayal et, Carlos; Lucien kontrol odasına planlanandan çok önce varıyor. Ya bir sonraki vardiyanın ne zaman geleceğini önceden biliyordu ya da oraya varır varmaz öğrenmişti; her neyse, artık acele etmesine gerek olmadığını biliyor. Başkası olsa bu fazladan zamanı herkesten daha büyük bir avantaj elde etmek için kullanırdı ama Lucien başka kimseye benzemiyor. Harekete geçmek yerine kontrol odasına baktı ve naylon iple birlikte kesilmiş bir pompalı tüfek buldu.” Hunter başparmağını işaret parmağına şıklattı. 'Tam orada ve sonra aklına yeni bir fikir geliyor ve sadece bir tuzak kurmak için değil, aynı zamanda her şeyi kurmak için de zaman harcıyor; başka bir silahlı muhafızın, bir hemşirenin ya da her kim olursa olsun üzerine yürüme riskini göze alıyor. herhangi bir zamanda. Lucien'in burada ne yaptığını görebiliyor musun? Ceset sayısına bir kurban daha eklemek için tuzak kurmuyor. Bir kişiyi daha

öldürüp öldürmemesi umurunda değildi.'

Ortağının mantığına yetişen Garcia, "Gösteriş yapıyor" dedi. 'Herkese parmak veriyormuş gibi.'

Hunter başını salladı. ‘O da var ama hepsinden önemlisi, herkese en büyük baskı altında bile ne kadar sakin, hesapçı, narsist ve kontrollü olabileceğini gösteriyor.’

Garcia çenesinin alt tarafını kaşıdı. ‘Bir seri katili çok daha tehlikeli hale getirecek nitelikler.’

Hunter kabul etti.

Garcia, 'Direktör Kennedy'nin, Lucien'in geride bıraktığı şifreli notun senin için olduğunu nasıl bildiğini şimdi anlıyorum' dedi ve şu alıntıyı yaptı: 'Sana şans verdiğimde beni o uçağın içine sokmalıydın, eski dostum. ” Onu yakaladığın zamandan bahsediyordu.”

Hunter başını salladı. “Ve notun benim için yazıldığını bildiğimden kesinlikle emin olmak için Lucien bunu çok kişisel bir göndermeyle bitirdi.” ““Çekirge”yi mi kastediyorsun?” Bu Garcia'nın bir sonraki sorusu olmak üzereydi. Notu okuduğundan beri bunu merak ediyordu.

Hunter şöyle açıkladı: 'O zamanlar ikimiz de şu TV şovuna çok meraklıydık: *Kung fu*. 70'lerin tekrarıydı ama yine de harika bir gösteriydi.'

"Bilmiyorum" dedi Garcia başını sallayarak. “Peki ya?” “Her bölümde,” diye devam etti Hunter, “yaşlı ve kör bir Shaolin kung fu ustasının genç çırağına öğretilerini açıkladığı en azından birkaç geriye dönüş sahnesi olurdu. Usta çırağa her zaman “Çekirge” diye seslenirdi. Lucien arada bir şaka olsun diye beni küçümsemek istediğinde bana "Çekirge" derdi. Çoğunlukla dövüş sanatları derslerinde oluyordu. Oldukça güzel bir Çin aksanıyla şöyle diyordu: "Sabırlı olmalısın Çekirge." Garcia bir an bunu düşündü.

'Yani sana bir kez daha Çekirge diyerek,' dedi, 'psikolojik olarak seni kendisinin usta, senin de çırak olduğun üniversite günlerine geri götürmeye çalışıyor. . . tabiri caizse."

Hunter başıyla onayladı.

'Peki sizce 'Bir oyun oynayacağız' derken ne demek istedi? Ne tür bir oyun?”

Hunter gözlerini ortağıyla buluşturdu. Sonraki birkaç kelimesini söylerkenki inanç Garcia'nın omurgasına rahatsız edici bir ürperti getirdi. 'Emin değilim ama size şunu söyleyebilirim; Lucien'in 'oyun' dediği şeye, diğer herkes 'cehennemin yedi yüzüğü' diyor.'

On iki

Los Angeles'ın aksine, Knoxville'in üzerindeki gökyüzü tamamen

bulutlardan arınmıştı, bu da Nisan sonu güneşinin şehri sıcaklıkla yıkamasına, ışınlarının araba tavanlarından ve bina pencerelerinden lazer ışınları gibi yansımasına olanak tanıyordu.

Lucien sokağa döndüğünde aradığı kostüm mağazasına ulaşması sadece birkaç dakikasını aldı ve bu onu hoş bir şekilde şaşırttı. Mekan çok büyüktü, beklediğinden çok daha büyüktü; çocuklara olduğu kadar yetişkinlere de hitap eden çeşitli stoklarla doluydu.

Büyüklüğüne ve raflarındaki büyüleyici ürün sayısına rağmen Lucien mağazada on dakikadan az zaman geçirdi ve bu süre içinde on altı onsluk sıvı lateks şişesini, iki farklı makyaj setini, iki peruku, dört takım renkli makyaj setini aldı. kontakt lensler ve teniyle uyumlu bir tüp doğal makyaj kremi.

Kasadaki son parçayı çalarken tezgahın arkasındaki orta yaşlı Afro-Amerikalı kadın, "Parti mi veriyorsunuz?" diye sordu. Sesindeki mutlu tını, yüzde yüz haklıydı.

Lucien mükemmel bir Güney Tennessee aksanıyla, Hayır, pek değil, diye yanıtladı. 'Ben sadece...' . . insanlardan saklanmak istiyorum.'

Kasiyer, karnının derinliklerinden geliyormuş gibi görünen hareketli bir kahkaha attı. Gözlükleri burnunun ucuna kadar kaydı ve işaret parmağını kullanarak onları tekrar yukarı itti. 'Ne demek istediğini çok iyi biliyorum. Çoğu gün böyleyim.'

Lucien parayı uzatırken kadına anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. 'Üstü kalsın.'

‘Ah, çok teşekkür ederim.’ Gülümsemesi yepyeni bir boyut kazandı. 'Artık saklanarak güzel bir gün geçiriyorsun, duydun mu? Seni yakalamalarına izin verme.”

Lucien, mağazadan çıkmadan önce kasiyere göz kırparak, "Niyetim bu değil" diye yanıtladı.

Sekiz dakikadan kısa bir süre sonra Lucien, kısa süre önce bulunduğu McDonald's'ın yanından geçiyordu. Tuvalete geri dönmeyi, sinir bozucu sakalını kesmeyi ve yara izini kapatmak ve hatta elmacık kemiklerini biraz daha belirginleştirmek için yeni aldığı sıvı lateks ile makyajın bir kısmını kullanmayı düşündü. Bu kesinlikle onu harekete geçirir
'tanınabilir' sınırın çok ötesindeydi ama bu aynı zamanda değerli zamanına da mal olacaktı ve kaşıntılı sakalından kurtulmak dışında, görünüşünü daha önce yapmış olduğundan daha fazla değiştirmek için gerçek bir neden göremiyordu.

Lucien onun daha iyi karar vermesini dinleyerek McDonald's'a geri dönmeyi atladı.

Louisiana'ya yaptığı yolculuk boyunca insanlarla etkileşim en aza indirilecekti. Lucien banyo molalarını yalnızca kesinlikle gerekli

olduğunda veriyordu ve benzin istasyonlarındaki tuvaletleri kullanmak yerine yol kenarındaki bir çalılığı veya dinlenme alanını kullanıyordu. Benzin istasyonu sadece yakıt ikmali için kullanılacak.

Belli nedenlerden dolayı, hapishaneden kaçışın ardından ilk birkaç saat boyunca otoyoldaki benzin istasyonları, özellikle de firarın gerçekleştiği eyaletin içindeki ve çevresindekiler yüksek alarma geçme eğilimindeydi. Doğru, Lucien'in kaçışından sonra herhangi bir yöne gitmesi mümkündü, ama eğer henüz gitmemişlerse, ABD Polis Teşkilatı'nın geride bıraktığı kamyoneti dinlenme alanında bulması an meselesiydi. Maynardville Otoyolu, güneybatıya ve Tennessee'ye gittiğini ortaya koyuyor. Her ne kadar ABD Polis Teşkilatı Lucien'in şu anda hangi aracı kullandığını bilmese de yine de eyalet polisine ve Tennessee şerif ofisine stratejik noktalarda barikatlar kurma talimatı vereceklerdi.

Bunu bilen Lucien, yolculuğunun geri kalanında otoyollardan kaçınmak için elinden geleni yapacaktı. Planı, Cherokee Ulusal Ormanı'nın etrafından dolaşmak ve güneye, Kuzey Carolina'ya, ardından Güney Carolina, Georgia, Alabama, Mississippi ve son olarak Louisiana'ya geçmeden önce Virginia'ya geri dönmekti. Planının ardındaki teori, Lucien'in Virginia'dan yeni gelip güneybatı Tennessee'ye doğru ilerlemesi nedeniyle, barikatların hepsi olmasa da çoğunun aynı genel yöne yerleştirilmesiydi. Hiç kimse onun oradan kaçtıktan sonra Virginia'ya geri dönmesini gerçekten beklemezdi.

Lucien'in hesaplamalarına göre bu manevra yolculuğuna fazladan on ila on altı saat ekleyecekti, bu hiçbir şekilde ideal değildi ama Lucien'in dünyasında "temkinli" her zaman "ideal"e galip gelebilirdi. Uzun yol da dahil olmak üzere toplamda Lucien, ortalama hızının saatte 45 ile 50 mil arasında olması durumunda, güney Louisiana'daki ücra ahşap kulübesine ulaşana kadar en fazla otuz iki saat araba süreceğini tahmin etmişti. Yolculuğuna yetecek kadar suyu vardı. Açlık bir sorun haline gelirse, Knoxville'deki bakkaldan satın aldığı şekerlemeleri ve kurutulmuş dana etini yiyordu.

Lucien ayrıca Audi'deki bilgisayar gösterge tablosu ekranlarından birinin, aracın deposundaki gaz miktarıyla ne kadar ileri gitmesi gerektiğini gösterdiğini fark etmişti. Büyük bir tankı olan büyük bir arabaydı; Dolduğunda, yakıt ikmaline ihtiyaç duyana kadar yaklaşık altı yüz mil yol kat edecekti. Audi'de hâlâ yaklaşık yarım depo kaldığı için Lucien'in nihai varış noktasına ulaşmadan önce üçü bir seferde olmak üzere yalnızca iki kez benzin durdurması gerekecekti.

Lucien Audi'ye döndüğünde her iki alışveriş çantasını da yolcu koltuğuna koydu, tekrar direksiyona geçti ve arabanın motorunu çalıştırdı. Arabayı park yerinden çıkarmaya başladığında Lucien,

garajdan çıktıktan sonra hangi yöne döneceğinden emin olmak için ön paneldeki uydu navigasyon haritasını kontrol etti. Dikkati yalnızca bir saniyeliğine sürüşten uzaklaştı; bu, köşeyi dönüp hızla kendisine doğru gelen gümüş renkli BMW'yi fark etmemesine neden oldu. BMW sert bir şekilde sola dönerken yüksek sesle korna çaldı ve park halindeki başka bir arabayı zar zor kaçırdı. Lucien hemen frene bastı ve Audi'nin anında durmasına neden oldu. Yolcu koltuğundaki her iki alışveriş çantasının içindekiler öne ve yere fırladı.

Lucien kendi kendine, "Orospu çocuğu!" dedi. ‘Bu çok yakın bir karardı.’ ‘Seni orospu çocuğu!’ Lucien, BMW sürücüsünün arabasının içinden bağırdığını duydu.

Audi'nin birkaç metre ilerisindeki boş bir park alanına park etmişti. Lucien, BMW sürücü kapısının açıldığını ve ortaya uzun boylu, çok kaslı bir figürün çıktığını gördü.

Adam tekrar bağırdı, "Seni piç kurusu!" Adam ona doğru ilerlerken bu kez öfkeli parmağını Lucien'e doğrulttu.

Lucien emniyet kemerini çözdü ve hızla arabasından atladı. 'Sen kör müsün, seni kel kafalı pislik?'

Lucien'in 'kaslı adam' ona ulaşmadan önce kapısını kapatmaya ancak vakti olmuştu. Adam, parmağını Lucien'in yüzünden birkaç santim uzakta tutarak, "Sana araba sürmeyi kim öğretti?" dedi. "Stevie Wonder?"

Adam kırklı yaşlarının başında görünüyordu, askeri saç kesimi ve en az birkaç kez kırılmış kavisli burnu, dövüşmeye yabancı olmadığının açık bir göstergesiydi. Görünürde çok küçük olan beyaz bir tişört giymişti, bu da zaten büyük olan pazı, triseps ve göğüs kaslarının ince kumaşı yırtılmadan sadece bir kıl kadar uzatarak şişkin fiziğini daha da güçlendiriyordu.

Lucien bir adım geri çekildi ve soğukkanlılığını korudu. Tartışmaya girmeye gerek yoktu.

"Çok üzgünüm efendim" dedi utangaç ve özür dileyen bir sesle. 'Benim hatamdı. Bakmıyordum ve geldiğini de görmedim.”

Adam, "Geldiğimi nasıl görmezsin?" diye sordu, öfkesi hâlâ en üst düzeydeydi. 'Arabamın büyüklüğüne bak. Aptal olduğu kadar kör müsün?' Lucien adamın öfkesini hissetti. ‘Bir kez daha çok üzgünüm. Daha dikkatli olmalıydım.” Adama ürkek bir gülümsemeyle baktı. ‘Çok şükür bir çarpışmadan kurtulduk ve ikimize de herhangi bir zarar gelmedi.’ ‘Zarar yok mu?’ Adamın sesi hala normalden birkaç desibel daha yüksekti. 'Kahvemi lanet pantolonumun üzerine dökmemi sağladın, seni embesil. Şuna bak.' Sol uyluğunun üzerinde beş santimden büyük olmayan ıslak bir bölgeyi işaret etti.

Lucien ona baktı ve alaycı bir yorum yapmamak için dilini ısırdı.

"Ben de bunun için çok üzgünüm efendim."

Bu zaten çok uzun sürüyordu.

Aptal tartışmayı bitirip yoluna devam edebilmek için Lucien adamın çamaşırlarının parasını ödemeyi teklif etmek üzereydi ama adam onu çok geride bıraktı. Lucien'in gözlerinin içine bakarak, "Üzgünüm bunu kesmeyeceğim dostum" dedi, tavrı daha da saldırganlaştı. “Bunun bir kuru temizlemeciye gitmesi gerekecek ve tahmin edin parasını kim ödeyecek.” İşaret parmağıyla Lucien'in göğsünü dürttü. 'Doğru, sik surat. . . Sen. Kuru temizlemecilerimin parasını ödüyorsun.'

Lucien'in gözleri ateşle doldu.

Göğüs dürtmesi bir hataydı.

Çok kötü bir hata.

On üç

Lucien kısa bir süre adamın bakışlarına devam etti. Daha önce onun gibi pek çok insanla tanışmıştı. Aslında dünya onlarla doluydu; kas büyüklükleri nedeniyle sırf eğlence olsun diye başkalarını korkutmaktan hoşlanan zorbalar. Onlar, yapabilseler bile, yetenekleri olsa bile, başkalarını terörize etmekten zevk aldıkları için, mantık ve konuşarak bir konuyu tartışmaya hiç ilgi duymayanlardı. Egolarını besledi. Bu onlara bir aidiyet duygusu kazandırdı. Bu kendilerini üstün hissetmelerini sağlıyordu ama gerçek şu ki vakaların neredeyse yüzde yüzü zorbalık, terörize etme ve korkutma bu insanların hayatlarındaki bazı yetersizlikleri telafi etmek için yaptıkları bir şeydi. Çoğu zaman bu yetersizlik çocukluklarındaki bir noktaya kadar izlenebilmektedir.

BMW sürücüsünün kuru temizlemecinin parasına gerçekten ihtiyacı olmadığı veya bu parayla ilgilenmediği açıktı. Pantolonu muhtemelen kuru temizlemeciye bile götürülmezdi. Bunu talep etti çünkü kendisi gibi zorbalar başkalarını korkutma fırsatını asla kaçırmazdı.

Evet, Lucien daha önce onun gibi pek çok insanla tanışmıştı; okulda, üniversitede, sokakta, işte, evde. . . ve hepsinden nefret ediyordu. Kaslı adam, "Cüzdanını bana ver" diye emretti.

Lucien geriye doğru bir adım daha atarken adama kaşlarını çattı. 'Cüzdanın, pislik.' Adam sağ elinin ayasını yukarı çevirdi ve parmaklarını işaret etti. 'Onu bana ver. Şimdi'

Lucien tereddüt etti.

‘Kahrolası cüzdanını hemen bana versen iyi olur, yoksa bu senin için çok kötü sonuçlanacak.’

Lucien sola baktı. Önlerine çıkan hiçbir araba yoktu. Üçüncü katta ikisinden başka kimse yok.

'Cüzdanım yok' diye yanıtladı.

Adam Lucien'e soğuk bir bakış attı. ‘Audi A6 kullanıyorsunuz ve cüzdanınız yok mu?’ Başını sallarken alaycı bir şekilde gülümsedi. 'TAMAM . . . Tamam.' Bir anlığına gözlerini kaçırıyormuş gibi yaptı, sonra sağ eli Lucien'e doğru atıldı ve onu gömleğinin hizasında yakaladı. 'Buraya bak, seni parlak kafalı piç kurusu.' Adam, Lucien'in yüzünü beş santim kadar yaklaştırdı.
onunkinden. 'Eğer bana o lanet cüzdanını vermezsen, seni hemen burada sikerim. Ne dediğimi biliyor musun?'

Lucien'i göğsünden dürtmek kötü bir hataydı ama onu gömleğinden yakalamak ölümcül bir hataydı ama Lucien sinirlenmedi. Aslında 'maço' gösterisinden keyif alıyordu. Bu tiyatro gösterilerinin çoğu insan üzerinde işe yarayacağından emindi; devasa bir adamın sizi gömleğinizden tutması ve bir otoparkın izole bir noktasında sizi dövmekle tehdit etmesi muhtemelen pek çok insanın altını ıslatmasına yol açıyordu.

Lucien'in soğukkanlılığı sağlam kaldı ama adamı korktuğuna inandırmak için sesine tam gerektiği kadar korku kattı. ‘Efendim, gerçekten cüzdanım yok ama üstümde biraz para var.’ ‘Attaboy!’ Adam gülümsedi. 'Görmek? Şimdi bir yere varıyoruz.” Lucien'in gömleğini bıraktı. 'Hadi alalım. Hepsi.”

Lucien neredeyse çok korkmuş gibi davranarak sağ elini pantolonunun sağ cebine uzandı.

"Özür dilerim" dedi, dudakları bir gülümsemeye doğru uzanmaya çalıştı ama başaramadı. 'Yanlış cep.' Daha sonra Alicia Campbell'ın çantasından aldığı tüm parayı çıkarmadan önce sol elini kullandı ve sol cebine uzandı. 'Sahip olduğum tek şey yüz yirmi yedi dolar.'

Adam paraya uzanarak, "Bu onu kapatmalıdır" dedi ama parayı alamadan Lucien elini kapattı ve bir adım daha geri giderek onu Audi'nin arkasına yerleştirdi ve herhangi bir aracın veya herhangi bir aracın görüş mesafesinin tamamen dışına çıktı. onları şaşırtabilirdi.

"Bekle" dedi.

Adamın soğuk bakışları bu kez fazladan bir öfkeyle geri döndü. 'Sen aklını mı kaçırdın? O parayı bana versen iyi olur, yoksa kel kafanı çürük yumurta gibi ezerim.'

Lucien, sanki adama sarılmak ya da çarmıha gerilmek üzereymiş gibi kollarını olabildiğince geniş açarak, "Önce sana bir şey göstereyim" dedi. Adam duraksadı, alnı şaşkınlıkla kırışmıştı. 'Ne yapıyorsun sen?'

“Beni dinle, tamam mı?” Lucien uzattığı sağ kolunu işaret ederek sağa baktı. Avucunun içi adama dönüktü. ‘Gördüğünüz gibi sağ elimde hiçbir şey yok.’ Sol kolunu işaret etmek için sola bakmadan önce, işaret ettiği noktayı vurgulamak için parmaklarını oynattı. ‘Sol elimde yüz yirmi yedi dolar var.’

Adam, "Evet, yüz yirmi yedi dolarım" diye geri geldi.

"İyi," diye onayladı Lucien. “Yüz yirmi yedi doların, ama benim teklifim bu.” Bir kez daha sola baktı ve adamın dikkatini yeniden sol eline çekti. 'Sana o yüz yirmi yedi doları ve bu arabanın anahtarlarını vereceğim. . Başı Audi'yi işaret edecek şekilde hafifçe yana doğru eğildi. ‘Tek yapmanız gereken doğru eli seçmek.’

'Ne?'

Lucien, kolları hâlâ iki yana açıkken, sol elindeki parayı yavaşça buruşturup dağınık bir top haline getirdi. Daha sonra parmaklarını onun üzerine kapattı. Yine de sağ eli olduğu yerde kaldı; avuç içi adama dönük, parmakları açıktı.

“Peki sana sorum şu; para nerede?” diye sordu Lucien. 'Sol el mi, sağ el mi?'

Adam Lucien'e sanki deliymiş gibi baktı.

'Ne? Sen zihinsel misin yoksa aptal mısın?'

"Bir el seç," dedi Lucien tekrar. 'Para nerede? Doğru eli seçersen para ve araba senin olur.'

Adam, Lucien'in boş olan sağ eline, sonra da sol eline baktı; parmakları az önce buruşturduğu para topunun üzerinde yumruk şeklinde kapalıydı. 'Sanırım ikiniz de zihinselsiniz *Ve* Aptal, değil mi?' dedi adam, ses tonu birkaç dakika öncesine göre çok daha az kızgındı. 'Sağ elinin boş olduğunu görebiliyorum. Parmaklarını bile kapatmadın.”

'Bir el seç.'

“Ve ellerini arkana falan saklamadın bile. Bu paranın olabileceği başka hiçbir yer yok. . . tabii eğer düşürmezsen.” Adam yere baktı; hiçbir şey yoktu.

Lucien ona yardım etmek için sol elindeki iki parmağını uzatarak buruşuk para topunun hâlâ güvenli bir şekilde avucunda olduğunu adama gösterdi. ‘Hayır, onları düşürmedim.’ Daha sonra parmaklarını tekrar yumruk haline getirdi. "Bir el seç," diye ısrar etti Lucien.

'Sen delisin.'

Lucien'in gözleri hızla garajın üçüncü katının girişine doğru kaydı; hâlâ araba yoktu. . . kimse gelmiyor.

Son kez “Para nerede?” diye sordu. 'Sol el mi, sağ el mi? Doğru yaparsan arabayı da alırsın.” Lucien'in boş sağ avucu hâlâ adama dönüktü.

Adam, Lucien'in sol eline bakmadan önce dudaklarında bir sırıtışla, "Kaybın, ucube gösteri," dedi. 'Sol el. . . Sol elini seçiyorum.' Lucien, sanki göz kapaklarının arkasında saklı bir şeye bakmak zorundaymış gibi gözlerini kapattı. Bir dakika sonra adama paranın nerede olduğunu bir kez daha göstermek için sol eliyle birlikte onları yeniden açtı.

"Ha, işte burada, gördün mü?" dedi adam. 'Sen gerçekten aptal bir orospu çocuğusun.'

"Bir sihir numarasının ilk kuralının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Lucien, kollarını hâlâ iki yana açık tutarak.

“Ne?” Adam sanki yanlış duymuş gibi Lucien'e kaşlarını çattı. 'Sihir numarası ne?'

Lucien, "Yanlış yönlendirme" diye açıkladı ve adamın kafa karışıklığını daha da artırdı. 'Oyuncu seyircinin bir tarafa bakmasını sağlarken hile aslında başka bir yerde oluyor. Mesela buradaki gibi. Tüm dikkatin sol elimde tuttuğum parada olduğundan sağ elimi tamamen göz ardı ettin.'

Adam, Lucien'in sağ eline bakmak için başını sola çevirmeye başladı ama artık çok geçti. Lucien'in sağ yumruğu şimdiden adamın kafasına doğru ilerliyordu. Audi'nin anahtarı, sivri ucu dışarı çıkmış şekilde, iki parmağı arasında sıkıca tutulmuştu. Lucien'in yumruğu sol şakağına büyük bir hassasiyetle vurduğunda adam başını zar zor hareket ettirmişti. Lucien, ağır ayakkabılarla kırık camların üzerinden atlayan birinin çıkardığı sese benzeyen tuhaf bir tiz ses duydu.

Bu ses, anahtarın derisinin yırtılmasının ve adamın kafatasının kırılmasının bir sonucuydu.

Lucien'in sol eli de hareket etmişti. Parayı bırakmıştı ve o da adamın kafasına doğru hareket etmişti ama vurmamıştı. Amacı, boynunun arkasını tutarak kafasının yumruktan geri dönmesini engellemekti.

Lucien, adamın kafasını hafifçe ona doğru çevirirken, "Sakin ol dostum," dedi ve bakışları buluştu. Adamın artık dehşetle dolup taşan gözleri ardına kadar açıldı. Kafasının içinde patlayan acı bacaklarının gücünün çoğunu kaybetmesine ve tüm vücudunun topallamadan sadece bir ton uzaklaşmasına neden oldu ama Lucien onu ensesinden tutarak ayakta tuttu. Lucien hâlâ doğrudan adamın gözlerine bakarken, "Neredeyse bitti," diye fısıldadı.

Konuşma çabasıyla adamın dudakları aralandı ama zayıf ses telleri ilkel, anlaşılmaz bir homurdanmadan fazlasını üretemedi. 'Anlıyorsun? Sorun da bu, diye başladı Lucien, adamın dikkatini kendi üzerinde tutarak. 'Dünya tıpkı senin kötü halin gibi pisliklerle dolup taşıyor. Siz karıncalar gibisiniz; her yerdesiniz; okulda, sokakta, işte. . . her zaman insanları itip kakıyorsunuz, başkalarının aşağılık hissetmesini sağlamak için elinizden gelenin en iyisini yapıyorsunuz ve kendi egonuzu büyük balık olduğunuz yanılgısıyla doldurmaya çalışıyorsunuz. Ama o bardak hiçbir zaman dolmuyor, değil mi?'

Adam tekrar bir şeyler söylemeye çalıştı ama ses telleri yine başarısız oldu.

Lucien, "Ah, konuşamayacaksın," diye devam etti. 'Buradaki püf noktası, yumruğumun sol şakağına çarpması. . . Mükemmel, diye ekleyebilirim ama yine de bunu bir süredir yapıyorum. Neyse burada önemli olan insan kafatasının en ince kısmının sol ve sağ şakakların hemen arkasında yer almasıdır. Öyle çünkü burası aslında kemiklerin birleşim noktası. Kafatası kemiklerinden dördünün buluştuğu yer burası ve işte bu yüzden artık kafatasınıza gömülü olan sıradan bir anahtarı kullanarak onu bu kadar kolay delebildim.'

Garajın üçüncü katında CCTV kamerası bulunmayan bu bölümde Lucien'in bir miktar hareket özgürlüğü vardı. Adamın ensesini hızla bıraktı ve sol kolunu kullanarak adamı Audi ile BMW arasındaki kısa mesafeye taşıyabilmek için sağ kolunun altına bağladı.

Lucien katın girişini bir kez daha kontrol etti; hâlâ hareket yoktu. Adam iri ve ağırdı ama Lucien onu bir araçtan diğerine sürüklemekte pek zorluk çekmedi. BMW'ye vardığında adamın cebine uzandı ve arabasının anahtarlarını aldı. Basit bir düğmeye basıldığında bagaj kapağı açıldı.

Lucien açıklamasına devam etmeye karar verdi: "Fakat insan tapınağıyla ilgili en ilginç gerçek, onun hemen arkasında orta meningeal arter adı verilen büyük bir arterin koşmasıdır." Bu arter beynin dış kaplamasına kan sağlar.'

Adamın göz kapakları baygınlığa düşmekle tehdit ederken titredi.

"Hayır, hayır, hayır" dedi Lucien, anahtara uyguladığı baskının bir kısmını bırakarak. “Bir süre daha benimle kalır mısın?” Hatasını kabul etti. 'Kusura bakmayın, muhtemelen tüm bu tıbbi açıklamalarla sizi sıktım. Bunların hiçbirini bilmenize gerek yoktu. Ama işte şu bilmen gerekiyor. Şakağa yeterince sert darbe alınırsa, o noktada birleşen dört kemikten biri içeri doğru kırılabilir ve atardamarı yırtabilir. Böyle bir durumda kan toplanacak ve beynin etrafında birikecek, beynin kaldıramayacağı kadar fazla basınçla onu sıkıştıracaktır. Derhal tedavi edilmezse, beyin dokusu bu basınçtan dolayı şişerek hayal edilemeyecek acıya neden olur ve sonuç olarak. . . ölüm tabii ki.”

Adam konuşamasa da Lucien onun onu hâlâ duyabildiğini ve anlayabildiğini biliyordu.

'Artık dostum, hemen tedavi edilmeyeceksin. Aslında hiçbir şekilde tedavi edilmeyeceksiniz.” Etkili olması için durakladı. “Ve şu anda yapmak üzere olduğum şey, kafanızdaki orta meningeal arterin kesilmesini garanti edecek.” Adama göz kırptı. 'Bu canını acıtacak. . . çok fazla.'

Lucien sert bir hareketle adamın kafatasına gömülü olan anahtarı çevirdi. Metal ile kemik arasındaki sürtünme, birinin tek bir lokmada ağız dolusu kuru mısır gevreğini ezmesini anımsatan, insanın içini

ürperten bir ses çıkardı. Bu, adamın beynine yeni bir renkli havai fişek havai fişek göndererek sanki elektrik çarpıyormuş gibi kasılmasına neden oldu.

Lucien sol elini kullanarak bir anlığına adamın ağzını tıkadı çünkü bu yeni acı patlamasıyla adamın ses tellerinin çok kısa da olsa yeni bir güç bulacağını biliyordu.

Çığlık geldi ama Lucien'in avucunda boğuk bir şekilde aynı hızla söndü. Bunun üzerine adamın vücudu tamamen gevşedi ama hâlâ yarı bilinçliydi. Lucien ağzını bıraktı ve onu kendi arabasının bagajına itti.

Lucien anahtarı adamın kafatasından çıkarırken, onu kemikten ve deriden kurtarmak için son bir kez çevirdi. Bagajın içinde adamın kafasındaki yaradan kan fışkırmaya başladı. Lucien hiç vakit kaybetmeden bagaj kapağını hızla kapattı.

Yaralanmasına yenik düşüp ölümün kendisini almasına izin vermeden önce adamın kafasından oldukça fazla miktarda kan akacaktı, ancak kan arabanın bagajına sızmayacaktı. Adamın kim olduğuna ve olay gerçekleşmeden önce nereye gittiğine bağlı olarak bulunması saatler, hatta günler alabilir. Ancak önümüzdeki on dakika içinde bulunsa bile Lucien için hiçbir şey değişmeyecekti.

Saniyeler sonra Lucien, dünya umurunda olmayan bir adam gibi yeniden yola koyuldu.

Sonraki durak Louisiana.

On dört

Özel Ajan Larry Williams'ın cenazesi sırasında yağmur yağdı. Şiddetli bir sağanak değil, sabahın erken saatlerinde başlayıp akşam geç saatlere kadar aralıksız devam eden yağmur.

Hunter ve Garcia, LAX'ten Washington DC'deki Dulles Uluslararası havaalanına erken bir uçuş yapmışlardı. Gece orada kalmayacaklardı, bu yüzden indikten sonra havaalanından doğrudan bir taksiye binerek DC'nin Georgetown semtinde bulunan 22 dönümlük bahçe mezarlığı olan Oak Hill Mezarlığı'na gittiler.

Törende Direktör Kennedy rahibin yanında duruyordu, kiraz rengi tabutu yavaşça, yalnızca zamanın açabileceği acı bir yara gibi toprağa kazılmış bir mezara indirirken yüzü bir keder maskesi içinde neredeyse donmuştu. iyileşmek için. Tabut bir buçuk metrelik çukurun dibinde durduğunda, ellerinde kürekler olan ve parlak sarı yağmurluklar giyen iki görevli, tabutu toprakla örtmeye başladı.

Çoğu, bir zamanlar Özel Ajan Williams'la çalışmış olan FBI ajanlarından oluşan kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı. Hunter ve Garcia ise son küreğe kadar orada kaldılar.

Kennedy de başı eğik, gözleri standart FBI güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmiş halde kaldı.

Mezar nihayet toprakla dolduğunda rahip son birkaç söz söyledi, haç çıkardı ve o da uzaklaşmadan önce Kennedy'nin elini sıktı. Her şey bittiğinde Kennedy, Hunter ve Garcia'nın yanına gitti.

"Geldiğiniz için teşekkürler" dedi her iki dedektifin elini sıkarken. Garcia, "Güzel bir hizmetti" dedi.

Kennedy mezara baktı. 'Basit. Zaten Larry de bunu isterdi.' Her iki dedektifle de yüzleşti. 'Nerede kalıyorsun?' Hunter saatine bakarak, 'Biz değiliz' diye yanıtladı. 'İki saatten biraz fazla bir sürede Los Angeles'a dönüş uçağına yetişeceğiz.'

“Gerçekten mi?” Kennedy kaşlarını çattı. "Buraya ne zaman geldin?"

Garcia, "Yaklaşık bir buçuk saat önce" diye yanıtladı.

Kennedy'nin bakışları iki LAPD dedektifi arasında gidip geldi. 'Bu çok çılgınca. Buradan Los Angeles'a beş saatlik bir uçuş var.'

"Bana anlat," dedi Garcia. 'Üç saatlik zaman farkı göz önüne alındığında, bu sabah üçten beri ayaktayım ama yapabileceğimiz hiçbir şey yok.
Yarın sabah ilk iş olarak LAPD genel merkezine dönmem gerekiyor.' Kennedy başını salladı. 'Tamam, o halde sizi havaalanına bırakayım. Yolda konuşabiliriz.”

Birbirlerini son gördüklerinin üzerinden kırk sekiz saatten az zaman geçmesine rağmen Kennedy en azından birkaç yıl yaşlanmış görünüyordu. "Hangi havaalanından uçuyorsunuz?" diye sordu Kennedy, üçü de köşede, beyaz bir mozolenin yanına park edilmiş büyük siyah SUV'nin arka koltuğuna otururken.

"Dulles," diye yanıtladı Hunter.

Kennedy, gözlüğünü çıkarıp kravatını gevşetmeden önce sürücüye talimat verdi. Yüzünü kurulamak için kağıt mendil kullandı. Hunter ve Garcia da aynısını yaptı.

"Hiçbir şeyimiz yok" dedi, ses tonu yarı mağlup, yarı bitkindi. Her iki dedektif de Kennedy'nin EvilMind Operasyonu'nun 'ikinci gelişinden' bahsettiğini biliyordu.

Los Angeles'tan ayrılıp DC'ye indikten sadece birkaç saat sonra, Hunter'dan bir çağrı aldıktan sonra Kennedy, FBI SWAT ekiplerini toplayıp saldırıya hazır hale getirdi. Emirleri basitti: Lucien'in saklandığı yerlere gizlice yaklaşın, mülkleri görmek için fiber optik kullanın ve yalnızca Lucien'in orada olduğundan eminseniz saldırın, aksi takdirde ekipler geri çekilecek ve Lucien'in saklanabileceği umuduyla bir gözetleme operasyonu başlayacaktı. hala ortaya çıkıyor.

Kennedy, "Lucien kaçalı kırk sekiz saatten fazla oldu" dedi. 'Bildiğimiz güvenli evlerden herhangi birine gidiyorsa şimdiye orada

olması gerekirdi.'

Hunter, "Bunun uzak bir ihtimal olduğunu söyledim" dedi.

'Gözetim ekiplerini kırk sekiz saat daha yerinde tutacağım, ondan sonra bunun hiçbir anlamı kalmıyor.'

Hunter ve Garcia da aynı fikirdeydi.

"Bu arada," diye ekledi Kennedy, Hunter'a hitap ederek. 'Para konusunda haklıydın.'

Hunter, "Ne hakkında?" diye sordu.

Kennedy, "Lucien'in nasıl kaçmayı başardığı hakkında" diye açıkladı. 'Bir revir görevlisini hipnotize etti. CCTV kayıtlarını izledim. O gece, gardiyanlardan biri gece yarısı son nöbetlerini yaparken, Lucien'in ona bir tür emir - bir tür emir - söylediği görülüyor.' Kennedy parmaklarını şaklattı. 'Muhafız neredeyse katatonik hale geliyor.
Başka bir komut ve gardiyan hücresinin kilidini açar. Gardiyan daha sonra hücreye girer ve Lucien onu tuvalet köşesine, yani CCTV kamerasının kör noktasına götürür. Şimdi olay şu; o muhafız Lucien'la hemen hemen aynı boyda ve yapıdaydı. Lucien onu öldürür, elbiselerini alır ve kontrol odasına geri döner. Güvenlik kapısında kameraya hiç bakmıyor ama odadaki iki aptaldan biri hâlâ ona sesleniyor. O andan itibaren saf katliam var. Kontrol odasında CCTV kamera yoktu, dolayısıyla takip eden olayların tam sırası bilinmiyor, ancak çok iyi bildiğimiz gibi, o odadaki herkesi öldürüyor ve başka bir gardiyanı, hemşireyi veya ortaya çıkan kişiyi öldürmek için bir tuzak kuruyor. ilki ve tüm bunları beş dakikadan kısa bir sürede yaptı.'

Garcia, "Belli ki yürüyerek kaçmadı, değil mi?" diye sordu. "Hayır" diye yanıtladı Kennedy. 'Bir kamyon aldı, bir Chevrolet Colorado.
Kontrol odasında öldürdüğü gardiyanlardan birine aitti." "Kamyonu hâlâ bulamadınız mı?" diye sordu Hunter.

'Yaptık. Tennessee'deki Maynardville Otoyolu'ndaki bir dinlenme alanına bırakıldı. Belli ki arabaları değiştirmişti ama hangisiyle olduğunu bilmemizin bir yolu yok. Şimdi, Maynardville Otoyolu US 441'e gidiyor; Lucien burada yön değiştirip kuzeye, Kentucky'ye gidebilirdi, ama biz onun güneye ve Knoxville şehrine doğru ilerlemeye devam etmiş olma ihtimaline bakıyoruz.'

Hunter'ın sorusu basit bir bakışla geldi.

Kennedy şöyle açıkladı: 'Dün sabah bir BMW'nin bagajında bir erkek cesedi bulundu. Araba, Knoxville şehir merkezindeki bir garaj binasının üçüncü katına park edilmişti. Knoxville'den kırk üç yaşındaki Bay Ross Baxter adlı kurbanın sol şakağında bir yara vardı.' Omuz silkti. "O kadar keskin olmayan ama aynı zamanda tam olarak da kör olmayan bir alet. Çok da uzun değil, muhtemelen yaklaşık üç inç, ama Bay Baxter'ın kafatasını kırıp orta meningeal

arteri parçalayacak kadar uzun. Ölüm, kafatası içindeki aşırı kan basıncı nedeniyle beynin kanaması ve şişmesi sonucu meydana geldi. Ceset daha dün bulunmuş olsa da ölüm saati on sekiz ile yirmi dört saat arasında bir süre öncesine ayarlanmıştı ki bu da Lucien'in Knoxville'e ulaşma zaman çizelgesine uyuyordu. Bunun Lucien'in yapıp yapmadığından emin olmanın zor olmasının nedeni, görünüşe göre Bay Baxter'ın zorbalığıyla tanınıyor olmasıydı. Knoxville Polis Departmanı dedektiflerinin öğrendiğine göre, çoğu insanın hatırlayabildiği kadarıyla onun bir zorba olduğu anlaşılıyor.
Bay Baxter'ı sevmeyenlerin listesi sarı sayfalar gibi okunuyor. Cinayeti, defalarca itilip kakılan birinin intikamı olabilirdi.'

Garcia, "Arabada parmak izi olup olmadığı kontrol edildi mi?" diye sordu.

'Evet. Lucien'in parmak izleri hiçbir yerde bulunamadı."

'Garajda CCTV kamera yok mu?'

"Birkaç tane ama şans eseri Bay Baxter'ın BMW'si kör bir noktaya park edilmişti. Ne olduğuna dair elimizde hiçbir görüntü yok. Elimizde garajın giriş ve çıkışındaki kameraların kaydettiği görüntüler var. FBI ve ABD Emniyet Müdürlüğü, Bay Baxter'ın öldürüldüğü gün garaja girip çıktığı kaydedilen her aracın yerini kontrol ediyor.'

Hunter, “Şansınız var mı?” diye sordu.

Kennedy, "Henüz bilmiyoruz" diye yanıtladı. “İkisi hariç tüm araçları tespit edip yerleştirdiler.” Not defterini almak için göğüs cebine uzandı. 'Kırmızı bir Ford Mustang, Nashville plakası ve simsiyah Audi A6, Charleston plakası.'

“Charleston?” diye sordu Garcia.

Kennedy devam etmeden önce "Batı Virginia" diye onayladı. 'Mustang, Arkansas'taki Little Rock'tan otuz üç yaşındaki Bay Frank O'Brien adına kayıtlı. Kendisi son yedi yıldır Nashville'de yaşayan bir müzisyen. Bulmayı başardığımız şey, Bay O'Brien'ın ara sıra turlar, konserler, kayıtlar ve bu tür şeylerle listeden ayrılma eğiliminde olduğu.'

Garcia, “Yalnız mı yaşıyor?” diye sordu.

Kennedy, "Gerçekten de öyle" diye onayladı. 'Komşuları onu en az birkaç gündür görmedi ve konuştuğumuz hiç kimsenin nerede olabileceğine dair bir fikri yok. Cep telefonuna da cevap vermiyor.”
“Peki ya diğer araba?” diye sordu Hunter.

'Audi, Charleston'dan kırk bir yaşındaki Alicia Campbell adına kayıtlı. Bağımsız bir ipotek danışmanıdır. Kocası Warren Campbell avukattır. Lucien'in kaçtığı sabah Bay Campbell ve karısı kötü bir tartışma yaşadı. Arabaya bindi ve o zamandan beri görülmedi. Ayrıca telefonuna da cevap vermiyor. Ülkenin her yerinde her iki araca da APB'ler verildi, ancak ikisi de henüz görülmedi.' Kennedy not defterini cebine koydu. 'Sorun şu ki Bay Baxter'ın ölümünün üzerinden iki gün

geçti. Her iki aracın da kaldırılmasından bu yana iki gün görülen. Bay Baxter'ın cinayeti Lucien'in işi olsa ve gerçekten de Mustang ya da Audi kullanıyor olsa bile, şu ana kadar arabayı terk etmiş olması muhtemeldir. Muhtemelen başka bir araçla değiştirilmiştir."

Garcia, "Lucien'in fiziksel olarak görülmesine ne dersiniz?" diye sordu. 'Sabıka fotoğrafı artık neredeyse her yere sıçradı.'

Kennedy sıkıntılı bir nefes verdi. 'Evet, şu ana kadar yüzden fazla çağrı aldık. Onlara göre Lucien ülkenin her yerinde görüldü: Batı Virginia, Kentucky, Tennessee, Kuzey ve Güney Carolina, Ohio, Indiana, Alabama, New York. . . adını sen koy. İster inanın ister inanmayın, Lucien'i Alaska'da yerel bir süpermarkette gördüğünü düşünen birinden bir telefon bile aldık.'

Hunter hiç şaşırmamıştı. Ne zaman bir kaçağın fotoğrafı ulusal haberlere çıksa, yüzlerce sahte görüntü rapor ediliyordu; bu genellikle kötü niyetle değil, insanlar fotoğraftaki kişiyi gerçekten gördüklerine inandıkları içindi. Çoğu insanın, bilgi karşılığında bir çeşit ödül elde edilebileceğine inanması da yetkililer tarafından kaydedilen çağrı sayısının fazla olmasına katkıda bulundu.

'Gerçek şu ki' diye devam etti Kennedy, 'Lucien kırk sekiz saatten fazla süredir kaçak ve nerede olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok. Konuşabileceğimiz kimse yok. Son üç buçuk yıldır kilit altındaydı ve tamamen iletişimsizdi. Hiç ziyaretçisi olmadı. Hiçbir yazışma almadı veya göndermedi. Hiç telefon görüşmesi bile yapmadı. Avukat da yok. Bir hakkından feragat etti. Tutuklandıktan sonra konuştuğu tek kişiler BAU psikologları ve çoğunu az önce öldürdüğü bir avuç hapishane gardiyanıydı.'

Hunter'ın cep telefonu ceketinin cebinde titredi. Uzanıp ekranı kontrol etti; 'bilinmeyen numara'.

Çağrıyı kabul ederken Kennedy'ye "Bana bir saniye ver" dedi.

'Dedektif Hunter, Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi.'

'*Merhaba Çekirge.*'

Hunter'ın kalbi atmayı bıraktı.

'*Uzun zamandır konuşmuyoruz eski dostum.*'

On beş

Knoxville'den ayrıldıktan sonra Lucien, Fransız Broad Nehri kıyısının hemen güneyinde, Dixie Otoyolu boyunca uzun ve yoğun bir ağaç kümesine ulaşana kadar yaklaşık bir saat sürdü.

Lucien bir dönüş, bir patika, bir iz arayarak yavaşlarken, "Evet, bundan bahsediyorum" dedi. . . onu ağaçların derinliklerine götürecek herhangi bir yol.

Birkaç dakika aradıktan sonra sonunda Dixie Otoyolu'ndan ayrılıp ormanın içinde kaybolan küçük bir toprak yol gördü. Lucien hiç tereddüt etmeden dönüşü yaptı ve daha fazla gidemeyene kadar onu takip etti. Oraya Audi'yi park etti, bagajını açtı, Alicia Campbell'ın cesedini omzuna attı ve çok belirgin bir ağaç grubuna ulaşana kadar onu ekstra on dakika daha kuzeye doğru yürüyerek taşıdı. Bölge bozulmamış görünüyordu. Etrafına baktı ama orada kimsenin olduğuna dair hiçbir iz görmedi; ne çöp, ne kamp izi, ne şenlik ateşi kalıntısı, ne de sigara izmaritleri. . . Hiçbir şey. Bulduğu şey kurt izleriydi.

Lucien, bedenini ağaçlardan birinin yanına yere koyarken, "Burada sonsuza dek vedalaşacağız, Alicia," dedi. 'Sizinle tanışmak bir zevkti.' Cebinden Knoxville'den aldığı makası çıkardı, Alicia'nın cesedinin yanında diz çöktü ve tek bir kesin ve güçlü hareketle onun boğazını soldan sağa doğru kesti.

Kalp pompalama faaliyeti iki saat önce sona erdiği için kesikten tam olarak kan fışkırmadı, ama yarasından bir miktar kan yüzeye çıktı, soluk beyaz teninden aşağı süzülüp yapraklara ve vücudunun altındaki yere damladı. Lucien'ın tek istediği buydu. Yakında onun etinin ve kanının kokusu kurtlar ve ormanda dolaşan diğer hayvanlar tarafından alınacaktı. Sabah olduğunda vücudundan bir mısır gevreği kasesini doldurmaya yetecek kadar eser kalmayacaktı.

'Akşam yemeği servis edildi çocuklar. Gel ve al, dedi Lucien yüksek sesle. Arabaya geri dönmeden önce Alicia'nın çantasını kurtlar sürüklemesin diye yerden yüksekteki bir ağaç dalının üzerine koydu.

Lucien, birkaç zorunlu yakıt molası ve banyo molaları dışında günün geri kalanında ve gece boyunca hiç durmadan araba kullandı. Tekrar güneye, bu sefer Kuzey'e gitmeden önce Virginia'ya geri dönme planı

Tennessee yerine Carolina beklediğinden daha iyi çalıştı. Dinlenme alanında terk ettiği kamyonet bulunduğunda, Lucien'i yeniden yakalamakla görevli ABD Polis Teşkilatı, Georgia, Alabama ve Georgia sınırları da dahil olmak üzere güney Tennessee'ye dağılmış taktik noktalara derhal barikatlar kurulması emrini vermişti. Mississippi ve Arkansas. Lucien, kuzeye Virginia'ya geri dönerek, ardından Kuzey Carolina üzerinden tekrar güneye giderek, tüm ABD Polis Teşkilatı operasyonunu atlatmayı ve önlerindeki tüm barikatlardan kaçınmayı başardı.

Alicia Campbell'ın cesedini kurtların insafına bıraktıktan neredeyse yirmi dokuz saat sonra Lucien, ahşap kulübesinin bulunduğu güney Louisiana'daki uzak sulak alana ulaştı. Oraya varmadan hemen önce yakındaki bir kasabada son iki pit stop yaptı. Birincisi, Lucien'in

yolculuğu sırasında bir araya getirdiği eşyaların küçük bir listesini satın aldığı bir hırdavat mağazasıydı. İkincisi, yerel bakkal. Gerçekten ev yapımı bir yemekle idare edebilirdi.

Nihayet mülküne ulaştığında Lucien kendini bitkin hissediyordu ama sonunda dinlenmeye izin vermeden önce hâlâ yapması gereken işler vardı. Gündemin ilk sırasında Audi'den kurtulmak vardı.

Yeterince uzak bir konumda olmasının yanı sıra, Lucien'in kulübesi o kadar çok bitki örtüsünün arkasına gizlenmişti ki, özellikle mülkünü aramıyorlarsa, ki bu neredeyse imkansızdı, kimsenin arabayı uzaktan fark etmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Lucien küçük kulübeyi sekiz yıldan fazla bir süre önce Bay Joe Topanga'dan satın almıştı. Kulübe aslında Joe'nun sorunlu ve yalnız bir adam olan babasına aitti ve 1980'lerin başında kendi nedenleriyle modern toplumdan mümkün olduğu kadar uzakta yaşamaya karar vermişti. Kıdemli Bay Topanga, dokuz yıl önce vefat edene kadar tüm evi sıfırdan inşa etmiş ve o zamandan beri orayı kendi evi haline getirmişti. Onun ölümüyle ev Joe'nun eline geçmişti ve Joe bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyordu: konumu, çevresi, tahta kalasların kokusu, geceleri gelen kurbağa sesleri, hepsi. . . ama en önemlisi anılardan ve barakanın yanına her yaklaştığında midesinin bulanmasına neden olan anılardan nefret ediyordu.

Lucien, Joe'nun babasının vefatından sekiz ay sonra New Orleans'ta bir barda Joe Topanga ile tanışmıştı. Geceyi birlikte içki içerek geçirdiler ve Joe ona babasının mülkünden, buranın ne kadar uzak olduğundan ve bu yerden ne kadar hoşlanmadığından bahsettiğinde Lucien bu fırsatı değerlendirdi.

Lucien, “Bunun için ne kadar istiyorsun?” diye sordu.

'Cidden dostum,' diye yanıtladı Joe, 'orayı satın almak istemezsin. Lanet bir seri katil sığınağı gibi. Korku filminden fırlamış bir şey – “Bataklıktaki Kulübe”.' Güldü. 'O kadar saklanmış ki, talimatlar olsa bile insanlar onu bulmakta zorluk çekiyor.'

Lucien, "Kulağa mükemmel geliyor" dedi.

‘Dünyadan saklanmak istiyorsanız mükemmel.’

Lucien içkisini bitirdi. ‘Belki bir gün ben de tam olarak bunu yapacağım.’

Gecenin geri kalanında konuşmuşlardı ve Lucien bu fırsatı Joe'yu biraz daha iyi tanımak için kullanmıştı. Tıpkı babası gibi Joe da yalnız biriydi; karısı yok, çocuğu yok, kız arkadaşı yok, erkek veya kız kardeşi yok ve sadece bir avuç arkadaşı var. Annesi babasından on yıl önce vefat etmişti ve Lucien, bunun Bay Topanga'nın keşiş olmasına neden olan tetikleyici faktör olduğunu anlamıştı. O gece Lucien barda orayı bin dolar nakit karşılığında satın aldı. Joe onu oraya götürsün ve tam olarak nerede olduğunu göstersin diye beş

yüz tane daha attı. Uygun bir şekilde, iki gün sonra Joe Topanga, daha önce hiç kullanmadığı bir madde olan eroini aşırı dozda aldı.

Kulübe, Lucien'in aklındaki şey için kesinlikle mükemmeldi ve buranın arızalara karşı güvenli bir yer olmasına karar verdi. 'Cinayet ansiklopedisinde' bile hakkında asla konuşmadığı veya yazmadığı bir yer. Kimsenin varlığını asla bilemeyeceği bir yer.

Lucien yıllar içinde Louisiana'ya birkaç kez geri dönmüş, mülkünü bunun gibi bir olasılığa - tamamen ortadan kaybolması gerektiğinde - hazırlamıştı. Ancak bunu yapmadan önce Lucien'in halletmesi gereken bir hesap vardı.

Lucien ahşap kulübesinin arka kısmına birkaç valiz gömmüştü. Bunların içinde birkaç ehliyet, az sayıda pasaport, bol miktarda para, çok sayıda yüksek kaliteli kılık değiştirme malzemesi ve küçük ama çok çeşitli bir cephanelik saklamıştı. Valizlerden birinde, yıllar önce edindiği, daha önce hiç kullanmadığı çok değerli bir eşyayı da saklamıştı ama artık zamanı hızla yaklaşıyor gibi görünüyordu.

Kimsenin onu orada bulamayacağını bilmesine rağmen Audi'yi orada tutmak hâlâ bir riskti ve riskler, ne kadar küçük olursa olsun, Lucien'in her zaman mümkün olduğunda kaçınmaya çalıştığı bir şeydi. Etrafı çevrili bir yerde
Bazıları mafsallı bir kamyonun tamamını su altında bırakacak kadar derin olan bataklıklarda bir arabayı yok etmek çocuk oyuncağıydı. Lucien kulübesine vardıktan yarım saat sonra Audi'yi daha derin bataklıklardan birine sürmüş, arabayı vitese takmış, gaz pedalının üzerine ağır bir taş atmış ve arabanın yavaş yavaş karanlık sulara doğru kaybolmasını izlemişti.

Lucien'in kulübesinden en yakın kasabaya yürüyerek, engebeli ve ıslak arazide ulaşması yaklaşık dört saat sürerdi ama bu onu endişelendirmiyordu. Kendisine bir hafta yetecek kadar malzemesi vardı ama güney Louisiana'da bir, belki de iki geceden fazlasını saklanarak geçirmeye niyeti yoktu.

Sonunda yalnız ve yalnız kalan Lucien sonunda dinlenmeye izin verdi.

On altı

Lucien bir yabancıyla değil de Hunter'la konuştuğu için sesini gizlemek için bir neden göremiyordu.

'*Gerçekten hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim Grasshopper, hatta ben içerideyken beni hiç ziyarete gelmediğin için biraz da incindim.*Hunter'ın acı dolu bakışları önce Garcia'ya, sonra da Kennedy'ye kaydı. İkisinin de arayanın kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın.” Garcia bu sözleri ağzından

çıkardı, tüm yüzü inançsızlıkla parlıyordu.

Hunter cep telefonunu kendisiyle Garcia arasındaki koltuğa koydu, herkese sessiz olmalarını işaret etti ve aramayı hoparlöre aldı. Daha sonra bir telefon görüşmesi kaydetme uygulamasını çağırdı ve 'kaydet'e bastı.

'*Artık içeride olmadığımı biliyorsun değil mi Çekirge?*Lucien'in ses tonunda zerre kadar endişe yoktu. Aslında son iki gecedir tatildeymiş gibi dinlenmiş görünüyordu. Hunter buna karşılık hiçbir şey söylemedi.

'*Ama tabii ki biliyorsun*Lucien devam etti. '*Eminim o dışkı yığını Adrian Kennedy'nin haberi duyduktan sonra iletişime geçtiği ilk kişi sizsinizdir.*'

Kennedy böyle bir yorum karşısında çekinmeyecek kadar tecrübeliydi. Sanki doğrudan Lucien'in gözlerine bakıyormuş gibi dikkati Hunter'ın cep telefonu ekranındaydı.

'*Ayrıca sana bıraktığım notu da gördüğüne inanıyorum, değil mi?*Hunter'dan hâlâ ses yok.

'*Hadi ama Robert, gerçekten bana sessiz muamele mi yapacaksın? Artık on altı yaşında değilsin eski dostum.*'

“Hepsini öldürmek zorunda değildin, Lucien.” Hunter sonunda sessizliğini bozdu.

'*Merhaba eski dostum. Sesini yeniden duymak güzel. Peki sen nasılsın?*'

‘Hepsini öldürmek zorunda değildin.’

'*Sanırım beni içine soktuğum o bok çukurundaki gardiyanlardan bahsediyorsun. Elbette buna "zorunda değildim" Grasshopper, ama benim yaptığım da bu, hatırladın mı? Ben bir . . . nasıl söylemeliyim?*Kısa bir duraklama oldu, bu sırada Lucien doğru kelimeleri aradı. ' *"Cinayet eylemlerinin ve bunların insan beyni üzerindeki psikolojik etkilerinin araştırmacısı". Ben bir akademisyenim, eğer istersen. Hatta sürekli gelişen bir yöntem araştırmacısı olduğum bile söylenebilir.*Küçümseyen bir kıkırdama. '*Aslında bu hoşuma gitti - ben bir yöntem araştırmacısıyım - ama sana karşı dürüst olacağım Grasshopper, yeniden öldürmek gerçekten çok iyi hissettirdi. Bu kadar özleyeceğimi beklemiyordum. Daha önce sahnelerin arasında hiç bu kadar uzun süre kalmamıştım, bunu biliyor muydun?*'

Hunter, Lucien'in "cinayet" yerine "hareket" kelimesini kullanmasını eğlenceli bulmamıştı.

'*Üç buçuk yıl, Çekirge,*Lucien devam etti. '*Üç buçuk yıl kafeste kilitli kaldım. Psikologların en beyinsiziyle, tabiri caizse, üç buçuk yıl süren görüşmeler. NCAVC ve BAU'da kimi işe alıyorlar zaten? Sanki her gün amatör günüydü.*'

Bir anda Lucien'in sesi bariz bir şekilde ciddileşti.

'*Lanet bir kutunun içinde çok uzun üç buçuk yıl geçti ve size şunu söyleyebilirim; yalnızca içindeyken tek bir şeyi düşünürsünüz. Bunun ne olduğunu biliyor musun?*'

Cevap yok.

'*Zaman,*dedi Lucien. '*Her saniye, her dakika, her saat, her gün onu düşünüyorsun. Saat sizin için kalbiniz kadar hayati hale gelir. Yan yana attıklarını ve tik taklarını hissedebiliyorsunuz.*Uzun ve ağır bir sessizlik oldu. Lucien tekrar konuştuğunda her kelimeyi yavaşça ve sabit bir monotonlukla telaffuz etti. '*Hayatımın son üç buçuk yılı tamamen zamanla geçti Robert. Düşünme zamanı. Kendime karşı dürüst olma zamanı. Plan yapma zamanı. Geleceği görselleştirme zamanı. Detaylandırma zamanı. Bekleme zamanı. . . ve daha sonra . . . beni "yüksek güvenlikli" bir cezaevine naklettiler.*Alaycı bir kahkaha. '*Ne bekliyorlardı? İçeride daha fazla zaman geçireceğimi mi?*'

Hunter'ın bakışları Kennedy'ye doğru kaydı.

Kennedy buna uymadı ve gözlerini aşağıda tuttu.

Lucien'in sesine bir tutam eğlence sızdı. '*Ama sen o kontrol odasında olanlardan bahsettiğine göre kurduğum küçük tuzak ne kadar etkileyiciydi, değil mi? Lanet olsun, bu dahiyane bir "idi". Ve fikir o şekilde aklıma geldi. Raftaki o naylon ip makarasını görür görmez, gitmeden önce onlara son bir sürpriz bırakmam gerektiğini anladım.*'

Revir kontrol odasındaki çekmeceye bubi tuzağı kurduktan sonra Lucien'in tuzağın gerçekten işe yarayıp yaramadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Başka bir kurbana sahip olup olmadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu ama sonucu bilmenin konuyla alakası yoktu. Lucien'in orada yaptığı şey hızlı düşünmesiyle övünmekti. Hunter bunu biliyordu ve onu şımartmaya niyeti yoktu.

"İyi tuzak," dedi Hunter, sesi kontrollü, nefesi düzenliydi. 'Ne yazık ki işe yaramadı.'

Hunter'ın cevabı Lucien'in duraksamasına neden oldu. Bunu kesinlikle beklemiyordu.

Hunter tereddütlü duraksamayı okudu ve cevabını hemen bir açıklamayla etiketledi. 'Başka kimse zarar görmeden tuzağı buldular.'

Hunter'ın telefonundaki minik hoparlörden yapmacık bir kahkaha duyuldu.

'*Hayır yapmadılar*dedi Lucien. '*Bu tuzak mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Mükemmel bir şekilde gizlenmiş. O çekmeceyi açmadan ve açar açmaz onu kimse bulamazdı. . . oyun bitti. Dokunuşunu kaybediyorsun, Robert. Gerçeği saklamakta çok iyiydin.*

Yaşlanıyorsun dostum.'

"Elbette," Hunter Lucien'in egosuna saldırmak için mükemmel bir fırsat yakalayarak geri döndü ama bunu bir şeyi kanıtlamaya çalışarak yapmadı. Lucien gibi biriyle bu işe yaramaz. Hunter'ın numarası onu merakta bırakmaktı. 'Elbette Lucien, yaptığın her şeyin yanılmaz olduğuna inanmaya devam et. . . siz hariç hepimiz temasımızı kaybedebiliriz. . . üç buçuk yıllık toplam hareketsizlik ve izolasyonun sizi hiçbir şekilde etkilemeyeceğini. . . vazgeçtiğin naylon ip gibi basit bir hatayı asla yapamazdın... Hunter kasıtlı olarak cümleyi yarım bıraktı. 'Biliyor musun? Önemli değil.'

Bu sefer sessiz kalan Lucien'dı.

Hunter, Lucien'in anılarını gözden geçirdiğini ve kontrol odasında yapmış olabileceği bir hatayı aradığını biliyordu. Hunter bunu kabul etti. 'Zaman, bahsettiğiniz şeylerin hepsini kesinlikle yapabilir, ama aynı zamanda her şeyi paslandırmanın da kendine has, algılanamaz bir yolu vardır.' Uzun ve gergin bir sessizlik.

'*Paslı olduğumu düşünmene sevindim, Çekirge.*Lucien sonunda Hunter'ın yanına döndü. '*Çünkü yanıldığını kanıtlamaktan mutluluk duyacağım. Ve işte bir tadımcı. Hazır mısın? Knoxville, Tennessee - State Caddesi'nde bir garaj binası var.*'

Hunter, Ross Baxter'ın cesedini gümüş BMW'nin bagajında bulduklarını doğrulayan Kennedy'ye baktı.

"Evet" dedi Hunter. 'Onun sen olduğundan şüpheleniyorduk.'

'*Anladığım kadarıyla BMW'yi bulmuşsunuz.*'

Hunter olumlu bir sessizlikle cevap verdi.

'*Burada ilginç olan onun ölümünün önlenebilir olmasıydı.*Lucien açıkladı. '*Eğer bu kadar pislik olmasaydı ama oğlum o bir pislik miydi? Neyse, bununla pek çok insana iyilik yaptığımdan eminim. Şimdi ikinci çeşnicibaşı.*'

Hunter, Garcia ve Kennedy birbirlerine endişeli bakışlar attılar.

Lucien, Hunter'a Alicia Campbell'ın cesedini bıraktığı yerin tam koordinatlarını vermeye başladı.

'*Onu pek fazla bulamayabilirsin. O ormanda kurtlar vardı, biliyor musun? Ancak kimlik tespiti amacıyla çantasını ağaca asılı bıraktım. Ne söyleyebilirim? Bazen böyle hoş oluyorum. Neyse, kaçmam lazım, Çekirge. İşime geri dönmem gerekiyor. . . araştırmama. Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?*Lucien, Hunter'a yanıt vermesine zaman tanımadı. '*Ama elbette öyle, sonuçta sen ve FBI bunu benden aldınız, unuttunuz mu? Hayatımın tüm çalışmaları. Tüm araştırmalarım. Ama endişelenme eski dostum, kızgın değilim. En azından değil. Günün sonunda tüm çalışmanın amacı buydu. Sonuçlar başkaları tarafından paylaşılıp takdir edilmeseydi bir araştırmanın ne yararı olurdu? Sorun şu: . . Bitirmedim, Çekirge.*

Hala keşfetmediğim birkaç yol vardı. . . denemediğim yöntemler . . kendimi aşmadığım durumlar. . . yaşamadığım duygular. Ve her şeye devam etmek için sabırsızlanıyorum. Söylediğim gibi, üç buçuk yıl uzun bir süre ve oğlum, onu kaçırdım mı?'

Bunu takip eden duraklama uzun ve rahatsız ediciydi.

'*Telefonunuzu yakınınızda tutun Robert, çünkü düşündüğünüzden çok daha kısa sürede sizinle iletişime geçeceğim.*Lucien tekrar güldü, bu sefer kısa, keyifli bir kahkahaydı. '*Oyunlar başlasın Çekirge, oyunlar başlasın.*'

Hat kesildi.

On yedi

Hunter görüşmeyi keser kesmez Garcia, Kennedy'ye, "Sanırım adamlarınıza ve ABD Emniyet Müdürlüğü'ne Audi ve Mustang'i aramayı bırakmalarını söyleyebilirsiniz," diye mırıldandı.

Kennedy cebinden cep telefonunu çıkarıp hızlı aramada bir numaraya basarken, "Yakında bunu kesin olarak öğreneceğiz" diye yanıtladı. Diğer uçtaki çağrı yanıtlandığında Kennedy, Lucien'in onlara telefonda verdiği koordinatları ve o bölgede ne bulunması gerektiğine ilişkin ayrıntıları iletti. Daha sonra ajana Tennessee'deki şerif ofisi ile iletişime geçmesi ve onlara en kısa sürede o bölgeye bir devriye arabası göndermelerini söylemesi talimatını verdi.

'Ayrıca aşağıdaki cep telefonuna yapılan son aramanın tam izleme konumunu da bilmem gerekiyor. . Kennedy, numarasını yavaşça yazdıran Hunter'a başını salladı. 'Dün buna ihtiyacım var, anlıyor musun beni? Bir şey bulur bulmaz beni ara.'

Kennedy aramayı bitirir bitirmez Garcia, "Bu konuda beni gerçekten rahatsız eden ne biliyor musun?" dedi. “Sadece iki gün önceki kaçışından bu yana yedi kişiyi öldürdüğü gerçeği mi?” Kennedy'ye baktı. ‘Üç gardiyan, iki revir hemşiresi ve şimdi de iki sivil mi?’

Kennedy, "Ormandaki ceset bunu doğrularsa" diye kabul etti.
“Evet, sayı yedi.”

"Ve az önce telefonda söylediğine göre," diye devam etti Garcia. 'Oyunlar' onun deyimiyle henüz başlamadı bile. Yedi kurban ve bu bir "tadımcı" mı?'

Tam o sırada Kennedy'nin telefonu elinde çaldı. İkinci çalıştan önce cevap verdi.

'Benim için neyin var?'

Kennedy, doğal olarak pembe olan yanakları hayalet gibi beyazlaşana kadar toplam üç saniye dinledi.

"Bundan emin misin?" diye sordu diğer uçtaki FBI ajanına, hata yapmış olmasının hiçbir yolu olmadığını zaten biliyordu. Bakışları Hunter'a takıldı. "Teşekkür ederim" dedi telefonu kapatmadan önce.

Hunter sessizce bekledi.

Garcia o kadar sabırlı değildi.

“Ne oldu?” diye sordu.

SUV, Dulles Toll Road'da trafiğe çarptığında yavaşladı. Kennedy, "Cep telefonuna yapılan son aramanın izini sürdük Robert" diye yanıtladı. “Lucien ön ödemeli bir cep telefonu kullanıyordu ama yerini bulduk. Nereden aradığını tahmin etmek ister misiniz?'

Hunter derin bir nefes aldı ve araba koltuğuna yaslandı. 'Los Angeles?'

Kennedy ona kaşlarını çattı. 'Nasıl bildin?'

"Yapmadım," diye yanıtladı Hunter. 'En azından kesin değil ama Lucien'i tanıyorum ve eğer seninle 'oyun oynamak' istiyorsa, sen ona gidene kadar beklemez. O sana gelecektir.'

Garcia ellerini kaldırarak, "Bir dakika bekle," dedi. 'Bu psikopat yüksek güvenlikli bir tesisten kaçtıktan hemen sonra çalıntı bir arabayla Virginia'dan Los Angeles'a kadar gelmiş ve hiçbir yerde, hiç kimse tarafından fark edilmemiş mi?'

"Hayır" diye yanıtladı Kennedy. 'O araba sürmedi. . .

Uçağa bindi.” “Üzgünüm. . Garcia'nın ağzı açık kaldı.

"Ne yaptı?"

Kennedy, "Çağrının geldiği yer" diye açıkladı. 'LAX'e kadar takip edildi. Seni Los Angeles'taki havaalanından aradı Robert.'

On sekiz

Lucien, Hunter'a yaptığı aramayı kesti, sırt çantasını sağ omzuna attı ve LAX havaalanındaki terminal binasından çıktı. Dışarı çıktığında, yeni satın aldığı ön ödemeli cep telefonunu en yakın çöp kutusuna attı.

Lucien, Hunter telefonuna cevap verir vermez aramayı takip etmeye başlayacaklarını ve Lucien'in bunun başka türlü olmasını istemeyeceğini biliyordu. Tek pişmanlığı, aramanın LAX'ten geldiğini öğrendiğinde Hunter'ın yüzünü göremeyecek olmasıydı.

Dışarıda Lucien, kiralık bir Toyota Avensis'in bagajına gülünç miktarda bagaj sığdırmaya çalışan dört arkadaştan oluşan bir grubun yanında durdu. Lucien hemen onların aksanının Güneylilerin en çekici aksanı olan Teksaslı olduğunu anladı.

Başlarının üzerindeki parlak mavi gökyüzü tamamen bozulmamıştı ve Lucien orada durduktan birkaç saniye sonra alnında ter

damlacıklarının oluşmaya başladığını hissedebiliyordu. Durduğu yerden çok uzakta olmayan reklam panosu saatindeki dijital ekranda on altı santigrat derece okunuyordu; bu, Los Angeles'ta tipik bir ilkbahar öğleden sonrasının erken saatlerinde beklenen sıcaklığa denkti, ancak bulutların olmayışı ve hiç rüzgar olmaması, bunu mümkün kıldı. Sanki Lucien Los Angeles yazının tam ortasında inmiş gibi hissediyorum.

Lucien sıcağa rağmen gözlerini kapattı ve birkaç saniyeliğine güneşin yüzüne vurmasına izin verdi. Özgürlük şüphesiz güzel bir şeydi.

Dört Teksaslı, arabanın bagajını bagajlarıyla doldurmaktan vazgeçti ve sonunda bagajın bir kısmını arka koltuğa koymak zorunda kalacaklarını kabul etti. Artık tartışma, arka koltuğu valizlerle kimin paylaşacağıyla ilgiliydi.

Lucien şehre gitmek için taksiye mi yoksa otobüse mi binmesi gerektiğini düşünüyordu ki, iki polis memurunun birkaç dakika önce yaptığı aynı terminal çıkışından çıktığını gördü. Lucien gibi biri için bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı, bu yüzden güneş gözlüğünü çıkardı, sırt çantasını omzuna taktı, elini uzun sarı peruğunu geçirdi ve iki polis memurunun yanına geldi.

“Affedersiniz memurlar” dedi, tam önlerinde durarak. Aksanı artık bagaj mücadelesi veren dörtlüyle aynıydı. 'Buradan Los Angeles şehir merkezine gitmemin ne kadar süreceğini bana söyleyebilir misiniz? Daha önce buraya hiç gelmemiştim,' diye yalan söyledi.

'Eğer daha önce buraya hiç gelmediyseniz, sanırım daha iyi bir soru şu olabilir: ne kadar harcamak istiyorsunuz?' diye yanıtladı iki memurdan genç olanı. Çenesinde pek iyi iyileşmemiş uzun, sivri uçlu bir yara izi vardı. Lucien bunun bir cam şişe yarasından kaynaklandığını anlayabiliyordu. 'Taksi size . . Memur onay için ortağına baktı. 'Nereye bırakıldığınıza bağlı olarak seksen yüz elli dolar.'

İkinci subay başını salladı. “Evet, kulağa doğru geliyor.” “Ve bu sizi kırk dakikadan fazla bir süreye kadar herhangi bir yere götürebilir,” diye devam etti genç subay. 'Bu trafiğe tabi olacak ve bu şehirde bunu bilemeyiz.'

Görevi devralan ikinci memur, "Ya da Union İstasyonu'na giden bir Flyway otobüsüne binip oradan bir taksiye atlayabilirsiniz" dedi. Mükemmel bakımlı kalın bıyıklarıyla partnerinden en az on beş yaş büyük görünüyordu. 'Flyway otobüsü size yedi dolara mal olacak, ancak istasyona varmanız kolaylıkla bir saatten fazla zaman alacaktır.'

Genç memur, "Bir seçenek daha hızlıdır" dedi. 'Diğeri daha ucuz. Seçim senin.”

Lucien'in kontakt lensleri sayesinde artık mavi olan koyu kahverengi gözleri, sanki içlerinden birinin onu tanımasını beklermiş gibi yavaşça bir polisten diğerine geçti.

İkisi de yapmadı.

Teşekkür ederim, dedi Lucien sonunda gülümseyerek. 'Sanırım o zaman muhtemelen taksi seçeneğini tercih edeceğim çünkü para aslında sorun değil.'

Genç subay başını Lucien'e doğru çevirdi. 'Bu tür bilgilerin reklamını yapmak istemeyebilirsiniz efendim. Los Angeles gibi bir şehirde ve kesinlikle bir Los Angeles taksisinin içinde de değilim.'

Lucien özür dilercesine başını salladı. 'Tekrar teşekkür ederim memurlar. Çok takdir ediyorum.'

Kıdemli memur, Lucien'in gittiği yönün tersini işaret ederek, "En yakın taksi durağı şu tarafta efendim" dedi.

“Üzgünüm, aptalım.” Lucien cevap verdi, güneş gözlüğünü tekrar taktı ve ayakları üzerinde döndü.

Üç buçuk yılın ardından dokunuşumu kaybettiğim için bu nasıl, Robert? diye düşündü iki memurun yanından geçerken. *Umarım hazırsındır eski dostum, çünkü buradayım. . . ve sürprizlerle dolu bir çantayla senin için geliyorum.*

On dokuz

'Lucien bir *uçak* LAX'e mi?" Garcia Kennedy'ye sordu, gözleri NCAVC Direktörüne doğru kısılmıştı. “Nasıl fark edilmedi?” SUV sonunda trafiği temizledi ve Dulles havaalanına doğru ilerlemeye başladı.

'Lucien son kez tutuklandığında,' yanıtı Kennedy yerine Hunter'dan geldi, 'güvenli evlerinden birinde bir dizi kimlik kartı, sürücü belgesi, hatta pasaport bulundu. Hepsi orijinaldir. . . bunların hepsi boylarına, vücut yapılarına, ten rengine, yaşlarına ve görünüm benzerliklerine göre özenle seçtiği, ancak görünüşleri o kadar da önemli olmayan erkek kurbanlara aitti.'

'Bu nasıl mümkün olabilir?'

Hunter, "Lucien'in sorunu da bu," diye açıkladı. 'Görünüşünü değiştirme konusunda o bir dahi. Kendisi makyaj ve sıvı lateks konusunda uzman; bu da eğer doğru malzemelere erişimi varsa kendini istediği gibi gösterebileceği anlamına geliyor. Pasaport veya ehliyetteki bir fotoğrafı eşleştirmek onun becerilerine sahip biri için o kadar da zor olmaz.'

Kennedy hemen söze girdi: "Lucien her zaman ileriyi planlıyordu." "Defterlerinden öğrendiklerimize göre, on iki aydan fazla bir süre aynı kimliğini hiçbir zaman muhafaza etmedi. . . hiçbir zaman aynı yerde

bundan daha uzun süre kalmamıştım. Her zaman etrafta dolaşıyordu, her zaman yepyeni bir kimliğe bürünüyordu ve bunu ne kadar çok yaparsa, o kadar iyi bir noktaya geldi, öyle ki sizi sokakta durdurabilir, sizinle konuşabilir ve siz asla konuşmazdınız. onun olduğunu biliyordu. Bu yüzden . . . Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, Dedektif Garcia, sıkılmış bir havayolu memurunun kimliğinizdeki fotoğrafa zar zor baktığı bir iç hat uçuşunda biniş masasını temizlemek, Lucien için parkta bir gezintiye çıkmak olurdu.'

Dulles havaalanına yaklaştıklarında, inişe yaklaşan bir 747 SUV'nin tam üzerinden uçtu ve tüm camların çınlamasına neden oldu.

Kennedy tekrar cep telefonuna uzanırken, "Bunu daha fazla erteleyemem Robert," dedi. "Başsavcıya ve ABD Polis Teşkilatına, Lucien'in revir hücresinde bulunan notun size gönderildiğini anladığımızı bildirmem gerekecek." Ayrıca söylemem gerekecek onlara az önce aldığınız telefon görüşmesi hakkında bilgi verin. Eğer Lucien şu anda Los Angeles'taysa tüm insan avı operasyonunun yerinin değişmesi gerekecek.'

Hunter karşılık olarak hiçbir şey söylemedi çünkü söylenecek bir şey yoktu. Kennedy bir kez daha hızlı arama numaralarından birine hızla bağlandı. Bu kez karşı taraftaki çağrıyı yanıtlayan kişi, ABD Polis Teşkilatı ile birlikte çalışan FBI ekibinden sorumlu özel ajan Peter Holbrook'du. Konuşma kısa ve özdü. Kennedy ona Tennessee'deki yeni kurban Alicia Campbell'dan bahsetti ve Lucien'in şu anda Los Angeles'ta olduğuna dair olumlu bilgilere sahip olduklarını söyledi.

Kennedy aramayı bitirdiğinde Garcia sorgulayıcı bir kahkaha attı. “İkiniz bu Lucien karakterinden sanki ikiniz de ona hayranmışsınız gibi bahsediyorsunuz. O bir rock yıldızı değil, bir psikopat ve şu ana kadar duyduğuma göre oldukça hayalperestmiş. Tamam, zekidir, makyaj konusunda iyidir, psikolojiyi bilir ve insanları nasıl hipnotize edeceğini bilir, ne olmuş yani? İhtiyacımız olduğundan emin olmadığım makyaj uzmanlığı dışında onun yapabileceği her şeyi yapabiliriz.' Durdu ve söylediklerini daha iyi düşündü. “Eh, yapabilirsin.” Hunter'a başını salladı. 'İnsanları nasıl hipnotize edeceğimi bilmiyorum. Neyse.” Garcia'nın ses tonu yeniden ciddileşti. 'Bu adamın kazanmasına imkan yok Robert. O, sana karşı bir kan davası gibi görünen görevde yalnız bir oyuncu. Sorun şu ki, oynamak istediği bu “oyunda” yalnız bir rakiple karşı karşıya değil.' Parmaklarını kullanarak havaya tırnak işaretleri çizdi. 'FBI'a, ABD Polis Teşkilatı'na ve şimdi de LAPD'ye karşı çıkıyor. Bana deli diyebilirsin, ama bu ihtimalleri her gün ona karşı koyacağım.” “Kafanın şu anki hali hoşuma gidiyor,” dedi Kennedy, yüzünde

onaylayan bir bakışla.

"Benim bakış açıma göre" diye devam etti Garcia, "Lucien ilk büyük hatasını yaptı."

“Bu ne hatası?” diye sordu Kennedy. Onaylayan bakış düşünceli bir bakışa dönüştü.

Hunter, "Şu anda Los Angeles'ta," diye yanıtladı. Garcia'nın neden bahsettiğini tam olarak bilmesine rağmen ortağının heyecanını pek paylaşmıyordu.

"Kesinlikle," diye onayladı Garcia. 'O şu anda Los Angeles'ta ve orası bizim bölgemiz, bizim evimiz. Sokakları biliyoruz, mahalleleri biliyoruz ve her yerde bağlantımız var. Zeki olsun ya da olmasın, bu Lucien denen adam bir tavaya atladı. . . kızartma tavamız.'

Kennedy, "Ortağınızın mantığına gerçekten katılmıyorum Robert," dedi.

"Evet, elbette" dedi Hunter. 'Los Angeles sokaklarını biliyoruz. Mahalleleri biliyoruz ve bağlantılarımız var ama unuttuğun bir şey var Adrian.'

“Peki o nedir?” diye sordu Kennedy.

Hunter, "Lucien'i üç buçuk yıldır gözaltında tutuyorsun," diye yanıtladı. “Üç buçuk yıldır onu inceliyorsun. Artık onu biraz daha iyi tanıdığınıza eminim. Carlos haklı – Lucien *öyle* yalnız biri, ama öyle olmayı tercih ediyor. Asla kimseye bağımlı olmayacak. Asla kimseye güvenmeyecek.'

Kennedy, "Ben takip etmiyorum" dedi.

"Anladığım kadarıyla Lucien Los Angeles sokaklarında ortak, silah, uyuşturucu ya da herhangi bir şey arayarak dolaşmayacak. Neye ihtiyacı varsa onu elde etmenin bir yolunu bulacaktır. Ne planlıyorsa onu gerçekleştirmek için başka bir ruha bağımlı olmayacak. Şüpheli davranmayacak ve hiçbir şeyi ele vermeyecek.”

"İyi," diye kabul etti Kennedy. “Ama yine de Dedektif Garcia'nın haklı olduğunu düşünüyorum. Burada Lucien'in gözden kaçırmış olabileceği bir avantajımız olabilir." Hala anlamadın, değil mi Adrian?' diye sordu Hunter, NCAVC müdürüne doğru başını salladı.

Kennedy, Hunter'ın kastettiği şeyden habersiz görünüyordu. 'Neyi anlamadım Robert?'

Hunter, "Lucien'i şu anda tutuklasak bile," diye açıkladı, "senin ego yolculuğun yüzünden zaten yedi masum insan hayatını kaybetti. İki günde yedi kişi, Adrian.' Öfkeli olmasına rağmen Hunter'ın sesi hâlâ sakindi. ‘Lucien’in neler yapabileceğini biliyorsun. . . ve şu anda başıboş, Los Angeles gibi bir şehirde dolaşıyor.” Hunter, sözlerinin bir anlığına zihnine yerleşmesine izin vermek için durakladı. 'Ne planladığına dair hiçbir fikrimiz yok ve biz ona ulaşmadan önce daha kaç masum insanın yok olacağını, daha kaç hayatın yok olacağını

kimse tahmin edemez. . . *eğer* ona ulaşıyoruz. Yaptığın şey buydu, Adrian. Anlamadığınız şey, Lucien'in oynamak istediği bu "oyun"dur. . . bundan sonra ne olursa olsun. . . Biz zaten kaybettik.'

Yirmi

Lucien, Los Angeles Havzası'nın güney kısmındaki Compton ve South Gate arasında yer alan, çoğunluğu İspanyol kökenli bir mahalle olan Lynwood'un sokaklarında neredeyse bir saat yürüdükten sonra nihayet tam olarak aradığı şeye rastladı: odalarını otelden kiralayan bir otel. saat, gün, hafta, ay, yıl. . . Tamamı nakit ve peşin olarak ödendiği sürece her türlü düzenleme yapılabilirdi - soru sorulmaz, kimlik gerekmez -. Solmuş mavi cephesi ve kirli pencereleri olan terk edilmiş bina, çukurların dalma havuzlarına benzemeye başladığı sıradan bir yolun dibinde, bir kuru temizlemeci ile bir ayakkabı tamircisi arasında sıkışmıştı.

Lucien, küçük ve kötü aydınlatılmış giriş lobisine adım attığında, ucuz içki ve eski tütünle birleşen tatlı parfümün belirgin kokusunu hemen aldı. Ön kapıdan gireni karşılayan desenli halı donuktu, bir ucu yırtılmıştı ve üzerinde sigara yanığı izleri vardı. Boş resepsiyon masasının arkasında duran taşınabilir radyoda Porto Riko reggaeton müziği çalınıyordu.

Lucien zili çaldı ve bekledi.

Hiç bir şey.

Tekrar çaldı.

Bu kez resepsiyon alanının arkasındaki kapının arkasından bir ses geldiğini duydu ama hâlâ kimse yoktu.

Lucien bir kez daha çaldı ve cevap alana kadar parmağını zilin üzerinde tuttu.

"Sakin ol, kaltak. Kapının arkasından kızgın ve ağır aksanlı bir erkek sesi seslendi. 'Zil yeter, *O*Lucien sonunda zili bıraktı.

Birkaç saniye sonra, elastik pantolon, kahverengi mokasen ve yakasına kadar düğmeli uzun kollu kareli gömlek giyen kısa boylu ve kilolu bir adam kapıdan çıktı. Saçları bir numaralı kesime göre kesilmişti.

'Ne istiyorsun, bunu mu?' diye sordu adam sonunda ön tezgaha varınca. Lucien sessizce ona baktı. Adamın nefesi yeniden kızartılmış fasulye ve soğan kokuyordu. Gözleri kanlanmıştı ve ağzının sağ köşesinden bir tür kahverengi sostan küçük bir damla sarkıyordu.

'Ne istiyorsun, *O*Adam Lucien'in analitik bakışına karşılık vererek tekrar sordu.

Lucien, adamın dudaklarına işaret etmeden önce kendi

dudaklarının sağ köşesine dokunarak, "Bir kısmını kaçırdın," dedi.

“Ne?” Adam Lucien'e kaşlarını çattı, rahatsız edildiği için açıkça sinirlenmişti.

“Dudaklarında biraz sos var.” dedi Lucien. Havaalanında öğrendiği Teksas aksanını sürdürdü.

Adam ağzını temizlemek için sağ elini kullandı, sonra parmağındaki sosu yaladı.

Lucien sabırla bekledi.

'Tamam peki ne istiyorsun? *kabaron*?'

Onun bir otel lobisinde durduğunu gören Lucien, sorusunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkına varıp varmayacağını görmek için adama baktı. O yapmadı.

"Bir oda," diye yanıtladı Lucien sonunda.

'Ne kadardır?' diye sordu adam, kayıt defterine bakarak. "Kaç saat?"

Lucien, "Dört günle başlayalım" dedi. Adam, Lucien'e yüzünde tuhaf bir ifadeyle baktı, ardından başını çevirip giriş kapısına doğru baktı. Orada başka kimse yoktu.

'Dört gün mü?' Adamın ses tonu en azından şüpheciydi. 'Dört günlük bir oda mı istiyorsun? *Emin misin?*'

Lucien, otelin odalarının saat, gün, hafta veya aya göre reklamını yapmasına rağmen, buranın aslında insanların çalışan kızları getirip eğlendikleri ve birkaç saat sonra ayrılacakları türden bir tesis olduğunu fark etti. Dört gün bir yana, aslında hiç kimse geceyi orada geçirmemişti ama Lucien'in o oteli seçmesinin nedeni tam da buydu.

'Doğru' diye yanıtladı. 'Dört günle başlayalım. Daha uzun kalmam gerekirse en az bir gün önceden size haber vereceğim. Kulağa adil mi geliyor? Adam bir süre daha Lucien'e bakmaya devam etti. *'Chavos'la ödeme mi yapıyorsun?* Nakit mi ödüyorsun?” Başparmağını işaret parmağına sürttü.

'Elbette.'

'O halde evet *O*"Kulağa adil geliyor," diye kabul etti adam, Lucien'e lekeli dişleriyle gülümseyerek. 'Dört günlük bir oda sana mal olacak. . . yüz seksen
dolar.”

Lucien pazarlık yapmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu. Bunun yerine elini cebine attı, tam sayıyı çıkardı ve adama verdi.

Adam gözleri açgözlülükle parlayarak, "Artı otuz dolar depozito" diye ekledi. 'Odada bir şey kırarsan, *O*, Biliyorsun? Ayrıldığınızda geri alacaksınız. *Sana söz veriyorum.*'

Lucien buz gibi gözlerle adamın bakışlarını onu rahatsız edecek kadar uzun süre tuttu.

Lucien sonunda "Elbette" diyerek kabul etti ve fazladan otuz doları

adama uzattı.

Adam gömleğinin cebine koymadan önce parayı saydı. 'Senden hoşlanıyorum, *O*"dedi ve kayıt defterine bir şeyler yazdı. 'Ve senden hoşlandığım için sana en üst katta bir oda vereceğim. Buradaki tüm odalar aynı" diye açıkladı. 'Ama en üst kattaki bir oda, doğrudan üstünüzde kimsenin olmayacağı anlamına gelir. *anladın*?' Tavanı işaret etmek için işaret parmağını kullandı. "Muhtemelen yan odadan ya da altınızdaki odadan gelen patlama seslerini hâlâ duyacaksınız. Bu olacak *chacha*Lucien'e 'neden bahsettiğimi biliyorsun' şeklinde gülümsedi. 'Ayrıca bazı tokat sesleri, bazı çığlıklar, bazı isim çağrıları da duyabilirsiniz. . Adam başını salladı. '*Hiçbir şey için endişelenme* . . . endişelenecek bir şey yok, *anladın*? *Burada bu normal.*'

Lucien sessizce başını salladı.

Adam açtığı kasa defterini tezgâhın üzerine koydu ve yeni konuğuna bakacak şekilde çevirdi. *'Şurayı imzalayın lütfen.'* Adam gülümsedi. 'İstediğiniz adı kullanın.'

Lucien kalemi aldı ve adamın işaret ettiği çizgiye hızla bir şeyler karaladı.

Adam kitabı alıp Lucien'in yazdıklarını okurken güldü. "Adın "Ese Puto" mu?'

"Neden olmasın?" dedi Lucien. 'Bana böyle seslendin, değil mi? Neden değiştirelim ki?'

Adam gülümsedi. '*Evet, neden olmasın?* Ese Puto öyle." Lucien'e bir anahtar uzattı. Anahtarlıkta 215 yazıyordu. "Dediğim gibi, en üst kat." Asansörden çıktığınızda sola dönün."

Lucien, "Ben merdivenleri kullanacağım" dedi.

"Yine de" diye yanıtladı adam. 'En üst kata çıkınca sola dönün. Sağınızdaki son oda olacak."

Lucien anahtarlara uzanırken adam resepsiyon masasının üzerine eğilip ona fısıldadı. 'Eğer bir parti arıyorsanız, *O* . . . istediğiniz zaman . . tek yapman gereken gelip beni görmek *sessizlik*? Sana ihtiyacın olan her şeyi sağlayabilirim, ese. . . *herhangi bir şey*Adamın dudaklarında lekeli gülümseme yeniden belirdi. '*Kızlar, yayo, nargile, ne isterseniz, anladınız mı?* Neye ihtiyacın olursa olsun, senin adamın benim.'

Lucien, adamın soğan nefesinin ağırlığından kaçınmak için bir adım geri çekilmek zorunda kaldı.

Lucien, "Aslında belki bana yardım edebileceğin bir konu vardır" dedi.

Açgözlülük adamın gözlerine geri döndü.

'Belirli bir cep telefonu numarasının hangi ev adresinin kayıtlı olduğunu bulmama yardımcı olabilecek birini tanıyor musunuz?'

Adam büyük karnını kaşırken Lucien'e endişeyle baktı. Tehlikeli istekler onun yabancı olmadığı bir şeydi. 'Birkaç kişiyi tanıyorum' diye yanıtladı. 'Ama bu sana pahalıya mal olacak, *O*.'

Lucien hareketsiz durdu, delici gözleri bir kez daha adamın biraz tedirgin olmasına neden oldu. 'Ne kadar?'

Adam birkaç saniye düşündü. ‘Yüz dolar.’ ‘Adresi aldığımda parayı alacaksın.’

Adam gülümsedi. 'Elbette. Numaran var mı?”

Lucien, Hunter'ın cep telefonu numarasını bir kağıt parçasına yazıp adama uzattı.

'*bana bir saat ver* . . . bana bir saat ver, sana bir adres vereyim.” Lucien sakin bir şekilde ikinci kata çıkan merdivenleri çıkmadan önce basit bir baş hareketiyle ona teşekkür etti.

Yirmi Bir

Los Angeles ile Washington DC arasındaki üç saatlik farka rağmen saat 23.00'ü geçmişti. Hunter nihayet Los Angeles'ın güneydoğusundaki Huntington Park'taki tek yatak odalı küçük dairesine geri döndüğünde. Kendine bir doz Port Askaig, Sherry

Cask (on beş yaşındaki) doldurduktan sonra ışıkları kapattı ve oturma odasında sessizce oturup pencereden uzaktaki hiç sönmeyen şehir ışıklarına baktı.

Kafasındaki bazı düşünceleri düzenlemeye çalıştı ama Lucien'in kaçış haberinden bu yana Hunter'ın zihni, üç buçuk yıl öncesinden başlayarak onu öfkeyle geriye sürükleyen garip bir görüntü, anı ve duygu karmaşasından ibaretti. üniversite günlerine. Açıkça düşünmeye çalıştıkça düşünceleri daha da bulanıklaşıyordu.

Hunter, viskisinden bir yudum daha aldı, gözlerini kapattı ve koyu altın renkli sıvının tat alma duyularını tamamen kaplamasına izin verdi ve onları da sardı; turunçgil notaları ve hafif bir menekşe notalarıyla tatlı ve dumanlıydı. Hunter o şişeyi ne zaman aldığını ya da ona kimin tavsiye ettiğini hatırlamıyordu ama gerçekten çok güzel bir dramdı.

Tek maltlar Hunter'ın en büyük tutkusuydu ve kendisini hiçbir zaman bir uzman olarak görmese de, yıllar içinde elde ettiği küçük koleksiyon şüphesiz çok çeşitli ve çok başarılıydı, muhtemelen çoğu uzmanın damak zevkini tatmin edecek nitelikteydi.

Çok da uzakta olmayan bir ambulans sireninin sesi Hunter'ı bu keyif anından uzaklaştırdı. Gözlerini yeniden açtığında, kırklı yaşlarının ortasında görünen sarışın bir kadının, yolun karşısındaki bir apartman penceresinin perdelerini kapattığını gördü. Bir süre sonra ışıkları kapatıldı.

Hunter saatine baktı: 23:48. Çoğu kişi için yatmak için oldukça makul bir zamandı ama Hunter pek çok insan gibi değildi, özellikle de iş uyumaya geldiğinde.

ABD'de her beş kişiden birinin uykusuzluk sorunu yaşadığı tahmin ediliyor. Çoğu vakada bu durum iş, mali ve ailevi stresin birleşiminden kaynaklanıyordu ama yine de Hunter'ın vakası çoğu vaka gibi değildi.

Uykusuzluk onu ilk kez, annesinin tıpta bilinen en agresif birincil beyin kanseri türü olan glioblastoma multiforme ile olan savaşını kaybetmesinden hemen sonra ele geçirmişti. Hunter o sırada sadece yedi yaşındaydı. O zamanlar geceleri odasında tek başına oturur, onu umutsuzca özler, ne olduğunu anlamaya çalışır, gözyaşlarının

onu boğmasını engellemeye çalışırdı. Üzüntü, asla istemediği günlük arkadaşı haline geldi ve üzüntüyle birlikte yıkıcı kabuslar da geldi; o kadar güçlü ve canlıydı ki, saf bir kendini koruma içgüdüsüyle beyni, onu mümkün olduğu kadar uzun süre uyanık tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. . Uyku aynı ölçüde bir lüks ve bir işkence haline geldi ve Hunter, o sonsuz uykusuz gecelerde zihnini meşgul etmek için kitaplara yöneldi, sanki ona bir tür sihirli güç veriyormuş gibi her gece vahşice kitap okuyordu. Kitaplar onun sığınağı, güvenli yeri oldu. . . kontrol edemediği ve anlayamadığı bir üzüntüye karşı kalkanı.

Yıllar geçtikçe Hunter uykusuzlukla savaşmak yerine onunla yaşamayı öğrendi. İyi bir gecede muhtemelen arka arkaya dört, hatta beş saat uyuyabilirdi, ancak yolun karşısındaki başka bir ışığın kapatıldığını izlerken. . . Bir perde daha kapanırken Hunter bu gecenin "iyi geceler"den biri olmayacağını zaten biliyordu.

Tam viskisinden bir yudum daha alırken Hunter'ın oturma odasının ortasındaki sehpanın üzerinde titreyen cep telefonu onu irkiltti. Gözleri telefonun ekranına doğru kayarken kalbi tekledi, bir kez daha üzerinde "bilinmeyen numara" yazdığını görmeyi bekliyordu ama yanılıyordu. Bunun yerine ekranındaki isim şöyle yazıyordu: 'Tracy'.

Hunter farkına bile varmadan rahat bir nefes alırken dudaklarında ürkek bir gülümsemenin oluşmasına izin verdi.

Hunter, birkaç ay önce Westwood'daki UCLA kampüsündeki birçok kütüphaneden birinde kriminal psikoloji profesörü Tracy Adams'la tanışmıştı. Her iki taraftaki çekim yadsınamaz ve anlıktı ama Hunter, kendi sebeplerinden ve Tracy'nin hayal kırıklığından dolayı onu itiraf etmek istediğinden çok daha fazla sevmesine rağmen, romantizmin tam anlamıyla yeşermesine asla gerçekten izin vermemişti.

"Hey," Hunter çağrıyı yanıtladı ve dikkatini penceresinin dışındaki şehir ışıklarına çevirdi. 'Şimdiye kadar uyumuş olacağını sanıyordum.'

“Gerçekten mi?” diye yanıtladı Tracy, ses tonu biraz eğlenmişti. "Sabah birden önce uyumaya gittiğimi ne zaman gördün?"

Tesadüf eseri Tracy de Hunter kadar şiddetli olmasa da uykusuzluk çekiyordu.

"Doğru" diye kabul etti Hunter. 'Peki günün nasıldı?'

"Oldukça normal," diye yanıtladı Tracy. “Gerçi bugün iki öğrenci izin isteyip sınıftan çıkıp tuvalete gittiler. Bu öğleden sonraki derslerimden birine eşlik eden bazı görüntüler onlara çok fazla geldi.'

“Gerçekten mi?” diye sordu Hunter. 'Kimden bahsediyordun?'

'Ed Kazanç'

Avcı güldü. 'Dur tahmin edeyim; görüntüler insan derisi kıyafetlerine aitti.'

Edward Theodore Gein, Amerikan tarihinin en kötü şöhretli katilleriyle karşılaştırıldığında kurban sayısı oldukça düşük olan Amerikalı bir seri katildi - resmi olarak yalnızca iki cinayetten suçlu bulundu. Onu diğer seri katillerin çoğundan ayıran şey şiddet ve deliliğinin düzeyiydi. Ed Gein ciddi anlamda hayal görüyordu. Kendisine annesini hatırlatan kadınların cesetlerini kazıp çıkarıyor, derilerinden parçalar kesiyor ve bunları kendisine evde giyeceği takım elbise ve maskeler yapmak için kullanıyordu. Ayrıca vücut kısımlarından bazılarını kemerler, lambalar, kaseler, kül tablaları ve diğer çeşitli ev eşyaları yapmak için kullandı. Ed Gein, Norman Bates de dahil olmak üzere şimdiye kadar yaratılmış en korkunç Hollywood seri katillerinden bazılarının arkasındaki gerçek ilham kaynağıydı (*Psiko*), Jame Gumb (Buffalo Bill) *Kuzuların Sessizliği*) ve Deri Surat (*Teksas Elektrikli Testere Katliamı*).

Tracy kıkırdadı. 'Evet, anladın' dedi. 'Cildin yakışıyor. Her seferinde onları alıyor. Neyse, uçuş nasıldı? . . ya da uçuşlar demeliyim.” “Uzun ve yorucu.”

'Tahmin edebiliyorum. DC'ye en son gittiğimden bu yana biraz zaman geçti, ancak aynı gün içinde oraya gidip gelmek zor bir karar. On iki saatlik uçuştan sonra düşmediğinize şaşırdım.'

'Evet . . . ne yazık ki bu gece uyku o kadar kolay gelmeyecek gibi görünüyor. . . eğer öyleyse.'

Tracy, Hunter'ın sesinde bir miktar endişe sezdi ama sormaması gerektiğini biliyordu. Bunun yerine ona çok farklı bir soru yöneltti.

'Belki bir arkadaş ister misin? Akşamın erken saatlerinde bazı ödevleri düzeltiyordum ve hâlâ uyanık hissediyorum, üstelik yarın sabah dersim yok.'

Davet kesinlikle cazipti.

Hunter, "Gecenin bu saatinde buraya gelmen çok uzun bir yol değil mi?" diye sordu.

Tracy, Huntington Park'tan yaklaşık on altı mil uzakta olan Batı Hollywood'da yaşıyordu.

Tracy, "Öyle olurdu," diye onayladı. 'Ama bana bir iyilik yapabilir misin? Pencerenden dışarı bakabilir misin?'

Hunter kaşlarını çattı. 'BEN *ben* penceremden dışarı bakıyorum.'

"Biliyorum" diye yanıtladı Tracy. “Ama solunuzdaki elektrik direğinin yanına bakın.” Hunter baktı.

Uzun siyah bir palto giyen Tracy ona el salladı, telefonu hâlâ sağ kulağındaydı.

Tamamen şaşıran Hunter ona karşılık verdi. 'Neden gelip kapıyı çalmadın?'

“Rahatsız etmek istemedim.” Ona gülümsedi. 'Bu senin anlamına mı geliyor? *istemek* bir şirket gibi mi?'

"Evet," Hunter pes etti ve gülümsemesine karşılık verdi. 'Bir arkadaş olmayı çok isterim.'

Görüşmeyi kesip Tracy, Hunter'ın apartmanına doğru ilerlerken, ikisi de birkaç metre ötedeki bir ağacın arkasına saklanan uzun boylu figürü fark etmediler.

Lucien bir süredir orada duruyordu. Hunter'ın kısa süre önce geldiğini gördü. Üçüncü kattaki bir dairenin ışıklarının tekrar kapatılmadan önce yandığını gördü. Hunter'ın gölgesinin o pencereye doğru adım attığını ve sanki kaçınılmaz olanı düşünüyormuş gibi uzaklara baktığını gördü ve sonra. . . sürpriz. Lucien çarpıcı kızıl saçlının diğer taraftan yaklaştığını gördü. Sanki bir şey arıyormuş gibi apartman bloğuna baktığını gördü. Bu mesafeden emin olmak zordu ama Lucien onun bakışlarını takip etmeye çalışırken onun da kendisiyle aynı pencereye baktığına yemin edebilirdi.

"Pekala," diye fısıldadı kendi kendine. 'Bu ilginç görünüyor. Peki sen kimsin, seni sevimli küçük şey?'

Daha sonra kızıl saçlının çantasına uzandığını, telefonunu

çıkardığını ve bir numara çevirdiğini, gözlerinin hâlâ önündeki binaya baktığını gördü. Tekrar,
o mesafeden Lucien'in konuşmayı anlaması, hatta dudaklarını okuması mümkün değildi, ama Hunter'ın cep telefonu sağ kulağına yapışık halde penceresinin önünde durduğunu gördüğünde vücudundaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bundan birkaç saniye sonra kızıl saçlının gülümsediğini ve el salladığını gördü.

Lucien başını kaldırdı.

Hunter ona karşılık verdi.

Büyük ikramiye.

Lucien bir kez daha, "Merhaba güzelim," diye fısıldadı; heyecan, doğrudan kan dolaşımına enjekte edilen zehir gibi vücudunu sarhoş ediyordu. Gözleri, telefonunu çantasına koyup Hunter'ın apartmanına doğru yürüyen kızıl saçlı kadını takip etti.

Lucien bu iyi talihe gülümsedi.

'Öyle. . . Seninle tanışmak çok güzel, benim güzel kırmızı gülüm. . . her kimsen."

Yirmi iki

Hunter, Los Angeles şehir merkezindeki ünlü Polis İdaresi Binasının içinde, Soygun Cinayet Bölümü katının en ucunda bulunan UVC Birimi ofisinin kapısını açtığında Garcia zaten masasındaydı. Oda, tek penceresi, iki masası, üç eski moda dosya dolabı, bir yazıcısı, bir kahve makinesi ve güney duvarına yaslanmış büyük beyaz bir mıknatıslı tahtası olan 22 metrekarelik klostrofobik bir beton kutudan başka bir şey değildi. hâlâ RHD katının geri kalanından tamamen ayrı bir muhafazaydı ve bu, başka hiçbir şey olmasa bile, gözetleyen gözleri ve hiç bitmeyen uğultulu sesleri kilitliyordu.

Hunter kapıyı arkasından kapatırken Garcia ortağına bir bakış attı ve kıkırdadı.

'Eh,' dedi, 'sanırım sana iyi bir gece uykusu çekip çekmediğini sormak oldukça anlamsız, değil mi?'

Hunter, "Yaklaşık üç saatim vardı" dedi.

Garcia bunu yana doğru başını sallayarak kabul etti. Hunter'ın durumunda üç saatlik uykunun aslında iyi bir şey olduğunu biliyordu.

Hunter ceketini çıkardı ve bilgisayarını çalıştırdı ama daha oturmaya fırsat bulamadan ofislerinin kapısı bu sefer Soygun Cinayet Masası şefi Barbara Blake tarafından bir kez daha itilerek açıldı.

Yüzbaşı Blake, teşkilatın en donanımlı yüzbaşılarından biri tarafından bu iş için özel olarak seçildikten sonra, birkaç yıl önce bölümün liderliğini devralmıştı ve on beş yılı aşkın bir süredir işgal ettiği pozisyondan nihayet istifa etmişti. Böyle yüksek profilli bir göreve bir kadın atama kararı, tamamı erkek olan uzun bir aday listesini kızdırdı. Ancak insanları kızdırmak, Barbara Blake'in polis teşkilatındaki kariyeri boyunca çok alıştığı bir şeydi.

RHD'nin kaptanlığını devralırken oldukça fazla düşmanlıkla karşılanmasına rağmen, kısa sürede özüne kadar sert, saçmalıklardan uzak bir kaptan olarak ün kazandı. Barbara Blake kolayca korkutulabilecek biri değildi. Ayrıca polis departmanındaki amirleri de dahil olmak üzere hiç kimsenin saçmalıklarını kabul etmiyordu ve doğru olduğuna inandığı şeye bağlı kalmak anlamına geliyorsa hükümet yetkililerini, güçlü politikacıları ve hatta medyayı üzmekten kesinlikle çekinmiyordu. Yapmak.

RHD işini devraldıktan sadece birkaç ay sonra, başlangıçtaki düşmanlık dağılmaya başladı ve yavaş ama emin adımlarla Yüzbaşı Blake, komutası altındaki her dedektifin saygısını ve güvenini kazandı.

Yüzbaşı Blake, Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını açık tutarken, her iki dedektif de onun yalnız olmadığını fark etti. Tam arkasında iki uzun boylu kişi duruyordu.

Hunter onu selamlayarak, Kaptan, dedi ve ona tek bir baş işareti yaptı. Garcia da aynısını yaptı ama arkasındaki iki ziyaretçiyi fark eder etmez kaşlarını çattı.

"Robert, Carlos," dedi Yüzbaşı Blake, baş hareketine karşılık vererek. Uzun simsiyah saçları zarif bir şekilde örgülü bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. İyi tasarlanmış lacivert kalem eteğinin ve siyah ayakkabılarının içine sıkıştırılmış ipeksi inci bir bluz giymişti.

Yüzündeki bakış kendini anlatıyordu: *Bunu bekliyorduk değil mi?*

Yüzbaşı Blake, kapıyı arkalarından kapatmadan önce iki misafirin ofise adım atmasını bekledi.

Sağında duran 1,80 boyundaki Afro-Amerikalı beyefendiyi işaret ederek, "Bu ABD'li Mareşal Tyler West," dedi dedektiflerine.

West kırklı yaşlarının başındaydı ve sade ve kare bir yüzü çerçeveleyen askeri saç kesimi vardı. Burnunun yumruklanmaya yabancı olmadığı açıktı ve kara gözlerindeki bakış odaklanmış, güvenli ve neredeyse tehditkardı. Üstüne tam oturan ince çizgili takımı, sanki aynı sabah kuru temizlemeciden gelmiş gibi görünüyordu.

"Ve bu da FBI'dan Özel Ajan Peter Holbrook." diye devam etti yüzbaşı, ince yapılı bir adamın durduğu sola dönerek. Zarif bir şekilde siyah bir takım elbise giymişti, orta derecede bronzlaşmış bir cildi vardı ve Drakula stilinde geriye doğru taranmış koyu kahverengi saçları vardı.

Hepsi el sıkıştı ve ilk konuşan West oldu.

Hunter'a, "Eminim tüm bunların neyle ilgili olduğu konusunda yeterince eğitilmişsindir, değil mi?" diye sordu. Sesi pürüzsüz ama oldukça derindi. 'Ben Lucien Folter'ın insan avı operasyonundan sorumlu ABD Polis Şefiyim ve Özel Ajan Holbrook bizimle birlikte gelen FBI ekibine liderlik ediyor.'

Hunter göz ucuyla Holbrook'un yüzündeki ifadenin sertleştiğini fark etti ve nedenini tam olarak biliyordu. 'Birlikte gelmek' 'ortak operasyon' ile pek uyaklı değildi.

West, "Dün öğleden sonra erken saatlerde kaçağımızdan bir telefon aldığınızı anlıyorum," diye devam etti. 'Bu doğru mu?'

Hunter, "Evet, doğru" diye yanıtladı.

“Peki neden bizimle hemen iletişime geçmediğinizi sorabilir miyim?” West'in sesi daha da derinleşti ve gözlerindeki bakış, odaklılıktan tehditkarlığa doğru çizgiyi aştı.

Hunter, West'in ses tonuna ya da gözlerindeki bakışa aldırış etmedi. Hiçbiri onu şaşırtmadı.

Öte yandan telefon görüşmesinden haberi olmayan Yüzbaşı Blake

pek memnun görünmüyordu. Haber karşısında gözleri büyüdü, ardından hızla Batı'ya döndü.

Hunter sakince, "Seni aramama gerek yoktu," diye yanıtladı ve sonunda masasının arkasına oturdu.

‘Gerek yok muydu?’ West’in kaşları neredeyse tavana çarpıyordu. Hunter şöyle açıkladı: 'NCAVC direktörü,' diye açıkladı, 'Aramayı aldığımda Adrian Kennedy yanımda oturuyordu ve telefonu hoparlöre verdim. Konuşmanın tamamını duydu. Lucien bağlantıyı kestiğinde Direktör Kennedy'nin yaptığı ilk şey Özel Ajan Holbrook'u her ayrıntısıyla aramak oldu.' Garcia'nın masasının önünde duran ajanı başıyla işaret etti. Adrian bize Holbrook'un FBI ekibine liderlik ettiğini söyledi. *eklem yeri* Hunter bu kez Holbrook'un yüzündeki ifadenin yumuşadığını ve gülümsemesini gizleyen dudaklarının seğirdiğini fark etti. Görünüşe göre Hunter yeni bir arkadaş edinmişti. "Yani," diye devam etti Hunter. ‘‘İnsan avı operasyonu görev gücünün’, çağrının nereden geldiği de dahil olmak üzere çağrıyla ilgili bilgiyi, çağrının sona ermesinden birkaç saniye sonra aldığını zaten biliyordum.’ Omuz silkti. 'Benim de aynısını sana aramam biraz anlamsız olurdu, sence de öyle değil mi?'

"Durun," diye araya girdi Kaptan Blake. “Dün seni mi aradı?” “Özel Ajan Williams'ın cenazesinden hemen sonra,” diye yanıtladı Garcia. Yüzbaşı Blake'in meraklı bakışı hiçbir yere varmadı. 'Ve seni yeni duydum

çağrının geldiği yer hakkında bir şeyler söylüyordu' dedi. "Yani arama takip edildi mi?"

Garcia, başını sallayan Hunter'a baktı.

"Lucien LAX'ten aradı" diye yanıtladı.

“O burada mı?” Yüzbaşı Blake'in sesi yüzde seksen şaşkınlık, yüzde yirmi öfkeydi. Bakışları önce yeni gelen iki kişiye, sonra da kendisine kaydı.

dedektifler.

Garcia, "Sizce neden bu insan avı operasyonunu yürüten iki baş ajan ofisimizde duruyor, Yüzbaşı?" diye sordu. ‘Bunun nedeni sadece bir telefon görüşmesi değil.’

Kaptan Blake, West'i ve Holbrook'u, camı kırabilecek bir bakışla

sıkıştırdı. “İkiniz ofisime hücum ettiğinizde Lucien Folter'ın Los Angeles'ta olduğundan hiç bahsetmemiştiniz.”

Omuz silkme sırası Batı'daydı. 'Bildiğini sanıyorduk. Dedektiflerinizin kaptanlarıyla iletişim kurmadığını nasıl bileceğiz?' Bu sefer Yüzbaşı Blake, West'in ses tonundan ve imalarından hiç hoşlanmamıştı.

"Ah, gayet iyi iletişim kuruyoruz" diye yanıtladı, sesi kendine has özel bir ton almıştı; Hunter ve Garcia'nın çok iyi tanıdığı bir ton. 'Çok iyi yapamadığımız şey...'

Garcia rahatladı ve gülümsemesini sertleştirdi. Gerçekleşecek olan gösteri için ön sırada yer almıştı ama Hunter, Yüzbaşı Blake ile kıdemli bir ABD Polis Şefi arasındaki yüzleşmenin güne başlamanın en iyi yolu olmadığını biliyordu.

Hunter, "İsterseniz çağrıyı dinleyebilirsiniz," diyerek hızla araya girdi ve kaptanının sözünü kesti.

Bütün gözler ona çevrildi.

“Kaydedildi mi?” diye sordu West.

Hunter cep telefonuna uzanıp masasının üzerine koydu. Garcia dışında herkes etrafına toplandı.

West, “Bunu bilgisayar hoparlörlerine bağlayabilir misin?” diye sordu. Hunter başını salladı ve aramayı kaydetmek için kullandığı uygulamayı aramadan önce bunu yaptı.

Sonraki dört buçuk dakika boyunca Hunter ve Garcia'nın ofisi tamamen hareketsiz kaldı. Yüzbaşı Blake, ABD'li Mareşal West ve Özel Ajan Holbrook, Lucien'in söylediği her kelimeyi büyük bir dikkatle dinlediler. Kimse sözünü kesmedi. West ancak kayıt sona erdiğinde canlandı.

Hunter'a dönerek, "Öyleyse" dedi, sesi bir kez daha düşmancaydı. 'Bunu doğru anladıysam ki, anladığımdan oldukça eminim, Folter'ın revir hücresinde bulunan şifreli notun sana yönelik olduğunu biliyordun ve bu bilgiyi bize iletmemeye mi karar verdin?'

"Bildiğini sanıyorduk," diye araya girdi Kaptan Blake.

West ona yan gözle baktı.

Garcia gülümsedi. 'Bu benim kaptanım.'

"Gerçekten de bildiğinizi varsayıyorduk," diye araya girdi Hunter tekrar. “Peki neden bunu varsayıyorsun?” diye sordu West.

Hunter, "Çünkü Direktör Kennedy biliyordu," dedi.

West'in endişeli bakışları biraz kaybolmuş gibi görünen Holbrook'a yöneldi.

"Direktör Kennedy'nin notun kime yazıldığını bildiğinin farkında değildim" dedi savunmacı bir ses tonuyla. 'Bana hiç söylenmedi.'

West, Holbrook'un cevabını yutmuş gibi görünmüyordu.

“Notun benim için yazıldığını bilip bilmemen ne fark eder?” Hunter tekrar söze girdi ve West'in dikkatini tekrar ona çevirdi. Bu bilgi seni Lucien'i tutuklamaya yaklaştırmıyor. Bugün ya da dün.” Karşılık verme fırsatı bulamadan West'i durdurmak için elini kaldırdı. 'Açıkçası bizim tarafımızdan ve FBI'dan gelen iletişimde bir tür yanlış karar vardı, ancak bunların hiçbiri bilerek yapılmadı, ABD Mareşal Batı. İnanın bana, Lucien'in bir an önce parmaklıklar ardına dönmesini istiyoruz. Burada kimse oyun oynamıyor.'

"Eh, öyle," diye geri geldi West. 'Ve bunu söylediğine sevindim *Biz* Herkes Lucien'in parmaklıklar ardına dönmesini istiyor çünkü onun oynamak istediği oyun açıkça seni içeriyor Dedektif Hunter. Yani beğenseniz de beğenmeseniz de artık bu insan avı operasyonunun bir parçasısınız.'

West iki elini de Hunter'ın masasına koydu ve dedektiften sadece birkaç santim uzakta olana kadar öne doğru eğildi.

'Ve gerçekten konuşmamız lazım. Yani... . . Şu anda.'

Yirmiüç

Hunter, aynı hafta içinde ikinci kez kendisini Lucien'e bağlayan hikayeyi tekrarlamak zorunda kaldı; bu sefer Yüzbaşı Blake, ABD'li Mareşal Tyler West ve FBI Özel Ajanı Peter Holbrook, Lucien'in Hunter'ı olaya dahil etme konusunda neden bu kadar takıntılı göründüğünü anlayabilsinler diye. bir tür 'yapabilirsen beni yakala' oyununda.

Tıpkı Garcia, West, Holbrook ve Yüzbaşı Blake'in Hunter'ın onlara söyledikleri karşısında tamamen şok oldukları gibi, üçü de birisinin, ne kadar hayalperest olursa olsun, tüm yetişkin yaşamını işkence yaparak ve öldürerek geçirdiğine inanmakta zorlanıyordu. insanları çılgın, kendine düşkün bir deneyin parçası olarak - sırf kendi deliliğini belgeleyebilmek için.

Hunter nihayet işini bitirdiğinde West, "Bu şimdiye kadar duyduğum en akıllara durgunluk verici, çılgın hikaye olmalı" dedi.

Ne Kaptan Blake ne de Holbrook onun değerlendirmesine katılmıyor gibiydi.

Garcia'ya ikinci seferde her şey daha da inanılmaz geliyordu. Holbrook, "Lucien'in sizi aradığı zamana ait tüm LAX CCTV görüntülerini analiz eden son teknoloji ürünü yüz tanıma yazılımıyla donatılmış bir ekibimiz var" dedi. 'Onun kimliğini ve ne tür bir kılık değiştirdiğini tespit edebilirsek, o zaman bir otobüs şoförünün, bir taksi şoförünün ya da birisinin onu hatırlama ihtimali var. . . belki onu bir yere bıraktığını bile hatırlıyorsundur."

"Los Angeles gibi bir şehirde," diye araya girdi Garcia, "bu çok uzak bir ihtimal." "Bunu biliyoruz," diye kabul etti Holbrook. 'Ama şu anda elimizdeki tek şey uzaktan şutlar.'

Hunter yüzünü sabit tuttu ama aklında dolaşan düşünce şuydu: *Lucien hiçbir şeyi şansa bırakmazdı.*

Lucien, Hunter'la telefonda neredeyse beş dakika geçirmişti; bu, aramanın takip edilebilmesi için fazlasıyla yeterliydi. Lucien bunu biliyordu. Aslında Hunter'ın Lucien'in bundan hiç şüphesi yoktu. *aranan* takip edilmesi gereken çağrı. Hunter'ın Los Angeles'ta olduğunu bilmesini istiyordu. Bunların hepsi Lucien'in oynamak istediği "kedi-fare" oyununun bir parçasıydı. Bu sadece tüm durumun genel gerilimini arttırmakla kalmadı, aynı zamanda kendine ne kadar güvendiğinin bir kanıtı olarak da hizmet etti.

Lucien aramanın LAX'e kadar takip edileceğini biliyorsa elbette FBI ve ABD Polis Teşkilatı'nın havaalanındaki tüm CCTV görüntülerini incelemesini bekliyordu. Sorun, aynı son teknoloji yüz tanıma yazılımının, LAX dahil, çoğu ABD uluslararası havaalanında yıllardır çalışıyor olmasıydı. Havalimanları, hapishaneden kaçış durumunda

ilk alarma geçirilen yerler arasında yer alıyor. Kaçağın fotoğrafını ve tam tanımını ilk alan kişiler arasındalar; bu fotoğraf hiç şüphesiz bu "son teknoloji ürünü yüz tanıma yazılımına" anında aktarılacaktı. Yine de dün Lucien tek bir kırmızı bayrak bile kaldırılmadan LAX'ten vals yaparak ayrıldı.

En son teknoloji olsun ya da olmasın, programın Lucien'i kalabalığın içinden çıkarabilmesinin tek yolu Lucien'in bunu istemesiydi ve eğer isterse bunun arkasında bir sebep olacaktı.

“Size bir şey sorabilir miyim Dedektif Hunter?” diye sordu West ve Hunter'ın cevabını beklemeden hemen konuyu takip etti. 'Eski üniversite arkadaşın Lucien karakterinin sana gelme şansı nedir sence? Çünkü bize anlattıklarınızdan ve az önce dinlediğimiz telefon konuşmasından benim için çok açık olan bir şey var: Tutuklanmasından, onu durdurmanızdan, kendi işine son vermenizden dolayı sizi suçluyor. . . Buna "araştırma" denebilirse. Belli ki kızgın ve kendi deyimiyle son üç buçuk yılını zamanı sayarak ve intikam planları yaparak geçirdi. Üstelik o burada, sizin şehrinizde; yani onun sizin için gelme şansı nedir sizce, Dedektif?'

Bu olasılığı zaten düşünmüş olan Hunter, bir anlığına West'in kararlı bakışına odaklandı.

Sonunda "Şans çok gerçek" diye itiraf etti. ‘Ama eğer peşimden gelirse bunu hemen yapmaz.’

West, "Takip etmiyorum" diye karşı çıktı. 'Neden?'

Hunter, "Çünkü önce Lucien yapacağını söylediği şeyi yapacak," diye yanıtladı. 'Bunu bir oyuna dönüştürecek. Onun açısından hiçbir kuralın olmadığı ama bizim için pek çok kuralın olduğu bir oyun. Her şeyi kontrol edeceği bir oyun. Zaten yedi masumun hayatına mal olan bir oyun ve korkutucu olan şu ki, henüz oynamaya başladığını sanmıyorum. Bu yedi hayat sadece bir ısınmaydı.”

West rahatsız bir şekilde çarpık burnunun ucunu kaşıdı. Hunter, "Keşke hemen beni almaya gelseydi," diye ekledi. West ona gözlerinde şüpheyle baktı.

Hunter, "Bunu sert görünmek istediğim için söylemiyorum, Mareşal West," diye açıkladı. "Bunu söylüyorum çünkü eğer Lucien şimdi peşimden geliyorsa,

o zaman bu işin burada bitme ihtimali var. Artık masum canlar kaybolmayacaktı. Ya ben onu öldürürdüm ya o beni öldürürdü ya da her ikisi birden. Ama bunu yapmayacak. . . Peki nedenini biliyor musun?'

“Korkak olduğu için mi?” West karşılık verdi.

Hunter, "Çünkü bu Lucien için hiç eğlenceli olmaz," diye düzeltti ABD Polis Şefi. 'Hepiniz telefon görüşmesi kaydını duydunuz, değil mi? Lucien "projesine", "araştırmasına" geri dönmek istiyor çünkü söylediği gibi henüz işi bitmemişti. Öyleyse neden bunu eğlenceli hale getirip tüm bunları "yapabilirsen beni yakala" oyunuyla eşleştirmiyorsun?'

West, "Sayıca üstün olduğu bir oyun" diye önerdi.
‘Kazanamayacağını bildiği bir oyun.’

Hunter, Sorun da bu, dedi. 'Buna bir kazan ya da kaybet durumu olarak bakmak istiyorsanız o zaten kazanmıştır. . . yedi kez. İddia ettiği her hayat onun için bir zafer, bizim için ise bir yenilgidir. Asla geri kazanamayacağımız bir yenilgi.”

Hunter ve Garcia'nın ofisine rahatsız edici bir sessizlik boğucu bir battaniye gibi yayıldı.

Bunu ilk kıran Batı oldu.

'Pekala,' dedi, 'yanılıyorsan ve eski dostun seni hemen ziyaret etmeye karar verirse, sana yirmi dört saat gözetleme ekibi atamamız gerektiğini düşünüyorum.' Bakışlar Kaptan Blake'e kaydı.

Haklı, Robert. Sözlerinin ardından kararlı bir baş sallama geldi. 'Bu Lucien karakterinin kendini beğenmiş bir orospu çocuğu olduğunu ve açıkça sana düşman olduğunu anlamak için uzman olmaya gerek yok. Aynı zamanda ne yapacağı da tahmin edilemez ve en ufak bir ihtimal olsa bile sizi aramaya gelebilir. . Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. ‘Bu toplantıdan hemen sonra SIS’i arayacağım.’

LAPD Özel Soruşturma Bölümü, çeşitli insan hakları ve siyasi grupların onu kapatma yönündeki hiç bitmeyen çabalarına rağmen, kırk yılı aşkın bir süredir faaliyet gösteren elit bir taktik gözetleme ekibiydi. Bunun nedeni, öldürme oranlarının, SWAT ve Çeteler ve Narkotik Bölümü de dahil olmak üzere departmandaki diğer birimlerden daha yüksek olmasıydı.

SIS ekipleri esas olarak, suçüstü yakalanana kadar durmayan, son derece şiddetli suçlardan şüphelenilen yırtıcıları gizlice izlemek için kullanılıyordu. SIS görevlileri uzman nişancılardı ve gözetleme konusunda esasen ustalardı. Ana taktikleri, bir şüphelinin olaya karışmadan önce yeni bir suç işlediğine tanık olana kadar beklemek ve gözlemlemekti.
tutuklama. Genellikle şüpheliyi suçüstü yakalayana kadar bekledikleri için sıklıkla ölümcül güç kullanılıyordu ve LAPD'nin bu kadar tartışmalı bir taktik ekibi olmasının nedeni de buydu.

West, "Aynı zamanda telefonunuzu da dinlememiz gerekecek, Dedektif," diye ekledi. Lucien seni aradığında düşündüğünden çok daha kısa sürede tekrar iletişime geçeceğini söyledi. Bunu yaptığında hemen öğrenmemiz gerekecek.'

Hunter ne söylerse söylesin ABD Emniyet Müdürlüğü'nün telefonunu dinleyeceğini biliyordu. Muhtemelen bunu zaten yapmışlardı. Hunter, "ÖBS yok" dedi.

Yüzbaşı Blake ona kaşlarını çattı. 'Neden?'

"İki nedeni var; birincisi, eğer Lucien benim için gelirse bunu benim evimde yapmayacak." O da arkamdan gizlice yaklaşıp beni başımın arkasından vurmayacak. Onun için fazla kolay ve yeterince muhteşem değil. Eğer benim için gelirse daha dramatik bir şey yapacaktır. İkincisi, LAPD SIS'in gözetim ve gizlilik söz konusu olduğunda en iyinin en iyisi olduğunu anlıyorum, ancak Lucien yaptığı her şeyi bir satranç oyuncusu gibi yapıyor. Demek istediğim, her zaman birkaç hamleyi önceden planlıyor, bu şekilde çalışıyor. Bir gözetleme ekibinin üzerime gönderilme ihtimalini tahmin ederdi. Eğer peşime düşerse o ekibe göz kulak olacaktır ve gizli operasyonlarda ne kadar iyi olurlarsa olsunlar Lucien'in onları fark etme şansı vardır. Eğer bunu yaparsa korkmaz, kaçmaz ve pes etmez. Önce onları ortadan kaldırmaya çalışacak."

Garcia paniğe kapılmış görünüyordu. 'Bu Lucien denen adam bir SIS ekibini alt edebilecek kapasitede mi?'

Hunter, "Çok daha fazlasını yapabilir," diye yanıtladı.

"Takipçiye ne dersin?" Bu sefer Holbrook. 'Kemerinizde, cüzdanınızda, saatinizde vb. saklayabileceğiniz küçük bir şey. . .

Başınız belaya girdiğinde kolaylıkla etkinleştirebileceğiniz, imdat butonu olan bir şey.'

Hunter, "Adrian Kennedy, Lucien'i ilk kez gözaltına aldığımızda benzer bir şey denedi" diye açıkladı. “Özel Ajan Courtney Taylor ve ben Lucien’i saklandığı yerlerden birine kadar takip ettiğimizde. Adrian bize dinleme cihazı işlevi gören bir gömlek düğmesi verdi. Adrian'ı bu konuda uyardım. Ona Lucien'in bunu fark edeceğini söyledim ve o da fark etti. Lucien'i kandırmak o kadar kolay değil.'

West, "LAPD'nin teknik birimleri, FBI ve ABD Polis Teşkilatı Ofisi arasında 'Lucien'e dayanıklı" bir takip cihazı bulabileceğimize eminim, Dedektif Hunter, dedi West, görevi tekrar devraldı. 'Ama bunu biraz sonra yapabiliriz. Şu anda düşünmene ihtiyacım var. Los Angeles'ta veya çevresinde başka kimse var mı?
Sizce Lucien kiminle iletişim kurmaya çalışabilir?' Durakladı ve omuz silkti. 'Ya cinayet? Belki Stanford günlerinizden biri?'

Hunter da zaten bu olasılığı zihninde değerlendirmişti. 'Aklıma kimse gelmiyor' diye yanıtladı. ‘O zamanlar bizimle takılan tek kişi Susan Richards’tı ve size söylediğim gibi, yıllar önce öldürdüğü ilk kişi oydu.’

‘O dönemden başka kimse var mı? *Sen* ile iletişim halinde olmak mı?' diye ısrar etti West. 'Belki de eski profesörlerinizden biridir?'

"Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Hiç kimse.'

West ayağa kalktı ve elini birkaç kez ensesinde gezdirerek masaj yaptı. “Alınmayın Dedektif Hunter ama bana öyle geliyor ki bu cevapları hiç düşünmeden veriyorsunuz.”

Hunter, ABD Mareşalinin hayal kırıklığını anlıyordu. "Ben değilim," dedi, ses tonu rahatsız edici değildi. 'Şu anda cevaplarım hakkında düşünmeye gerek duymamamın nedeni bunu zaten yapmış olmamdır. Aynı sorgulamayı defalarca kafamda yaşadım. Son üç gündür bunu yaşıyorum. Gerçekten aklıma gelen kimse yok.”

West birkaç saniye sonra Hunter'ın tavrını okumaya çalışmaktan vazgeçti. Her ne kadar geçimini sağlamak için insanları okusa da LAPD dedektifini yakalayamadı.

'Yine de,' bu sefer görevi devralan Özel Ajan Holbrook'tu, 'biz konuşurken bir isim listesi hazırlayan bir ekibimiz var. Sizin ve

Lucien'in orada öğrenci olduğunuz dönemde Stanford Üniversitesi'ne gidenlerin hepsi. Hepsi psikoloji mezunu. Elimize geçtikten sonra listeye bir göz atarsanız minnettar oluruz Dedektif Hunter ve aklınıza takılan herhangi bir isim var mı diye bakarsınız. Belki bir isim bir şey hakkındaki hafızanızı tazeleyebilir. . . bir olay, bir konuşma . . gerçekten herhangi bir şey. Belki Lucien'ın kin beslediği başka biri. Listede, onları hatırlamanıza yardımcı olmak için ilgili Stanford yıllığı fotoğrafları yer alacak.'

"Elbette," diye onayladı Hunter. 'Listeyi aldıktan sonra bana gönderin, ben de inceleyeceğim.'

Yirmidört

Toplamda Lucien'in planını tamamlaması dört gününü aldı; ihtiyaç duyduğu tüm eşyaları alması yarım gündü; bu, herhangi bir şüphe uyandırmamak için dört farklı mağazadan yapıldı; mükemmel yeri bulmak için iki buçuk gün boyunca şehirde dolaştım; ve her şeyi bir araya getirmek için fazladan bir tam gün.

Lucien kendi atölyesinin olmasını tercih ederdi, tercihen şehirden uzakta bir yerde, gerekli gördüğü sürece sessizce ve sakince çalışabileceği bir yer; ama böyle bir yer bulmak zaman alırdı, Lucien'in zamanı değildi. Yedeklemeye hazır değilim. Üstelik başlamak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden Lucien bir atölye çalışması yerine kasvetli otel odasıyla yetinmek zorunda kaldı. Kesinlikle ideal bir ortam değildi, ancak ortam nihai ürünü etkilemedi.

Lucien'in dört gün önce oteline vardıktan sonra yaptığı ilk şey Louisiana'daki küçük bir kurye şirketini aramak olmuştu. Arka bahçesinden çıkardığı iki valizin birinden aldığı bir paketi yanlarında bırakmıştı. Paket özel talimatlarla gelmişti. Şirketin nihayet ürünü göndermesi için gereken tek şey, Lucien'in aramasının nedeni olan meşru bir teslimat adresiydi.

Paket nihayet dün öğleden sonra Lucien'in oteline ulaşmıştı. Lucien gece boyunca çalışmış, her iki saatte bir kısa molalar vermişti ve iş zahmetli ve oldukça karmaşık olmasına rağmen hepsini kahvaltı

saatine kadar bitirmeyi başarmıştı. Sonunda aletlerini bıraktığında Lucien koltuğundan kalktı ve kollarını 1,80 boyunun üzerine kadar uzattı. Vücudu saatlerce aynı pozisyonda çalışmaktan kasılmıştı ama sıcak bir duşun ve biraz dinlenmenin çözemeyeceği bir şey değildi bu.

"Evet" dedi kendi kendine, eserini inceleyerek. 'İstediğim kadar mükemmel değil ama bu işe yarayacak.'

Öğe gerçekten kabaydı. İncelik açısından biraz eksikti ama nihai ürünün estetiği pek önemli değildi. Önemli olan işe yaramasıydı.

Lucien, ağrıyan kaslarını gevşetmek için uzun, sıcak bir duş almadan önce altı saat uyudu. Bundan sonra, aynanın önünde yepyeni bir karakteri mükemmelleştirmek için yaklaşık iki saat harcadı. Tamamen farklı bir karakter
geçen hafta boyunca takıldığı kişi. Bu sefer Lucien daha sofistike bir görünüm tercih etti.

Peruğu siyahtı, kısa, zarif bir şekilde kesilmiş saçları bir tarafa ayrılmıştı. Sıvı lateksin yardımıyla Lucien kendine gamzeli kare bir çene, sevimli yuvarlak uçlu uzun bir burun ve çıkık elmacık kemikleri verdi. Yara izi bir kez daha lateks ve makyajın altında tamamen gizlenmişti. Ayrıca kendisine, neredeyse kırışıksız, daha ince, daha belirgin kaşları gösteren tamamen yeni bir alın verdi. Gözler artık Lucien'in doğal rengi olan koyu kahverengiydi ama yine de gerçek irislerini gizlemek için kontakt lens kullanıyordu. Ayrıca bir çift şeffaf lensli gözlük kullanmaya karar verdi. Bu ona biraz çalışkan bir görünüm kazandırdı. Yeni dişleri etli diş etlerinin arasında bembeyaz parlıyordu ve ona bir araba satıcısı gülümsemesi veriyordu.

Lucien, yeni görünümüne uyum sağlamak için Melekler Şehri'nde doğup büyüyen Angelino aksanıyla gitmeye karar verdi, ancak ses tonu ve tavrı erkeksi olmaktan çok daha zarifti; Lucien, seçtiği yere daha iyi uyacağına inandığı bir kişilikti. .

Bir gün önce şehrin öbür ucundaki bir ikinci el dükkanından satın aldığı kahverengi blazer ceketin altına siyah pantolon ve lacivert bir gömlek giymişti.

Banyodaki büyük aynanın önünde duran Lucien, yeni yaratımına baktı: Joseph; kendisine blazer ceketi satan tezgâhtardan ödünç

aldığı isim. Joseph'in duruşu, görünüşüyle gurur duyan bir adamınki gibi olmalıydı; düz sırtlı, kare omuzlu. Gözlerindeki bakış kibirli olmasa da kendinden emindi. Sesi Lucien'inkinden çok daha yumuşaktı ama itaatkâr değildi. Hayatta belirli bir düzeyde başarı elde etmiş ama yine de daha fazlası için yeterince yeri olan birinin sesiydi bu.

Joseph'in kontrolü tamamen devralması on beş dakikadan az bir süre aldı. İşi bittiğinde aynadaki adamda Lucien'den eser kalmamıştı.

Odaya geri dönen Joseph, Lucien'in yarattığı eşyayı yepyeni bir sırt çantasına koydu ve saatine baktı: 17:19. Penceresinin dışında gökyüzü neredeyse tamamen açıktı, yalnızca birkaç kabarık beyaz bulut uzaklara dağılmıştı.

Yürüyüş için güzel bir gün, Yusuf düşündü.

Gerçek "gösteri" başlamadan önce yapması gereken tek bir şey daha vardı ve o da Hunter'ı tekrar aramaktı.
hafta başında satın aldığı beş kontörlü cep telefonundan. Joseph sırt çantasına uzanmadan önce odanın çok ihtiyaç duyduğu temiz havayı içeri almak için yatak odasının penceresini açtı. Son bir kez aynanın önünde durup kendine son bir onay işareti verdi.

'Gösteri zamanı.'

Yirmi Beş

Hunter ve Garcia'nın ABD'li Mareşal Tyler West ve FBI Özel Ajanı Peter Holbrook ile ofislerinde ilk karşılaşmalarının üzerinden üç buçuk gün geçmişti. Tüm çabalarına rağmen Lucien'in insan avı görev gücü hala önemli ipuçları elde edemiyordu. LAX'ten elde edilen CCTV kamera görüntüleri hiçbir sonuç vermemişti ve Hunter'a Stanford Üniversitesi'ndeki zamanına kadar uzanan isim listesi de verilmemişti. O listedeki her ismin ve her fotoğrafın üzerinden geçmişti ama Lucien'i bunlardan herhangi birine ya da başka birine herhangi bir şekilde bağlayacak hiçbir şeyi hatırlamıyordu.

Tıpkı Hunter gibi Lucien de ebeveynleri ölmüş olan tek çocuktu. Yaşayan iki akrabası vardı: Rhode Island'da bir amcası ve

Wisconsin'de bir teyzesi. ABD Polis Teşkilatı her ikisiyle de zaten konuşmuştu ama Lucien'in yirmi beş yılı aşkın süredir ikisiyle de herhangi bir temasının olmadığı bilinen bir gerçekti. Bununla birlikte, ABD Polis Teşkilatı her iki akrabaya da gölge düşürmüş ve telefon hatlarını dinletmişti.

Neredeyse dört gün içinde bu kadar az ilerleme kaydedilmesiyle hayal kırıklığı hızla yerleşmeye başladı.

West ve Holbrook artık Lucien'in hâlâ Los Angeles'ta olup olmadığını sorgulamaya başlıyorlardı. Beklediklerinin aksine Lucien henüz yeni bir hamle yapmamıştı ve söylediği gibi Hunter'la da iletişime geçmemişti. Görev gücü son yirmi dört saati neredeyse kıçlarının üzerinde oturarak ve duvarlara bakarak geçirmişti.

Hunter ve Garcia, Yüzbaşı Blake'le yaptıkları toplantıdan çıktıklarında saat öğleden sonra altıyı biraz geçiyordu. Hunter'ın cep telefonu masasının üstünde çaldığında ofislerine yeni dönmüşlerdi.

Altıncı his, polis sezgisi, önsezi, insanlar buna ne demek istiyorsa, Hunter buna gerçekten inanmıyordu ama cep telefonunun çaldığını duyar duymaz, hatta ekranı kontrol etmeden aramanın Lucien'dan geldiğini anladı. Bunu biliyordu çünkü birdenbire kalbinin olduğu yerde donduğunu hissetti. Hunter'ın bakışları önce Garcia'ya, ardından da "bilinmeyen numara" telefonuna kaydı.

Yepyeni bir demlik kahve hazırlamaya yeni başlayan Garcia, ortağının gözlerindeki bakışı gördü ve onu Hunter'ın telefonuna doğru takip etti.

"Kahretsin!" diye fısıldadı, elindeki bardağı bıraktı ve hemen ortağının masasına yaklaştı.

Hunter cevaplamadan önce telefonun bir kez daha çalmasını bekledi. Bunu yaparken hemen aramayı hoparlöre verdi. '*Merhaba Çekirge.*Lucien bir kez daha sahte aksan kullanmadı, ses tonunda değişiklik yapmadı ve sesini değiştirmek için hiçbir araç kullanmadı. '*Beni özledin mi?*'

Hunter görüşmeyi kaydetmeye başlarken muhafazakar bir ses tonuyla "Şimdiye kadarki her kurşunla" diye yanıt verdi.

'Daha önce arardım ama önce halletmem gereken birkaç şey vardı. Bilirsin . . . Los Angeles'la yeniden tanışmak istedim. Üstelik

tüm çalışmalarım, tüm araştırmalarım benden aldığınız defterlerde belgelendi. Üç buçuk yıl oldu Robert. Nerede kaldığım konusunda zihnim biraz bulanıktı ve bana hatırlatmak için kendi notlarıma başvuramadığım için, tekrar nereden devam edeceğimi bulmam gerekiyordu.'

Hunter sessiz kaldı ama satır aralarını okuyabiliyordu. Lucien'in aslında demek istediği şuydu: Zamanını hedefini seçmekle geçirmişti. *'Her neyse,*Lucien devam etti. '*Bunu ikimiz için de eğlenceli hale getirmeye karar verdim ve bunun anlamı da şu. . . Bana ulaşman için sana gerçekten iyi bir şans vereceğim, Çekirge.*'

Hunter, “O zaman neden buraya gelmiyorsun?” dedi. 'Polis İdare Binasının nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Gerçekten güzel bir sohbet edebiliriz.”

Lucien güldü. '*Ne yazık ki bu pek işime yaramayacak eski dostum ama yine de davetin için teşekkürler. Peki küçük bir zeka oyununa ne dersiniz? Sen her zaman bunların enayisi oldun Grasshopper ve bahse girerim bunca yıldan sonra artık bu konularda daha da iyisindir, değil mi?*'

Hunter omuz silkerken aynı zamanda kaşlarını kaldıran Garcia'ya baktı.

'İşte bu iş şu şekilde ilerleyecek; sana bir soru göndermek üzereyim Çekirge. Bu sorunun cevabını bulmak size hazırladığım çok güzel küçük bir bilmeceyi duyma hakkını kazandıracak. Bu bilmecenin cevabını bulmak size birini ölmekten kurtarma şansı verecek. Kulağa nasıl geliyor?'

Hunter, Garcia'nın başıyla onaylayarak, "Ya ilk sorunun cevabını bulamazsam?" diye sordu. O da tam olarak aynısını düşünüyordu.

'*Oooh, bu daha baştan karamsar bir düşünce tarzı, değil mi Çekirge? Ne oldu eski dostum? Güveninizi mi kaybettiniz?*Hunter, "Sadece kuralları anlamak istiyorum Lucien," dedi. *'Haklısın,*Lucien yanıtladı. '*Sorunun cevabını bulamazsanız, hayat kurtaracak olan güzel bilmecemi dinleme hakkını kazanamazsınız.*Kısa bir duraklama oldu. '*Gerisini de sana söyleyeyim mi, yoksa şimdi anladın mı, Çekirge?*'

Garcia dudaklarını birbirine bastırdı ve acı dolu bir yüz ifadesiyle

gözlerini kıstı. *'Her neyse,*Lucien devam etti. '*Artık zaman kesinlikle çok önemli dostum, işte soru şu; hazır mısın?*'

'Her zaman olabileceğim kadar hazırım.'

Sanki Lucien'ın önce karaktere bürünmesi gerekiyormuş gibi kısa bir duraklama daha oldu. Tekrar konuştuğunda sesinde ne bir heyecan, ne bir tereddüt, ne de bir tereddüt vardı.

'*Psikopat zihni daha iyi anlamak için uzun yıllardır sayısız alıştırmalar yaptığım araştırmalarımı sürdürüyorum. Çok şey öğrendim, ilk başta beklediğimden çok daha fazlasını, ama henüz girmeye cesaret edemediğim birkaç karanlık yol, birkaç tabu yol vardı. Bunun zamanının geldiğini düşünüyorum.*'

Başka bir duraklama, bu sefer öncekinden biraz daha uzun.

*'Senden istediğim şey Çekirge, bu yollardan biri.*Garcia, Hunter'a hayaletimsi beyaz bir yüzle bakarken, Hunter şu sözleri söyledi: 'Ne oluyor?'

*"Araştırmam sende, Çekirge,*Lucien devam etti. *'Eminim hepsini okumuşsundur, peki eksik olan ne? Hangi karanlık yolu henüz keşfetmedim? Gerçekte birden fazla var ama benim sadece tek bir doğru cevaba ihtiyacım var. Doğru anla ve bilmecemi duyacaksın. Altmış dakikanız var. Tam altmış dakika sonra seni tekrar arayacağım.*'

Hunter ve Garcia, Lucien'in aramayı hemen bitirmesini bekliyordu ama Lucien herkesi şaşırttı.

'Ben de sana bir kemik atacağım Çekirge. Buna ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum çünkü neler yapabileceğini biliyorum. Kemik, bu çağrıyı dinlediğinden emin olduğum köpek sürüsüne gidecek; ABD Polis Teşkilatı'na, FBI'a ve diğerlerine. İşte kemiğiniz: Sizi doğru cevaba götürecek bir ipucu kitabın yüz otuz üçüncü sayfasında bulunabilir.

*defterlerimden biri. Şu anda sahip olduğunuz defterler. Arayın ve bulacaksınız. Altmış dakika, Çekirge. Tik-tak, tik-tak, tik-tak.*Hat kesildi.

Yirmi Altı

FBI Eğitim Akademisi, Virginia'da Washington DC'nin kırk mil güneyinde bir Deniz Piyadeleri üssünde bulunuyordu. Sinir merkezini oluşturan birbirine bağlı binalardan oluşan küme, hükümetin eğitim tesisine hiç benzemiyordu. Aslında Silikon Vadisi'nde bir yerlerde büyümüş bir şirkete benziyordu. Yüksek güçlü tüfeklerle donanmış denizciler her kavşakta durdu ve 547 dönümlük kompleksin içindeki her binayı korudu. Sırtlarında büyük altın harflerle FBI yazan lacivert eşofman giyen askerler, üniversite kampüsündeki öğrenciler gibi her yerde görülebiliyordu.

Direktör Kennedy'nin ofisi, kompleksin içindeki en yüksek ikinci binanın en üst katında yer alıyordu. Çok heybetli olmasa da genişti. Eski moda maun bir masa, iki koyu kahverengi Chesterfield koltuk, üzerinde uyumak için yeterince rahat görünen tüylü bir halı ve en az yüz deri ciltli cilt içeren devasa bir kitaplık vardı.

Duvarlar çoğunlukla çerçeveli diplomalar, ödüller ve Kennedy'nin politikacılar ve hükümet yetkililerinin yanında poz verdiği fotoğraflarla süslenmişti.

Kennedy ofisinin penceresinden dalgın dalgın aşağıdaki sokakları izlerken masaüstündeki cep telefonu çaldı. Görüntü ekranı ona kimin aradığını gösteriyordu.

“Robert?” dedi ve telefonu sağ kulağına götürdü.

'*Adrian . . .*Hunter havadan sudan konuşarak hiç vakit kaybetmedi. '*Lucien'in defterleri neredeler?*'

Bu soru Kennedy'yi şaşırttı. 'Ne?'

*'Lucien'in araştırması,*Hunter açıkladı. '*New Hampshire'daki saklandığı yerden aldığımız defterler. . . neredeler? Onları nerede saklıyorsun?*'

Hunter'ın sorusunun Kennedy'ye ulaşması yaklaşık iki saniye sürdü. 'Hımm. . . buradalar,' diye yanıtladı sonunda. 'Onları NCAVC'nin özel kütüphanesinde tutuyoruz. Neden?'

*'Quantico'da mısın?*diye sordu Hunter.

'Öyleyim ve bir kez daha söylüyorum, neden?'

Hunter hemen Lucien'in telefon görüşmesini anlattı.

"Sayfa yüz otuz üç?" Kennedy'nin ses tonu kafa karışıklığını gizleyemiyordu.

'Öyle dedi, Hunter yanıtladı.

'Tamam ama hangi ciltten?' diye sordu Kennedy.

"Elimizde." . .' *'Elli üç tanesi,* dedi Hunter. '*Biliyorum.*'

'Aynen öyle, peki hangi defterlere bakmam gerekiyor?' *Lucien söylemedi.*'

'Elbette hayır' diye kabul etti Kennedy. 'Bunu bizim için neden kolaylaştırsın ki?'

Bu konuda sana yardım edebilecek mümkün olduğu kadar çok insanı toplaman gerekecek, Adrian. Elimizde. . . elli yedi dakika.'

'Tamam ama birinci otuz üçüncü sayfada ne aramam gerekiyor, Robert?'

'Bu 'hayat kurtarma' sorusu; bilmiyoruz.'

'Eh, bu yardımcı olur.'

"Lucien araştırmasında bazı şeylerin eksik olduğunu söyledi. Henüz keşfetmediği caddeler. Ayrıca birden fazla olduğunu ama bu küçük oyunun amacı için yalnızca bir tanesine ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunu doğru anladığımızda bilmeceyi de anlamış oluruz.'

"Evet Robert, bana bunların hepsini anlattın," diye yanıtladı Kennedy, boğuk sesi biraz daha sertleşerek. 'Bana tekrar söylemek durumu açıklığa kavuşturmuyor. Ne aramamız gerektiğini hâlâ bilmiyoruz."

'Belki yardımcı olabiliriz, diye önerdi Hunter.

'Nasıl?'

'Belki farklı ciltlerden birkaç sayfayı fotoğraflayabilir ve bunları bana e-posta veya mesaj yoluyla gönderebilirsiniz. . .'

"Yapamam Robert." Kennedy, Hunter'ın sözünü kesti. 'Bu bize çok fazla zamana mal olur.'

'Nasıl yani?'

Kennedy, "Güvenlik protokolü" diye açıkladı. 'NCAVC'nin özel kütüphanesine hiçbir mobil cihazın girmesine izin verilmiyor. Benim bile değil. İçeri alınmadan önce hepimiz onları girişte teslim etmeliyiz.

Kütüphaneden herhangi bir şeyi kontrol etmek için NCAVC'nin Yönetici Direktör Yardımcısı Michael Aldridge'le birlikte benim de onay imzam gerekiyor. Asla yapmazdık. . .'

*'Tamam, demek istediğimi anladım,*Hunter Kennedy'yi duraklattı.

‘Bunu bu taraftan yapmamız gerekecek ve ne aradığımızı bilseydik bunun faydası olurdu.’

*'Lucien'in tüm 'araştırması' insanları öldürmeye dayanıyordu, değil mi?*Hunter bu konu üzerinde düşünmeye başladı. '*Her cinayette bir şeyi değiştiriyordu -şiddet seviyesi, MO, işkence seviyesi, bir şey- ve bunu yaptı çünkü bunun bir psikopatın zihninde ne tür psikolojik etkiler yaratacağını deneyimlemeye çalışıyordu. Bunu akılda tutarak cinayet eylemiyle ilgili bir şeyler aramamız gerektiğini düşünüyorum. Lucien neyi denemedi? Ne tür bir MO, işkence ya da her neyse, henüz denemedi mi?*'

Kennedy, "Onun çılgın ansiklopedisinde elli üç cilt var Robert," dedi. ‘Hepsini okumadın ama ben okudum. Her şeyi yaşadı; boğulma, künt travma, boğazın kesilmesi, başının kesilmesi, parçalanma, kanın kesilmesi, kazığa oturtulma, çarmıha gerilme, ölümcül organın hayattayken alınması, zehirlenme, açlık, dehidrasyon, hatta trefinasyon. Liste neredeyse sonsuzdur Robert. Kurbanlarına mümkün olan her şekilde işkence yaptı. Bazılarına tecavüz etti. Onların etini yemiştir. . . adını sen koy, o yaptı. Eğer daha önce hiç duymadığınız bir şey bulursanız, Lucien muhtemelen bunu denemiştir.'

'*Ona göre değil,*Hunter yanıtladı. '*O halde birkaç kişinin bu defterlerin her birinin yüz otuz üçüncü sayfasına bakmasını sağlayın. Cinayetle ilgili olabilecek her şeyi (bir MO, bir imza, bir kurban türü, bir konum, tuhaf bir işkence yöntemi) işaretleyin. . . herhangi bir şey.*'

'Buradaki sorun Robert,' dedi Kennedy, 'ne tür bir şey aradığımızı gerçekten bilmediğimizden, elli üç farklı olasılıkla karşılaşabiliriz - aslında muhtemelen daha da fazlası.'

'*Biliyorum ki,*Hunter yanıtladı. '*İşte bu yüzden Lucien tekrar aramadan önce elli dört dakikamız olsa da, o listenin kırk dört dakika içinde elimde olmasını isterim. Bu bana konuyu gözden geçirmek ve*

bir anlam ifade edip edemeyeceğimi görmek için on dakika verecek.'

Daha fazla vakit kaybetmek istemeyen Kennedy, "Tamam," diye kabul etti. 'Ben bu işin üzerindeyim. Seni kırk dört dakika sonra arayacağım.”

Yirmi Yedi

Garcia ofislerine gelen bir aramayı yanıtladığında Hunter hâlâ Direktör Kennedy ile telefondaydı.

"Dedektif Garcia, Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi," dedi ağızlığa.

'Dedektif, ben ABD Mareşali Tyler West.' Sesi aceleci ve endişe doluydu. Lucien'ın Dedektif Hunter'a yaptığı aramayı duyduk. Defterleri neredeler?'

Garcia, Hunter'ın cep telefonunu dinlediklerini unutmuştu. "Biz konuşurken Robert Direktör Kennedy ile telefonda" diye yanıtladı. 'Ve tam olarak bunu öğreniyor.'

Harika, diye yanıtladı Batı. 'Yoldayız.'

Lucien'in insan avı görev gücü, operasyon ofisini, East Temple Caddesi'ndeki Edward Roybal Federal Binası'nın içinde bulunan ABD Polis Teşkilatı'nın Kaliforniya Merkez Bölge karargahında kurmuştu. LAPD Polis İdaresi Binası, Batı 1. Cadde'de, sadece bir buçuk blok ötede bulunuyordu. Bu mesafeyi yürüyerek katetmek West ve Holbrook'un iki dakikasını aldı. PAB girişindeki güvenliği temizlemeleri ve ardından Soygun Cinayet Masası katına çıkmaları bir dakika daha sürdü. Hunter ve Garcia'nın ofisine girdiklerinde ikisi de ter içindeydi.

West nefesini tutarak, "Defterler," diye sordu. “Neredeler?”

Hunter az önce Kennedy ile olan görüşmesinin bağlantısını kesmişti.

'Adrian Kennedy bunları NCAVC özel kütüphanesinde tutuyor' diye yanıtladı, 'FBI Eğitim Akademisi'nin içinde.'

West, "Onlara bir göz atmalıyız" dedi.

"Eh," diye karşılık verdi Garcia, sandalyesine yaslanarak. 'Los Angeles'ta olduğumuzu ve NCAVC özel kütüphanesinin Quantico,

Virginia'da olduğunu düşünürsek, eğer bir tür ışınlanma makineniz yoksa bunun şu anda oldukça imkansız bir iş olduğunu söyleyebilirim.'

Hunter, West Garcia'nın yorumuna yanıt veremeden müdahale etti. 'Direktör Kennedy, biz konuşurken not defterlerini incelemek için bir ekip kuruyor' dedi. 'Durumun ciddiyetini anlıyor ve 'de öğrendiklerinin bir listesiyle beni geri arıyorlar. . Saatine baktı. 'Kırk iki dakika.'

“Kırk iki mi?” Holbrook saatine baktı.

Hunter, "Bu son teslim tarihine on dakika kala," diye açıkladı. 'Bu bize listeyi gözden geçirip ne yapacağımıza karar verme şansı verecek.'

West, "Direktör Kennedy ve ekibi ne arayacaklarını biliyor mu?" diye sordu.

Hunter, "Aslında kimse bunu yapmıyor," diye yanıtladı. 'Ancak amaç, birini öldürme eylemiyle ilgili olabilecek her şeyi (MO, imza, kurban türü, konum gibi) işaretlemeye çalışmak. . . Lucien'in henüz denemediği bir şey."

“Peki henüz denemediği bir şeyle karşılaşırlarsa nasıl bilecekler?” diye sordu West.

Hunter, "Yapmayacaklar" dedi. 'Bu yüzden yüz otuz üçüncü sayfada buldukları her şeyin bir listesini yapacaklar. Lucien geri aradığında ne söyleyeceğine karar verecek olan biz olacağız.'

"Bu konuyla ilgili," diye araya girdi Holbrook, "çağrı Flower Sokağı ile Wilshire Bulvarı'nın kesişme noktasındaki bölgeye kadar takip edilmiş." "Orası buradan bir mil kadar uzakta," dedi Garcia.

"Evet, biliyoruz" diye onayladı West. ‘Haritayı kontrol ettik. Teyit ettiğimiz anda araçlar olay yerine sevk edildi.” Saatine baktı. 'Şimdiye kadar orada olmaları gerekirdi.'

Hunter, "Bu zaman ve kaynak kaybıydı" dedi.

“Peki bu neden Dedektif Hunter?” diye sordu West, ses tonu meydan okurcasına. Hunter, "Çünkü şu anda Lucien'in neye benzediğine dair hiçbir fikrimiz yok," diye yanıtladı. “Hâlâ orada adamlarınızın gelmesini bekliyor olsa bile, ona çarpabilirler ve onu

yine de tanıyamazlar.” “Madem haritaya bakmışsınız,” diye ekledi Garcia. South Flower Caddesi ile Wilshire Bulvarı'nın kesiştiği noktanın, tüm Los Angeles'ın en yoğun ikinci metro istasyonu olan 7th Street Metro Merkez İstasyonu'ndan yarım bloktan daha az uzaklıkta olduğunu fark etmiş olmalısınız. Union İstasyonu dışında Los Angeles'ta üç farklı metro hattına hizmet veren tek istasyondur. Lucien, Robert'la telefonda konuşurken yürüyor olsaydı, aramayı bitirmeden önce istasyona varırdı; ayrıca Wilshire Bulvarı kavşağından yakalayabileceği çok sayıda otobüs seçeneği de vardı.'

“Peki ne yapmamız gerekiyordu?” diye sordu West. Gözle görülür şekilde sinirlenmeye başlamıştı. 'Hiç bir şey?'

Hunter kahve makinesine yaklaşarak, "Maalesef" diye yanıtladı, "şu anda yapabileceğimiz tek şey oturup Adrian'ın kendisi ve ekibinin hazırladığı listeyle bizi aramasını beklemek. Daha önce de söylediğim gibi bu Lucien'in oyunu. Uymamız gereken kuralları o koyuyor ve yaptığı her şey planlı.” Kendine bir bardak doldurdu. 'Aramayı yaptığı sırada metro istasyonuna ve farklı otobüs güzergahlarına bu kadar yakın olması tesadüf değil. Kahve mi?” Odayı teklif etti.

Holbrook, "İyiyim, teşekkür ederim" diye yanıtladı.

West sadece başını salladı.

"İyiyim" dedi Garcia.

Hunter devam etmeden önce kendine büyük bir bardak doldurdu. ‘Lucien’in bu oyunu iki parçaya ayırmaya karar vermesinin de bir nedeni var.’ ‘Peki bu neden ne olabilir?’ diye sordu West.

Hunter, "Tam olarak bunu başarmak için," dedi ve West'e başını salladı. Hayal kırıklığı. Defterlerinin burada, Los Angeles'ta olmayacağını biliyordu; neden olsun ki? LAPD tarafından değil, FBI tarafından ele geçirildiler.” Masasına döndü. 'Bilmecesini ya da buna ne demek isterseniz onu iki parçaya bölerek, önümüzdeki bir saat boyunca Los Angeles'ta oturup beklemekten başka yapabileceğimiz hiçbir şeyin olmayacağından emin olmaya çalışıyordu. Bize bir cevap bulmamız için sadece altmış dakika vererek, yapabileceğimiz tek şeyin not defterlerine en yakın olan kişiye bu soruyu iletmek olduğunu biliyordu ama hiçbirimiz onlara kendi başımıza

bakamazdık. Yani artık sadece ikimizin üzerinde durmuyoruz, aynı zamanda Lucien'in sorusunun cevabını bulmak için aslında başkalarına da güveniyoruz. Hayal kırıklığı seviyeleri açısından bu nasıl?'

West sanki hayali bir sakalı okşuyormuş gibi elini ağzının üzerinde gezdirdi. Hunter kahvesini yudumladı. 'Eğer Lucien bir oyun oynamak istiyorsa' dedi, 'bu her şeyden önce psikolojik bir oyun olacaktır.' West'e baktı. 'Şu anda hissettiğin bu hayal kırıklığı, hiçbir şey yapamama, Lucien böyle istedi. Ve en kötüsü de . . . bu sadece başlangıç. Daha da kötüleşecek. Çok daha kötüleşecek."

Yirmi Sekiz

West ellerini havaya kaldırdı, yanaklarını şişirdi ve yavaşça nefes verdi. Avcı haklıydı. Bir ABD Mareşali olarak kariyeri boyunca hiç bu kadar hüsrana uğramamıştı.

"Eh," dedi Hunter'a dönerek. 'Lucien'in not defterlerinden hiçbirini görmedim ama sen gördün, değil mi?'

Hunter başını salladı.

West'in bakışları başını sallayan Garcia'ya kaydı.

'Ben de bu işte senin kadar yeniyim' dedi.

West, Holbrook'un da not defterlerinden hiçbirini görmediğini biliyordu. "Pekala," diye tekrar Hunter'a seslendi. "Görünüşe göre burada bu "cinayet ansiklopedisi"nin içeriği hakkında bilgi sahibi olan tek kişi sizsiniz, Dedektif Hunter. Peki sizce Lucien henüz keşfetmediği yollardan bahsederken neyi kastediyordu? Araştırmasında hâlâ eksik olan şeyler mi var? Henüz neyi denemedi?'

Hunter kahvesini bıraktı.

"Defterlerinin hepsini okumadım" dedi.

"Yine de," diye ısrar etti West, "aramızda onları gören tek kişi sensin, o yüzden sana tekrar sorayım Dedektif Hunter, sence ne demek istiyor?" Ne planlıyor olabilir?"

"Aslında," diye yanıtladı Hunter, "ve Lucien'den bahsettiğimizi

düşünürsek, bu hemen hemen her şey olabilir." Adrian'a da söylediğim gibi, henüz denemediği bir yöntemden ya da henüz öldürmediği bir tür kurbandan bahsediyor olabilir...'

"Henüz öldürmediği bir kurban türü mü?" diye araya girdi Holbrook, Hunter'a omuz silkip başını hafifçe salladı. 'Örneğin?'

Hunter sanki söylemek üzere olduğu şey baş ağrılarının en dayanılmazını tetikleyecekmiş gibi burun kemerini sıktı.

"Lucien'in kurbanlarının sayısı yüzlercedir" diye başladı. 'Ve her cinayetinde farklı bir şey denedi çünkü onları çoğu psikopat gibi kontrol edilemeyen bir dürtüyü tatmin etmek için öldürmüyordu.'

"Evet, biliyoruz," diye araya girdi West. "Deney yapıyordu."

Hunter, "Doğru," diye onayladı. 'Ve bu deneylerin amacı onun içinde bir duygu yaratmaktı. Zevki, acıyı, coşkuyu deneyimlemek istiyordu. . . diğer psikopat katillerin bu cinayetleri işlerken yaşadıkları her ne idiyse.'

West şöyle dedi: 'Bu berbat dünyada sıra dışı, çılgınca bir fikir olsaydı, işte buydu.'

Hunter bu yorumu görmezden geldi.

'Fakat hepimizin bildiği gibi' diye devam etti, 'saldırgan psikopatların iki ana türü vardır: kurbanların ikincil olduğu şiddet merkezli ve kurbanın kendisinin en önemli parça olduğu kurban merkezli. denklemin. Birinci tipte failleri harekete geçiren, harekete geçiren şey şiddetin kendisidir, kurbanlarına yaşattıkları işkencedir. Kurbanın yaşlı, genç, erkek, kadın, sarışın, esmer, siyah, beyaz, şişman, zayıf olması umurlarında değil. . . Acı çektikleri sürece bunun bir önemi yok. . . onlara zarar verebildikleri sürece." Hunter nefes almak için durakladı. Öte yandan, kurban merkezli yırtıcılar, *özel* kurban Tür. Yırtıcı hayvanın seçtiği herkesin, genellikle fiziksel tipe indirgenen belirli bir profile uyması gerekir. Kurban merkezli psikopatlarda tüm fantezi, kurbanın görünüşü etrafında döner. Onları heyecanlandıran ve harekete geçiren şey, kurbanın fiziksel özellikleridir. Çoğu zaman onlara başkasını hatırlattığı için. Bu durumlarda, her zaman bir tür güçlü duygusal bağ vardır ve fantezilerinin on katından dokuzu bir tür cinsel eylem içerecektir. Mağdurun cinayet eylemi öncesinde, sırasında veya sonrasında

cinsel saldırıya uğraması neredeyse kesindir.'

Garcia, "Ve Lucien'in Tanrı bilir ne kadar süredir yaptığı deneyler olduğundan beri" diye öneriyor. ‘Muhtemelen her iki profile de uyuyor; mağdur ve şiddet merkezli.’

"Öyle yapıyor." Evet.” Hunter kabul etti.

“Peki sizce henüz seçmediği bir kurban türü var mı?” diye sordu West.

Hunter elini saçlarının arasından geçirdi. 'Şimdiye kadar çocukları, bebekleri, yaşlıları, engellileri, hamile kadınları öldürmekten uzak durmayı başardığını düşünüyorum.'

Hunter'ın sözleri ofisine sağır edici bir sessizlik getirdi. Hunter, "Lucien'in cinayet alanının dışına çıkmaya cesaret ettiğini de düşünmüyorum" diye ekledi.

‘Ne demek istiyorsun?’ Bu sefer soru Garcia’dan geldi. Hunter, "Lucien her zaman esas olarak seri katillerin yaşadığı duyguları psikolojik olarak tanımlamaya çalıştı," diye yanıtladı. 'Çoğu, baş edemedikleri bir dürtüden acı çeken insanlardı; bu dürtü, sonunda onları bunalttı ve onları yeniden suç işlemeye zorladı. Her zaman “bire bir” bir ilişki olmuştu. Belki de Lucien'in henüz keşfetmediği yollardan kastettiği şey o bölgenin dışına çıkmaktı.'

Garcia elini kaldırarak, "Bir dakika bekle," dedi. 'Şundan mı bahsediyorsun? . Hunter başını salladı. ‘Toplu cinayet. Lucien hiçbir zaman toplu katliama girişmedi.”

“Toplu cinayet mi?” diye sordu West, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde. ‘Bu Lucien karakterinin bu kadar aptal olacağından şüpheliyim.’ Omuz silkti. ‘Ya da belki yapardı.’ Hunter, Batı'nın neden bu kadar şüpheci göründüğünü biliyordu; istatistiksel olarak, ABD'de toplu katillerin yüzde doksan beşi, çektikleri çetin sınav sırasında ya da hemen sonrasında telef oldu. Birçoğu kendi elleriyle. Geriye kalan yüzde beş genellikle tutuklandı.

FBI'a göre tanım gereği 'toplu cinayet', tek bir olayda dört veya daha fazla kişinin cinayetler arasında bir 'sakinleşme dönemi' olmadan öldürülmesidir; seri cinayetin aksine, bir 'sakinleşme dönemi' vardır. ' cinayetleri her zaman ayırır. Toplu cinayetler genellikle okul, alışveriş merkezi, banka, müzik konseri veya benzeri

gibi genellikle halka açık tek bir yerde meydana gelir. Eğer Lucien gerçekten toplu katliam denemeyi düşünüyorsa, büyük olasılıkla bu onun son eylemi olacaktı.

Hunter her senaryoyu değerlendirmeye çalışıyordu - toplu katliamdan bahsetmesinin nedeni de buydu - ama Lucien'in aklında olanın bu olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Lucien'in bu alana girdiğini görebilmesinin tek yolu bu ihtimalleri tersine çevirmenin bir yolunu bulmasıydı.

Garcia ayağa kalkıp ceketini aldı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Batı.

Garcia, "Yürüyüşe çıktık" diye yanıtladı. ‘Burada hiçbir ilerleme kaydedemiyoruz. Yaptığımız tek şey spekülasyon yaparak hayal kırıklığımızı arttırmak. Robert'ın dediği gibi, bu muhtemelen Lucien'in başlamak istediği şeydi. Defterlerimiz yok, bu da kendi başımıza arayamayacağımız anlamına geliyor. Yapabileceğimiz tek şey Direktör Kennedy'nin bulduğu her şeyi bize geri aramasını beklemek. Eğer yapabileceğim tek şey beklemekse bunu dışarıda da yapsam iyi olur.' Pencereyi işaret etti. 'Güzel bir gün. Ben gidip bir kafede falan kahve alacağım.' Hunter'a baktı. 'Kennedy'nin tekrar araması ne kadar sürer?'

Hunter saatine baktı. 'Otuz beş dakika.'

Garcia kapıyı arkasından kapatmadan önce, "Bir kahve ve çörek için yeterli zaman" dedi.

Hunter masasının üzerindeki cep telefonu çaldığında ortağını takip etmeyi düşündü. Adrian Kennedy'ydi.

'*Robert,*dedi Kennedy, Hunter telefonuna cevap verir vermez. '*Zaten bir sorunumuz var.*'

Yirmi Dokuz

NCAVC'nin özel kütüphanesi, Kennedy'nin ofisinin bulunduğu binanın hemen altındaki birinci kat bodrum katının yarısını kaplıyordu. Hunter'la olan bağlantısı kesilir kesilmez Kennedy, cep telefonunu sağ kulağına dayayarak ofisinden dışarı fırladı.

Özel Ajan Daryl Jensen aramayı yanıtladığında aceleci bir sesle, "Daryl," dedi.

Jensen dokuz yıldır NCAVC'de çalışıyordu. Hukuk diplomasına ve doktora derecesine sahipti. Psikoloji alanında okuyordu ve son üç yılda Lucien'in ansiklopedisine erişmesine izin verilen birkaç kişiden biriydi. Ayrıca hapsedilmesinden bu yana Lucien ile beş kez röportaj yapmıştı.

Kennedy, 'Önümüzdeki beş dakika içinde kaç ajan ve/veya öğrenciyi toplayabilirsiniz?' diye sordu. Sesindeki aciliyet neredeyse elle tutulur cinstendi. “Ne için olduğuna bağlı efendim?” diye yanıtladı Jensen. ‘İç görev mi, dış görev mi?’ ‘İç ve son derece acil. Sen ve ajanların benimle NCAVC özel kütüphanesinde beş dakika içinde, tercihen daha erken buluşmanızı istiyorum. Burada zaman kesinlikle çok önemli.”

"Dahili bir görev için muhtemelen istediğiniz kadar alabilirim efendim." Tam olarak ne için?'

Kennedy, "Kütüphaneye gittiğinizde açıklayacağım" diye yanıtladı ve anında bir sayı hesaplamaya çalıştı. Lucien'in ansiklopedisinde elli üç cilt vardı. Bunun hızlı bir şekilde yapılmasına ihtiyacı vardı ama aynı zamanda çok fazla insanın not defterlerine erişmesini de istemiyordu. Her not defterindeki sayfaların elle yazıldığını ve çok yoğun bir şekilde paketlendiğini biliyordu. Çoğu zaman el yazısını anlamak da zordu.

Jensen, “Kaç tane ajan bulmamı istersiniz efendim?” diye sordu. Kennedy, Lucien'in not defterlerinden birinden birkaç sayfa okumanın, çalışmanın tamamı hakkında pek fazla bilgi vermeyeceğini düşündü. Saatine baktı; Hunter'ı geri aramasına kırk üç dakika kalmıştı.

‘Kendiniz dışında yirmi dört kişilik bir grup toplayabilir misiniz?’ diye sordu. Yirmi dört artı Kennedy ve Jensen onlara yirmi altı çift göz verirdi. Bu, her insanın olacağı anlamına gelir
Kırk dakika kadar bir sürede yalnızca iki sayfadan sorumlu olmak imkansız bir iş değil.

Jensen, "Yirmi dört efendim" diye yanıtladı. ‘Üç dakika sonra, en fazla dört dakika sonra kütüphanede görüşürüz.’

Jensen aramayı bitirmeden önce Kennedy, "Daryl," dedi. ‘Öğrencilere gideceksiniz, onları emirlere uyacak ve soru sormayan genç askerler yapın.’

'Anlaşıldı efendim.'

Otuz

Özel Ajan Daryl Jensen, FBI'ın on altı genç üyesi ve sekiz özel ajanla birlikte, görüşmelerini bitirdikten dört dakika sonra NCAVC özel kütüphanesinde Kennedy ile buluşmuştu. Kennedy, Jensen'e bile çok fazla bilgi vermeden, görevi herkese elinden geldiğince açıkladı.

Kennedy gruba "Eğer şüpheniz varsa" demişti. ‘Listenize ekleyin. Tereddüt etmeyin. Üzerinde uzun süre durmayın. Oyun oynayacak vaktimiz yok. Listede yer alması gereken bir şeyle karşılaştığınızı düşünüyorsanız – *listeye koy*. Daha sonra geri dönebilmeniz için altını çizmeyin veya kaynakta vurgulamayın. Bu bir lise sınavı değil. Hiçbir durumda not defterlerinin hiçbiri işaretlenmeyecek, yani *hiçbir koşul*. Anlaşıldı mı?”

Herkes başını salladı.

Kennedy saatine baktı. 'Bunu bitirmek için yaklaşık otuz sekiz dakikamız var bayanlar baylar ve zaman kesinlikle çok önemli, o yüzden hadi yapalım. Herkes iki cilt alsın ve hadi ona geçelim.'

Ancak Kennedy'nin elindeki işin zorluğunu hafife aldığı görülüyordu. Dikkate almayı unuttuğu ilk şey, defterlerdeki hiçbir sayfanın numaralandırılmamasıydı. Lucien bununla hiç uğraşmamıştı, bu da her ajanın/öğrencinin bir otuz üçüncü sayfaya ulaşana kadar elle sayfa sayfa sayması gerektiği anlamına geliyordu. Büyük bir hata yapmaktan kaçınmak için herkes sayımı iki kez yaptı, ancak sayma anında ilk soruyu gündeme getirdi: ciltsiz kitaptaki gibi bir sayfa iki (ön ve arka) olarak mı sayılmıştı, yoksa bir sayfa olarak mı sayılması gerekiyordu? bireysel sayfa mı?

Genç bir kadın öğrenci defterlerden birini aldıktan birkaç saniye sonra soruyu sorduğunda Kennedy'nin yüzü hayalet gibi beyazlaştı. Direktör Kennedy sorumluluğa yabancı değildi ama bu onun tek

başına yapmaya hazır olmadığı bir karardı.

"Bana bir dakika izin ver" dedi ve hızla kütüphaneden çıktı.

Hunter Kennedy'den bu kadar çabuk bir geri dönüş beklemiyordu. Lucien'in sorusunu anlatmak için NCAVC direktörünü aradığından bu yana sekiz dakikadan az zaman geçmişti ama tıpkı Kennedy gibi Hunter da tamamen sormuştu.

Lucien'in not defterlerindeki hiçbir sayfayı numaralandırmadığı gerçeğini unutmuştu. Kennedy sorunu kendisine açıkladığında Hunter kendisini Lucien'in yerine koymaya çalıştı.

Lucien sinsi bir orospu çocuğuydu; bu konuda hiçbir soru yoktu. Bu nedenle Hunter, Lucien'in maskaralığının ilk kısmına bir değişiklik eklemesi ve normal bir kitap gibi sayfaları ön ve arka saymak yerine ayrı ayrı saymak anlamına gelen normlara aykırı davranma olasılığını düşündü, ancak Hunter kesinlikle hiçbir anlam görmedi. Lucien'in ilk engeli halihazırda olduğundan daha da zorlaştırması. Hayır, diye düşündü Hunter, eğer Lucien onları kandırmaya çalışacaksa bunu soruda değil bilmecede yapardı, çünkü Lucien oyununu elinden geldiğince genişletmek isterdi. Rakipleri ilk yarıda öne geçerse Lucien için hiçbir eğlence olmazdı. Lucien rakiplerinin tam bir oyun oynamasını isterdi; Hunter'ın bilmeceye ulaşmasını isterdi çünkü eğlence, en azından Lucien için, asıl burada başlayacaktı.

Kennedy kütüphaneye geri dönerken herkese "İki olarak sayın" dedi. 'Ön ve arka.'

Grup göreve başlayalı otuz bir dakika olmuştu, bu da Kennedy'nin tüm bireysel listeleri toplayarak Hunter'ı geri araması gerekmeden önce yalnızca yedi dakikası kaldığı anlamına geliyordu. Kennedy'nin kendisi de ikinci sayfasının sonuna gelmek üzereydi. Listesi şu ana kadar yalnızca üç maddeden oluşuyordu - 'kalp' kelimesi, ki bu konuda şüpheleri vardı ama bu, Lucien'in birinin kalbini onun göğsünden çıkarmak istediği anlamına da gelebilirdi - 'ölümcül' ve 'şok' kelimeleri birlikte ama aynı cümlede ve gerçekte ne aradıklarını kimse bilmediği için Kennedy, listesine 'ölümcül şok'u da eklemeye

karar verdi. Son girişi 'kan banyosu' kelimesiydi.

“Efendim.” Bir ajan Kennedy'nin sözünü keserek oturduğu masaya geldi. Temsilcinin elinde Lucien'in not defterlerinden biri vardı. Sağ işaret parmağı iki sayfa arasında yer tutucu olarak kullanılıyordu. 'Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın ama az önce burada beni ürküten bir girişe rastladım. Belki hemen bir bakmak istersiniz diye düşündüm.”

Kennedy kalemini bırakarak, “Nedir?” diye sordu.

'Bu.' Ajan, sayfanın altından on birinci satırı göstermeden önce yanında bulunan cildi Kennedy'nin masasına koydu. 'Tam burada efendim.'

Kennedy öne eğilip satırı okurken midesinde dipsiz bir çukur açıldı.

'Kahretsin!'

Otuz Bir

Lucien, Hunter'la olan görüşmesini sonlandırdı, telefonu cebine koydu ve sakin bir şekilde, durduğu yerden sadece birkaç metre uzaktaki 7. Cadde Metro Merkez İstasyonu'na doğru ilerledi. Yürüyüşü yaklaşık kırk saniye sürdü ve istasyonun girişine ulaştığında Lucien zaten beklediği gibi uzaktan yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu.

Aramanın GPS teknolojisi olmayan, anonim, ön ödemeli bir cep telefonundan yapılmasına rağmen, sinyal üçgenlemesi hâlâ oldukça mümkündü. Lucien hatta yeterince uzun süre kaldığı sürece, ki bunu bilerek yapmıştı, aramanın yapıldığı yer, şu anda Hunter'ın cep telefonunu izlediğinden emin olduğu ABD Polis Teşkilatı Ofisi tarafından üçgenlenmiş olacaktı. Lucien burada kalıp LAPD memurlarının, FBI ajanlarının ve ABD polis memurlarının South Flower Caddesi ile Wilshire Bulvarı'nın köşesinde amaçsızca dolaşıp bir hayalet bulmasını izlemeyi çok isterdi. Bu bir bilete değdi ama Lucien'in yola çıkması gerekiyordu. Bulunması gereken yerleri ve uyması gereken programları vardı.

Oldukça kalabalık olan 7. Cadde Metro Merkez İstasyonu

platformunda Lucien bir sonraki metro treninin gelmesi için otuz saniyeden az beklemek zorunda kaldı. Bu zamanı, yolcu kalabalığının en az olduğu uzak uca kadar yürümek için kullandı. Tren geldiğinde neredeyse tamamen doluydu. Lucien'in binek arabasında yalnızca iki boş koltuk kalmıştı. Lucien'le birlikte trene binen yaşlı bir adam, vagonun sürgülü kapılarına en yakın olana bindi. Lucien'in oturduğu ikinci koltuk, kucağında dört yaşındaki çocuğu olan bir anne ile gür sakallı ve pompadour saç kesimi olan, yeterince balmumu ile düzeltilmiş bir hipster'ın arasına sıkışmıştı. kilise mumu.

Lucien sırt çantasını ayaklarının arasına sıkıştırmış halde yerde tutuyordu. Kapılar kapanıp tren yeniden hareket etmeye başladığında, sahte gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirip arkasına yaslandı ve bakışlarını yolcu kalabalığının üzerinde gezdirdi. Lucien insanları gözlemlemeyi seviyordu. Sadece tavırlarını, yüz ifadelerini, hareketlerini inceleyerek onlar hakkında çok şey öğrenebilirdi. Ne kadar çok izlerse o kadar çok kendine geliyordu.

Çocuk, Lucien'in hemen sağında oturan kadının kucağında kıpırdandı ve gözleri bir anlığına oğlana odaklandıktan sonra annesinin yüzüne baktı. Gençti -yirmili yaşlarının başlarından ortalarına kadar- herkesin çekici bulmayacağı tuhaf bir yüze sahipti. Lucien onun güzel olup olmadığına karar veremiyordu. Gözleri birbirinden çok uzak görünüyordu ama içlerindeki yeşil tek kelimeyle baş döndürücüydü.

Çocuk yine kıpırdandı ve annesi onu tutmaya çalışmak için elini onun koluna koydu. Tırnak cilasının çoğu soyulmuştu ve çukurlu tırnakları ortaya çıkmıştı. Avuç içleri biraz fazla solgun ve çizgili görünüyordu, bu da Lucien'e diyetinin demir açısından ciddi oranda eksik olduğunu ve onu sınırda anemik hale getirdiğini gösteriyordu. Gözlerinin altında küçük bir şişkinlik vardı, bu bir hastalık yüzünden değil, uykusuzluk ve güneş ışığı eksikliğinden kaynaklanıyordu, muhtemelen bekar bir anne olarak (parmağında alyans olmadığı için) geçimini sağlamak için iki işte çalışmak zorundaydı ve çoğu da bunu yapıyordu. kazandığı para çocuğa gitti. Lucien bunu anladı çünkü üzerinde şimdiye kadar gördüğü en ucuz görünen, üzerinde

parçalanmak üzere olan topuklu ayakkabılar vardı ama çocuğun ayağında yepyeni Nike spor ayakkabıları vardı.

Lucien'in dikkati anne ve çocuktan kendisiyle birlikte trene binen yaşlı adama kaydı. Altmışlı yaşlarının sonunda veya yetmişli yaşlarının başındaydı ve sanki çapraz kılcal damarlar tarafından bir arada tutuluyormuş gibi görünen huzurlu bir yüze sahipti. Alnındaki ve göz çevresindeki kırışıklıklar derindi ve güneşe aşırı maruz kalmanın daha da kötüleştiğine şüphe yoktu. Ellerinde daha da belirgin kırışıklıklar vardı ve üzerlerinde karaciğer lekeleri vardı. Parmakları küçük sosislere benziyordu. Avuçlarının en uzağındaki eklemleri yumruluydu ve tırnakları kırılgandı. Lucien'in, hayatının çoğunu dışarıda işçi olarak çalışarak geçiren bir adam olduğunu ve muhtemelen sedef hastalığı ve el osteoartriti geliştirmesinin nedeninin bu olduğunu bilmek için onunla konuşmasına gerek yoktu. Her iki durum da yaşlı adamın el hareketlerini kısıtlayarak ciddi bir acı yaşamasına neden olacaktı.

Lucien içinden gülümsedi. Ne muhteşem bir tesadüf. Aynı binek araçta, araştırmasında hala kayıp olan iki farklı türde kurban bulacağını kim tahmin edebilirdi? Büyük şehirleri bu yüzden seviyordu.

Tren bir sonraki durağa yaklaşırken yavaşlamaya başladı ve Lucien başının hemen üzerindeki duvarda bulunan Metro hattı haritasına bakmak için döndü. Pershing Meydanı İstasyonuna yaklaşıyorlardı. Lucien sımsıkı oturup gözlemledi.

Tren nihayet durup kapılar açıldığında yaşlı adam ayağa kalktı ve arabadan indi. Adımları kısaydı, duruşu yarı kavisliydi. Artriti sadece elleriyle sınırlı değildi.

Lucien'in yanındaki çocuk bir kez daha annesinin kucağında kıpırdandı, bu da Lucien'in kendilerinin de o durakta ineceklerini düşünmesine neden oldu ama anne ve oğul oldukları yerde kaldılar.

Kararlar, kararlar, diye düşündü. *Kalayım mı yoksa ineyim mi?*
Lucien önce sola, sonra sağa baktı. İşte o zaman bakışları nihayet ilk kez çocuğun annesiyle buluştu ve annesi ona utangaç ama samimi bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ve böylece bir karar verildi.

Lucien trende kaldı.

Otuz İki

Garcia ofisten çıktıktan sonra aslında bir kahve dükkanı aramaya gitmedi. Bunun yerine PAB kafeteryasına gitti ve uzak köşedeki bir masada tek başına oturdu, pencereden dışarı baktı ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Aslında yapmak istediği tek şey üst katta geliştiğini gördüğü durumdan uzaklaşmaktı. Hunter'ın haklı olduğundan emindi - Lucien tüm bunları en ince ayrıntısına kadar planlamıştı - hayal kırıklığı, çaresizlik, bekleyiş, psikolojik baskı. . . hepsi. Gerçekten kimsenin bu konuda oturup bekleyip Adrian Kennedy ve ekibinin doğru anladığını ummaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tüm eğerler, nasıllar ve nedenler hakkında spekülasyon yapmak yardımcı olmaz. Tam tersine, bu onları daha da fazla hayal kırıklığına uğratmaktan başka bir işe yaramazdı ki bu da şu anda herkesin onsuz yapabileceği bir şeydi.

Tamamen tesadüf eseri Garcia, Hunter'ın cep telefonu tekrar çalmadan birkaç saniye önce ofisine geri döndü.

West ve Holbrook hâlâ oradaydı.

West, Garcia'nın masasının arkasındaki koltuğa oturmuştu ve Holbrook pencerenin yanında durmuş, akıllı telefonuyla hararetli bir şekilde mesaj atıyordu. Garcia'nın bakışı West'e takıldı. “Rahat mı?” diye sordu alaycı bir şekilde başını sallayarak.

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı West, sırtını yarıya kadar uzatarak. 'Daha iyi bir sandalyeye ihtiyacın var dostum, ama yine de ziyaretçilerin için katlananlardan daha iyi.'

Garcia karşılık veremeden Hunter'ın masasının üzerindeki cep telefonu çaldı ve herkesin dikkatinin ona ve tüm odanın derin bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. Batı hemen ayağa fırladı.

Holbrook yazmayı bıraktı.

Hunter ekranı kontrol etti; *bilinmeyen numara* Gözleri duvardaki saate kayarken donup kaldı. Lucien'in son teslim tarihine hâlâ on dört buçuk dakika kalmıştı. Hunter işaret parmağını kaldırdı ve odaya beklemesini işaret ederken kendisi aramayı yanıtladı ve telefonu

hoparlöre koydu.

'Merhaba.'

'*Robert, ben Adrian.*'

Hunter ve Garcia'nın ofisindeki herkes rahat bir nefes aldı. “Adrian?” diye sordu Hunter, sandalyesinde biraz öne eğilerek. 'Nereden arıyorsun? Telefonum numarayı tanımadı.''*Olmazdı,*' diye yanıtladı Kennedy. '*Liste dışı. Kütüphanenin sabit hattını kullanıyorum.*'

Hunter bunu kabul etti ama endişeli bakış hiçbir yere varmadı. Kennedy ayrıca son teslim tarihinin dört buçuk dakika ilerisindeydi. 'Erken geldin, listeyi aldın mı?'

'*Listeyi unut Robert.*Hunter'ın cep telefonundaki küçük hoparlörlere rağmen Kennedy'nin boğuk sesi odayı güçlü bir şekilde doldurdu.

‘Listeyi unuttun mu?’ West hemen atladı ve Hunter'ın masasına yaklaştı. 'Neden?'

Bu kesinti Özel Ajan Holbrook da dahil olmak üzere herkesin ona sert bakışlar atmasına neden oldu.

'*Bu da kim?*diye sordu Kennedy. Ayrıca pek de memnun görünmüyordu. West kararlı bir tavırla, "Ben ABD'li Mareşal Tyler West, Direktör Kennedy," diye yanıtladı. 'Bildiğiniz gibi bu insan avı operasyonunu ben yönetiyorum. Bu yüzden? Neden listeyi unutasınız ki? Ne buldun?”

'*Robert,*diye cevapladı Kennedy, açıkça Batı'yla konuşmaktansa Hunter'la konuşmayı tercih ediyordu. '*Bize normal kitaplar gibi sayfaları ön ve arka olarak saymamızı söylerken haklıydın. Elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz, körü körüne bu saçma listeyi oluşturmaya çalışıyoruz. İlgili olabileceğini düşündüğümüz her şeyi ekledik, ta ki bir dakika öncesine kadar, öğrencilerimizden biri birinci sayfanın otuz üçünde belirli bir girişle karşılaşana kadar.*Kennedy boğazını temizlemek için öksürdü. '*Ve bu da öyle olmalı, Robert.*'

"Tamam," dedi Hunter, West tekrar liderliği ele geçiremeden. 'Dinliyoruz. Ne var Adrian?'

'*Endişemi anlayabilmeniz için paragrafın tamamını okuyacağım.*dedi Kennedy.

Kısa bir duraklama oldu ve ardından Kennedy'nin derin bir nefes alması duyuldu.

'Bunca yıldan sonra' Kennedy, Lucien'in not defterinden şunları okudu: *'Şu ana kadar yaptığım araştırmaların bana bir psikopatın, daha spesifik olarak 'seri katiller' olarak adlandırılanların - inişler, çıkışlar, kayıtsızlık, arzu - zihni hakkında çok şey öğrettiğini rahatlıkla söyleyebilirim. Liste uzun ve karmaşık. ama yine de kesin olanlar var. . . henüz aşmadığım tabu çizgilerinden biri mi desem*
bunu yapmak için gerekli materyallerden yoksundum. Ama bugün nihayet uzun zamandır aradığım bir şeye kavuştum. Artık o çizgiyi geçmeme ve tamamen yeni bir dünyaya adım atmama olanak sağlayacak bir şey. . . tamamen yeni bir zihniyet."

'*Ve işte geliyor, Robert,*Kennedy son kısmı okumadan önce yorum yaptı.

'Çünkü artık elimde tam bir kilo, belki biraz daha fazlası, askeri sınıf C-4 var.'

Otuz Üç

Küçük Tokyo ile Çin Mahallesi arasında, Los Angeles şehir merkezinin kuzeydoğu köşesinde bulunan Union İstasyonu, her gün ortalama 110.000 yolcuya hizmet veren, Batı Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en büyük demiryolu yolcu terminaliydi. İstasyon, görkemli olduğu kadar mimari açıdan da göz kamaştırıcıydı; bilet salonunun tavanları on iki metre yüksekliğindeydi ve ahşaptan yapılmış gibi görünseler de masif çelikten yapılmışlardı. İstasyonun geniş odalarının içindeki terakota zeminler, kaplamalı mermer ve travertenlerden oluşan büyüleyici bir merkezi şerit taşıyordu. Görkemli bekleme odasının her iki tarafında kapalı bahçe verandaları vardı; burada işlemeli çimento karo zemin Navaho battaniyesinin desenini yeniden üretiyordu. Ne yazık ki çoğu yolcu oradan o kadar aceleyle geçti ki, durup buranın saf güzelliğini takdir etmeye asla zaman ayırmadılar.

Union İstasyonu ayrıca Lucien'in Hunter'la olan bağlantısını

kestikten sonra metroya ilk bindiği yerden sadece üç durak uzaktaydı ve tam da orada inmişti. Oradan nereye gidileceğinin seçimi neredeyse sonsuzdu. Başka bir metro trenine binerek Los Angeles'ın hemen hemen her yerine gidebilirdi - San Fernando Vadisi'nden Pasadena'ya, Doğu Los Angeles'tan Long Beach ve South Bay'e. Eğer isterse Amtrak trenine binerek ABD'de istediği yere gidebilirdi ama Lucien'in en azından şimdilik Los Angeles'tan ayrılmaya niyeti yoktu.

Union İstasyonu'nda bekleme odasının bahçe teraslarından birinin yanında oturup dijital Metro Hattı kalkış tabelasını inceledi. Beklerken yolcuların salonda mümkün olan her yöne doğru koştuğunu gözlemledi. İstasyonun görünüşte kaotik havasına rağmen Lucien burayı büyüleyici bir şekilde sakinleştirici buldu.

Ondan iki sıra ötede bir büyükbaba, iki erkek ve bir kız olmak üzere üç torunuyla oturuyordu. Kız yaklaşık on altı yaşında görünüyordu; ikiz olan ve büyükbabalarının bazı özelliklerini açıkça miras alan oğlanlar, kızdan bir veya iki yaş küçüktü. Büyükbaba yetmişli yaşlarında görünüyordu; saçsız bir kafaya, gür kaşlara ve kalın gözlüklerin arkasına gizlenmiş nazik mavi gözlere sahipti. Ellerini kucağına alıp sağ bacağını sol bacağının üzerine attı. Torunları onun karşısındaki bankta oturuyordu, çünkü orada yoktu.
yaşlı adamın yanındaki boşluklar, ama görünüşe göre sadece istemedikleri için.

Üç torunun da akıllı telefonları sıkı bir şekilde ellerindeydi. Kız tek bir şeyle ilgileniyor gibi görünüyordu; çeşitli açılardan kendi özçekimlerini çekmek ve ardından bunları bazı sosyal medya sitelerinde paylaşmak.

İki ikizden ilki, akıllı telefonunu yatay konumda tutuyordu ve sanki bir direksiyon simidiymiş gibi hareket ettiriyordu, açıkça bir çeşit yarış video oyunuyla meşguldü. Diğer çocuk sadece resimlere bakıyordu; en azından Lucien'e öyle geliyordu. Yaptığı tek şey, bir veya iki saniye boyunca ekranına bakmak, sonra ya başını sallamak ya da onaylamayan bir yüz ifadesi yapmak ve ardından sağa ya da sola kaydırmak için işaret parmağını kullanmaktı.

Ara sıra, büyükbaba torunlarından biriyle ya bir soru sorarak (çoğu

zaman cevapsız kalacaktı) ya da en iyi ihtimalle yanıt olarak bir baş sallama ya da kafa sallamayla sonuçlanacak bir şey söyleyerek etkileşim kurmaya çalışıyordu. Bazen çocuklardan biri ekranına gülümsediğinde, yaşlı adam da genç nesille bağ kurmaya çalışarak bir kez daha onlarla birlikte gülümsüyordu, ancak hiçbir çocuktan ona bir bakış bile alamıyordu. Yaşlı adamın üzgün gözleri daha sonra yeniden ellerine odaklanıyor ve bir iki dakika daha sessizce oturuyor, ardından tekrar denemeye başlıyor, ancak aynı şekilde görmezden geliniyordu. Torunlarının ekranlarında gördüklerine herhangi bir ilgi göstermeye çalıştığında, hemen arkalarına yaslanıp telefonlarını görsellerin erişemeyeceği bir yere çeviriyorlardı.

Hayır büyükbaba, burada görecek bir şey yok.

Tüm sahne hem büyüleyici hem de çok üzücüydü. *Bir kez yaşıyorsun,* Lucien düşündü. Kafasında üç çocukla konuşuyordu. *Bu yüzden lütfen, elbette, günde on iki saatinizi internette geçirerek, çok az tanıdığınız insanlardan onay arayarak geçirin ve bunu yaparken, sizi ve sevgilinizi gerçekten önemseyen birkaç kişiyi görmezden gelmeyi unutmayın. acınası varoluşlar.*

Lucien yaklaşık on beş dakika kadar yaşlı adamı ve torunlarını gözlemleyerek geçirdi ve bu egzersiz onu Lucien'in çok iyi bildiği bir dürtüyle doldurdu - bu çocuklara değerli bir ders verme arzusu - 'hayatın önemi'. . . ya da aslında yokluğu' - ama bu düşünce Lucien'in kafasında şekillenmeye başladığında bir kez daha Metro kalkış tabelasını gördü. Hüzünlü aile sahnesini izlemeye o kadar dalmıştı ki tahtaya bakmayı unutmuştu. Beklediği tren
iki dakikadan kısa sürede kalkacaktı ve kalktığı platform istasyonun diğer tarafındaydı.

Lucien sırt çantasını aldı ve hızla ayağa kalktı. Tesadüfen, yaşlı adamın torunlarından biri de, sağa sola kaydıran çocuk da aynısını yaptı. Çocuk umumi tuvaletlere doğru ilerlemeye başladı ve hâlâ akıllı telefonundaki fotoğrafları kontrol ediyordu. Lucien onu birkaç saniye boyunca gözleriyle takip etti; bu, kulağına fısıldamadan önce ilk önce onu yakalayan görünmez kötü bir varlığın kucaklaması gibi çok tanıdık bir duygunun vücudunu sarmasına yetecek kadardı. Lucien'in damarlarından saf zehir gibi geçen, içindeki her şeyi bozan

ve onu zihninde her şeyin karanlık olduğu bir yere sürükleyen bir fısıltı.

Lucien trenin kalkmasından bir dakika yirmi saniye önce tahtayı bir kez daha kontrol etti. Çocuğun tuvalette kaybolmasını izledi. İçindeki duygu daha da güçlendi. . . zihninin içindeki yer daha da karanlıktı.

Bir dakika.

Kararlar, kararlar.

Otuz Dört

Direktör Kennedy'nin telefonda Hunter'a okuduğu son satırın, ofisinde çılgın bir yarasa kolonisi gibi korkunun uçmasına neden olması şaşırtıcı değildi. Kompozisyon 4 veya yaygın olarak bilinen adıyla C-4, bir tür plastik patlayıcıydı ve Amerika Birleşik Devletleri Silahlı Kuvvetlerinin favorisiydi. Bileşik aslında plastik bağlayıcı ve patlayıcı malzemenin bir karışımı olduğundan bunlara 'plastik bağlı patlayıcılar' adı verildi. Bunun avantajı iki kattı. Birincisi: plastik bağlayıcı patlayıcı maddeyi kaplayarak onu şoka ve ısıya karşı daha az duyarlı hale getirdi. Sonuç olarak, kullanımı çok daha güvenli hale getirdi. Plastik patlayıcılar düşürülebilir, tekmelenebilir, çarpılabilir, fırlatılabilir, yumruklanabilir, ateşli silahla vurulabilir, hatta mikrodalga radyasyonuna maruz bırakılabilir ve yine de tutuşmaz. Patlama ancak fünyeden gelen şok dalgasıyla başlatılabilir. İkincisi: plastik bağlayıcı, patlayıcı malzemeyi oldukça şekillendirilebilir hale getirdi, modelleme kiline çok benziyordu, böylece patlamanın yönünü gerçekten değiştirmek için farklı şekillerde kalıplanabiliyordu. ABD'li Mareşal Tyler West, Lucien'in bir PBX tesisine sahip olabileceğini duyunca gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Kendisi eski bir denizciydi ve C-4'ün ne tür bir yıkıma yol açabileceğini çok iyi biliyordu.

Hunter'ın sağ omzunun üzerinden eğilerek Kennedy'ye, "Az önce C-4 mü dedin?" diye sordu. ‘Plastik patlayıcı C-4 gibi mi?’

'*Lucien'in not defterine yazdığı tam olarak buydu.*' diye yanıtladı Kennedy.

West, “C-4'ü ele geçirmeyi nasıl başardı?” diye sordu. 'Bunlar askeri şeyler.'

Cevap Garcia'dan geldi: "Öncelikle, onu nasıl ele geçirdiğinin ne önemi var?" Anladı ve bu son, ama burası Amerika Birleşik Devletleri; paranın konuştuğu ve saçmalığın maratonda koştuğu ülke. Yeterli paranız ve doğru bağlantılarınız olduğu sürece dilediğiniz her şeyi satın alabilirsiniz.'

Özel Ajan Holbrook, "Tanrı Amerika'yı korusun" yorumunu yaptı. '*Bu olmalı, değil mi Robert?*diye sordu Kennedy. '*Lucien'in henüz keşfetmediği bir yol derken kastettiği buydu. Toplu katliamdan bahsediyordu. Bir bomba yapacak.*'

Hunter'ın gözleri kapalıydı, başı eğikti, çenesi neredeyse göğsüne değiyordu. Telefonuna başını salladı.

'Evet' diye yanıtladı. ‘Bu olacak. Bulmamızı istediği şey buydu.”

“Bu pasajın yüz otuz üçüncü sayfada yer aldığından emin misin?” diye sordu West. Sesinin tonu her cümlede daha da heyecanlı hale geliyordu.

'*Olumlu,*Kennedy doğruladı. '*Sayfaları kendim saydım.*"Kahretsin!" dedi West. Sesindeki heyecan tüm uzuvlarına yayılmıştı. '*Peki planın ne Robert?*diye sordu Kennedy.

West bir kez daha atladı: 'Planımız, elimizdeki tüm bomba imha ekibini hazırda bekletmemiz gerektiği.'

Hunter, West'e bir dakika sormak için elini kaldırdı. Henüz bir planımız yok Adrian çünkü Lucien'in ne yapacağını aslında bilmiyoruz. Şu anda yapabileceğimiz tek şey onun aramasını ve bize bilmecesini vermesini beklemek. Şu anki haliyle bunun ne olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok.'

'*Anladım,*dedi Kennedy. '*Bu konuda beni haberdar etmeni istiyorum Robert ve eğer FBI'dan bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli.*Hunter saatine bakarak, "Lucien'dan tekrar haber alır almaz seni arayacağım," dedi. 'Yaklaşık on dakika içinde olması gerekir.''*Ben bekliyor olacağım.*' dedi Kennedy aramayı bitirmeden önce.

West tekrar başladı: "Ne olursa olsun, elimizdeki tüm bomba imha ekiplerini alarma geçirip onları hazırda bekletmeliyiz." ABD Mareşali olmadan önce ordudaydım. Bir kilo C-4'ün ne tür bir hasar verebileceği hakkında bir fikriniz var mı Dedektif Hunter?'

Hunter, "Neye bağlı olduğuna bağlı," diye yanıtladı.

Batı kaşlarını çattı. 'Ne? "Neye bağlı olduğuna bağlı" derken neyi kastediyorsun?'

Garcia dudaklarına yerleşmeye çalışan gülümsemeyi dizginledi. *Ah, artık okula gideceksin,* diye düşündü.

Avcı derin bir nefes aldı. 'Patlatıldığında C-4 çift enerji açığa çıkarır. İlki saniyede sekiz bin metrenin biraz üzerinde bir hızla dışarıya doğru patlıyor. Bu, dokuz milimetrelik bir merminin nominal namlu çıkış hızının yaklaşık yedi katıdır. Yaklaşık aynı hızda patlayan ikinci patlama içeriye, merkez üssüne doğru hareket ediyor. Bununla birlikte, çok büyük bir patlama yaratacak olmasına rağmen, C-4 büyük miktarlarda paketlenmediği sürece tek başına bu kadar büyük bir yıkıma neden olmayacaktır. Örneğin, bir pound C-4 ucuz bir kasanın kapısını uçurabilir veya bir kasaya yumruk atabilir.
Beton bir duvarda basketbol topu büyüklüğünde bir delik var, hepsi bu. Ancak diyelim ki o kilo C-4'ü kırık cam, çivi, metal palet veya istediğiniz herhangi bir şeyle birleştirip kirli bir bomba yaratırsanız, patlama parçaları hiper hızlı mermilere dönüştürecek ve onları çok uzaklara ve her yöne fırlatacak. . Bir oda dolusu insan gibi yakın bir ortamda, 15 metrelik bir yarıçap içindeki hiç kimse kesinlikle güvende olamaz. Muhtemelen kimse hayatta kalamayacak bile."

West'in gözleri Hunter'ın üzerinde kaldı. Kaşları hâlâ oradaydı ama artık şaşkınlık içindeydi.

'Aynı pound C-4'ü şununla birleştirin: . . . Bir galon yanıcı yakıt," diye devam etti Hunter, "ve C-4'ün patlatıldığında hızla ayrışarak son derece yanıcı olan ve ses hızından daha yüksek bir hızda hareket eden nitrojen ve karbon oksitleri açığa çıkardığını ve patlamanın daha da artacağını hesaba katarsak," temelde patlama gücünü iki katına çıkarır. Artık denkleme ateş de eklendiğinden, patlama son derece güçlü, çok yönlü bir alev makinesi gibi çalışacak. On beş metrelik bir çevredeki herkes büyük olasılıkla canlı canlı yakılacak.'

Bakışları West'inkilerle buluştu. “Dediğim gibi, Mareşal West, C-4'ün yaratabileceği yıkımın türü bileşiğin neye bağlı olduğuna bağlıdır.”

West bir kez gözlerini kırpıştırdı.

Hunter, ABD Mareşalinin şaşkın bakışını okuyarak, "Çok okudum" diye açıkladı. Batı tekrar gözlerini kırpıştırdı.

Hunter, "Ve okuduklarımdan çoğunu aklımda tutuyorum" diye ekledi.

"Söylemiyorsun," diye yanıtladı West.

Hunter, "Ama bomba imha ekiplerine haber vermek konusunda haklısın" dedi. ‘Eğer Lucien gerçekten C-4 ile bir şeyler planlıyorsa, onları göz açıp kapayıncaya kadar harekete hazır hale getirmemiz gerekecek.’

West, derin bir nefes alıp cep telefonuna uzanarak, "Aramayı ben yapacağım" dedi. "Lucien'in tekrar araması ne kadar sürer?"

'Yaklaşık yedi dakika.'

Otuz Beş

Lucien, Union İstasyonu'nda, kapılar kapanmadan sadece birkaç saniye önce yürüyen merdivenlerden hızla aşağı indi ve Metro tren vagonuna bindi. Onlar bunu yaparken, yarı nefes nefese, sırt çantasını sağ omzuna asmış halde orada durdu ve platformun yavaş yavaş geride kalmasını izledi. Hâlâ yaşlı adamı, torunlarını ve tuvalete giren çocuğun ne kadar şanslı olduğunu asla bilemeyeceğini düşünüyordu.

Bereketlerini say evlat, diye düşündü. *Çünkü az önce metro zaman çizelgesi sayesinde kurtuldunuz.*

Lucien ilk başta istasyonun bekleme odasındaki sahnenin kendisini neden bu kadar etkilediğini kendi kendine inkar etmeye çalıştı ama içten içe bunun nedenini çok iyi biliyordu. Yaşlı adam, Lucien'e, ailesinde Lucien'in iyi geçindiği tek kişi olan büyükbabasını hatırlattı.

Lucien paranın içinde doğmuştu. Babası Charles Folter, Denver, Colorado'da kendi çok başarılı firmasını yöneten bir avukattı. Annesi Mary-Ann Folter, Wyoming'in en zengin çiftçilerinden birinin kızıydı

ama tüm paraya, tüm lükse rağmen Lucien'in yetiştirilme tarzı pek de mutlu olmamıştı.

Lucien'in babası aile hayatını hiçbir zaman gerçekten önemsemedi; zamanının neredeyse tamamını işte geçiriyordu ya da kendisi öyle olduğunu iddia ediyordu ve buna hafta sonları da dahildi. Sabahları, daha Lucien uyanmadan evden erken çıkıyordu ve eğer o gün eve geri dönse bile, ki bu pek sık olmuyordu, gece geç vakitte, Lucien'in yatma vaktini çok geçmiş oluyordu. Lucien çocukluğunda haftalarca babasını hiç görmeden geçirirdi.

Bir zamanlar çok genç olan Lucien, annesine babasının neden neredeyse hiç evde olmadığını sormuştu.

Annesi, "Çünkü baban çok önemli bir adam ve çok önemli bir işe sahip, tatlım," diye yanıtlamıştı ama Lucien için bunun asıl anlamı ne kendisinin ne de annesinin onun için işi kadar önemli olmadığıydı. Bu, Lucien'i öylesine bir değersizlik duygusuyla doldurmuştu ki, o günü asla ama asla unutmamıştı ama hâlâ annesi vardı. . . en azından kısa bir süreliğine.

Lucien'in onunla ilgili ilk anıları çok çekici, mutlu ve şefkatli, ailesi için her şeyi yapabilecek bir kadına dairdi ama zaman geldi o da değişmeye başladı.

Mary-Ann Folter hayatı her zaman sevmişti, görünüşüyle muazzam bir gurur duyuyordu, evi ve bahçesiyle ilgilenmeyi seviyordu ve Lucien'la vakit geçirmeye bayılıyordu, ama Lucien ergenlik çağına girdiğinde birdenbire annesi konuşmaya başladı. ağır içki içmek. Alkol onun içindeki bambaşka bir insanı uyandırmış gibiydi. Öfkeli bağırışlarla noktalanan ruh hali değişimleri, Folter ailesinde norm haline geldi. Eskiden sevdiği her şeye olan ilgisi yavaş yavaş buharlaştı ve yatak odasında kilitli olarak giderek daha fazla zaman geçirmeye başladı, ancak Lucien'in evde olmasını beklemediği saatlerde dışarı çıkıyordu. Yatak odasından dışarı çıktığında, gözlerinin altındaki koyu halkalar, lekeli cildi, darmadağınık saçları ve yıkanmamış kıyafetleriyle darmadağın görünüyordu. Alkolün hemen ardından doktor ziyaretleri ve reçeteli ilaçlar geldi ve onlarla birlikte uyuşukluk, kayıtsızlık ve tam bir uyuşukluk da geldi.

Lucien ilk başta ne olduğunu gerçekten anlayamadı. Bir zamanlar bu kadar hayat dolu, bu kadar güzel, kendini ailesine bu kadar adamış biri nasıl birdenbire bu kadar karanlık bir sarmalın içine kayabilirdi?

Bu bilmecenin cevabı, komiktir ki, ayın on üçünde bir Cuma gecesi geç saatlerde geldi. Lucien o sırada on altı yaşındaydı.

Belki evdeki tuhaf durum onu münzevi bir içe dönük haline getirmişti ya da belki de onun yaşındaki çoğu çocuğun onun zekasına ayak uyduramaması ve bu nedenle sıkılmalarıydı. o. Her iki durumda da Lucien'in o zamanlar çok fazla arkadaşı yoktu, aslında uzun yıllar boyunca hiç arkadaşı olmamıştı ama bu onu hiçbir zaman gerçekten rahatsız etmemişti. Lucien aslında kendi başına olmaktan hoşlanıyordu. Bu şekilde başkalarının aptallığıyla uğraşmak zorunda kalmıyordu.

O özel günde, Lucien okulu geç bırakmış ve 14th Avenue Parkway'deki Denver Sanat Müzesi'ne gitmişti; müze sadece bir gece için -13'ü Cuma- gece yarısına kadar açık kalmıştı ve yedinci katında özel bir fotoğraf sergisi sergiliyordu. Serginin başlığı 'Gerçek Hayattan Korkular (filmlerde göremeyeceğiniz şeyler)' idi ve FBI'ın müzeye ödünç verdiği yedi yüzün üzerinde gerçek olay yeri fotoğrafı sergileniyordu. Lucien ne olursa olsun o geceyi kaçırmazdı.

Elbette sergiye giriş on sekiz yaşında veya daha büyük ziyaretçilerle sınırlıydı ama Lucien müzenin müdavimlerindendi. Haftada en az iki kez okuldan sonra oraya gider ve saatlerce etrafta dolaşarak geçirirdi. Güvenlik görevlileri de dahil olmak üzere müze personelinin çoğunu tanıyordu.
ve içlerinden birinin arka kapıdan gizlice içeri girerken diğer tarafa bakması için gereken tek şey küçük bir rüşvetti.

Sergi, başka hiçbir şey olmasa da, rahatsız ediciydi. Görüntülerin çoğu, özellikle de on altı yaşında bir çocuk için kolaylıkla travmatize edici sayılabilirdi ama Lucien'in ölüme olan hayranlığı yıllar önce, on üçüncü yaş gününden önce başlamıştı. Babası, Lucien'le vakit geçirdiği çok nadir anlardan birinde, onu Colorado'daki dağlara ava götürmüştü. Lucien ilk başta bundan keyif alacağını düşünmemişti. Saf zevk ve kibir uğruna masum bir hayvanın canını almak o

zamanlar ona pek çekici gelmeyen bir şeydi ama beklemenin, takip etmenin, hayatına son vermeden hemen önce hayvanın gözlerinin içine bakmanın bir yanı vardı. Bu Lucien'i büyüledi. "Ölümün" kendisine hissettiren bir şeyler olduğunu ilk kez o zaman fark etti. . . güçlü.

Sergi gecesi Lucien kapanış saatine kadar müzede kaldı. Sergilenen her fotoğrafı inceledi; bunlar ne kadar korkunçsa o kadar heyecanlanıyordu. Ayrıldığında o kadar keyifsizdi ki eve gitmek istemiyordu, bunun yerine yürüyüşe çıkmaya karar verdi.

Lucien'in aklında belirli bir varış noktası yoktu; aslında tek istediği sadece bir yürüyüştü. O sırada California Caddesi ile 15. Cadde'nin kesiştiği kavşağa yaklaştığında babasının hemen köşedeki küçük bir restorandan çıktığını gördü. Sorun şu ki, yalnız değildi. Kolunda uzun boylu, genç ve çok çekici, sarışın bir kadın asılıydı.

Sanki Lucien kalbinden vurulmuş gibiydi. Bacakları gücünün çoğunu kaybetmişti ve düşmemek için duvara tutunmak zorunda kalmıştı. Lucien'in babası ve genç sarışın, restoranın önünde duran taksiye binmeden hemen önce öpüştüler. . . tutkuyla. Lucien babasının annesini bu şekilde öptüğünü hiç görmemişti.

İşte o zaman, bir cadde kavşağında dururken Lucien sonunda annesinin bu kadar aniden değişmesine neyin sebep olduğunu anladı. Neden ağır içki? Neden reçeteli ilaçlar? Neden zayıflatıcı depresyon? O biliyordu. Lucien bunu bildiğinden emindi ama bir nedenden ötürü kocasından ayrılmaya cesaret edemiyordu.

Lucien asla babasıyla yüzleşmedi.

Lucien'in Stanford Üniversitesi'ne kabul edildiği yıl annesi karaciğer sirozundan vefat etti. Babası bir yıl sonra bir hastalıktan öldü

Avukatlık firmasının en üst katındaki ofisinde otururken kalp krizi geçirdi. Lucien'in anne tarafından büyükbabası, Lucien gençken sık sık evi ziyaret ederdi. Lucien'e hayrandı ve Lucien onu putlaştırdı. Ne yazık ki o da kızından birkaç ay sonra vefat etti.

Belki kalın gözlüklerin ardındaki nazik gözler ya da torunlarına bakışı yüzündendi ama Union İstasyonu'ndaki bekleme odasındaki yaşlı adam Lucien'e büyükbabasını hatırlatmıştı.

Metro treni bir sonraki istasyon olan Küçük Tokyo/Sanat Bölgesi'ne yaklaşırken yavaşlamaya başladı. Lucien'in durağı burasıydı. Union İstasyonundan fazla uzaklaşmak istemiyordu. Hepsi onun planının bir parçasıydı.

Lucien metrodan inip kalabalık platforma çıktığında saatine baktı. Hunter'ı tekrar aramak zorunda kalmasına iki dakika kalmıştı. Artık eğlence gerçekten başlayacaktı.

Otuz Altı

Hunter ve Garcia'nın ofisinde son beş dakikadır kimse tek kelime etmemişti; Aslına bakılırsa insanlar neredeyse hiç hareket etmemişti. Ortam o kadar gergindi ki nefes almak neredeyse bir çaba gerektiriyordu.

Her iki dedektif de masalarındaydı ve gözleri bilgisayar ekranlarına odaklanmış olsa da zihinleri tamamen başka yerlerdeydi. Tyler West pencerenin yanında durmuş aşağıdaki sokağa bakıyordu. Bir sigara içmek için can atıyordu ama zaman hızla akıp giderken Lucien'in telefonu gelene kadar ofisten ayrılmaya cesaret edemiyordu. Peter Holbrook kahve makinesinin yanında oturuyordu, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuştu, gözleri yere bakıyordu, düşünceler kayıp bir ruh gibi merak içindeydi. Hunter'ın bakışları masasının üzerinde, biraz solunda duran cep telefonuna kaydı. Ekran koruyucudaki hareketli dijital saat ona Lucien'in son teslim tarihine iki dakikadan az zaman kaldığını söylüyordu. Dirseklerini masasına dayadı, parmaklarını birbirine kenetledi ve çenesini parmak eklemlerine dayadı. Beklemek acı vericiydi.

West de pencerenin yanında saatine baktı.

Kaptan Blake, aniden ve onun geldiğini duyurmak için kapıyı çalmadan, Hunter ve Garcia'nın ofisinin kapısını iterek açtı ve içeri adım attı.

“Henüz aramadı mı?” diye sordu endişeli bir sesle.

Hunter, "Hayır, henüz değil" diye yanıtladı. ‘Fakat kendi son teslim tarihine göre araması gerekir. . Cep telefonuna bir kez daha hızlıca

göz attı. 'Kırk üç saniye.'

Kaptan Blake'in henüz C-4'ten haberi yoktu.

"Listeyi Direktör Kennedy'den aldın mı?" diye sordu. "Lucien'in 'yeni yollar'dan bahsederken neyi kastettiği hakkında bir fikrin var mı?" Hepiniz onun sorusuna vereceğiniz yanıt üzerinde anlaştınız mı?' West kıkırdadı. 'Evet, elimizde olduğundan oldukça eminiz.'

Yüzbaşı Blake birkaç saniye bekledi ama başka hiçbir şey gelmedi. “Peki o zaman nedir?” diye itti.

Kimse cevap vermeye fırsat bulamadan Hunter'ın masasının üzerindeki cep telefonu çaldı ve dört çift tedirgin gözün ona doğru yönelmesine neden oldu.

Bilinmeyen numara.

Lucien tam zamanında aramıştı. Bir saniye önce değil. Bir saniye sonra değil.

Hunter, aramayı hemen yanıtlamadan ve aramayı hoparlöre geçirmeden önce telefon konuşmasını kaydetme uygulamasını başlatmadan önce herkese sessiz kalmalarını işaret etti.

Herkes Hunter'ın masasına yaklaşarak etrafını sardı.

'*Merhaba Çekirge,*Lucien'in sesi küçük cep telefonu hoparlörlerinden yüksek ve net bir şekilde duyuldu. '*Altmış dakikanız bitti. Bana verecek bir cevabın var mı?*Hunter, Lucien'ın ses tonuna alaycı bir tonla yanıt verdi. Hiç şüphe yok ki bundan maksimum derecede keyif alıyordu. '*Araştırmamda eksik olan ne Robert? Hangi karanlık yolu henüz keşfetmedim?*'

"Lucien," dedi Hunter. 'Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle hesaplaşman gereken bir hesabın varsa, bunu benimle yap. Yapmazsın. . .'

'*Ne yapmama gerek yok, Çekirge?*Lucien, Hunter'ın sözünü kısa kesti. '*Soruma cevap vermedin, bu yüzden neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne yapmam gerekmiyor? Söylediğini duymak istiyorum Robert.*'

Hunter'ın tahmin ettiği gibi, Lucien psikolojik oyun dışında hiçbir oyun oynamayacak ve bulduğu her fırsatta Hunter'a karşı üstünlüğünü kanıtlamak isteyecekti. Hunter'ın oyunu oynamaktan

başka seçeneği yoktu.

'Daha fazla insan öldür Lucien' diye yanıtladı. “Her ne şekilde olursa olsun.” Sesini sakin tuttu, ses tonu saldırgan değildi. 'Bunu yapmak zorunda değilsin. Benimle bir hesaplaşmak istiyorsun. . . Hadi yapalım . . . sen ve ben. . . başka kimsenin karışmasına gerek yok. Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle, seninle orada buluşurum. Yedekleme yok. Hile yok. Sana söz veriyorum.'

Hunter hemen elini Batı'ya doğru kaldırıp onu durdurdu. ABD Polis Teşkilatının Hunter ile Lucien arasındaki özel bir görüşmeyi asla onaylamayacağını veya buna izin vermeyeceğini biliyordu. West onunla göz göze gelirken Hunter şu sözleri söyledi: 'Onu konuşturmak istiyorum.'

West teslim olurcasına iki elini de kaldırarak bunu kabul etti ama Hunter onun yeniden tedirgin olmaya başladığını görebiliyordu.

'*Ama elbette bunu yapmak zorundayım Çekirge.*Lucien yanıtladı. '*Bütün hayatım buna dayanıyor; psikopatların zihinleri üzerine araştırmam.*"Ah, bu onun gibi birinden geliyor," diye fısıldadı West ve Hunter onu hızla tekrar durdurdu.

'*Bütün fikir aklımda şekillenmeye başladığından beri bunun için yaşadım. Ne yazık ki sizin de çok iyi bildiğiniz gibi bu çalışmaya yaklaşık üç buçuk yıl önce alelacele ara verildi ama artık nihayet devam ettirebiliyorum, devam ettirebiliyorum.*

*Yapacağım. Yüz otuz üçüncü sayfayı aradınız mı?*Lucien az önce söylediklerini daha iyi düşündü ve düzeltti. '*Evet, sen değil, çünkü eminim ki işim senin ofisinde bir yerde oturmak değildi ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? O pislik Kennedy ve onun kıç yalayan köpek sürüsünü senin için aramaları için ikna ettin mi?*'

Hunter dışında herkesin gözleri, Lucien'in sözlerine hiç de gücenmiş gibi görünmeyen Özel Ajan Holbrook'a kaydı.

'*Ama elbette yaptın, Çekirge.*Lucien kendi sorusunu yanıtladı. '*Bu yüzden lütfen oyalamayı bırakın ve bana bir cevap verin. Araştırmamda eksik olan en azından bir yolu bana vermeni istiyorum Robert ve eğer tekrar oyalanırsan bu görüşme sona erer ve bilmecemi duyamazsın. Bazı masum hayatları kurtarma şansın yok.*'

West, Hunter'a baktı ve dedektife sertçe başını sallamadan önce

gözleri büyüdü.

Hunter başka birinin bunu anlayıp anlamadığından emin değildi ama Lucien daha önce olduğu gibi 'hayat' kelimesini değil, 'yaşam' kelimesini kullanmıştı ve Hunter bunu yanlışlıkla yapmadığından emindi.

'*Ne var, Çekirge mi? Cevabını istiyorum ve hemen istiyorum.*Hunter sonunda "Toplu cinayet" diye cevap verdi ama başka bir şey teklif etmedi ve Lucien de bunu yapmadı. Birkaç saniye boyunca görüşmenin her iki tarafı da sessizliğe büründü. Hunter ve Garcia'nın ofisinde her tarafta endişeli bakışlar vardı. Sonra herkes Lucien'in yanından gelen el çırpma sesini duydu.

'*Çok iyi, Çekirge. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Toplu katliam gerçekten de henüz cesaret edemediğim ve üzerinde çok düşündüğüm bir yol. . . ama bunu kendi başına da çözebilirdin, Grasshopper. Bu cevap için Bay Douchebag'ı arayıp not defterlerime bakmasını istemene gerek yoktu, değil mi? Ama madem buldunuz, söyleyin bana, o ve zombi ordusu birinci otuz üçüncü sayfada ne buldu? Merak ediyorum, görüyor musun? Çünkü merak aklı aç, kalbi genç tutar.*Lucien güldü. '*Orada ne yaptığımı gördün mü, Çekirge?*'

Belirsizlik Hunter'ın masasındaki herkesin yüzünü maskeliyordu. Görünüşe göre Hunter dışında hiç kimse Lucien'in küçük şakasını anlamamıştı: "Merak ediyorum, sen "C" misin? “4” merak zihni aç, kalbi genç tutar.'

'*O halde sana bunu farklı bir şekilde sorayım, Grasshopper; toplu katliam dünyasına nasıl gireceğim?*'

Hunter sessiz kaldı, odadakilerin arasında bir Meksika dalgası gibi kıpırdanmalar dolaşıyordu.

'*Haydi Grasshopper, bana şimdiye kadarki en iyi can alıcı noktayı söylemen için kapıyı açtım. Gerçekten beni böyle ortada bırakacak mısın?*'

Yüzbaşı Blake yarı kaybolmuş görünüyordu ama diğer herkes alaycılığın farkına vardı. '*Toplu katliam dünyasına nasıl gireceğim eski dostum?*Lucien ısrar etti.

Hunter'dan hâlâ ses yok.

'*Bir . . . ?*Lucien beklentiyi beş saniye boyunca sürdürdü: '*. . . patlama mı?*Daha sonra hemen hareketli bir kahkaha attı. Yüzbaşı Blake, sanki az önce sadece berbat bir şaka değil, aynı zamanda hiçbir anlam ifade etmeyen bir şaka duymuş gibi bir yüz ifadesi takındı.

'Ne?' Dudakları hareket etti ama ses çıkmadı.

'*Bu doğru, Çekirge,*Lucien devam etti. '*Elimde iki pound, belki daha fazla askeri sınıf C-4 var.*'

Yüzbaşı Blake'in gözleri büyürken kalbi midesine düştü.

'Olamaz!' Bu sefer ses telleri harekete geçti. Hunter gözlerini kapattı ve elini yüzüne götürdü.

'*Ah!*dedi Lucien eğleniyormuş gibi bir sesle. '*İzleyicilerin kendilerini ne zaman tanıtacağını merak ediyordum. Peki şimdi kiminle konuşma zevkine sahibim?*'

Hunter kaptanına omuz silkti.

"Ben LAPD Soygun ve Cinayet Masası'ndan Yüzbaşı Barbara Blake," diye yanıtladı. Sesi kararlı ve otoriterdi. '*Sonunda sizinle tanıştığıma çok sevindim Yüzbaşı Blake. Ben Lucien Folter. Devam etmeden önce kendisini tanıtmak isteyen başka biri var mı?*Hunter bir kez daha herkese sessiz kalmalarını işaret etti.

Lucien bekledi ama herkes Hunter'la aynı fikirdeydi.

'*ABD Mareşali odada mı?*Lucien ısrar etti.

Cevap yok.

'*Özel FBI ajanı mı?*'

Cevap yok.

'*Şerif departmanı belki?*'

Cevap yok.

'*Hadi millet, utanmayın.*'

Sessizlik.

'*Gerçekten kimse yok mu? Tamam, kendinize göre.*Çok kısa bir duraklama daha oldu. '*Toplu katliam, Çekirge, bu doğru, bu da senin için hazırladığım bu harika küçük bilmeceyi duyma hakkını kazandığın anlamına geliyor. Cevabı size küçük bir hediye bıraktığım kurumun adını söyleyecektir. Küçük ama çok büyük bir etki yaratıyor.*'

'Lucien, lütfen beni dinle. . Hunter denedi ama Lucien'in

umursamadığını biliyordu.

'*Bunu sana yalnızca bir kez söyleyeceğim, Çekirge.*Lucien Hunter'ın sözünü yine kısa kesti. '*Daha sonra kaydı dilediğiniz gibi dinleyebilirsiniz, ancak bir daha sözümü kesmeyin.*'

Garcia masasından hızla bir not defteri ve kalem çıkardı. West ve Holbrook da aynısını yaptı.

'*Tıpkı daha önce olduğu gibi,*Lucien devam etti. '*Cevabınızı bulmak için altmış dakikanız olacak. Doğru yaparsan günü kurtarabilirsin, Grasshopper. Bir kahraman ol falan, biliyor musun?*'

Durdu.

'*Yanlış anlayın ve . . . bum.*'

Lucien'in sesinde hiçbir alaycılık yoktu.

'*Hazır mısın? Çünkü işte burada: Beni insanların sessiz olması gereken bir yerde bulacaksınız ama burada değil. Ayetlerin bulunması gereken yer, ama burada değil. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer ama burası değil. Sessiz insanlar yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz, ama aynı zamanda sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız. Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın, özel bir şey bulacaksınız. Olağanüstü olanı bulacaksınız.*'

Garcia, West ve Holbrook ellerinden geldiğince hızlı yazdılar. Yazdıkça kaşları daha da derinleşti.

Lucien'in bilmecesini bitirdiğini belirten kısa bir duraklama daha oldu.

'*Altmış dakika, Çekirge. Saat işliyor.*'

Bunun üzerine hat kesildi.

Otuz Yedi

Yüzbaşı Blake hâlâ az önce duyduklarını kavramakta güçlük çekiyordu.

Görüşme biter bitmez, "Bu psikopatın elinde iki kiloluk askeri sınıf C-4 var" diye sordu. “Benim şehrimde mi?” Hunter başını salladı.

“Bunu ancak on dakikadan biraz fazla bir süre önce öğrendik Kaptan.”

'İsa!'

'Bu bilmece de neyin nesiydi?' diye sordu West, bakışları not defterinden odadaki her yüze sıçradı. ‘Bütün bunları alan var mı?’ ‘Hepsi değil, hayır,’ diye yanıtladı Garcia. 'Çok hızlı konuştu.'

"Evet, burada da aynı" diye onayladı Holbrook. ‘‘Şairlerin kahkahasından’ sonra pek bir şey anlamadım.”

Hunter zaten cep telefonundaki kayıt uygulamasını çağırıyordu.

'Bırak tekrar oynatayım' dedi.

Doğru noktayı bulması sadece birkaç saniyesini aldı. Bu sefer Hunter dahil herkes Lucien'in bilmecesini kelimesi kelimesine anladı. *Beni insanların sessiz olması gereken bir yerde bulacaksınız ama burada değil. Ayetlerin bulunması gereken yer, ama burada değil. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer ama burası değil. Sessiz insanlar yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz, ama aynı zamanda sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız. Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın, özel bir şey bulacaksınız. Olağanüstü olanı bulacaksınız.*

West, “Bunların ne anlamı var?” diye sordu. Gözleri hala not defterindeydi. Yüzündeki ifade kafa karışıklığının bir resmiydi. "Bu bir bilmece" diye yanıtladı Garcia. 'Açık bir anlam ifade etmemesi gerekiyor. Şifresini çözmek kolay olmasa gerek.'

Hunter sandalyesinde arkasına yaslanmış, dirseklerini sandalyenin kollarına dayamıştı, parmakları göğsünün önünde birbirine geçmişti, gözleri her satırı tekrar tekrar okuyordu.

Dört dakika tek kelime konuşmadan geçti. Holbrook

bir öneride bulunan ilk kişi oldu.

"Sanırım artık başka bir şey için kullanılan eski bir okul binasından bahsediyor olabilir" dedi ve herkesin dikkatini kendisine çekti. Güney duvarına doğru itilen büyük manyetik tahtayı göstermeden önce, "Bilmecelerde her zaman çok iyiyimdir" diye ekledi. 'İzin verirseniz?'

Lütfen, diye yanıtladı Garcia.

Holbrook hızla bilmecenin tamamını büyük harflerle tahtaya yazdı. Daha sonra içinden iki yatay çizgi çizdi. İlk üç cümleden sonra gelen ve sonraki üç cümleden sonra gelen ikinci, aslında bilmeceyi üç parçaya bölüyor.

"Bildiğimiz gibi" diye başladı. 'Bu bilmecenin cevabı bize Los Angeles'ta bir yerde bir yer verecek, değil mi? Ama bence Lucien'in burada yaptığı şey bilmeceyi üç parçaya bölmek." Tahtayı işaret etti. "İlki bize bu yerin eskiden ne olduğunu anlatıyor. İkincisi, konumun ne hale geldiği ve üçüncüsü ise her şeyin nasıl yorumlanacağına dair bir tür ipucu.'

Holbrook kafa karışıklığının herkesin yüzünü karartmaya başladığını görebiliyordu. Tahtadaki ilk üç cümleyi işaret ederek "Açıklayayım" dedi. 'Buna ilk kısım diyorum: *Beni insanların sessiz olması gereken bir yerde bulacaksınız ama burada değil. Ayetlerin bulunması gereken yer, ama burada değil. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer ama burası değil.* Şimdi bu cümlelerin sonundaki etiketi kaldırırsak (ki bu üçü için de tamamen aynıdır) şunu elde ederiz: *Beni insanların susması gereken bir yerde bulacaksınız. Ayetlerin nerede bulunması gerektiği. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer.*'

Holbrook yüzünü odaya çevirdi.

'Burada yaptığı şey, bize bahsettiği yerin eskiden ne olduğunu anlatmak ama nedense artık öyle değil.' Açıklarken her cümleyi işaret etti.

'İnsanların sessiz olması gereken ama artık sessiz kalmaması gereken bir yer. Ayetlerin bulunması gereken yer – ama artık değil. Öğrencilerin öğrenmek için gelmeleri gereken yer ama artık değil.'

Durdu ve herkese kendi düşünce çizgisini yakalama şansı verdi. 'Ve bana *İnsanların susması gereken bir yer. Ayetlerin nerede bulunması gerektiği. Öğrencilerin öğrenmek için nereye gelmeleri gerektiği*, bir çeşit öğretme ortamına benziyor, değil mi? Bir sınıf . . bir okul . . bir üniversite . . bu doğrultuda bir şey.'

Kafa karışıklığının maskesi yavaş yavaş çözülmeye başladı.

'Bilmecenin ikinci kısmı,' diye devam etti Holbrook, 'gerçekten zor kısım, çünkü bence bu 'eski öğretme/öğrenme ortamının', eğer

Lucien'in kastettiği gerçekten buysa, bize neye dönüştüğünü söylemesi gerekiyor. ' Bir kez daha tahtada işaret etti.

Sessiz insanlar yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz, ama aynı zamanda sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız.

Uzun bir süre herkes sustu.

“Herhangi bir öneriniz var mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Garcia, kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Ama bilmece burada bitmiyor," dedi. 'Lucien bunu şu şekilde bitiriyor: 'Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın, özel bir şey bulacaksınız. Olağanüstü olanı bulacaksınız.”

"Doğru," diye onayladı Holbrook. 'Ve bu da bahsettiğim üçüncü kısım; her şeyin nasıl yorumlanacağına dair bir tür ipucu. Bize kalıpların dışında düşünmemiz gerektiğini söylüyor. *Açık olanı değil, olanı arayın* sıradışı – *alışılmışın dışında* – bu da bizi yine bilmecenin zorlu kısmına, orta kısmına geri getirecek: Burası neye dönüştü?'

“Bariz olanı aramıyor musun?” diye sordu West. 'Bu saçmalığın 'açık' bir tarafı var mı? Çünkü varsa bile göremiyorum. Hangi bariz yer burası: *Sessiz insanlar yerine gürültücü olanları ve sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız*? Herhangi bir şey düşünebilen var mı?'

Hunter dikkatini tahtada tuttu. Holbrook, bilmecenin üç farklı parçadan nasıl bir araya getirildiğine dair çok iyi bir analiz sunmuştu. Ayrıca bilmecenin ilk kısmının oldukça makul bir şekilde seyreltilmesini de önermişti. Görünüşe göre Lucien maskaralığına bir tür eski öğretim kurumundan söz ederek başlamıştı; insanların sessiz olduğu, şiirlerin bulunduğu ve öğrencilerin öğrenmeye gittiği bir yer ama artık durum böyle değildi. Holbrook'un bilmeceyi çok iyi yorumlamasına rağmen, Lucien'in sözcükleri kullanımında Hunter'ı bir şekilde rahatsız eden bir şeyler vardı. Parmağını koyamadığı bir şey.

“Kimse var mı?” West itti. 'Herhangi bir şey?'

O odadaki herkes bu tür durumlarda yapılacak en iyi şeyin fazla

düşünmemek olduğunu biliyordu. Genellikle bu tür bilmecelerin yanıtları çoğu insanın beklediğinden daha basitti. Aşırı düşünmenin, yaratıcı süreci sabote etme, zihni doğru cevabı bırakması için kandırma eğilimi vardı.
sırf kulağa çok basit geldiği için. Ancak basit olsun ya da olmasın, kimsenin sunabileceği bir şey yok gibi görünüyordu. . . uzak bir tahmin bile değil. West endişeyle elini askeri saç kesiminin üzerinde gezdirdi ve bakışları Hunter'la buluştuğunda neredeyse alaycı bir şekilde başını salladı.

'Evet, mahvolduk.'

Otuz Sekiz

Güneş ufuk çizgisinin arkasına saklanmaya başladığında Los Angeles'ın üzerindeki gökyüzü bir renk labirentine dönüştü. Turuncumsu kırmızı, yerini tuhaf bir mor tona bıraktı, bu da yerini sayılamayan sayıda parlak noktayla delinmiş uzun, koyu renkli bir çarşafa bıraktı, ancak ağır gri bulutlardan oluşan küçük bir ordu başladığında tüm bu doğal güzellik tehdit altındaydı. kendilerini gökyüzünün doğu ucunda topluyorlar.

Lucien, Hunter'la olan görüşmesini bitirdi, kullandığı ön ödemeli cep telefonundan SIM kartını çıkardı ve en yakın çöp kutusuna attı. Gece hızla yaklaşırken yola devam etme zamanı gelmişti. Tutması gereken bir programı vardı.

Lucien cep telefonunu cebine koydu ve metro istasyonuna geri dönmeye başladı.

Lucien'in hedef konuma karar vermesi birkaç gününü almıştı ama kararının iyi bir karar olduğuna inanıyordu, özellikle de Los Angeles'ın pek de aşina olduğu bir şehir olmadığını düşünürsek.

Lucien'in patlayıcı cihazlarla ilgili hiçbir deneyimi yoktu. Daha önce hiç kullanmamış ya da yaratmamıştı ama teorisini ve fiziğini biliyordu ve bunu çok iyi biliyordu. Konuyla ilgili sayısız makale ve kitap okumuştu. Patlama hızını, bileşik karışımın yoğunluğunu, maksimum tutuşma ısısını, santimetreküp başına patlama basıncını anladı. . .

hepsi. Patlamanın seçtiği yerin her santimini kapsaması için kullanması gereken optimum C-4 miktarını bulmak için hassas hesaplamalar yapmıştı ve iyi bir önlem olarak biraz fazladan eklemişti. Cihazını test etmesinin hiçbir yolu olmamasına rağmen, Hunter bilmecesini çözemezse X konumundaki hiç kimsenin hayatta kalamayacağından kesinlikle emindi. . . hiç kimse.

Bilmeceyi bulmak Lucien'in oldukça uzun bir zamanını aldı; bunun temel nedeni, içerdiği tüm araştırmalar ve bilmeceyi zorlaştırmak istemesi ama tamamen imkansız olmamasıydı. Sonuçta kazanacağını zaten bildiği bir oyuna girmenin eğlenceli nesi olurdu ki? Hunter'a ve birlikte çalıştığı herkese, işi doğru yapmaları için en azından küçük bir şans vermesi gerekiyordu, ancak herhangi birinin bunu çözebileceğinden içtenlikle şüpheliydi.

Lucien Küçük Tokyo Metro istasyonunun girişine geldi ve saatine baktı. X konumuna gidip paketini yerleştirmek için fazlasıyla zamanı vardı. Lucien, dün otel odasına dönüp cihazının hazırlanmasına dalmadan önce, iki gün içinde ikinci kez seçtiği yeri ziyaret etmişti. Planını ve insanların hareketlerini gizlice incelemişti ve bombasını tam olarak nereye saklayacağını biliyordu. Kimsenin fark etmeyeceği bir yer. Bundan sonra yapması gereken tek şey beklemekti. Hunter'a verdiği altmış dakika dolduğunda, cihazına bağlı cep telefonuna yapılacak basit bir telefon görüşmesi, C-4'te patlama şok dalgasını tetikleyecekti.

Bunun olacağı düşüncesi Lucien'i düşündüğünden çok daha fazla heyecanlandırdı. Ona göre cinayet her zaman kişisel bir mesele, birebir bir nişan olmuştu. Ruhunu coşkuyla dolduran şey, kurbanlarının hayatlarını emerken onların gözlerine bakmaktı. Korkularının tadını çıkarmaktan keyif alıyordu. Onlar yok olurken uzakta olmak, hayatlarının sona erdiğini anladıklarında çaresizliğin ve vücutlarının her atomunu kaplayan acının farkına varamamak Lucien'e hiçbir zaman pek çekici gelmemişti. Ama artık cinayet aletini kendisi yarattığına göre, tüm süreç boyunca içinde tuhaf bir heyecan ürpertisinin olduğunu ve bu ürpertinin her geçen dakika daha da büyüdüğünü itiraf etmek zorundaydı. Her şeyi bir oyuna dönüştürmek, özellikle de Hunter'a karşı, heyecanı daha da artırdı.

Yürüyen merdivenle tren platformuna inmeden önce Lucien gökyüzüne baktı. Bir uçta toplanan gri bulutlardan oluşan küçük ordu, görünüşe bakılırsa savaşmaktan vazgeçmiş, hızla dağılıyor ve yıldızlarla dolu güzel bir geceyi daha geride bırakıyorlardı.

Evet, Lucien düşündü. *Bu, havai fişek gösterileri için harika bir gece olacak.*

Otuz Dokuz

Hunter ve Garcia'nın ofisine döndüğümüzde, ABD'li Mareşal West'in cep telefonu cebinde çaldı ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi uzandı. Yaklaşık on saniye dinledikten sonra gözlerini kapattı ve acısını soludu.

"Tamam, teşekkür ederim" dedi bağlantıyı kesmeden önce. Odaya, "Lucien'in Little Tokyo Metro istasyonunun hemen dışındaki bir bölgeye yaptığı aramayı üçgenlediler" diye duyurdu. 'Ve bana bunun Los Angeles'ın en işlek metro istasyonu olması gereken Union İstasyonu'ndan sadece bir durak uzakta olduğu söylendi, doğru mu?'

Garcia ve Yüzbaşı Blake aynı anda başlarını salladılar. Hunter ise dikkatini Lucien'in tahtadaki bilmecesine odakladı. Bütün bu olayda onu rahatsız etmeye başlayan başka bir şey daha vardı: Lucien'in maskaralığını bölüşüş şekli.

"Sizce Union İstasyonu onun hedefi olabilir mi?" diye sordu West, ses tonu endişeyle dolup taşıyordu.

'Şu anda' diye yanıtladı Garcia, 'hedefi bu şehrin hemen hemen her yeri olabilir. Bu çılgın bilmecenin cevabını bulana kadar hiçbir ipucumuz olmayacak.'

'Union İstasyonu'nda bir okul ya da kolej inşa edildi mi? . . geçmiş hayatında herhangi bir eğitim kurumu var mıydı?" diye sordu Holbrook. Hunter kesin bir tavırla "Hayır" diye yanıtladı. '1930'ların sonlarında kapılarını ilk kez açtığından beri her zaman bir yolcu terminali olmuştur.'

"Ya çevredeki bölge?" Bu sefer Batı. "Union İstasyonu yakınlarında bu bilmecenin ilk kısmına uyabilecek bir yer var mı?" Eskiden

öğrencilerin gittiği ama artık başka bir şeye dönüştürülmüş bir yer; örneğin bir mağazaya, sinemaya, gece kulübüne. . . herhangi bir şey.'

Hunter, "Bu bilmecenin cevabını bu şekilde bulmaya çalışamayız" dedi.

Herkes durup ona baktı.

West, “Bu yol neresi, Dedektif?” diye sordu.

‘Öğrencilerin eskiden gittiği bir yer arıyorum – bir çeşit “eski eğitim/öğretim kurumu”.'

“Peki neden olmasın?” Soru Holbrook'tan geldi. 'Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum...'

Hunter, Holbrook'un sözünü kesti, "Çünkü Lucien'in bizden yapmamızı istediği şey tam olarak bu."

Herkes bekledi ama Hunter sessiz kaldı.

Hunter'ın zihninin nasıl çalıştığını çok iyi bilen Yüzbaşı Blake, "Senden başka bir bilmece öğrenmeye ihtiyacımız yok ve buna vaktimiz yok, Robert," diye araya girdi. “Peki, lütfen ne demek istediğini açıklayabilir misin?” Saatine baktı. Lucien'la telefonu kapatalı on dakika oldu bile. Elli tane kaldı.”

Hunter, "Ajan Holbrook'un Lucien'in bilmecesini nasıl bir araya getirdiğine dair analizinin tam isabet olduğunu düşünüyorum" diye söze başladı. 'Bilmece üç bölüme ayrılmış; ilki bize Lucien'in hedef konumunun eskiden ne olduğunu, ikincisi konumun ne hale geldiğini ve üçüncüsü ise her şeye nasıl bakmamız gerektiğini anlatıyor gibi görünüyor.'

‘Evet, bunu zaten belirledik, çok teşekkür ederim.’ West'in sabrı tükeniyor gibiydi. "Ne demek istiyorsunuz, Dedektif?" "Demek istediğim Lucien'in bilmecesini üç parçaya bölmesine gerçekten gerek olmadığıydı," diye yanıtladı Hunter. 'Bu onun psikolojik numaralarından bir diğeri.'

Hunter'ın son birkaç sözü herkesi olduğu yerde durdurdu.

“Psikolojik bir numara mı?” diye sordu Yüzbaşı Blake. “Nasıl yani Robert?” “Bir düşün,” diye açıkladı Hunter. Lucien'in geçmişte hedef yerinin neresi olduğunu bize söylemesine gerek yoktu, değil mi? Tek yapması gereken bize bilmecenin ikinci kısmını vermekti; o yerin ne

olduğunu bize söylemesi gereken kısmı. *öyle*, Olumsuz *öyleydi*. Bize o yerin eskiden ne olduğunu söylemesinin ne anlamı var?' Omuz silkti. 'Bize yardım etmek için mi? Doğru cevabı bulmamız için bize daha iyi bir şans vermek için mi? Onu durdurmak için daha iyi bir şans mı var? Bombasına ulaşmak için daha iyi bir şans mı var?'

Hunter herkesin ifadesinin çok daha endişeli ve dalgın bir ifadeye dönüştüğünü gördü.

'Yine de,' diye devam etti, 'Lucien bilmecesine burada eskiden olup artık olmayan üç şeyi anlatarak başlıyor.' Ayağa kalktı ve tahtaya yaklaştı. “Lucien iki basit nedenden dolayı önce bu kısmı çözeceğimizi biliyordu. Bir . . 'Bariz' bir yüz ifadesiyle konuştu. 'Bilmecede ilk sırada yer alıyor ve iki; ikinci bölümden bariz bir şekilde daha kolay, ya da öyle görünüyor.'

“Yani yalan söylediğini mi düşünüyorsun?” diye sordu West, sesi saniyeler öncesine göre biraz daha az agresifti. Sırf bizi yoldan çıkarmak için bize bilmecenin ilk kısmını sahte bir şekilde verdiğini mi düşünüyorsun? Bizi buranın bir çeşit okul falan olduğuna inandırmak gibi, oysa gerçekte ona uzaktan bile benzemiyordu. Belki de buranın geçmiş bir yaşamı bile olmamıştı?'

"Peki, eğer durum buysa," diye araya girdi Holbrook, "o halde Lucien'i tüm bu bilmece hakkında yalan söylemekten alıkoyan ne?" Bunların hepsi saçmalık olabilir, özellikle de bize buranın ne olduğunu söylemesi gereken kısım.'

Hunter başını sallayarak "Öyle değil" dedi. ‘Lucien bunu yapmak için bir neden görmüyor ama bilmecenin ilk kısmı kesinlikle bizi yoldan çıkarmak, ama senin düşündüğün gibi değil.’

Kafa karışıklığı odaya geri döndü.

Hunter, "Lucien baştan sona bir psikopat," diye açıkladı. 'Gerçekten hepimizden üstün olduğuna inanıyor, özellikle de entelektüel olarak. Yalan söylemek ya da sahte bir bilmece yaratmak gibi ucuz numaralara başvurmak için hiçbir neden görmeyecektir. Bilmece doğru.”

West, “Ama az önce bunun ilk kısmının kesinlikle bizi yoldan çıkarmak olduğunu söylediniz” diye ısrar etti.

'Öyle de, ama yanlış olduğu için değil. Amacı yanlış yönlendirmek,

bizi fazla düşünmeye sevk etmek.” Hunter gelecek soruları durdurmak için elini kaldırdı çünkü işlerin biraz karmaşıklaştığını biliyordu. “Bırak açıklayayım.” “Lütfen yapın,” dedi West.

"Ajan Holbrook bilmecenin ilk kısmı için ne konusunda çok makul bir cevap buldu?" Üç dakika, belki daha az?'

Holbrook başını salladı. 'Bana Peter deyin lütfen.'

Hunter, "Yani Lucien bilmecenin ilk kısmını diğerlerinden biraz daha kolaylaştırıyor," diye devam etti. “Fakat çok kolay değil, bu yüzden çok açık görünmüyor ve bununla kastettiğim şu: Peter kabul edilebilir bir çözüm bulmayı başardı. *basketbol sahası* Bu ilk kısma cevap verin, ancak belirli bir kısmı değil – eğer bilmecenin ilk kısmının cevabı gerçekten bir tür “eski eğitim/öğretim kurumu” ise, o zaman buranın bir zamanlar burası olduğundan emin olmamızın bir yolu yok. bir okul, bir kolej, bir sınıf ya da her neyse. Sadece bilmeceden bile alabileceğimiz en yakın cevap basit bir cevaptır: “bir tür eski eğitim/öğretim kurumu.”

Hunter herkese bir saniye verdi.

'Hâlâ burada benimle misin?'

Her tarafta düşünceli bir şekilde baş sallanıyor.

"Bizi saate göre ayarlayarak," diye devam etti Hunter, "Lucien baskıyı katlanarak artırdı ve işte bahsettiğim psikolojik hile burada devreye giriyor. Zamanlayıcımız olduğu için işleri otomatik olarak aceleye getireceğiz, bu yüzden Bilmecenin üç bölümünden herhangi birine makul bir cevap bulduğumuz anda. . Hunter tahtadaki ilk kısmı işaret etti. ‘“Bir çeşit eski öğretme/öğrenme kurumu” – biz de onunla devam edeceğiz. Alternatif cevaplar aramaya zar zor başlayacağız çünkü A: gerçekten zamanımız yok ve B: cevabımız oldukça iyi görünüyor, bu yüzden ona bağlı kalıyoruz. Bu bizi ikinci soruna götürecektir. Lucien'in psikolojik numarasında bunu koz olarak görüyorum.'

Hunter bu sefer baş sallamak yerine kaşlarını kaldırarak karşılandı. Hunter, "Buna bilinçaltı telkin deniyor" diye duyurdu ve hemen ardından bir açıklama yaptı. “Bilmecenin ikinci kısmına bile cevap veremeden ve ilk kısma verdiğimiz cevabın doğru olup olmadığını bilmeden, zaten her iki kısmı da eşleştirmeye çalışıyoruz.” West ve

Holbrook'u işaret ederek başını salladı. 'Bunlar az önce sizin sorularınızdı, değil mi? Union İstasyonu'ndaki binanın geçmiş yaşamda bir okul, kolej veya herhangi bir tür eğitim kurumu olup olmadığı. Union İstasyonu yakınlarında bu bilmecenin ilk kısmına uyabilecek bir yer olsaydı; eskiden öğrencilerin gittiği ama artık başka bir şeye dönüştüğü yerdi.' Hunter'ın fikri birdenbire herkes için çok daha netleşti. "Bilmecesini bölerek," diye ekledi Hunter, "ve görünüşe göre ilk kısmını diğerlerinden daha kolay hale getirerek, Lucien önce bizim buna bir cevap bulacağımızı umuyordu - ve başardık. Bunun yaptığı, biz farkına varmadan, bilinçaltımıza bir telkin tohumu ekmektir.'

'Ve o andan itibaren,' diye devraldı Holbrook, Hunter'ın nereye gittiğini görerek, 'bilmecenin ikinci kısmı için bulduğumuz her cevabı, doğru yaptığımıza inandığımız cevapla ilişkilendirmeye başlıyoruz - 'Bir tür eski öğretim/öğrenim kurumunun" – ve eğer ikinci yanıt ilkiyle eşleşmiyorsa, onu basitçe göz ardı edeceğiz.'

"Kesinlikle," diye kabul etti Hunter. 'Bilmecenin ilk kısmı bilinçaltımızda bizi potansiyel olarak ikincisini fazla düşünmeye itiyor. Şu anda, tıpkı Carlos'un dediği gibi, hedef konum bu şehrin herhangi bir yerinde olabilir, sadece eskiden okul veya benzeri bir yer olan bir yer değil. Üstelik bu cevapta doğru yolda olup olmadığımızı bile bilmiyoruz. Çok makul göründüğü için hemen kabul ettik ama henüz alternatifini aramadık."

Garcia, Hunter'a hitaben, "O halde her şeye aynı anda bakmaya çalışmak yerine," diye önerdi. 'Neden bilmeceyi paylaşmıyoruz? Siz ve West yalnızca ilk kısımda çalışıyorsunuz. Bakalım "bir çeşit eski eğitim/öğretim kurumu" dışında başka bir şey düşünebilecek misiniz? Peter, Yüzbaşı Blake ve ben ikinci kısmı ele alıp buna bir cevap bulmaya çalışacağız. Daha sonra elimizdekileri eşleştirmeye çalışabilir ve bir konum bulup bulamayacağımıza bakabiliriz.'

West, "Kulağa bir plan gibi geliyor" dedi.

Hunter, Yüzbaşı Blake ve Holbrook başlarını salladılar.

Tamam, dedi Garcia saatine bakarak. 'Son teslim tarihine kırk altı dakikamız var. Hadi şu lanet olası hedef yeri bulalım.'

Kırk

Sonunda Los Angeles'a gece gelmişti ve beraberinde parıldayan yıldızlardan oluşan uzun bir battaniyeyi ve CGI'nin herhangi bir Hollywood kurt adam filminden daha etkileyici bir doğal dolunay getirmişti. Dışarıdaki sıcaklık on yedi santigrat derecenin biraz altındaydı, ama söylenecek bir esinti olmadığı için sokaklardaki, özellikle de Los Angeles şehir merkezindeki beton ormanın çevresindeki hava sıcak ve bayattı. Yine de Hunter ve Garcia'nın ofisindeki sıcaklık ve havayla karşılaştırıldığında Los Angeles şehir merkezinin sokakları Cennet Bahçesi gibi görünüyordu.

Gözlerinin ve zihinlerinin Lucien'in bilmecesinin bazı kısımlarına dalmasını önlemek için her iki takım da kendi kısımlarını ayrı kağıtlara yazmıştı. Hunter ve West, Hunter'ın masasındayken Garcia, Kaptan Blake ve Holbrook, Garcia'nın iş istasyonunu çevreliyorlardı. Her iki takım da sessizce çalıştı ve Holbrook'un bilmeceyi bütünüyle yazdığı büyük tahtaya sırtlarını döndüler.

Baskı altındayken zamanın algılanması söz konusu olduğunda beynin nasıl çalıştığı komikti. Hem Hunter'ın hem de Garcia'nın ekibi bilmecenin kendi bölümleri üzerinde kendilerine sadece saniyeler gibi görünen bir süre boyunca çalışıyorlardı, oysa gerçekte neredeyse yedi dakikadır bu işin üzerindeydiler.

Hunter'ın yanında duran West, tüm bu süre boyunca yalnızca son derece sessiz kalmakla kalmamıştı ki Hunter bunu pek umursamadı, aynı zamanda tüm tavrı da belirsiz bir şekilde değişmişti. Neredeyse utangaç hale gelmişti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Hunter fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

West beceriksizce başını salladı, gözleri Hunter'ın masasındaki kağıt parçasından uzaklaştı.

“Emin misin?” diye itti Hunter. Altında oldukları baskının bir kişinin davranışını kolayca değiştirebileceğini anlıyordu, ancak West'i o kadar iyi tanımamasına ve daha önce bir bomba tehdidiyle karşı karşıya olup olmadığına bakılmaksızın Hunter, bir ABD Mareşali

olarak West'in bunu biliyordu. kemik kıran stres altında çalışmaya alışıktı. Bu iş paketinin bir parçasıydı.

West sonunda pes etti. Başını sallarken neredeyse utanarak dudaklarını birbirine bastırdı. Gözleri Hunter'ınkilerle buluştu.

"Bu konuda size yalan söylemeyeceğim Dedektif" dedi. 'Bu tür şeylerden yüzde yüz berbatım. Çocukluğumdan beri hep öyleydim. Bana ne istersen fırlat, sana söz veriyorum onu yeneceğim. Bana bir bilmece atarsan aklım kilitlenme moduna girer. Nedenini bilmiyorum. Aynen öyle.'

“Orada yeni bir seçenek var mı?” Soru saatine tekrar bakan Holbrook'tan geldi. 'Son teslim tarihine yaklaşık otuz sekiz dakikamız kaldı.'

Hunter ve West diğer grupla yüzleşmek için döndüler.

Hunter, "İlk bölüm için iki yarışmacı daha bulduk" dedi. 'Gerçekten mi? Başka neyin var?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter herkesin dikkatini güney duvarındaki tahtadaki bilmecenin tamamına çekti ama yalnızca ilk kısmını gösterdi. *Beni insanların sessiz olması gereken bir yerde bulacaksınız ama burada değil. Ayetlerin bulunması gereken yer, ama burada değil. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer ama burası değil.*

Hunter, "Bir tür eğitim veya öğretim kurumu dışında," dedi, "Lucien'in belki de bir kütüphaneden bahsediyor olabileceğini düşünüyoruz." Tüm oda bir anlığına sessizliğe büründü, herkesin gözleri sanki tahtadaki ilk üç satırı silip süpürüyordu. onları daha önce hiç görmemiştim. *Beni insanların susması gereken bir yerde bulacaksın* – bir kütüphane. *Ayetlerin nerede bulunması gerektiği* – bir kütüphane.

Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer – bir kütüphane.

Herkesin yüzündeki endişeli ifadeler teker teker yerini kabullenmiş bir ifadeye bıraktı. Mantıklıydı.

Herkes bilmecenin ilk kısmının cevabı olarak 'kütüphane'yi tartışmaya başlamadan önce Holbrook hızlıca sordu: 'Bulduğun ikinci seçenek nedir?'

Hunter neredeyse ona omuz silkecek olan West'e baktı. Hunter,

"Lucien'in bir kiliseden söz ediyor olma ihtimalinin de olduğunu düşünüyoruz" dedi.

Bu sefer Garcia, Kaptan Blake ve Holbrook dikkatlerini tekrar tahtaya yöneltmediler. Bunun yerine üçü arasında endişeli bakışlar alışverişinde bulundular.

Hunter, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Garcia, "Lucien'in aslında dindar bir insan olmadığını varsayıyorum" dedi.

Hunter, "Biraz bile değil," diye onayladı. ‘Aksine, dinden her zaman tutkuyla nefret etmiştir.’

Hunter'ın açıklaması Garcia'nın ekibini daha da endişelendirdi.

Holbrook, “Bununla Hıristiyanlığı mı kastediyorsun?” diye sordu. "Ya da genel olarak din?"

Hunter, "Dinin tüm kapsamı," diye geri döndü. 'Neden? Sorun ne?'

Garcia, "Sorun şu ki burada kafamızı harap ediyoruz, Robert" dedi. 'Ve bunu bulabildiğimiz tek yer, belki de bilmecenin ikinci kısmına çarpık bir şekilde uyacak tek kurum bir ibadet yeridir. . . bir dua yeri. . . bir kilise.”

Kırkbir

Bu sefer Hunter ve West'in gözleri tahtaya ve bilmecenin ikinci kısmına yöneldi.

Sessiz insanlar yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz, ama aynı zamanda sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız.

Hiç vakit kaybetmeden Holbrook öne çıkıp ne demek istediklerini açıkladı. 'Bu ikinci kısmı ayrı cümlelere ayırmama izin verin' dedi, 've cümleleri de bölümlere ayırayım. Anlamayı kolaylaştırıyor.” Tahtayı işaret etti. '*Sessiz insanların yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz:* hepimizin bildiği gibi kiliseler eski günlerden bu yana çok yol kat etti. Birçoğu modern topluma uyum sağlamak için ellerinden geleni yapıyor. Bu kiliselerin bazılarında ibadetler

neredeyse bir parti gibi devam ediyor, insanlar sanki bir karnavaldaymış gibi dans ediyor ve şarkı söylüyor.'

West huzursuz bir tavırla çenesinin alt tarafını kaşıdı. Bu kiliselerden birine hiç gitmemişti ama onları biliyordu ve televizyonda görmüştü.

Holbrook yoluna devam etti. '*Sessiz adamı bulacaksınız:* Buradaki "sessiz adam", Lucien'in, aklında olan belirli bir yerde törene başkanlık eden rahip, papaz her kim olursa olsun gönderme yapması olabilir. Belki servisi yürütmesine rağmen şu ya da bu nedenle parti benzeri atmosfere katılmıyor. O “sessiz adam”.'

Holbrook, Hunter ve West'e tüm bunları anlamaları için kısa bir süre izin verdi. "Lütfen ayrıca Lucien'in daha önce bulunduğu ama bizim gitmediğimiz bir yerden bahsettiğimizi de unutmayın," diye ekledi. 'Orada diğerlerinden daha sessiz veya daha gürültülü insanlar olup olmadığını biliyor ama biz bilmiyoruz. Burada kör bir adam oyunu oynuyoruz.'

"Devam et," diye talimat verdi West ona.

'Tamam, sonraki cümle. *Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız.* İkinizden biri İncil'i biliyor mu?'

Hunter, Holbrook'un onlara söylemek üzere olduğu şeyin bu olduğunu tahmin ederek, "Belirli dizeleri ezberleyecek düzeyde değil," diye yanıtladı.

West, "Bazılarını okudum" dedi ve konuyu burada bıraktı.

Holbrook, "Bu uzak bir ihtimal olabilir" dedi. 'Ama yine de, bu bilmeceyle ilgili her şey uzak bir ihtimal - ama Mezmur elli altıncı, sekizinci ayet şöyle diyor: 'Gezinişlerimi hesaba kattın; Gözyaşlarımı şişene koy. Bunlar senin kitabında yok mu?”

Hunter bir an düşündü. Lucien'in aslında dinin her yönünü küçümsediğini biliyordu ama bu konudaki duygularını dile getirdiğinde Hıristiyanlık her zaman onun en sevdiği hedef olmuştu. Hunter aynı zamanda Lucien'in İncil'i ezbere bilmediğinden de emindi; ancak internetin yardımıyla Mezmur 56:8'e dair bir referans bulması sadece birkaç dakikadan fazla zamanını almazdı.

Garcia, "Buna bakmanın başka yolları da var" diye araya girdi. "Yanılıyorsam düzeltin, ama çoğu dini "başucu kitabının" - İncil'e

inanıyorum. . . Tevrat. . . Kur'an, her neyse, çoğunlukla şiiri andıran bir ayet formatında yazılmıştır.'

Hunter ve West başlarını salladılar.

‘Ve yine de bu kitapların öyle olması gerekiyordu. . . "ruhu yükselt", "bize umut ver", "bize yaşamın gerçek anlamını öğret", kişi neye inanmayı seçerse seçsin,' diye devam etti Garcia, 'hepsi büyük ölçüde acıyla, üzüntüyle, kayıp ve ölümle ilişkilendiriliyor. daha iyi bir dünya için mücadele ve fedakarlıkla. . . bunların hepsi gözyaşlarına neden olur.' Garcia durakladı ve tahtayı bir kez daha işaret etti. *Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız.*

West'in kaşları Garcia'ya doğru kalktı.

"Bilmecenin ikinci kısmının son satırı," dedi Holbrook tekrar görevi devralarak tahtayı işaret etti ve mümkün olduğu kadar hızlı ilerlemek istedi. '*Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız:* bugün her yerde gördüğümüz gülünç din istismarına bir gönderme olabilir. Şarlatanların hepsi kendilerini rahip, papaz, din adamı, guru, ruhani lider gibi tanıtıyor. . . Savunmasız insanları zar zor kazandıkları paradan mahrum bırakmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorlar. Basit insanlar . . fakir insanlar . . İnanacak bir şeye umutsuzca ihtiyaç duyan insanlar.'

Oda bir anlığına sessizliğe büründü.

Yüzbaşı Blake, Hunter'a, "Eğer Lucien gerçekten de söylediğiniz gibi dinden nefret ediyorsa," dedi, "özellikle de Hıristiyanlıktan, o zaman sanırım burada bir şeyler bulmuş olabiliriz." Hedefi pekâlâ bir ibadet yeri, yani bir kilise olabilir.'

“Peki saate dikkat ettiniz mi?” Holbrook yeniden konuştu.

Hunter saatine baktı. 'Yedi kırk yedi.'

West, "Lucien'in teslim tarihine ne kadar kaldığından bahsediyor" diye araya girdi.

Hunter, "Hayır, değil" diye karşı çıktı.

Holbrook, "Hayır, değilim" diye doğruladı.

West ikisine de biraz kafası karışmış bir şekilde baktı.

Hunter, Bugün pazar, dedi. Bu sefer sözleri endişeyle ağırlaştı. 'Los Angeles ve Büyük LA çevresinde Pazar günü saat sekizde ayin sunan kiliselerin sayısı neredeyse hayal bile edilemez.'

West gözlerini kapattı ve başını geriye attı. 'Kahretsin!'

"Sorun şu ki," diye atladı Garcia, "eğer tüm bu konularda haklıysak, Lucien'in burada hangi kiliseden bahsettiğini nasıl bileceğiz?" "Elimizdekileri birbirine bağlamamız gerekiyor," diye yanıtladı Hunter. 've bunun bizi belirli bir yere götüreceğini umuyorum.'

"Doğru" diye onayladı Holbrook. 'Geçmiş yaşamda bir tür okul veya eğitim ortamı, kütüphane veya hatta belki de eski bir kilise olan bir kilise veya ibadet yeri aramalıyız.'

Harika, dedi Garcia alaycı bir tavırla masasının üzerindeki telefona uzanırken. ‘Bu çocuk oyuncağı gibi görünüyor.’ Hemen UVC Birimi araştırma ekibini aradı.

Holbrook saati kontrol etti. Son teslim tarihine kadar yirmi sekiz dakikaları vardı. "Ben de bir FBI ekibini görevlendireceğim" dedi ve cep telefonuna da uzandı.

Hunter bilgisayarının başına oturduğunda zaten kendi İnternet aramasını başlatmıştı. Garcia da makinesinin başındaydı ve elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Holbrook neredeyse sinir bozucu bir şekilde omzunun üzerinden sarkıyordu.

Yüzbaşı Blake, Hunter'ın masasının yanındaydı ama Holbrook'un aksine mesafesini koruyordu. Hunter bu konuda ondan çok daha iyiydi ve o da bunu biliyordu. West, LAPD Bomba Ekibi lideri Derek Tanner'la tekrar telefondaydı. Tanner'a ekibini kilitleyip doldurmasını ve bir an önce harekete hazır hale getirmesini söyledi.

Hunter ve Garcia'nın ofisindeki atmosfer artık Defcon 1'e yükseltilmişti. Dakikalar saniyeler gibi geçerken, 'gerginlik' çok yetersiz bir ifadeydi.

Garcia, Holbrook'a alnındaki ter damlalarını silerken, “Ne kadar zamanımız var?” diye sordu.

'Yirmi dört dakika.'

‘Kahretsin!’ Garcia sandalyesine yaslandı ve iki elini de saçlarının arasından geçirdi.

Holbrook, Garcia'nın bilgisayarına başını sallayarak, "Denesem olur mu?" diye sordu.

Garcia ayağa kalkarak, "Kendini yere ser," diye yanıtladı.

Holbrook yerine oturdu ve hemen arama kutusuna yeni bir kriter yazmaya başladı. ‘Enter’ tuşuna bastıktan sonra ilk sonuç sayfası 0,49 saniyede yüklendi.

Kaptan Blake, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde sonuçları henüz taramaya başlamıştı.

Hunter'ın masasına doğru bir adım atarak, "Bir şeyin var mı?" diye sordu.

Sorusu herkesin bakışlarını, dirseklerini masasına dayamış, gözleri bilgisayar ekranına sabitlenmiş ve az önce büyülenmiş bir adamın bakışına sahip olan Hunter'a yöneltti.

West, hızla Hunter'ın sandalyesinin arkasına geçerek, "Ne buldun?" diye sordu.

Hunter, "Pasadena'daki Memorial Park'ın yakınında ruhani bir hizmet var" diye söze başladı. 'Belirli bir bakanlık on yıldır o yerde bulunuyor, ancak kullandıkları bina yaklaşık otuz yaşında.'

Holbrook, “Bakanlığa dönüşmeden önce neydi?” diye sordu. Hunter, "Bir Lüteriyen kilisesi," diye yanıtladı.

Holbrook ayağa fırladı ve Hunter'ın masasına doğru koştu. Garcia takip etti

"Fakat hepsi bu değil" dedi Hunter. ‘Şuna bir bakın.’ Bulunduğu web sayfasındaki bir bağlantıya tıkladı ve bakanlık tarafından kullanılan binanın büyük bir fotoğrafı ekranını doldurdu. Binanın mimarisi her bakımdan oldukça sıra dışıydı. Cephesi, tuhaf şekilli vitray pencereler ve metal kirişlerin bir kombinasyonunu içeriyordu; bu da, yaklaşık on iki ila on beş metre yüksekliğindeki uzun yapıya biraz saykodelik bir görünüm kazandırıyordu. Dışarıdan bakıldığında binanın dik açılı A-çerçeveli şekli, sanki yapının geri kalanı yeraltında gizlenmiş gibi, görülebilen tek şeyin çatısı olduğu izlenimini veriyordu. Son bir dokunuş olarak bakanlığın giriş lobisine çıkan merdivenler kırmızı, beyaz ve mavi neon ışıklarla renk kodluydu.

'Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın' dedi Holbrook, Lucien'in bilmecesinin son kısmını alıntılayarak. 'Eğer bu alışılmışın dışında bir görünüş değilse

o zaman ne olduğunu bilmiyorum, özellikle de ibadet yeri için.” “Fakat daha fazlası da var,” diye ekledi Hunter. ‘Bakanlığın ismine dikkat ettiniz mi?’

Ancak o zaman herkesin dikkati web sayfasının üst kısmına doğru kaydı. Bakanlığın adı – Mesih'in Olağanüstü Sevgisi Bakanlığı. Yüzbaşı Blake bile derisinin tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. 'Benimle dalga geçiyor olmalısın.'

Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın, özel bir şey bulacaksınız. Olağanüstü olanı bulacaksınız.

Holbrook, sesi coşkuyla yükselerek, bakışları odanın içinde gezinerek, "Olması gereken bu," dedi.

"Öyle olması gerekiyor" diye kabul etti West. ‘Bunun kahrolası bir tesadüf olmasına imkân yok.’

Yüzbaşı Blake, “Bu gece tören var mı?” diye sordu. Hunter, bakanlığın ana sayfasına dönmek için ‘geri’ butonuna tıkladı.

"Evet" diye yanıtladı, ekranda listelenen servis zamanlarını okuyarak.

sağ üst köşe. “Saat sekizde başlayan bir tane var.” Saatine baktı. 'Altı dakika sonra.'

'Peki son teslim tarihine ne kadar kaldı?'

"Yirmi bir dakika" diye yanıtladı Holbrook. ‘Bombanın hizmete on beş dakika kala patlaması gerekiyor.’

“Pasadena’nın neresinde?” diye sordu West, cep telefonu çoktan sağ kulağına dayanmıştı.

Hunter, "Holly Sokağı ile Marengo Bulvarı'nın köşesi" diye yanıtladı. West bomba imha ekibinin lideriyle konuşurken Yüzbaşı Blake Hunter'ın masasındaki telefona uzandı ve LAPD sevk masasını aradı. Karşı uçtan çağrı yanıtlanır alınmaz, "Ben LAPD Soygun ve Cinayet Masası'ndan Yüzbaşı Barbara Blake," dedi. Acil ses tonuna rağmen sözleri net ve hızlı bir şekilde çıkıyordu. 'Kırmızı kodla arıyorum. Pasadena polisine, mevcut tüm birimleri Holly Sokağı ile Marengo Bulvarı'nın köşesine göndermesi talimatını vermenizi istiyorum. Mekan, Mesih'in Olağanüstü Sevgisi adı verilen manevi bir bakanlıktır. Tüm bina derhal boşaltılacak, duydunuz mu?

Bütün bina. Bu tamamlandıktan sonra herkes, binanın kendisinden en az otuz metre uzakta olması gereken güvenli bir bölgeye geri itilecek. Kimsenin daha fazla yaklaşmasına izin verilmiyor. . . *hiç kimse* . . . Zaten yolda olan bomba imha ekibi hariç.”

. . .

‘Evet, bomba imha ekibi dedim, şimdi odaklanın. Pasadena Polis Departmanı var. . Hunter'a baktı.

'Son teslim tarihine yirmi dakika kaldı' dedi.

Yüzbaşı polis memuruna "On beş dakika," dedi, "herkesi binadan dışarı çıkarmak ve otuz yarda çevre çizgisinin arkasına çıkarmak için, anladın mı?" *On beş dakika.* İşi halledin. . . şimdi.” Telefonu bıraktı. West kapıdan "Hadi gidelim" diye seslendi.

Herkes Hunter ve Garcia'nın ofisinden dışarı fırlarken Holbrook, "Pasadena'ya buradan ne kadar süre var?" diye sordu.

Garcia başını yana eğerek, "Sirenler çalıyor ve pazar akşamının bu saatlerinde" diye yanıtladı, "muhtemelen on beş dakikaya varabiliriz." West başını salladı. 'Kahretsin, eğer bu işi yakından kesmiyorsa.'

Kırk iki

Lucien tuhaf görünüşlü binanın önünde durdu ve kendi başarısına gülümsedi. Hunter'ın ne kadar akıllı olduğunu bilmesine rağmen iyi bir seçim yapmıştı. Bilmece doğruydu. Her satır. Her kelime. Ve Hunter'ın her şeyi zamanında çözemeyeceğini biliyordu. Ne kadar akıllı olursa olsun altmış dakika içinde değil.

Saat 19:56 idi. – son teslim tarihine on dokuz dakika kaldı. Kendi markası olan havai fişeklerle Los Angeles gökyüzünü aydınlatmasına on dokuz dakika kala. Ve bu nasıl bir gösteri olurdu? Elbette kurbanlarından hiçbirinin gözünün içine bakamayacaktı. Vücutlarındaki hayat dışarı atılırken yüzlerindeki paniği göremeyecek ve hatta korkularının tadını bile çıkaramayacaktı ama yine de kendi oluşturduğu bir cihaz aracılığıyla bu kadar çok insana ölüm getirebileceğinin bilincindeydi. bir anda içini neredeyse anlatılamaz

bir mutlulukla doldurdu.

İçerisi aslında dolu değildi ama insanlar hâlâ gelmeye devam ediyordu. Lucien bir iki dakika dışarıda beklemeye karar verdi. İçeride can veren kurbanlarının gözlerinin içine bakamazdı ama ön kapıdan girerken bazılarının hiçbir şeyden haberi olmayan, umut ve hayat dolu mutlu yüzlerine kesinlikle bakabilirdi. Yirmi dakika sonra artık yok olacak yüzler.

Bu yüzlerden ikisi yolun karşısına geçip binaya giren genç bir çifte aitti; kolları birbirlerinin beline dolanmış, dudakları memnun gülümsemelerle süslenmişti. Lucien'in yanından geçerlerken Lucien, bu gece gerçekten hayatlarını kurtarmaya çalışsaydı tepkilerinin ne olacağını merak etmeye başladı. Lucien o anda yanlarına gelip bu gece oraya girmemelerini söylese ne derlerdi? Onlara geri dönmelerini, evlerine gitmelerini ve birbirleriyle mutlu olmalarını söyleseydi ne yaparlardı?

Tamamen yabancı birinin tavsiyesini dinlerler mi?

Lucien'in isteği iki genç aşığın durup düşünmesine neden olacak kadar tuhaf mı geliyordu yoksa onun sözlerini görmezden mi geleceklerdi? Muhtemelen biraz değişiklik arayan başka bir sokak delisi. İçeride iki aşık en sağdaki koltuğa oturdu ve Lucien başıboş düşüncelerinin dağılıp kaybolmasına izin verdi. Birkaç kişiyi daha izledi

Gözlüklerini yüzüne ayarlamadan ve ayaklarının yanında yerde duran sırt çantasına uzanmadan önce içeri girdi.

İçeri girme zamanı gelmişti.

Belki de Lucien, hayatlarını kurtarmaya çalışsaydı iki genç aşığın onu dinlemeyeceği sonucuna varmıştı; ya da belki de birbirlerine hastalıklı-tatlı bakış açılarından dolayıydı ama Lucien sırt çantasını çifte mümkün olduğu kadar yakın yerleştirmeye karar verdi. İlk gidenler onlar olacak.

Aslında, Lucien düşündü. *Cennet bekliyor.*

Kırk üç

Siren çalan iki işaretsiz polis aracı hızla roket gibi PAB otoparkından fırladı. Holbrook ve West ilk arabadaydı; Hunter, Garcia ve Kaptan Blake ise hemen arkalarından geliyordu. Garcia direksiyondaydı; bunun nedeni onun daha iyi veya daha emniyetli bir sürücü olması değil, Hunter'dan daha güvenilir ve daha hızlı bir araca sahip olmasıydı.

Garcia Batı 1. Cadde'ye doğru sola dönerken, Kaptan Blake arka koltuktan "Santa Fe Otoyolu yerine North Hill Caddesi'ni kullanın" dedi. 'Birkaç gün önce otoyolda yol çalışmalarına başladılar. Her an, her gün trafik bir kabusa dönüşüyor; sirenler olsun ya da olmasın.'

Garcia, "Yol çalışmalarından haberim yoktu" diye yanıtladı. 'Ama yine de North Hill'i alacaktım.'

Kaptan, West'in otobana doğru hızla ilerleyen siyah Camaro'sunu işaret ederek, "Eh, yapmadılar" dedi.

Garcia, Stanley Mosk Adliyesi'nin hemen önünden sağa döndü ve dur işaretlerini ve trafik ışıklarını tamamen görmezden gelerek Çin Mahallesi yönündeki üst geçide yöneldi. Trafik sorun değildi ve 55'lik bir bölgede kolaylıkla 80 mil/saat hıza ulaşmayı başardı.

Kaptan, "Sizce bu akşam törene kaç kişi katılabilir?" diye sordu.

Garcia, "Tahmininiz benimki kadar iyi, Kaptan," diye yanıtladı.

“Ama orada çocuklar olacak, değil mi?” diye bastırdı. ‘Akşam servisi olmasına rağmen o odada çocuklar olacak.’

Ne Hunter ne de Garcia yanıt verdi; sessizlikleri onların adına konuşuyordu. Garcia'nın kontrol panelindeki polis telsizinden Pasadena polisinin ilerleyişini duyabiliyorlardı. Hedef konumlarına en yakın birim hâlâ birkaç dakika uzaklıktaydı.

Yüzbaşı Blake, "Nasıl hâlâ iki dakika uzaklıkta olabiliyorlar?" diye sordu. 'Yaklaşık dört dakika önce kırmızı kodla sevkıyat hattını aradım.'

Hunter, "Burası yaşadığımız şehir Kaptan," dedi. 'Los Angeles'ta pizza size ambulanstan veya polisten daha hızlı ulaşacaktır ve eve teslim kokain size pizzadan daha hızlı ulaşacaktır.'

'Bu berbat bir şey.'

"Yüzde yüz" diye onayladı Garcia.

Arroyo Seco Parkway'e katıldılar ve Los Angeles Nehri üzerindeki köprüden stok araba gibi geçtiler. Sycamore Grove Park'a yaklaştıklarında, sonunda Pasadena Polis Teşkilatı birimlerinin İsa'ya İstisnai Sevgi Bakanlığı'na vardıkları haberini duydular. Garcia'nın kontrol panelindeki saat 20:02'yi gösteriyordu.

Kaptan, "Herkesi oradan çıkarıp çevre hattının arkasına çıkarmak için sekiz dakikaları var" dedi. ‘Bomba patlamaya on üç kaldı.’ Duydukları sonraki haber, bomba imha ekibinin artık bir dakikadan az uzakta olduğuydu.

Garcia, "Sekiz dakika kolaylıkla yapılabilir" dedi. ‘Binayı kurtaramayabiliriz ama Pasadena polisi hızlı çalışırsa herkesi zamanında oradan çıkarırlar, sorun olmaz.’

"Umalım," dedi Kaptan Blake.

Arroyo Seco Parkway'in sonuna yaklaşırken, Hunter sağında üç buçuk metrelik bir reklam panosu gördü, ama görüntüyü tam olarak anlaması tam bir saniyesini aldı. Beynindeki dişlileri bir saniye daha çalıştırdı ve bir saniye daha Tam hızda hareket etmeye başlamak için yarısı.

Hunter aniden arkasına bakmak için yolcu koltuğunda vücudunu çevirdi ve artık çoktan kaybolmuş olan reklam panosunu yeniden yakalamaya çalıştı. Hareket o kadar ani ve beklenmedikti ki, arka koltukta oturan Yüzbaşı Blake'i ürküttü.

'Ne oluyor Robert?'

Ancak o zaman gözlerindeki bakışı ve yüzündeki ifadeyi fark etti. Bir şeyler doğru değildi.

'Robert, sorun ne?' diye sordu.

Hunter cevap vermedi. Bunun yerine hemen cep telefonuna uzandı, mobil tarayıcısını açtı ve arama motoruna bir şeyler yazdı. Sonuç 0,56 saniyede geldi.

Yüzünden kan çekildi.

Hızla yeni bir arama girdi – 0,53 saniye.

Sonucu okurken “Aman Tanrım!” dedi.

‘Robert, ne oluyor?’ Garcia bu sefer. ‘Neler oluyor?’ Bir arama daha, sonra tamamen emin olmak için bir arama daha.

'Hayır, hayır, hayır. . . bu olamaz. . Hunter gözlerini bir kez kırpmadan önce söyledi, beyni Lucien'in bilmecesi olan karanlık labirentte bir kez daha gezinmek için iki kat daha fazla çalışıyordu. Bu sefer hiçbir duvara çarpmadan çıkışı buldu ve o anda kalbi neredeyse patlayacaktı.

'Arabayı durdurmalısın' dedi.

“Ne?” Garcia ortağına kaşlarını çattı. 'Robert, neler oluyor? Neden bahsediyorsun?'

Hunter, Garcia'ya bakarak, "Bunu yanlış anladık," diye yanıtladı. 'Bütün bu bilmeceyi yanlış anladık. Bunu nasıl kaçırdım?' Sesi kendine kızmış gibiydi.

“Neyi kaçırdın, Robert?” Garcia yine.

‘Lucien’in bilmecesindeki tüm ipuçları.’ Gözlerindeki boş bakış gitmiş, yerini korku dolu bir bakış almıştı. ‘Yanlış yere gidiyoruz.’

‘Ne?’ Yüzbaşı Blake’in çenesi düştü. "Ne demek yanlış yer?"

Hunter, "Lucien'in bilmecesinde neden bahsettiğini biliyorum" dedi. ‘Ve bu bir bakanlık değil. Yanlış yere gidiyoruz.”

Kırk dört

Lucien binaya girdi ve dışarıda gördüğü genç çiftten bir buçuk

metreden daha yakın bir mesafede bir koltuk buldu. Sırt çantasını yere koydu ve yoldan çekmek için sandalyesinin altına itti. Yapmak üzere olduğu işin ciddiyetine rağmen Lucien hiçbir gerginliğe dair belirti göstermiyordu; bir Pazar günü öğleden sonra ön verandasında oturan bir adam kadar rahat görünüyordu.

Saati kontrol ettikten sonra Lucien gözlerinin yavaşça etrafta dolaşmasına izin verdi. Olabildiğince çok yüzü hatırlamak istiyordu ve onları o anki halleriyle hatırlamak istiyordu; bazıları mutlu, bazıları ciddi, bazıları üzgün ama hepsi on dakikadan biraz fazla bir süre sonra başlarına gelecek olandan habersizdi. ' zaman.

Mekan doluyor, gevezelik eden sesler giderek yükseliyordu. Lucien giriş kapısında devam eden konuşmayı duydu; dört kişilik bir grup dün geceki basketbol maçını tartışıyordu. Hiçbiri mutlu görünmüyordu. Görünen o ki LA Lakers yine kaybetmişti, bu kez Minnesota Timberwolves'a ve yirmi bir sayı farkla.

Lucien'in bir buçuk metre önünde devam eden konuşma da aynı derecede sıkıcı geliyordu; genç çift, Lucien'in kulak misafiri olduğu kadarıyla üç aydan az bir süre sonra düğün davetiyeleri için ne tür kağıt kullanmaları gerektiğini tartışıyorlardı. Müstakbel koca daha ucuz bir gazete lehine tartışıyordu. Nişanlısını, küçük şeyler için mümkün olduğu kadar çok para biriktirmeleri ve bu birikimleri daha güzel bir balayı için kullanmaları gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu. Müstakbel eş, kendisine sunulan en pahalı seçeneği savunuyordu. İddiası, misafirlerinin ucuz olduklarını düşünmelerini istemediğiydi. Bu konuşmanın anlamsızlığı Lucien'in başını ağrıtmaya başlamıştı. Eldeki göreve yeniden odaklanmanın zamanı gelmişti.

Lucien çifte, "Affedersiniz," dedi ve koltuğunda öne doğru eğildi. "Böldüğüm için çok üzgünüm ama ben tuvalete giderken bir dakikalığına çantama göz kulak olur musun diye merak ediyordum. Mekan doluyor ve koltuğumu kaybetmek istemiyorum. Fazla kalmayacağım.'

Adam, "Elbette dostum, hiç sorun değil" diye yanıtladı ve Lucien'e anlayışlı bir şekilde başını salladı.

Kadın gözlerini Lucien'e kilitledi ve ona utangaç ama çok çekici bir gülümsemeyle baktı.

Lucien, "Çok teşekkür ederim" dedi ve sandalyeyi çifte biraz daha yaklaştırdıktan sonra sırt çantasını yer koruyucusu olarak sandalyesine koydu. 'Hemen döneceğim.'

Lucien uzaklaşırken çift, düğün davetiyeleri hakkında konuşmaya geri döndü. Lucien'in tuvalete doğru sağa dönmek yerine sola dönüp dün geceki maçı tartışan grubun yanından geçip ön kapıdan dışarı çıktığını ikisi de fark etmedi.

Dışarıda saatine tekrar baktı; son teslim tarihine dört dakika kalmıştı.

Kırkbeş

‘Robert, sen neden bahsediyorsun?’ diye sordu Yüzbaşı Blake, ses tonu telaşlıydı, sesi yarı agresif, yarı korkuluydu.

Hunter telefonu elindeyken, "Carlos, yukarı çek," diye emretti. 'Şimdi yukarı çek.'

“Ne oluyor Robert?” dedi Garcia, arabayı hızla yolun kenarına çekerek. 'Bize bir şeyler anlatsan iyi olur dostum. Son teslim tarihine kadar on bir dakikamız var.'

Ama Hunter artık dinlemiyordu. Tamamen yeni talimatlarla birlikte UVC birimi araştırma ekibiyle telefonda konuşuyordu. Ekip liderine ne yapmalarını istediğini açıklaması yaklaşık otuz saniyesini aldı.

Garcia ve Kaptan Blake, Hunter'ın telefon görüşmesini dikkatle dinlemelerine rağmen onun sözlerinden pek bir anlam çıkaramadılar.

Hunter görüşmeyi keser kesmez Yüzbaşı Blake, "Bütün bunlar da neydi Robert?" diye sordu.

"Lucien'in bilmecesi" dedi. 'Düşündüğümüz gibi bir bakanlıktan, bir kiliseden ya da herhangi bir ibadet yerinden bahsetmiyoruz. Los Angeles'ta bir yerlerde bir "bar"dan bahsediyor. Aynı zamanda eski bir kiliseden, eski bir kütüphaneden, eski bir öğretim tesisinden ya da eski herhangi bir şeyden bahsetmiyoruz.'

"Evet" diye yanıtladı Garcia. "Araştırma ekibine ne söylediğinizi duyduk." Sadece anlamıyoruz. Bu fikir değişikliği nereden geldi? Peki tüm bunları bu şekilde nasıl anladın?' Parmaklarını şıklattı.

Hunter, "Birkaç saniye önce" diye söze başladı. Arroyo Seco Parkway'in hemen sonunda büyük bir reklam panosunun yanından geçtik. Fikir değişikliği buradan geldi. İşte o zaman nihayet Lucien'in bilmecesinin kahrolası bir kelime oyunu olduğunu ve doğrudan bana yönelik olduğunu fark ettim.'

“Sana yönelik bir kelime oyunu mu?” diye sordu Garcia. 'Kayboldum.' 'Yaptığımız ilk hata,' dedi Hunter, 'bilmecenin ilk kısmını yanlış yorumladık ve sonuç olarak bizi şaşırttı. Lucien'in bizden yapmamızı istediği de tam olarak buydu.” Hunter hemen elini kaldırarak ne demek istediğini daha iyi açıklaması gerektiğini zaten bildiğini belirtti. "Lucien'in bilmecesinin ilk kısmında bir şeyden bahsettiğine inanıyorduk.
Eskiden başka bir şey olan yerdi ama artık öyle değil, unuttun mu? Öneriler buranın bir çeşit eğitim kurumu, kütüphane, hatta kilise olabileceği yönündeydi.'

Kaptan Blake arka koltuktan "Evet, elbette hatırlıyoruz" dedi. 'Biz oradaydık.'

'Sorun şu ki' diye devam etti Hunter, 'Lucien asla 'artık değil' ifadesini kullanmadı. Bu Ajan Holbrook'un yorumuydu ama hepimize çok makul geldiği için bunu anladık ve öyle kaldı.'

“Ne?” Garcia, Hunter'a sanki uzaydan gelmiş gibi baktı. Bilmecenin tamamını hafızasına kazıyan Hunter ilk kısmı tekrar okudu.

'*Beni insanların sessiz olması gereken bir yerde bulacaksınız ama burada değil. Ayetlerin bulunması gereken yer, ama burada değil. Öğrencilerin öğrenmeye istekli gelmeleri gereken yer ama burası değil.* Lucien “artık yok” demiyor, “burada değil” diyor.”

“Peki aradaki fark nedir?” diye sordu Yüzbaşı Blake. O da biraz kaybolmuş görünüyordu. 'Fark şu ki, 'artık değil' bir şeyin olduğunu gösteriyor *yaptım* Hunter, bu yerde daha önce de oluyordu ama artık olmuyor, diye açıkladı. ' 'Burada değil' bir şey ima ediyor *yapmalı* o yerde oluyor ama olmuyor. Kuruluşun adına bir oyun olduğundan eminim.' Garcia ve Yüzbaşı Blake'in yüzlerindeki şaşkın ifade azalmadı. Hunter bunu daha da bozdu.

'Ya Los Angeles'ta bir yerlerde 'The Church', 'The College' veya

'The Library' adında bir bar varsa?'

Şaşkın bakışlar düşünceli bir hal aldı.

Hunter, "İnsanlar kilisede sessiz olmalı," diye devam etti. ‘Ama burada değil – ‘bu’ kilisede değil.’ Düşüncesini vurgulamak için havaya alıntılar çizdi. 'Çünkü bu durumda 'kilise' sadece kurumun adıdır. Bu, o binada insanların eskiden sessiz olduğu anlamına gelmiyor ama artık öyle değil; biz de bilmecenin bu anlama geldiğine inanıyorduk.'

Garcia ve Yüzbaşı Blake'in Hunter'ın yeni teorisini kavramaları birkaç saniye sürdü.

"İyi," diye onayladı Garcia ama hâlâ yarı sersemlemiş görünüyordu. 'Kuruluşun adıyla bir nevi kelime oyunu yapıyorum. Mantıklı ama neden şimdi Lucien'in hedef yerinin bir bar olduğunu söylüyorsun? Neden bir bar?'

Hunter, "Bahsettiğim reklam panosunun devreye girdiği yer burası" diye yanıtladı. 'Belirli bir viskinin reklamıydı. Bu beni yakaladı diye düşünüyordum ve bu yüzden internette yanıt arıyordum.” “Neyin yanıtı?” Kaptan omuz silkti.

Hunter, Lucien'in bilmecesinin ikinci ve üçüncü kısımlarını okudu. '*Sessiz insanlar yerine gürültücü olduklarını göreceksiniz, ama aynı zamanda sessiz adamı da bulacaksınız. Şairlerin kahkahaları yerine yazarların gözyaşlarını bulacaksınız. Hevesli öğrenciler yerine ucuz öğretmenler bulacaksınız. Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın, özel bir şey bulacaksınız. Olağanüstü olanı bulacaksınız.*Hunter sanki kendine kızmış gibi bir yüz ifadesiyle konuştu. 'Bunların hepsi viski isimleri. Az önce kontrol ettim.”

'Ne?' Garcia ve Yüzbaşı Blake'in yüzleri tam bir kafa karışıklığıyla maskeleniyordu. 'Viski isimleri nedir?'

Telefonu hâlâ elinde olan Hunter, birkaç saniye önce yaptığı ilk aramaya ait sonuç sayfasını getirdi ve sonucu yüksek sesle okudu.

Hunter bir sonraki sonuç sayfasına geçmeden önce 'Sessiz Adam İrlanda'nın tek maltlı viskisidir' diye açıkladı. 'Yazarların Gözyaşları bakır kapta bir İrlanda viskisidir. Teacher's harmanlanmış bir İskoç viskisidir ve çoğu harmanlanmış İskoç viskisiyle karşılaştırıldığında nispeten "ucuzdur". Üçüncü sonuç sayfasına geçti. 'Özel bir şey aynı

zamanda oldukça farklı bir aromaya sahip harmanlanmış bir İskoç viskisidir. *alışılmışın dışında*-şişe görünümlü.' Son sonuç sayfasına geçmeden önce onlara cep telefonu ekranındaki resmi gösterdi. 'The Exceptional, malt, harman ve tahıl olmak üzere üç türde sunulan harmanlanmış bir İskoç viskisidir.' Hunter telefonunu bıraktı ve umutsuzluk içinde nefes aldı. 'Hepsi viski isimleri. Az önce gördüğüm reklam panosu Shifu'nun viskisinin reklamıydı. Beynimi çalıştıran da buydu."

Garcia koltuğuna yaslandı ve yutkundu, beyni tüm noktaları birleştirmek için iki kat daha fazla çalışıyordu.

Kaptan Blake büyülenmiş görünüyordu.

Hunter, "Lucien viskiden ne kadar hoşlandığımı biliyor," diye devam etti. 'Bilmece benim için özel olarak hazırlanmıştı. Bu viskilerden üçünün adını bile duymamış olsam da onun bilmecesi benim hoşlandığımı bildiği bir konuya odaklanmış durumda. Benim bilgi sahibi olduğumu bildiği bir konu. Bu onun bana, sorunu çözmesi gerekenin başkası değil, ben olduğumu söyleme şekliydi.' Nefes almak için durakladı. "Lucien'in revir hücresinde bulunan notu hatırlıyor musun?"

Garcia, "Bir bakıma," diye yanıtladı. 'Ama kelimesi kelimesine değil.'

'Evet - *Sana şans verdiğimde beni o uçağın içine sokmalıydın eski dostum. Bu şans tamamen ve gerçekten gitti. Şimdi sıra bende. Hazır ol Çekirge, çünkü bir oyun oynayacağız.* Bu oyun o
Oynamak isteyen bu görev gücüne karşı değil. Bu bana karşı. Ayrıca telefonda, ilk sorusuna doğru cevap verdiğimizde, "sadece benim için" yaptığı küçük harika bilmeceyi duyma hakkını kazandığımı söyledi. Hunter öfkeyle başını salladı. 'Nasıl bu kadar aptal olabildim?'

"Ve şimdi araştırma ekibine şunu sordunuz..."

Hunter, "Bana Los Angeles'ta herhangi bir bar bulmak için" diye açıkladı, "kilise", "kütüphane" veya "okul" ya da bunlara benzer herhangi bir şey, özellikle de viski barları deniyordu. Teacher's hariç, Lucien'in bahsettiği diğer tüm viskileri bulmak son derece zordur. Bunlar gerçekten alışılmadık dramalar, bu da onları Los Angeles'taki

her içki mekanında değil, yalnızca uzman barlarda izleyeceği anlamına geliyor.'

Kaptan, “Peki ya Lucien sadece genelleme yapıyorsa?” diye sordu. 'İnternette o viskileri aramış ve kullanmış olabilir çünkü bilmecesinin amacına hizmet ediyorlardı.'

Hunter, "Lucien değil," diye karşı çıktı. ‘Bara gidip o şişeleri ya raflarda ya da içecek menüsünde görürdü. Hatta muhtemelen sırf eğlence olsun diye içmişti.”

Garcia saati kontrol etti. 'Altı dakikamız var.'

İşte o sırada Hunter'ın telefonu tekrar çaldı.

Kırk Altı

Hunter, ekranına bile bakmadan cep telefonunu kucağından çekti; onun araştırma ekibinin bir haber vermesini bekliyordu. Değildi. '*Siz kayboldunuz mu falan?*diye sordu ABD'li Mareşal West, ses tonu yüzde yirmisi karışık, yüzde sekseni kızgındı. '*Hangi cehennemdesin?*'

Hunter nefesini verdi.

Batı bir cevap beklemedi. '*Pasadena polisi burada harika bir iş çıkardı. Herkes binadan çıkarıldı ve güvenli bir şekilde çevre hattının arkasına itildi. Patlamaya hâlâ beş dakikadan biraz fazla zamanımız var ve bomba imha ekibi şu anda orada bu bombayı arıyor.*'

Hunter, sert ve sert bir ses tonuyla, "Yanlış yerdesin," dedi.

'*Üzgünüm*' diye yanıtladı Batı. '*Bu neydi yine*?'

Hunter ona, "Bilmeceyi çözerken hata yaptık" dedi. 'Lucien'in hedef yeri İsa'nın Olağanüstü Sevgisi Bakanlığı değil. Sen ve bomba imha ekibi yanlış yerdesiniz.'

'*Şaka mı yapıyorsun? Çünkü bu komik değil Robert.*Hunter, "Bu bir şaka değil," dedi. “Bir hata yaptık.” Durakladı ve sözlerini yeniden ifade etti. 'Bir hata yaptım. Bilmece bir bakanlıktan, kiliseden ya da buna benzer bir şeyden bahsetmiyor. Bir bardan bahsediyor.”*Ne hakkında? Bar mı? Hangi bar? Sen neden bahsediyorsun Robert?*'

Hunter, "Henüz hangi bar olduğunu bilmiyoruz" dedi. 'İşte bu

yüzden telefonu kapatmam gerekiyor. Fazla zamanımız kalmadı.” Tuhaf bir bakışla Garcia'yı yere sabitledi. “Carlos'u ara, sana her şeyi açıklayacaktır.” Garcia neredeyse boğuluyordu. "Sen ne?"

“Gitmem lazım.” Hunter bağlantıyı kesti.

Üç saniye sonra Garcia'nın cep telefonu çaldı. Görüntü ekranını kontrol etti: ABD Mareşali Batı.

"Ah, bu çok hoş" dedi telefonuna cevap verirken. Bundan beş saniye sonra Hunter'ın telefonu tekrar çaldı. Bu sefer çağrı araştırma ekibinden geldi.

Kırk Yedi

Hunter telefonunu kulağına götürüp yalvaran bir sesle, "Lütfen bana bir şey bulduğunu söyle," dedi.

'*Yapabiliriz,*' Araştırma ekibinin lideri Shannon Hatcher yanıtladı. Sesi şüpheci geliyordu. '*Ama kesin olarak söyleyemem.*'

Hunter ona, "Bana elinde olanı ver," dedi.

'*Sorun da bu, Dedektif.*Hatcher yanıtladı. '*Los Angeles'ta "Kilise, Kilise, Bir Kilise" adındaki viski barları ya da onun herhangi bir çeşidine dair hiçbir şeyim yok. Aynı şey “kütüphane” ve “okul” için de geçerliydi.*Hunter sıktığı dişlerinin arasından, “Siktir!” diye fısıldadı.

'*Ama benden bu doğrultuda herhangi bir şey aramamı istedin, değil mi?*Hatcher devam etti.

'Evet, elbette, neden?'

'*Çünkü Hollywood'da Whiskey Athenaeum adında bir bar var ve athenaeum bildiğiniz gibi kütüphaneyle eşanlamlı.*Hunter'ın kalbi neredeyse atmayı bıraktı ve bir an için tüm kanı teninden çekilip onu hayalet gibi solgunlaştırdı. Lucien'in bilmecesinin üçüncü ve son kısmı aklına geldi: *Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı arayın.*

Hunter kendi kendine, Lucien alışılmışın dışında bir şişeden bahsetmiyordu, diye fısıldadı ama Garcia ve Yüzbaşı Blake onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymuştu. ‘Yerin isminden bahsediyordu. Shannon, sen bir dahisin. İşte bu. Orası burası olmalı. Bunun için bir adresiniz ve telefon numaranız var mı?'

'*Elbette.*Hatcher ikisini de Hunter'a yazdırdı, o da hemen Garcia'ya ve Kaptan Blake'e yazdırdı.

Hâlâ West'le telefonda konuşmakta olan Garcia, arabasını hızla çevirip Arroyo Seco Parkway'e dönmeden önce adresi ona iletti.

Yüzbaşı Blake de telefonuna uzandı. Merkezi arayıp Hunter'ın ofisinde verdiği emirlerin aynısını bu sefer yeni adresle birlikte vermek zorundaydı. Asıl sorun şuydu: Eğer şanslılarsa belki bir veya iki polis birimi Hollywood'a dört dakikada ulaşabilirdi. Geriye kalan tek zaman buydu ama cehennemde hiç şansları yoktu
ikinci bir bomba imha ekibinin oraya zamanında varacağını söyledi.
O bomba ne olursa olsun patlayacaktı.

'Kahretsin!' dedi Garcia, gaza basıp Honda Civic'ini 160 km/saat hıza çıkarırken. 'Yollar açık olsa bile buradan Hollywood'a ulaşmamız on beş, belki yirmi dakikamızı alacak.'

Kaptan Blake, "Elinizden gelenin en iyisini yapın" dedi.

Hunter, Hatcher'la olan bağlantısını kesmiş ve anında Hatcher'ın kendisine Whiskey Athenaeum için verdiği numarayı çevirmişti.
Herkese "Çalıyor" diye duyurdu.

'Hadi, hadi. Hunter yalvardı.

Son teslim tarihine üç buçuk dakika kaldı.

'*Onlar!*Çağrı nihayet cevaplandığında bir erkek sesi konuştu. '*Viski Athenaeum. Nasıl yardımcı olabilirim?*'

Hunter'ın kulaklığından yüksek sesli müzik duyuldu.

"Tamam," diye yanıtladı Hunter, sesini sakin ve sakin tutmak için elinden geleni yaparak. 'Sana anlatacaklarımı çok dikkatli dinlemeni istiyorum. Benim adım Robert Hunter. LAPD'nin Cinayet Özel Bölümü'nde çalışan bir dedektifim. Herkesi barından çıkarmana ihtiyacım var *Şu anda*. Herkesi binadan çıkarıp yolun diğer tarafına çekin. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?'

'*Hayır, aslında değil.*' diye yanıtladı adam, sesi daha da yükselerek müziğin üstesinden gelmeye çalışıyordu. '*Ne yapmamı istiyorsun?*'

'Herkesi binadan dışarı çıkarmanızı ve diğer tarafa..."*Seni gerçekten duyamıyorum dostum*Adam Hunter'ın sözünü kısa kesti.
Bunun nedeni müziğin çok yüksek olması, Hunter düşündü.

'*Muhtemelen kötü bir bağlantıdır,*dedi adam. '*Telefonu bırakayım, tekrar aramayı deneyebilirsin, tamam mı?*'

"Hayır, kapatmayın..." diye söze başladı Hunter ama adam telefonu çoktan bırakmıştı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın!” dedi Hunter, telefonunda “tekrar ara” tuşuna basmıştı.

Son teslim tarihine iki buçuk dakika kaldı.

Telefon bir kez çaldı. . . iki kere . . . üç kez.

'Ah, Tanrı aşkına, al şunu.'

Garcia'nın kontrol panelindeki polis telsizi aracılığıyla hepsi Hollywood'daki bara en yakın birimin iki dakikadan biraz fazla uzakta olduğu haberini duydu.

Garcia, tamamen yenilgiye uğramış bir nefes vererek, "Başaramayacaklar," dedi.

Sonunda karşı taraftaki telefona biri cevap verdi. Bu sefer bir kadın sesiydi.

Son teslim tarihine iki dakika kaldı.

'*Viski Athenaeum. Size nasıl yardım edebilirim-*'

Hunter sert bir sesle "Dinle," diye sözünü kesti ama başka bir şey söyleyemeden Yüzbaşı Blake telefonu elinden kaptı. "Bunu yapacağım." dedi ve telefonu kulağına götürdü. Hattın diğer ucundaki kadına "Dinleyin" dedi. “Ben LAPD'nin Soygun ve Cinayet Bölümünden Yüzbaşı Barbara Blake.” Otoriter sesinin tonunda da çok yüksek düzeyde bir aciliyet vardı. 'Burada lafı dolandırmayacağım. Lanet bir deli işyerinizin içine bomba yerleştirdi. Bu bomba şurada patlayacak...'

'*Bombalar mı?*Kadın geri geldi. Bağırmaktan bir kıl kadar çekiniyordu. '*Elbette bunları yapıyoruz. Jager Bombalarımız, Parıltılı Bombalarımız, Dr Biber Bombalarımız, İrlanda Araba Bombalarımız var. . . adını sen koy. Bomba atışlarıyla ilgili geniş bir menümüz var. Belirli bir şey mi arıyorsunuz?*'

"Hayır," diye sertçe karşılık verdi Yüzbaşı Blake, sesi desibel cinsinden kadınınkiyle eşleşiyordu. ‘Beni dinlemiyorsun.’ Grafik çıkarmanın zamanı gelmişti. 'Yaklaşık bir buçuk dakika içinde sen de dahil barındaki herkes ölecek. Birisi iş yerinizin içine bir yere bomba yerleştirdi. Bu gerçek. . . canlı yayında. . . oluyor. . . ve doksan saniye

içinde sönecek. Almalısın *herkes* hemen oradan. Ve ŞİMDİ demek istiyorum.'

Kadın tarafında kısa bir duraklama oldu. '*Bu bir şaka mı?*' 'Hayır, bu kahrolası bir şaka değil.' Kaptanın sesi soğukkanlılığını kaybetmeye başladı. 'Bu olabildiğince gerçek ve burada zaman kaybediyoruz. Gerçekten almanız gerekiyor *herkes* oradan hemen-'

'*Menajerimle konuşmanız gerekiyor.*Kadın kaptanın sözünü kesti. '*Devam etmek.*'

'HAYIR . . . dayanacak zaman yok. Bitiyor..." Kadın çoktan telefonu bırakıp uzaklaşmıştı. 'Aman Tanrım. . . ahhh!' Yüzbaşı Blake aşırı sinirli bir şekilde homurdandı. 'Bu insanların nesi var?'

Hunter, "Hiçbir şey Kaptan," dedi. 'Onlar sadece insan gibi davranıyorlar.' Saniyeler hızla ilerliyordu.

'*Merhaba, size yardımcı olabilir miyim?*Sonunda telefona yeni bir erkek sesi geldi. Şüphesiz bar müdürü. '*Bombayla ilgili ne diyorsun?*Son teslim tarihine otuz beş saniye kaldı.

Blake'in sesi artık, "Ben LAPD Soygun Cinayet Masası Kaptanıyım" diye yalvarıyordu. 'Herkesi barından çıkarmalısın *Şimdi*. Bu bir şaka değil ve bu bir aldatmaca değil. Birisi barınızın içine bir yere bomba yerleştirdi ve bomba bir dakikadan kısa sürede patlayacak.'

'*Bomba mı?*diye sordu adam. '*Bomba bombası gibi mi?*'

Yüzbaşı Blake'in gözleri kafasının içine döndü. 'Evet, bir bomba, her şeyi havaya uçuracak ve barınızdaki herkesi, siz ve tüm personeliniz dahil, öldürecek türden bir bomba.'

'*İsa!*Bar müdürü nihayet olayı anladı. '*Ne kadar zamanım var?*Yüzbaşı Blake saatine baktığında kanının soğuduğunu hissetti. "On iki saniye," diye yanıtladı, tüm umudunu açıkça yitirmiş bir sesle. '*On iki. . . Kahretsin!*'

Adam telefonu bırakırken Yüzbaşı Blake yüksek bir hışırtı sesi duydu. Üç saniye sonra yüksek sesli müzik durdu. Son teslim tarihine yedi saniye kaldı.

'*Herkes lütfen dinlesin.*Yüzbaşı Blake bar müdürünün hattın diğer tarafından bağırdığını duydu. '*HEEEEYYYY.*'

Son teslim tarihine üç saniye kaldı.

'*Herkesin hemen dışarı çıkmasına ihtiyacım var...*'

Çok yüksek bir patlama sesi duyuldu ve hemen ardından hat kesildi.

Aniden Hunter'ın cep telefonu Kaptan Blake'in elinde bip sesi çıkararak yeni bir kısa mesaj bildirdi.

Hunter onu elinden aldı ve ekranı kontrol etti.

Bilinmeyen numara. Hemen mesajı açtı. İçinde yalnızca bir kelime vardı ve bunu gülümseyen bir emoji yüzü izliyordu. BOM .

Kırk sekiz

Hollywood'daki Whisky Athenaeum barında genç çift nihayet düğün davetiyelerinde hangi tür kağıt kullanacakları konusunda anlaşmaya vardı. Aslında bu, müstakbel koca açısından bir 'anlaşma'dan ziyade bir 'teslimiyet'ti. Benzer senaryoları daha önce de yaşamışlardı ve ne kadar mantıklı konuşursa konuşsun bu tartışmayı asla kazanamayacağını biliyordu. Eğer nişanlısı pahalı kağıdı isterse o pahalı kağıdı alırdı. Hikayenin sonu.

“Bir içki daha mı?” diye sordu, masalarındaki menüye uzanarak. Saati kontrol ederken “Peki neden olmasın?” diye yanıtladı. “Henüz erken.” Nişanlısını öpmek için eğildi. ‘Bu sefer ne yapacaksın?’ Menüyü doğru sayfaya çevirerek, ‘Ah, ben viskiyle kalıyorum’ diye yanıtladı. 'Ama sanırım biraz farklı bir şey deneyebilirim. Daha az turbalı bir şey. Belki İrlanda viskilerinden biri. Peki ya sen?” “Hımm, emin değilim,” diye yanıtladı ve barın yanındaki tahtada yer alan özel kokteyllerin listesine baktı. 'Demirhindi Margarita'ya gidebilirim, ne düşünüyorsun?'

Omuz silkti. 'Kulağa iyi geliyor . . . Sanırım. Onu içen sensin.”

“Evet,” diye kendini ikna etti. “Onlardan bir tane alayım lütfen.” “Bir

Demirhindi Margarita geliyor,” dedi sandalyesini geri çekerken. kalkabilmek. "Tatlım" diye seslendi kaşlarını çatarak. “Sırt çantasını burada bırakan adamı gördün mü?” Hızla bara göz attı.

Bunu tamamen unutmuştu.

Hayır, bakmadım, diye yanıtladı, etrafına bakmak için boynunu uzatırken. Müstakbel koca, 'Tuvalete gideceğini söyledi' dedi. 'Ama bu birkaç dakika önceydi. Hala orada olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Gidip kontrol etmek ister misin?'

'Ne, tuvaleti mi kontrol edeceksin? Arkadaşı tanımıyorum bile. Yapmam gerektiğini mi düşünüyorsun?'

"Emin değilim." Gözleri masanın yanındaki sandalyenin üzerinde bulunan sırt çantasına kaydı.

Tam o anda sırt çantasındaki ön ödemeli cep telefonu canlandı. Ekranı gelen bir aramayı duyurmak için aydınlandı. Bir saniye sonra Whiskey Athenaeum artık yoktu.

kırk dokuz

Sıfır noktası iki saniye. İnsan gözünün kırpabileceğinden daha hızlı. Lucien'in sırt çantasına yerleştirdiği cep telefonunun, pilinden bir elektrik sinyalini ince bir çift kabloya ve C-4 bileşiğinin kalbinde yer alan küçük alaşımlı bir kabuğa göndermesi bu kadar uzun sürdü. Barutla doldurulmuş olan o alaşım mermi bombanın patlatıcısıydı.

Esasında bir fünye, büyük bir bombanın içinde duran küçük bir bombadan başka bir şey değildi.

Patlayıcı ateşlendiğinde yoğun ısı üretti ve bu da C-4 bileşiğinin çekirdeğindeki sıcaklığı onu patlatmak için gerekenden daha yükseğe çıkardı.

BOM!

Ve bu gerçekten büyük bir patlamaydı.

Patlama, batıda Bel Air'e ve doğuda Glassell Park'a kadar kilometrelerce öteden duyulabiliyordu ama asıl ilginç olan, Whiskey Athenaeum'daki hiç kimsenin bunu duymamasıydı.

Lucien bombasını on iki x on iki inçlik metal bir kutunun içine yerleştirmişti. Kutunun kendisi paslanmaz çelik bilyeli rulmanlar, gevşek iğneli makaralar ve elmas uçlu metal çivilerden oluşan bir karışımla doldurulmuştu. Sırt çantasının içinde, metal kutunun yanlarına bantlanmış, 1.920 santigrat derecelik en yüksek alev

sıcaklığına sahip, 1.5 litrelik iki etanol şişesi vardı.

C-4 bileşiği patlarken, katı halden gaza, son derece yanıcı gaza dönüştü. Geçirimsiz bir sızdırmazlık malzemesiyle kapatılmış olan metal kutu anında yüzlerce farklı boyuttaki parçaya bölündü ve bu parçalar da kutunun içindekilerle güçlerini birleştirerek kaçınılmaz, ölümcül bir uçan metal bulutu yarattı, ancak bu yalnızca yarısı kadardı. Lucien'in bombasının doldurduğu ölümcül gücün.

Patlama aynı zamanda önemli miktarda hava kütlesini de yerinden çıkardı ve bu hava, hızı nedeniyle çok sıcak hale geldi. Sıcak hava iki şişe etanolle temas ettiğinde ikinci bir öldürücü bulut oluşturdu; bu tamamen alevlerden oluşuyordu. Her iki bulut da bir araya gelerek patlamanın merkez üssünden uzaklaştıkça genişliyor ve kat ettikleri her yarım metrede boyutları neredeyse iki katına çıkıyordu.

Çoğu insanın fark edemediği şey, patlamanın neden olduğu şok dalgasının bir kasırgaya benzer şekilde çalışmasıydı; yani yoluna çıkan her şeyi yok etmekle kalmıyor, aynı zamanda yarattığı tüm enkazı da çekirdeğine çekiyordu. Bu yıkımın bir sonucu - tahrip edilen masa ve sandalyelerden ahşap ve metal şarapneller, şişelerden ve bardaklardan cam kırıkları, duvar ve sütunlardan beton parçaları ve tüm kurbanlardan kemik ve insan kalıntıları - bunların hepsi patlamanın şiddetine ekleniyor. zaten ölümcül ve yıldırım hızında hareket eden bir bulut.

Anlaşılır bir şekilde, Lucien'in sırt çantasına en yakın olanlar onlar olduğundan, ilk vurulanlar iki genç aşık oldu. Şok dalgası üç üniversite öğrencisinin oturduğu yan masaya ulaştığında, imha topu ilk boyutunun on katına ulaşmıştı.

Kaynayan parça bulutu, öğrencilerin masasından yaklaşık bir buçuk metre uzakta oturan evli çifte çarpmadan önce daha ölümcül enkazlar emildi. Kocasının üç uzun yılın ardından nihayet prostat kanserini yenmiş olmasını kutluyorlardı.

Bulut genişlemesi ilerlemeye devam etti ve hâlâ dün geceki basketbol maçını tartışan dört kişilik gruba kadar uzanırken, Whiskey Athenaeum barını duvardan duvara ve yerden tavana kadar kaplayacak kadar genişledi. Zaten kat ettiği mesafe (o zamana kadar altı metreden fazla) ve yol boyunca karşılaştığı tüm büyük engeller

(masalar, sandalyeler, insan bedenleri vb.) nedeniyle, yıkım topunun dinamik enerjisi dengesiz hale gelmişti; Bu, dört LA Lakers taraftarının her birinin farklı bir ölümcül ivmeyle vurulduğu anlamına geliyordu.

Barın arkasındaki iki kişi (bar müdürü ve Yüzbaşı Blake ile telefonda konuşan kadın) artık kan ve insan eti parçalarıyla ağırlaşmış olan yıkım bulutu tarafından yutulmuştu.

Patlamadan bir saniyeden kısa bir süre sonra, patlama sonunda barın ön tarafına çarptı, tüm pencereleri parçaladı ve enerjisinin son kısmını Los Angeles gece havasına dağıttı, ancak Lucien'in patlamanın kareye göre gücüne ilişkin matematiksel hesaplaması... mekanın görüntüleri mümkün olduğunca kusursuza yakındı. Patlama dışarıya ulaştığında, içinde kalan enerji yarım düzine doğum günü mumunu söndürmeye yetiyordu, daha fazlası değil. Parçalanmış pencerelerden gelen cam kırıkları bile birkaç metreden fazla ilerlemedi.

Şok dalgası azaldı.

Görevi tamamlandı.

Yok edilecek başka bir şey yok.

Öldürecek başka kimse yok.

Patlamanın merkez üssünün hemen üzerindeki tavan çöktü. Bar tezgahı yerden sökülmüştü. Eskiden Whiskey Athenaeum barı olan yerde moloz, yıkıntı ve ölümden başka hiçbir şey kalmamıştı. Yangın, yalnızca şok dalgasının hızı ve Lucien'in bombasına iliştirdiği son derece yanıcı etanolün ürettiği kavurucu havanın değil, aynı zamanda hedef yerin içeriğinin de körüklediği alanı ele geçirmişti. Barın arkasındaki içki şişelerinin çoğunda şişe başına ortalama alkol hacmi yüzde kırk veya daha fazlaydı.

Şok dalgası yıkımı sıfır virgül dokuz saniyede sona erdi, ancak yangın yıkımı daha yeni başlamıştı.

Patlama anında Whiskey Athenaeum'da otuz iki kişi vardı. Sıfır noktası dokuz saniye sonra yirmi dokuzu ölmüştü.

İlk patlamadan üç kişi hayatta kalmıştı - iki kadın müşteri ve bir erkek personel - üçü de tamamen şans eseriydi, ancak iki kadın müşterinin personelden çok daha şanslı olduğu ortaya çıktı.

İki müşteri birbirini tanımıyordu ama tuvalete tam zamanında gitmişlerdi.

O gece çalışan üç kişilik ekibin bir parçası olan hayatta kalan erkek, ironik bir şekilde, bir şişe Sessiz Adam viskisi almak için arkadaki kilere gitmişti, çünkü viskileri bitmişti. barda. İki kadın müşterinin personelden daha şanslı çıkmasının nedeni ise yangın merdiveni kapısının tuvaletlere giden koridorun sonunda yer almasıydı.

Patlamanın ardından çok kısa bir farkındalık anı geldi, ardından da büyük bir panik geldi. İki kadın müşterinin çığlık atmayı bırakması bir dakikadan fazla sürdü. İlk şoku bir anlığına atlatabilmeleri ve yangın merdiveni kapısından binadan çıkmaları gerektiğini anlamaları beyinlerinin bir otuz saniye daha almasına neden oldu.

Uzun vadede mahzene giden personel o kadar şanslı olmamıştı. Gerçekte, Whiskey Athenaeum'un mahzeni, barın en ucundaki orta büyüklükte bir depodan başka bir şey değildi. Giriş arka duvardaki bir kapıdan sağlanıyordu. Her ne kadar patlama onu mahzende mahsur bırakmasa da, ardından gelen yoğun yangın onu mahsur bıraktı. Bunun hiçbir yolu yoktu
Kendini diri diri yakmadan depo odasından çıkıp molozların arasından barın dışına doğru yolunu bulabilirdi. Burnunu ve ağzını korumak için gömleğini kullanmasına rağmen, beş dakikadan kısa bir sürede dumandan etkilendi. Dört dakika sonra kalbi atmayı bıraktı.

Henüz yirmi bir yaşındaydı.

Elli

Tıpkı Kaptan Blake'in korktuğu gibi, 'kırmızı kod' çağrısına ilk müdahale edenler tam zamanında yetişemedi. Polis birimi köşeyi henüz dönmüştü ki, mekanın havaya uçtuğunu ve gözlerinin önünde alevler içinde kaldığını gördü.

Memur Jordan, “Tanrım!” diye bağırdı, frene bastı ve sert bir şekilde sola doğru kaydı.

'Aman Tanrım!' Memur Prescott'un titreyen elleri ağzına gitmeden

önce verebildiği tek cevap buydu. Bu onun yeminli polis memuru olarak yalnızca ikinci ayıydı.

Memur Jordan ve Prescott oraya vardıktan bir dakika sonra beş polis birimi daha geldi. Hepsi denese de, meraklı izleyicilerin kaosunu güvenli bir mesafede tutmak, mekanın yanmasını izlemek ve itfaiye teşkilatının oraya gelmesini beklemek dışında kimsenin yapabileceği çok az şey vardı ki bu da yeterince hızlı olmadı.

İlk itfaiye aracı ancak bombanın patlamasından on bir dakika sonra saat 20.26'da geldi. İkinci ve üçüncüler ise birkaç saniye sonra geldi. Yirmi bir itfaiyeci, alevlerin sonuncusu da nihayet söndürülene kadar tam dokuz dakika kırk dokuz saniye boyunca yangınla mücadele etti.

Küllerin arasından ürkütücü dumanlar yükseldi ve Los Angeles gece havasına yeni, korkutucu bir sis gönderdi. Bununla birlikte bir anlık şaşırtıcı sessizlik de geldi. Bir anlık farkındalık ve aşırı üzüntü. Olanların bir kaza olmadığının birdenbire anlaşılmasıyla bir an büyük bir korku yaşadı. Whiskey Athenaeum barını saran patlama gaz kaçağı ya da kaza sonucu meydana gelmemişti. Bu kesinlikle erkeklerin yaptığı kötülüktü.

Yakılan içki odasından yükselen sis, beraberinde başka bir şeyi de getirdi. O gece etrafta toplanan herkesin tanık olmaktan hoşnutsuz olduğu bir şey vardı; burun deliklerinden vahşice giren, cam kırıkları gibi burun boşluğundan geçen, sonunda ciğerlere ulaşana kadar tüm iç duvarları çizen özel bir koku. Kokunun gücü o kadar yoğundu ki, en deneyimli itfaiyecilerin bile midelerini bulandırıyordu.

Bu, yanmış insan etinin kokusuydu.

Elli Bir

Hunter bir zamanlar Viski Athenaeum'u olan yolun karşısındaki kaldırım kenarında oturuyordu. Bacakları dizlerinden büküldü. Ayakları düz bir şekilde yere basıyor. Yangın otuz dakikadan biraz daha uzun bir süre önce söndürülmüştü. Önündeki dumanı tüten ıslak moloz yığınına doğru bakmasına rağmen gözleri aslında bunların hiçbirine odaklanmıyordu.

İtfaiye hala yangınla mücadele ederken Hunter, Garcia ve Kaptan Blake olay yerine ulaşmıştı. FBI Özel Ajanı Holbrook ve ABD'li Mareşal West onlardan altı dakika sonra geldi.

Hunter her zaman oyuncu yüzüyle tanınmıştı. Kimsenin okuyamadığı bir yüz. Hiçbir şeyi ele vermeyecek bir yüz. Ama o gece ifadesi bir mil öteden okunabiliyordu. Bu, ıssızlığın, ıstırabın ve çaresizliğin kaba bir karışımını gösteriyordu. Ne Garcia ne de Yüzbaşı Blake, Hunter'ın bu kadar yenilgiye uğramış göründüğünü görmemişti.

İtfaiyecilerin ellerindeki her şeyle yangınla mücadele etmelerini çaresizce izledi. Ulusal ve uluslararası basın da tüm gücüyle Hollywood'un bu bölgesine akın etmişti. Muhabirler her yerden geliyor, kendileriyle konuşacak kişiden her türlü bilgiyi almak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Uyuyan terörist hücrelerin nihayet Los Angeles'ta canlanacağı, ABD'ye Meksika üzerinden giren intihar bombacıları ve hatta Unabomber'ın yeni ve geliştirilmiş bir versiyonundan söz edilmesiyle spekülasyonlar zaten yüksekte uçuyordu.

Hunter'a üç farklı ağdan en az üç farklı muhabir yaklaşmıştı ama ne gözleri ne de vücut dili onların varlığını kabul etmiyordu.

Tam bir yıkımın olduğu bir ortamda kamera flaşları o kadar sık patladı ki, sanki 1980'lerde bir disko sokak partisi yapılıyormuş gibi görünüyordu. Güvenli bölgenin çevre hattının arkasında tutulan her bir izleyici, akıllı telefonlarını ellerinde tutuyor, her şeyi filme alıyor ve fotoğraflıyordu. Nitekim itfaiye gelmeden önce onlarca sıradan insanın sosyal medya sayfaları, olup biteni canlı olarak yayınlıyordu.

Garcia, Hunter'ın yanına gelerek, "Biraz su ister misin?" diye teklif etti.

Hunter hiçbir şey söylemedi; gözleri yerden yükselen dumanı izledi; sanki bu binada ölen, bu dünyadan daha iyi bir dünyaya taşınan herkesin ruhlarını barındırıyormuş gibi.

Garcia ortağının yanına oturdu ve Hunter'ın ayaklarının yanına bir şişe su koydu.

Hunter sonunda duman hayaletleriyle göz temasını kesmeden, "Bu gece buradaki insanlara yardım etmek istedim" dedi. 'Bu bilmeceyi

çok daha önceden çözmem gerekirdi. Hepsi oradaydı. . . tüm ipuçları. . . tüm ipuçları. Nasıl bu kadar kör olabildim?'

Garcia, "Bu gece burada olanlar senin hatan değildi, Robert" dedi. Hunter'ın baktığı karanlık deliği görmek onun için o kadar da zor değildi. 'Hiç kimse . . . Kesinlikle hiç kimse bu bilmeceyi çözemezdi ve bunu sen de biliyorsun. Bunu yapabilecek tek kişi sendin ve başardın. Zaman konusunda şanssızdık. Hadi Robert, tüm bu saçmalıkları çözmek için altmış dakikan mı var? "Sessiz Adam mı? Yazarlar Gözyaşları mı? Özel Bir Şey" ve başka ne varsa? "İnsanların sessiz olması gereken bir yer ama burası değil mi? Açık olanı değil, alışılmışın dışında olanı mı arıyorsunuz? Benimle dalga geçiyor olmalısın, değil mi? Bu neredeyse imkansız bir görevdi. Lucien ne olursa olsun bu bombanın patlamasını istiyordu.'

Garcia öfkeli ve hüsrana uğramış bir nefes vermeden önce Hunter'ın bakışlarını takip etti.

'Ve eğer bu gece orada çalışan personelin inatçılığı olmasaydı, hayat kurtarabilirdik. İki dakika, Robert. Onları aradığınızda hâlâ iki dakika vardı. O kadar da büyük bir yer değildi. Mutfak yok, sadece bir bar. Eğer barmen sizin ve Yüzbaşı Blake'in ona anlattıklarını dinleseydi herkesi oradan zamanında çıkarabilirdi.' Ortağına baktı. 'Bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum ama *hiçbiri* bu senin hatan, Robert."

"Burayı biliyorum Carlos." Hunter'ın sesi üzüntüden ağırlaşmıştı. 'Daha önce bir kez buraya gelmiştim, yaklaşık üç yıl önce. İrlanda viskisini denemek istersen gelmen gereken yer burasıydı. Bunu düşünmeliydim. Lucien'in bir çeşit bardan bahsettiğini anladığımda aklıma burası gelmeliydi. Bunu neden yapmadım?'

Garcia, "Çünkü sen insansın Robert," diye karşılık verdi. 'Lanet bir makine değil.'

Her iki dedektifin arkasından gelen Amerikalı Marshall West, "Bunu nasıl anladın?" diye sordu. O ve Özel Ajan Holbrook meşguldü o zamana kadar itfaiye operasyon lideriyle konuşuyordum. 'Bu çılgın bilmeceden bu yerin adını nasıl buldunuz?' West'in ses tonu saldırgan olmaktan uzaktı. Aslında gerçekten meraklanmıştı.

Hunter arkasına bakmadan, "Nasıl olduğu önemli değil," diye

yanıtladı. “Çünkü sonuç, sanki bunu anlamamışız gibi tamamen aynıydı.” Çenesini yıkılan binaya doğru salladı. ‘Buraya zamanında ulaşamadık. Kimseyi kurtarmayı başaramadık.”

Yüzbaşı Blake gruba katılırken "Ne dağınıklık" dedi. O da itfaiye operasyon lideriyle konuşuyordu. 'Ne büyük bir karmaşa.' Holbrook, 'Resmi kurban sayısını almamız birkaç gün alacak' dedi. 'Doğru bir sayı alırsak, öyle. Bölge yarın sabaha kadar incelemeye açık olmayacak, o zaman ceset aramaya başlayabiliriz ama burası bir bombalama alanı; Patlamanın merkez üssüne kaç kişinin çok yakın durduğuna ve ateşlemenin ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak bazı cesetler toz haline gelmiş olabilir.' Hunter ayağa kalkamadan cep telefonu tekrar çaldı. Bilinmeyen numara.

Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Yüzündeki ifadeden herkes çağrının kimden geldiğini biliyordu.

Elli iki

'*Vay, bu oldukça büyük bir patlamaydı, değil mi?*Hunter cevap verir vermez aramayı hoparlöre aktardığı için hepsi Lucien'in dediğini duydu. O ve tüm grup, patlama mahallindeki itfaiyecilerin ve polis memurlarının gürültülü ve kaotik ileri geri hareketleriyle aralarına hızla biraz daha mesafe koydu.

'*Üzgünüm,*Lucien alaycı bir sesle devam etti. '*Senin bunu görmek için orada olmadığını unutmuşum, Çekirge. Ama şimdi oradasın, değil mi? Binaya bir göz atarak bunu tahmin ediyorum. . . Yani, ondan geriye ne kaldıysa, "büyük patlamanın" ne kadar görkemli olduğuna dair yeterince iyi bir zihinsel imaj elde edebilirsiniz.*'

Lucien'in ses tonunda zerre kadar pişmanlık yoktu. Acı da yok. Bombalama olayından sanki önemsiz bir film sahnesinden ya da bir kitaptaki küçük bir bölümden bahsediyormuş gibi bahsetti; gerçek hayattaki bir vahşetten değil, kendisinin planladığı ve uyguladığı bir olaydan.

West, "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı, gözlerinde ateş vardı. Hunter telefonun sesini zamanında kapatamadı. “Seni elime geçirene

kadar bekle.” Hunter başını West'e doğru salladı. 'Oraya gitmeyin' sözlerini ağzından çıkardı. '*Ah! Selamlar,*dedi Lucien, şimdi eğleniyor gibi görünüyordu. '*Görünüşe göre partimize yeni gelen biri var, Grasshopper ve görünüşe bakılırsa biri de buna kızgın. Peki bu perişan haldeki kişinin kim olabileceğini sorabilir miyim?*Cevap vermeleri için onlara zaman tanımadı. '*Hayır, hayır, buna cevap verme. Lütfen en azından bir tahminde bulunmama izin verin. Hmmmmmmmm. . . Sanırım ben de onunla gideceğim. . . ABD Polis Teşkilatı'nın bir üyesi. Bu nasıl?*'

‘Doğru, seni pislik.’ Batı her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

Hunter yine başını salladı.

Batı'nın umurunda değildi.

'Bu ABD'li Mareşal Tyler West. Anladın mı bunu, seni pislik? Bu Ty-ler West.” Adını çok yavaş bir şekilde tekrarladı. ‘Bu ismi hatırlasan iyi olur, çünkü bileklerine kelepçeleri vuracak kişi ben olacağım.’ ‘*Bu bir gerçek mi?*'

'Kesinlikle öyle olduğuna bahse girerim.'

Lucien heyecanla güldü.

'*O anı içtenlikle sabırsızlıkla bekliyorum, ABD'li Mareşal Ty-ler West. Bunu doğru mu anladım?*'

West cevap veremeden Hunter telefon görüşmesini sessize aldı.

"İşin bitti mi?" diye sordu West'e. 'Çünkü bu işe yaramıyor. Ona ne söylersen söyle, onu şaşırtamayacaksın ama o çoktan kafana girmeye başladı. Bunu göremiyor musun? Bırak gitsin, Tyler.”

West teslim olurcasına iki elini de kaldırdı.

'*Karşılaştığınız sorun, ABD'li Mareşal Tyler West,*dedi Lucien. Kesinlikle henüz işi bitmedi. '*Senin gibi birini benim gibi birinden, hatta Robert gibi birinden gerçekten ayıran ana faktörlerden biri bu.*Sırf gerilimin artması için durakladı. '*Duyguların,*dedi Lucien sonunda. *'Onları gerçekten sıkı bir şekilde kontrol edemediğiniz, sizi ele geçirmelerine, muhakeme yeteneğinizi etkilemelerine, sözlerinizi yönlendirmelerine izin vermediğiniz oldukça açık ve hatta bazen eylemlerinizi bile yönlendirdiklerini tahmin ediyorum. Sizin durumunuzdaki bir adam için bu çok büyük bir kusur; eğer düzeltmezseniz, bir gün kaçınılmaz olarak sizin çöküşünüz olacak.*'

West, Hunter'a tamamen inanamayarak baktı. 'Bu bok çuvalı bana kariyer tavsiyesi mi veriyor?' diye fısıldadı.

'*Benim gibi bir insanın birini öldürmesinin ve herhangi bir suçluluk, pişmanlık, üzüntü hissetmeden öylece çekip gitmesinin neden bu kadar kolay olduğunu bilmek ister misiniz?*'

Hunter aramayı sessize aldı.

West öfkeyle, "Hayır, aslında bunu yapmazdım" diye yanıtladı.

Lucien kıkırdadı. '*Görmek?'* dedi. *'İşte yine, ABD Mareşal Tyler West, duygularınızın düşüncelerinizi kuşatmasına, beyninizi ele geçirmesine ve sizin adınıza konuşmasına izin veriyorsunuz, çünkü burada kimi kandırıyorsunuz? Bu sorunun gerçek cevabının "Elbette verirsin" olduğunu hepimiz biliyoruz. Siz bir kanun memurusunuz ve burada size sunduğum şey ayrıcalıklı bilgidir. Bir gün senin gibi birinin benim gibi birini yakalamasına yardımcı olabilecek türden bir bilgi. Size hiçbir kitapta, çalışmada ya da bu konuda başka hiçbir yerde bulamayacağınız türden bir bilgi sunuyorum. Bu, yalnızca psikopatların beyinlerinin derinliklerinde kilitli olarak taşıdıkları türden bir bilgidir, ancak itiraf etmeliyim ki çoğu psikopat aslında bunun farkında değildir. Ama ben farklı türde bir psikopatım.*'

West, Lucien'i kısa kesmek üzereymiş gibi görünüyordu ama Hunter, Garcia, Yüzbaşı Blake ve Holbrook bunun geldiğini gördüler ve ona sessiz kalmasını işaret ettiler.

'*Ben bir bilim adamıyım,*Lucien devam etti. '*Bir araştırmacı, bir zihin bilimcisi, tabiri caizse. Ben psikopatları inceleyen bir psikopatım. onları inceliyorum*

yöntemler . . onların hileleri. . . onların düşünceleri. . . eylemleri. . . hepsi bu ve bu yüzden size şu anda sunduğum bilgiye sahibim. Robert'ın bir zamanlar önerdiği gibi - ben doğuştan değil, kendi seçimimle psikopatım ve bu da beni var olan en tehlikeli psikopat türü yapıyor çünkü öldürmek "istiyorum", buna içsel, kontrol edilemeyen bir dürtü tarafından yönlendirilmiyorum. Bu da yaptığım her şeyin planlı olduğu anlamına geliyor.'

Lucien'in sözleri Los Angeles gece havasını soğutmuş gibiydi.

'*Öyleyse neden bunu tekrar denemiyoruz, ABD'li Mareşal Tyler West? Ve bu sana vereceğim son şans. Benim gibi bir insanın birini*

öldürmesinin ve herhangi bir suçluluk, pişmanlık, üzüntü hissetmeden öylece çekip gitmesinin neden bu kadar kolay olduğunu bilmek ister misiniz?'

Herkes sanki sırtından bıçaklanmış gibi dişlerini ıstırapla gıcırdatan West'e başını salladı. Sonraki birkaç kelimenin dudaklarından çıkmasına izin vermek ona göre bir yenilgiydi.

'Evet, yapardım.'

'*İşte başlıyoruz,*dedi Lucien, sesi sakindi. '*Aradığım ruh bu. Pekala, ABD'li Mareşal Tyler West, madem bu kadar kibar bir şekilde sordunuz, izin verin bu seferlik sizi şımartmama izin verin.*

'*Bazı psikopatların bir adamı öldürüp tüm duygulardan yoksun bir şekilde çekip gitmesinin bu kadar kolay olmasının nedeni, o an biter bitmez hikayeyi zaten kendimize yeniden anlatıp cinayeti başka bir yere aktarmamızdır.*'

West 'neden bahsediyor' gibi bir surat yaptı.

Sanki Lucien onu görebiliyormuş gibi cevap verdi. '*Bunun asıl anlamı, ABD'li Mareşal Tyler West, birdenbire, öldürme eyleminin artık "bizim" öldürme eylemimiz olmaktan çıktığıdır. Bunun yerine kurgusal bir varlığa aittir. . . hayal gücümüzün bir karakteri. . . kontrol edemediğimiz bir canavar.*'

Bu sözlerin telefon dinleyicileri tarafından tamamen özümsenmesine izin vermek için bir an durakladı.

'*Ve insan kontrol edemediği bir şey için nasıl suçluluk hissedebilir? Psikopat zihinlerimizde gerçeklik kurguya, uydurmaya dönüşür. Öldürme eylemi oynadığımız bir oyuna, bir senaryoya dönüşüyor, tıpkı çocukluğumuzdaki Kovboylar ve Kızılderililer gibi, bunu hiç oynadın mı? Bu gerçek değil. Ondan uzaklaştığımızda, o gitmiştir. Artık bir Kızılderili, bir kovboy ya da bir katil değiliz. Her şey oyun alanında geride kaldı.*'

“Ciddi mi?” diye fısıldadı Garcia, sözlerinin Hunter'ın cep telefonuna ulaşmaması için avucunu ağzının önüne koyarak.

'*Bu teknik,*Lucien devam etti:*şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yalnızca psikopatlarla sınırlı değil. Ondan çok uzak. Özellikle savaş zamanlarında dünya çapında hükümetler ve ordu tarafından yaygın olarak kullanılıyordu ve halen de kullanılmaktadır. Dünyanın her*

yerindeki tüm bu savaş suçlularının (Çeçenistan, Suriye, Irak, Auschwitz, Kongo, Amerika, aklınıza ne gelirse) tarlalarda ve toplama kamplarında binlerce erkek, kadın ve çocuğu öldürmekten nasıl vazgeçebileceğini düşünüyorsunuz? ve hala geceleri seks partisi sonrası bir erkek gibi uyuyacak mısın?'

Kimse cevap vermeye cesaret edemedi.

'*Eminim isterseniz ABD'li Mareşal Tyler West, Robert size daha sonra tüm detayları açıklayabilir, ancak bu "disassociation" adı verilen bir tekniktir. Bunu daha önce duymuş olabilirsiniz.*Lucien'in ses tonunda alaycı bir ifade vardı. '*Onlar ve biz - psikopatlar, katiller - bir cana kıydıktan sonra kendimizle bu şekilde barışırız. . . veya birçoğu. Öldürme eylemini gerçeklikten, bize pek de gerçek gelmeyen bir şeye, örneğin bir hikayeye ya da gazetedeki bir makaleye dönüştürüyoruz. Eminim bunu zaten biliyorsunuzdur, ancak insan hafızası çok kararsızdır ve kandırılması kolaydır. Gerçekte nasıl olmuş olursa olsun, olayları "bizim" hatırlamak istediğimiz şekilde hatırlıyoruz. Bunu yeterince sık yaparız ve sonunda iyinin ve kötünün tüm anlamını yitirdiği bir noktaya geliriz çünkü inanmak istediğimiz şeye inanırız. Senin için yeterince güzel bir tablo çizdim mi, ABD'li Mareşal Tyler West?*

'*Ve bugünün dünyası budur.*'

West'in yüz ifadesi tiksinti ile düşünceli arasında bir yerdeydi.

'*Ama ekstra bir numaram daha var.*Lucien eklemeye karar verdi. '*Bu eylemden önce olur. Birini öldürmeden önce tek yapmam gereken gözlerimi çok kısa bir süreliğine kapatmak. Bunu neden yaptığımı bilmek ister misiniz, ABD'li Mareşal Tyler West?*'

Herkes yine West'e başını salladı.

'Evet' diye yanıtladı.

'*Bunu pek anlayamadım. Benim için tekrarlayabilir misin lütfen?*West öfkeden patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

'Evet, bunu neden yaptığını bilmek isterim.'

Lucien tekrar güldü, bu sefer saygısız ve ilgisiz bir kahkahaydı. '*Ama elbette isterdin."* Gülüşmeler devam etti. *'Cevap aslında oldukça basit. Bunu yapıyorum çünkü içimde her şeyin karanlık*

olduğu bir yer var. . . her şeyin öldüğü yer. . . ve oraya gitmek için tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak.'

West, Hunter'a sonunda Lucien'i çözmüş gibi baktı. Tamamen aklını kaçırmış, diye fısıldadı.

'*Belki de FBI'dan araştırmalarımın bir kısmını okumana izin vermesini istemelisin, ABD'li Mareşal Tyler West. Kibir bir yana, oldukça iyi bir okuma sağlıyor. Neyse ders bitti. Gerçekten burada önemli olana dönmemiz gerektiğini düşünüyorum ve bu beni sana getirecek, Grasshopper. Sana karşı yine oldukça hayal kırıklığına uğradım. Bilmeceyi zamanla çözeceğini düşünmüştüm.*'

Bir duraklama daha.

'*Aslında bunu anladınız mı onu bile bilmiyorum. Siz ve ABD'li Mareşal Tyler West'in patlama alanında bulunmanızın tek nedeni, bomba patladıktan sonra yerin sırrının açığa çıkması mıydı?*'

Hunter sessizliğini korudu.

'*Tüm bu viski isimlerini anlamadınız. . . tüm bu ipuçları?*West ve Holbrook Hunter'a gözlerinde soru işaretleriyle baktılar. Bilmeceyi nasıl çözdüğünü hala bilmiyorlardı.

'*Yoksa hileye mi düştün?*diye sordu Lucien.

Artık gruptaki herkes şüpheli görünüyordu.

'*Bakanlık, Çekirge,*Lucien açıkladı. Bunu takip eden sessizliğin kimsenin neden bahsettiğini gerçekten bilmemesinden kaynaklandığını tahmin etti. '*Pasadena'daki İsa'nın Olağanüstü Sevgisi Bakanlığı. Bombayı bakanlığın içine benim yerleştirdiğimi mi düşündün?*'

Bu sefer Yüzbaşı Blake bile sıkılı dişlerinin arasından küfrederek gözlerini kapattı.

'*Yaptın, değil mi? Bu hileye kandın.*'

Hunter midesinde bir krater oluştuğunu hissetti.

Bir kahkaha daha. Ama bu kulağa gerçekçi geliyordu.

'*İster inanın ister inanmayın Robert, bu planlanmamıştı. İlk başta değil. Her şey son anda aklıma geldi. Bilmeceyi yazmaya başladığımda, ilk kısmının kolaylıkla bir kiliseye veya buna benzer bir şeye atıfta bulunabileceğini fark ettim. Bu bana bir fikir verdi.*'

Hunter, West'in yeniden tedirgin olduğunu gördü ve bir kez daha

silaha atlamayı düşünürse diye hemen elini ona doğru kaldırdı.

Batı öfkesini yuttu.

'*Los Angeles'ta üç buçuk bine yakın dini ibadethanenin bulunduğunu biliyor muydunuz?*Lucien açıkladı. '*Bu sizce de çok büyük bir rakam değil mi? Bu da bana çok sayıda seçenek sundu. Tek yapmam gereken birlikte çalışabileceğim birini bulmaktı. Biraz zamanımı aldı ve doğruyu bulmak için bilmeceyi birkaç kez yeniden yazmak zorunda kaldım ama sonuçta harika bir iş çıkardığımı düşünüyorum, ne diyorsunuz?*Lucien birkaç saniye bekledi. '*Ne diyorsunuz, ABD'li Mareşal Tyler West, iyi bir iş çıkardım mı? Gerçek bomba, Whiskey Athenaeum'un içindeki bara oldukça yakın bir masada oturan, birbirine çok aşık görünen bu genç çiftin hemen arkasındayken, hepiniz Pasadena'daki İsa'ya Olağanüstü Sevgi Bakanlığı'na mı yöneldiniz?*'

West, "Seni kalpsiz orospu çocuğu," dedi ama Hunter çoktan telefonunu kapatmıştı. Batı'nın patlamak üzere olduğunu gördü.

'*Her neyse,*Lucien devam etti.*Sanırım bugünlük bu kadar yeter, değil mi? Eminim şu anda hepinizin elinde pek çok şey vardır. Doldurulması gereken tüm evraklar. . . toplanacak tüm vücut parçaları. Yazıklar olsun sana Çekirge. Bunu çözmeliydin. O insanları kurtarmalıydın. Bu senin sorumluluğunda dostum.*'

Hunter yere baktı, kimsenin gözleriyle karşılaşamadı.

'*Dokunuşunu kaybediyorsun, Grasshopper.*'

Hat kesildi.

Hunter'ın tam önünde duran Yüzbaşı Blake, "En sonunda söylediği şey tam bir saçmalıktı" dedi. 'Bunu biliyorsun değil mi? Bu barbarlık senin hatan değil.'

Hunter telefonunu cebine koyduğunda, herkes çevre hattındaki güvenliği geçen, iyi giyimli, şık saç kesimli üç beyefendiyi fark etti. İçlerinden biri sıradaki polis memuruna bir soru sordu ve polis memurunun kendi gruplarını işaret ettiğini gördüler.

Hunter, "Sanırım artık "açıklama" zamanı geldi," dedi.

"Harika," diye yorumladı West.

“Kim bunlar?” diye sordu Garcia.

Hunter, "Ulusal Güvenlik Teşkilatı, ATF ve muhtemelen Ulusal

Güvenlik de" diye yanıtladı. ‘Terörle Mücadele Birimi’nde olacaklar. Kamuya açık bir ortamda bomba patlaması otomatik olarak terör eylemi olarak değerlendiriliyor" diye açıkladı. ‘Ve her terör eylemi esas olarak ulusun güvenliğini tehdit eder.’

"Harika" dedi Garcia. "Bu Lucien denen adam LAPD'yi, FBI'ı, ABD Polis Teşkilatını ve şimdi de NSA'yı, ATF'yi ve İç Güvenlik'i onu takip etmeye dahil etmeyi başardı." Şimdi ihtiyacı olan tek şey DEA'nin ayak parmaklarına basmak ve böylece tam bir onaya sahip olacak.'

West, "NSA ve Ulusal Güvenlik bir kaçağın kovalanmasına karışmayacak" dedi. ‘Bu bizim işimiz; ama ATF bundan bir parça isteyebilir. Robert haklı; bundan sonra yapılacak çok açıklama olacak. . West'in başı yeni gelen üç kişiye doğru eğildi. ‘Büyük Birader kesinlikle nasıl yaptığımıza dikkat edecek.’

Yüzbaşı Blake, çevre hattının dışına yeni yanaşmış siyah bir Lincoln Navigator'ı işaret etmeden önce, "Bunu açıklamamız gereken yalnızca bu üç kişi olmayacak" diye ekledi. “İşte belediye başkanı geliyor ve bahse girerim ki Polis Şefi ve Kaliforniya Valisi de hemen onun peşinde olacaktır.” Hunter'a doğru başını salladı. 'Bu hiç eğlenceli olmayacak.'

Elli Üç

Akşamın geri kalanı ve ertesi günün büyük bir kısmı evrak işlerini tamamlamak ve yüksek yetkili yetkililere, politikacılara ve hükümet yetkililerine Los Angeles şehrine karşı neden henüz bilinmeyen bir iddiayla terörist benzeri bir eylem gerçekleştirildiğini açıklamaya çalışmakla geçti. çok sayıda sivilin hayatı bu kadar tuhaf bir şekilde yaşanıyor. Hunter, Garcia, Yüzbaşı Blake, Holbrook ve West gergin bir toplantıdan gergin bir toplantıya atladılar, çünkü herkes anında cevap istiyordu.

Açıklamalara yardımcı olmak ve insan avı görev gücünün yükünü hafifletmek için Adrian Kennedy bizzat ABD Başkanı ve ABD Savunma Bakanlığı'nın (Ulusal Savunma Bakanlığı'nın bağlı olduğu departman) başkanı olan ABD Savunma Bakanı ile temasa geçti.

Güvenlik Teşkilatı işletiliyor. Ayrıca Amerika Birleşik Devletleri İç Güvenlik Bakanı ile bir toplantı ayarlaması gerekiyordu.

Kennedy'nin üçünü de bombalamaya rağmen bunun çok tehlikeli ve rahatsız bir kaçak için bir insan avı olduğuna ikna etmesi uzun sürmedi. Los Angeles'ta yaşananlar münferit bir olaydı ve Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı düzenlenen bir terör eylemi değildi. Lucien Folter'ın teröristlerinki gibi siyasi bir gündemi yoktu. O da bir Unabomber değildi. Niyeti, halk arasında terör yaymak için ayrım gözetmeyen şiddet kullanmak değildi.

Başkan, “Peki niyeti ne?” diye sormuştu.

Kennedy onlara Lucien'in geçmişinden ve Lucien'in cinayet ansiklopedisinden bahsetti; bu da kaçınılmaz olarak ona inanamayan bakışlar atmasına ve kaşlarını kaldırmasına neden oldu, ancak Kennedy akıllıydı ve her şeyi birkaç kademe abarttı. Herkese 'ansiklopedi'nin Lucien'in kullanmayı sevdiği kelime olduğunu söyledi ama gerçekte bu sadece birkaç gevşek nottan başka bir şey değildi.

'Toplamda on iki sayfa' diye yalan söylemişti.

Beklendiği gibi basın, patlamanın meydana gelmesinden sadece birkaç dakika sonra olayı haber yapmaya başlamıştı ve en iyi yaptıkları şeyi yaparak, patlamanın ardındaki nedenler hakkında spekülasyonlar yaparak ve hikayeyi mümkün olduğu kadar sansasyonel hale getirerek, kurallara sadık kalmışlardı. olabilir; daha fazla

manşetler dramatikti, ne kadar çok gazete satarlarsa o kadar çok izleyici elde ederlerdi.

ABD Polis Teşkilatı, bu manşetlerin yarattığı bazı mitleri açıklığa kavuşturmak için (bombalama New York'taki 11 Eylül saldırısından bu yana Los Angeles'ta hareketsiz kalan bir terör hücresinin işiydi ve bunların en çirkiniydi) FBI ve LAPD patlamanın ertesi sabahı ortak basın toplantısı düzenlemek zorunda kaldı. Kameraların önünde Hunter, Yüzbaşı Blake, Holbrook ve West beceriksizce durdular ve üç emniyet teşkilatının başkanları tarafından üzerinde mutabakata varılan bir beyanı neredeyse okudular. Hiçbir yalan söylenmedi. Yaptıkları şey, basınla konuşmak söz konusu olduğunda cephaneliklerindeki en iyi numarayı kullanmaktı: seçici bilgi. Yalnızca

halkın şu anda ihtiyaç duyduğu şeyi açıklayın, başka bir şeyi değil. Bunu akılda tutarak Lucien'in bilmecesi ve zamana karşı yarışı hakkında tek bir söz bile edilmedi.

Başka bir bürokratik toplantıdan çıkarken West, Hunter'a "Neredeyse unutuyordum" dedi. Daha sonra cebinden küçük kare bir kutu çıkardı. “Şuna bir bak.” Kutunun kapağını açtı. İçinde dörtte birinden büyük olmayan yuvarlak metal bir nesne vardı.

"Tamam" dedi Hunter. 'Güzel, nedir bu?'

'Bu, dostum, senin izleme cihazın. Bunun hakkında

konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Hunter West'e yan gözle baktı.

“Sana iyi bir şey bulabileceğimizi söylemiştim.” West yuvarlak nesneyi sol elinin avucuna yerleştirdi ve Hunter'a gösterdi. 'Arkasında küçük bir metal klips olduğunu göreceksiniz. Bana, sen ve o FBI ajanı Lucien'i New Hampshire'daki saklandığı yere kadar takip etmek zorunda kaldığınızda, Lucien'in sadece gömleğinizin düğmesinin bir mikrofon cihazı olduğunu anlamakla kalmayıp aynı zamanda kemerinizi arkanızda bırakmanızı, izlemenizi sağladığını söylediğinizi hatırlıyorum. , madeni paralar, anahtarlar, cüzdan, her şey, değil mi?'

Hunter başını salladı.

West, Hunter'a göz kırparak, "İşte bu durumda," dedi. 'Bunu istediğin herhangi bir şeye tutturabilirsin ama benim önerim onu cebine ama pantolonunun iç kısmına tutturmandır. Dur sana göstereyim.' Tam orada, Soygun Cinayet Masası dedektif katının hemen dışındaki sahanlıkta West, Hunter'a göstermek için kemerini ve ardından pantolonunu çıkardı.

Hunter garip bir şekilde, olup biteni başka birinin görüp görmediğini kontrol etmek için etrafına baktı.

West elini pantolonunun içine soktu ve işaret etmeden önce cebini çıkardı. 'Şunu buraya kes, gördün mü? Cebin en ucunda, iç kısmında ve bunun nedeni çok basit.” Hunter'ın izleme cihazına dönmeden önce pantolonunun fermuarını çekti ve kemerini sıktı. ‘Etkinleştirmek için tek yapmanız gereken ortasına sıkıca basmak.’ West bir kere bastı. 'Parmağınızın altında tıkladığını ve ardından sadece bir saniye boyunca çok hafif titrediğini hissedeceksiniz, ancak hiçbir tıklama

veya titreşim sesi çıkarmayacak ve herhangi bir ışığı açmayacaktır. Bunun gerçekte anlamı, bu izleme cihazının kendini ele vermeyeceğidir, ancak unutulmaması gereken şey, bu açıldığında açık olduğudur. Kapatamazsınız, bu yüzden yanlışlıkla yapmayın.'

Hunter'ın kaşları West'e doğru kalktı. “Yani yeni mi açtın?” “Hayır. Henüz etkinleştirilmedi,' diye açıkladı West. “Hepsi dağıtıldıktan sonra, bugün operasyonlar onları etkinleştirecek.” Hunter'ı işaret ederek başını salladı. 'Evet, hepimiz bir tane alıyoruz. Hepimizin yüzleri televizyonda göründüğü için artık bu Lucien denen bireyle işimizi şansa bırakmıyoruz. Neyse," dedi West, izleme cihazını Hunter'a uzatarak, "cebin içi sadece benim önerimdir."

Hunter, küçük kutuyu pantolonunun cebine koyarken, "Bunu daha özel bir yerde yapacağım," dedi.

"Yıkamadan önce pantolonunun klipsini çıkarmayı unutma, tamam mı?"

Hunter, "Elimden geleni yapacağım" dedi.

Tekrar yürümeye başladıklarında West, “Sana bir şey sorabilir miyim?” diye sordu. "Elbette," diye yanıtladı Hunter.

Bombalamanın hemen ardından Lucien'le en son telefon görüştüğünüzde, bilmecesini zamanında çözdüğünüzden şüphelenmişti. Sana dokunma yeteneğini kaybettiğini falan söyledi ama sen bilmeceyi zamanında çözdün.'

Hunter bir kez başını salladı.

“Peki bunu ona neden söylemedin?” diye sordu West. 'Neden ona küçük de olsa bir zafer daha verdin? Bunu yüzüne vururdum. Bilmecesinin düşündüğü kadar zor olmadığını anlamasını sağlardım. . . sandığı kadar zeki olmadığını."

Hunter, "Ne demek istediğini anlıyorum," diye söze başladı. ‘Fakat hiçbir şey başaramazdı.’

West, 'Evet, öyle olurdu' dedi. 'Bu Lucien'e sandığı gibi 'Kral-Ding-a-Ling' olmadığını gösterirdi. tokat atardı Eminim ki dudaklarında, tam yüzünde bir sırıtış vardı.' 'Başka bir deyişle,' Hunter sertçe karşılık verdi, 'bu onu daha da kızdırırdı.' West durakladı ve Hunter'a tedirgin bir bakış attı.

Hunter, "Lucien'in bir sonraki hamlesinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok" diye açıkladı. 'Bilmece oyunundan o kadar keyif almış olabilir ki bunu tekrar yapmak isteyebilir, bununla bir sonraki cinayeti için yepyeni bir bilmece yaratmaktan bahsediyorum; çünkü onun yeniden öldüreceğini hepimiz biliyoruz. Toplu katliama devam edip etmeyeceğinden emin değiliz ama hepimiz biliyoruz ki eğer ona bir an önce ulaşamazsak yeniden öldürecek." "Evet, bunu biliyorum," diye onayladı West.

'Eğer Lucien bilmece kartını bir kez daha oynamaya karar verirse ve biz de onu ilk bilmecesinin bizim için yeterince zor olmadığına inandırırsak, sence ne yapacak?'

West'in tek cevabı ağırlığını bir ayağından diğerine vermek olmuştu. "Öte yandan," diye devam etti Hunter, "eğer onu bilmecesinin bizim için fazla ayrıntılı, fazla zekice olduğuna inandırırsak, onun egosunu beslemiş oluruz." Bu onun hepimizden üstün olduğunu kabul etmenin bir yolu ve bu onu kızdırmak yerine memnun edecektir.'

"Yani sence bu deliyi memnun ederek," dedi West, "eğer bir sonraki cinayeti için başka bir bilmece kullanmaya karar verirse, bize biraz fırsat verip işi kolaylaştırabilir mi?" West pek ikna olmuş görünmüyordu.

Hunter, "Olabilir," diye yanıtladı. 'Ama asıl endişem bu değildi. Benim endişem Lucien'i daha fazla kızdırmamaktı çünkü bu onu kesinlikle "Size neler yapabileceğimi göstereceğim" zihniyetine sürüklerdi. Öfkesinden dolayı her gün bir kişiyi öldürmeye karar verebilirdi, hatta daha kötüsü. Ama eğer egosuna masaj yaparsak, bunun onu birkaç gün sakinleştirme şansı var, bu yüzden dışarı çıkıp öldürmek yerine, gizlenip bir süreliğine zaferinin tadını çıkarabilir.'

West bunu bu şekilde düşünmediğini itiraf etmek zorunda kaldı.

Elli Dört

Resmi 'tahmini' kurban sayısı patlamadan yalnızca kırk sekiz saat sonra serbest bırakıldı. Adli tıp FBI ve LAPD ajanları saatlerce

bölgeyi araştırdı, bulabildikleri her kemiği ve kemik parçasını aradılar ama gerçekte aradıkları şey kafataslarıydı.

Cesetlerin parçalanma veya parçalanma ihtimalinin yüksek olduğu ancak toz haline getirilmediği bir patlama alanında, "mümkün olduğunca doğru" bir sonuç elde etmek için resmi yöntem olarak "kafatası sayımı"nın kullanılması yaygın bir uygulamaydı. 'kurban sayısı.

Kırk sekiz saatin sonunda FBI adli tıp laboratuvarı, Whiskey Athenaeum bombalamasında hayatını kaybedenlerin sayısının otuza ulaştığını belirten resmi bir açıklama yayınladı.

LAPD, FBI ve ABD Polis Teşkilatı, basın, Los Angeles Belediye Başkanı ve Kaliforniya Valisi tarafından yoğun bir incelemeye tabi tutuldu; ancak ABD Polis Teşkilatı aslında bu işin en yoğun ucundaki kurumdu; bir kaçak yalnızca o ofisin sorumluluğundaydı.

'Lütfen biri bana açıklayabilir mi? Bu nasıl mümkün olabilir?' Öfkeli soru Los Angeles Belediye Başkanı Eric Lombardi'den geldi. Yüzbaşı Blake'in ofisinin penceresinin yanında duruyordu. Kendisi ve Yüzbaşı Blake'in yanı sıra Hunter, Garcia, Özel Ajan Peter Holbrook, ABD'li Mareşal Tyler West ve Los Angeles Polis Şefi Roger Davidson da toplantıda hazır bulundu.

'Bu psikopatın bir kamu kuruluşunu bombalayıp otuz kişiyi öldürmesinin üzerinden sekiz gün geçti *benim şehrimde*Belediye başkanının doğal olarak kalın sesi, sinirlendiğinde özellikle tehditkar geliyordu. “Sekiz kahrolası gün ve sen bana kimsenin ona nasıl ulaşacağına dair bir fikrinin olmadığını mı söylüyorsun?” Bekledi ama kimse yanıt olarak bir şey söylemedi. 'Yanılıyorsam düzeltin ama bana bu Lucien Folter denen kişinin terörist olmadığı söylendi. O, hapishaneden kaçan bir kaçak. . . ne kadar zaman önce?' Gözleri Batı'ya kaydı.

ABD'li Mareşal "On dört gün önce" dedi.

'Kesinlikle. Bu ucube gösterisi on dört gündür devam ediyor.” Belediye başkanının hararetli bakışları odanın etrafında dolaştı. 'On dört. . . ama o sadece açık değil
ABD Polis Teşkilatı'ndan kaçış. Hayır efendim. Bu adam aynı zamanda kahrolası FBI ve lanet LAPD'yi de peşinde koşuyor.” Bu

sefer lazerli bakışı atan kişi Polis Şefi Roger Davidson'du.

Belediye başkanı, “Fakat hepsi bu değil” diye devam etti. “Çünkü ABD Polis Teşkilatının ilk olarak izini sürmek zorunda olduğu çoğu kaçağın aksine bu adamın nerede olduğu biliniyor. Aslında günlerdir biliniyordu değil mi? O burada.” Her iki işaret parmağını da zemini işaret etmek için kullandı. 'Los Angeles'ta. O başından beri buradaydı. Ve bunu bilmemizin nedeni şu: *bize o barı havaya uçurmadan dört gün önce söyledi*.'

West başının üst kısmındaki kaşıntıyı kaşıdı. Bir şey söylemek üzereydi ama belediye başkanının sözü henüz bitmemişti.

"İşte gerçekler" diye devam etti. 'Bu Lucien Folter'ın neye benzediğini biliyoruz. Nerede olduğunu, yani hangi şehirde saklandığını biliyoruz, ayrıca bilinen bir suç ortağının olmadığını ve yalnız çalışmaya eğilimli olduğunu da biliyoruz. Üstüne üstlük bu adam hapisteydi.' Belediye başkanının sağ eli kalktı. 'Durun, bunu yeniden ifade etmeme izin verin. Üç buçuk yıldır tek kişilik hücrede tutuluyor ve dış dünyayla hiçbir bağlantısı yok. Ziyaretçi yok. Telefon görüşmesi yok. Mektup yok. Hiç bir şey. Yine de hapishaneden kaçabilir, başlangıç olarak yedi kişiyi öldürebilir, ticari bir havayolu şirketiyle ülke çapında seyahat edebilir, ekleyebilirim, askeri sınıf bir C-4 ele geçirebilir, sessiz sinema oynamak için yetkilileri çağırabilir. onlarla oyun oyna, bir barı havaya uçur ve *hiç kimse* onu bulabilir misin? Ve herhangi bir “hiç kimseden” bahsetmiyorum. Bu "hiç kimse" ABD Polis Teşkilatını, FBI'ı ve LAPD'yi kapsıyor. Bayanlar ve baylar, burada bir hayaletin peşinde değiliz. Bir adamın peşindeyiz. . . *bir* Adam. Elimizde fotoğrafı var, kim olduğunu biliyoruz, bu şehirde olduğunu biliyoruz ama gözaltında değiliz. O yüzden lütfen tekrar sormama izin verin – bu ofisten biri lütfen bana açıklayabilir mi – bu nasıl mümkün olabilir?'

“Çünkü Lucien hayatının çoğunu böyle geçirdi.” Birkaç sessiz saniyenin ardından cevap veren tek kişi Hunter oldu.

“Affedersiniz?” Belediye başkanı onunla yüzleşmek için döndü.

Hunter, "Üç buçuk yıl önce tutuklanmadan önce," dedi. "Lucien Folter, Lucien Folter değildi."

Belediye başkanı ona kaşlarını çattı. "Tüm günüm olmadığı için

yakın zamanda mantıklı olmaya başlayacak mısın Dedektif?"

Hunter, "Üniversite günlerinden beri," diye başladı, "Lucien, Lucien olmadı."

Belediye başkanı “Gerçekten mi?” diye sordu. 'Peki o kimdi?'

Hunter, "Kim olmak istiyorsa," diye yanıtladı ve hemen bir açıklamaya geçti. ‘Lucien aptal değil; tam tersine son derece zeki. Bizi üniversite günlerine götürecek olan öldürme serisine başladığında, yaptığı şeyin kendisi için son derece riskli olduğunu çok iyi biliyordu.'

Hunter, Lucien'in cinayetlerinin ardındaki gerçek nedenden, onun ansiklopedisinden bahsetmek için hiçbir neden göremiyordu. Bütün bunlar yepyeni bir soru çığını tetiklemek olacaktır.

Hunter şöyle devam etti: "Lucien tek bir hatanın, polisin peşine düşmesi için tek bir hatanın yeterli olacağını biliyordu." Bu yüzden çok erken bir plan yaptı. Bu plan asla kendi kimliğini kullanmamaktı. Bu planı uygulama şekli, gerekirse daha sonraki bir tarihte kimliklerini devralabileceği kurbanları aramaktı.'

"Kusura bakmayın," Belediye Başkanı Lombardi Hunter'ı duraklattı. 'Bunu tekrar bana yaptırabilir misin? Gerekirse kimliklerini devralacak mıydı? Nasıl?'

Hunter, "Lucien, görünüşü kendisine benzeyen erkek kurbanları aramaya başladı" diye açıkladı. 'Ve bu benzerliğin çok belirgin olmasına bile gerek yoktu. Gerçekten ihtiyacı olan tek şey doğru boy ve doğru vücut tipiydi; ne çok zayıf, ne çok şişman, yaş dahil uyum sağlayabileceği diğer her şey.'

Lombardi ve Davidson'un kafası biraz karışmış görünüyordu.

Hunter, 'Yıllar geçtikçe,' diye açıkladı, 'Lucien görünüşünü nasıl değiştireceği konusunda uzmanlaştı. Makyaj, protez köpüğü, sıvı lateks ve peruklar hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. . . adını sen koy. Kendini nasıl bakması gerekiyorsa öyle gösterebilir. Sadece bu da değil, sesini, aksanını, tonlamasını, duruşunu, yürüyüşünü, tavırlarını da değiştirebilir. . . her şey. Lucien'in planı, kendisiyle aynı boyda ve benzer vücut tipine sahip erkek kurbanlar bulmaktan ibaretti. Bunu yaptıktan sonra onlarla arkadaş olacak, onlar hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenecek ve sonunda onları

alacaktı.'

"Onları almak" derken Belediye Başkanı Lombardi, "Sanırım onları öldürmekten bahsediyorsunuz." "Bu doğru," diye onayladı Hunter. 'Onlar öldükten sonra Lucien bulabildiği her belgeye sahip olacaktı: pasaport, kimlik kartı, ehliyet. . . herhangi bir şey. Bu kişinin adı Lucien'in ihtiyaç duyması halinde devralabileceği kimlikler listesine eklenecekti. Ve kendisini tam olarak o kişinin belge fotoğrafına benzetecekti.'

Belediye başkanı, “Bu kişinin adının listeye gireceğini mi söylediniz?” diye sordu.

Hunter başını salladı. “Lucien nihayet üç buçuk yıl önce tutuklandığında, saklandığı yerlerden birinde bir kutu kimlik belgesi bulduk. Hepsi erkek. Hepsi Lucien'le aynı boyda ve vücut tipinde.” Belediye başkanının sözlerini sindirebilmesi için durakladı.

"Kendisine bir seçenekler listesi mi veriyordu?" diye sordu Belediye Başkanı Lombardi. Hunter'dan bir selam daha. 'İşte Lucien böyle bir insan; hiç kimseyle veya hiçbir yerle kesinlikle hiçbir bağı olmayan, bir tür modern zaman kentsel hayatta kalma uzmanı; bu da onun bir anda ayağa kalkıp, olmak istediği kişi olmasına olanak tanıyor. bu konuda son derece iyi." Hunter, Lucien'in Yüzbaşı Blake'in masasında duran fotoğrafını işaret etti. Kaçtıktan birkaç saat sonra Lucien artık hiçbir şeye benzemeyecekti. Kaçışından iki hafta sonra. . Hunter omuz silkti. ‘Bu şehirde yaşlı bir emekli, bir Afrikalı Amerikalı, hatta bir kadın olarak dolaşıyor olabilir.’

Başının arkasındaki sinirsel kaşıntıyı kaşıma sırası Belediye Başkanı Lombardi'ye gelmişti.

Hunter yorgun bir sesle, "Biraz önce burada bir hayaletin peşinde olmadığımızı söylemiştiniz efendim," dedi. Haklısın. Lucien bir hayalet değil. O daha çok bir mutanta benziyor; istediği zaman, istediği kimliğe bürünebilen biri. Buna, hayatının büyük bölümünde bir hayalet gibi yaşadığı gerçeğini de ekleyin; yakın zamanda bir gün ortaya çıkacağını veya iletişime geçeceğini umduğumuz hiçbir arkadaşı, ailesi, evi, gözetim altına alabileceğimiz bir yer veya kişi yok. onlar ve hayaletten çok daha korkunç biri var.' Hunter gözlerini Belediye Başkanı'na dikti. 'Nedenini anlamaya başladın mı? *hiç*

kimse Onu bulabilir misin?'

Elli Beş

Garcia, Hunter ile birlikte Belediye Başkanı Lombardi ve Polis Şefi Davidson'la yapılan toplantıdan nihayet ayrılırken, "Bu çok zordu" dedi. Hunter sessizce kabul etti.

Bombalamanın üzerinden sekiz gün geçmişti ve her geçen gün görev gücü, insan avında ilerlemenin bir yolunu bulamadıkları için daha da sinirleniyordu. Ama herkesi asıl korkutan şey, her geçen gün Lucien'den gelecek yeni bir telefon görüşmesine biraz daha yaklaşmalarıydı ve hepsi onun sadece 'merhaba' demek için aramayacağını biliyorlardı.

“İyi misin?” diye sordu Garcia. Ortağının ne kadar yorgun göründüğünü açıkça görebiliyordu.

Hunter, "Evet, iyiyim," diye yanıtladı ama pek de ikna edici değildi.

Garcia, "Uyuyup uyumadığını sorabilirim sana" dedi. 'Ama bu aptalca bir soru olurdu, değil mi?'

Bu sefer Hunter'dan yanıt gelmedi.

‘Anna bu akşam bacalhoada pişiriyor.’ Garcia farklı bir yaklaşım denedi. 'Neden gelip bize akşam yemeği yemiyorsun?'

Bacalhoada, tuzlu kuru morina balığı ve sebzelerle yapılan bir Portekiz yemeğiydi. Yemek Brezilya'da da çok popülerdi ve Garcia'nın favorilerinden biriydi. Birkaç yıl önce Hunter'ı bu konuyla tanıştıran kişi oydu. Hunter ilk çatalla dönüştü.

Garcia, "Benim evde senin kadar viskim yok," diye ekledi. 'Ama bazı güzel şeylerim var.'

Hunter saatine baktı. Saat akşam altı buçuka geliyordu.

Hunter, "Çok isterim," diye yanıtladı. "Ama bu gece Tracy'yi görmek için planlar yaptım." Hunter'ın cevabı Garcia'yı hem şaşırttı hem de memnun etti. 'Ah, bu harika. O nasıl?”

'O iyi sanırım. Telefonda konuştuk ama onu bombalamanın öncesinden beri görmedim.'

İş yükleri göz önüne alındığında Garcia hiç de şaşırmamıştı. “Onu

her zaman yanında getirebileceğini biliyorsun, değil mi?” dedi. 'Anna ve ben onu seviyoruz. Çok eğlenceli biri.'

"Teşekkür ederim, minnettarım ama Tracy bir son dakika rezervasyonu yaptırmayı başardı." *Alice Harikalar Diyarında* Elhamra'da temalı bar ve restoran.'

'Ah, onu tanıyorum. Birkaç kez yanından geçtik.”

Hunter, "Evet, buraya Tavşan Deliği deniyor" dedi. 'Doğrusunu söylemek gerekirse iptal etmeyi düşündüm ama bu sekiz gün içindeki üçüncü akşam yemeği iptali olacaktı.'

"Evet, hayır, yapma bunu Robert," diye ısrar etti Garcia ona. 'İki şey: birincisi, tüm bunlara gerçekten ara vermeniz gerekiyor.'

Hunter Garcia'ya baktı.

"Evet, bak, bunun zor olduğunu biliyorum," diye onayladı Garcia. "Her şeyi herkesten çok daha kişisel algılama eğiliminde olduğunu biliyorum. Özellikle bu durumda, ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, birkaç saatliğine de olsa bağlantıyı kesmen gerekiyor Robert. Eğer bunu yapmazsan eriyeceksin.'

Yan kısımlar dağılmış görünüyor.

"Ve biliyorum ki eğer bağlantınızı kesebilecek biri varsa," diye devam etti Garcia, "o kişi Tracy'dir."

Hunter buna katılmazdı.

“İki numara nedir?” diye sordu.

'Üzgünüm?'

Hunter ona, "İki şey olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı. 'Bağlantıyı kesmek bir, iki numara nedir?'

‘İki numara, kadınlarla ilgili şeyleri iptal etme dostum.’

Avcı güldü.

“Hayır dostum.” Garcia'nın ses tonunda hiçbir oynama yoktu. ‘Bu şaka değil. Bu ciddi bir şey. Bir kadınla ilgili herhangi bir şeyi iptal etmek zaten çok kötü bir hareket. O gün bir akşam yemeği randevusunu iptal etmek - özellikle de rezervasyonu yapan kişi o ise - kesinlikle "hayır" demektir. İnan bana Robert, bu tür şeyler onları sonsuza kadar kızdırır. Sana ne söylerlerse söylesinler. Evet, sana şöyle bir şeyle vurabilirler. . En iyi kadınsı sesini çıkardı. ' "Önemli değil. Hiç sorun değil. Elbette anlıyorum. Elbette umurumda değil.

Bunu başka bir güne erteleyebiliriz.” Garcia şiddetle başını salladı. 'Bu saçmalığa kanma. Size her şeyin yolunda olduğunu söyleyebilirler. Hatta her şey yolundaymış gibi görünebilirler ama onun içinde cehennemin kapıları açılacaktır.'

Hunter tekrar güldü.

'Bu konuda bana güven Robert. Ben evli bir adamım. Muhtemelen senden daha tecrübeli olduğum tek şey bu. Akşam yemeği randevusunu iptal etme.” “Yapmayacağım” dedi Hunter. ‘İptal etmeyi düşündüğümü ama yapmamaya karar verdiğimi söyledim.’

“İyi hareket.” Garcia ortağına gülümsedi. 'Peki, artık resmi olarak çıkıyor musunuz?'

Hunter, "Bunu söylemem," diye yanıtladı. 'Arada sırada birbirimizi görüyoruz, hepsi bu. Bu bizim işimize yarıyor.'

Hunter kendi tercihi olarak her zaman yalnız yaşamıştı. Karısı yok. Kız arkadaşım yok. Çocuk yok. Hiç evlenmemişti ve yaşadığı birkaç ilişki asla birkaç aydan uzun sürmemişti, bazen çok daha az. Birlikte olunması zor bir insan olduğu için değil - en azından öyle düşünmediği için - ama LAPD'nin UVC Birimi'nin başkanı olmanın getirdiği baskılar ve bağlılık nedeniyle. Çok az kişi böyle bir işin gerekliliklerini gerçekten anlayabilir ve bunlarla başa çıkabilirdi - gecenin geç saatleri, sabahın erken saatleri, sürekli tehlike, işleri son dakikada iptal etmek zorunda kalmak - ama en kötüsü zihninin yaşadığı sürekli karanlıktı. Kötülükle neredeyse her gün uğraşmak herkesin harcı değildi ama Hunter, Tracy Adams'ın farklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Hunter'ın işine bağlı baskıları ve bağlılığı, onun şimdiye kadar tanıştığı herkesten daha iyi anlıyordu. Belki kendisinin aynı zamanda bir suç psikoloğu olması yüzündendi ya da belki kişiliği ve karakteriyle ilgiliydi ama bunların hiçbiri onu hiç etkilemişe benzemiyordu.

Hunter'ın hafif bir tereddüt hissettiğini hisseden Garcia, "Haydi dostum," dedi. "Senin ondan gerçekten hoşlandığın herkes için aşikar ve o da seni aynı şekilde seviyor." Onunla tanıştığından beri başka kimseyi görmediğini de biliyorum. Artık düzgün bir şekilde çıktığınızı itiraf edin.'

'Evet . . . ama değiliz.'

'Sen inatçı bir adamsın, bunu biliyor musun?'

Hunter merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Garcia, "İnatçı bir adam gidiyor" diye seslendi. 'Artık bir kız arkadaşı olan inatçı bir adam.'

Hunter arkasına bakmadan iyi geceler diledi.

'Evet . . . senin bir kız arkadaşın var."

Elli Altı

Tracy Adams, Albany, Oregon'da basit, orta sınıf bir ebeveyn olan George ve Pamela Adams'ın tek çocuğu olarak dünyaya geldi. George bir okul öğretmeniydi - İngilizce ve tarih - ve Pamela, Albany şehir merkezinin hemen kuzeyindeki eklektik ve tarihi bir mahalle olan Arbor Hill'de kendi küçük giyim mağazasını işletiyordu.

Tracy, temmuz ayında Yengeç burcunda doğdu ve astrolojiye büyük bir inancı olan annesine göre, Tracy'nin her zaman bu kadar sakin, öngörülemez ve son derece sezgisel olmasının ana nedeni Yengeç burcu olmasıydı. Tracy'nin kendisi bunların hiçbirine asla inanmamıştı ama muhtemelen Tracy'nin tanıdığı en iyi insan olan annesini memnun etmek için her gün kahvaltı saatinde, okula gitmek üzere ayrılmadan hemen önce Pamela ile birlikte burç sütununu okurdu.

Tracy'nin "en iyi ruhlar" listesinde çok yakın bir ikinci sırada yer alan babası da karısının günde en az bir kez ona yaptığı aptalca burç tahminlerini hiçbir zaman umursamamıştı ama tıpkı kızı gibi George da Pamela'yı şımartacaktı. onu mutlu görmek.

Tracy'nin gözünde George ve Pamela Adams sadece iyi kalpli insanlar değil, aynı zamanda bir çocuğun umut edebileceği en anlayışlı ebeveynlerdi. Tracy'nin hatırlayabildiği kadarıyla o hiçbir zaman diğer kızlara benzemiyordu. Çocukken, bebeklerle oynamak ya da kendi yaşındaki kızlarla sahte çay partileri düzenlemek yerine kitap okumaya ilgi duyuyordu; özellikle de eski Amerikan klasiklerini. *Kızıl Mektup*, *Muhteşem Gatsby*, *Alaycı Kuşu Öldürmek*, *Küçük Kadınlar*, *Algernon'a çiçekler* ve daha pek çok kişi, ama hiçbir şey

onu Edgar Allan Poe'nun (tesadüfen aynı zamanda Hunter'ın en sevdiği Amerikan şairiydi) elleriyle yarattığı öyküler ve şiirler kadar büyülememişti.

Tracy, Poe'nun sözlerinin her zaman bu kadar karanlık ama aynı zamanda bilgelik ve hatta bazen umutla dolu görünmesini seviyordu; ancak Tracy'nin belirsizliğe olan hayranlığı onun edebiyat tercihiyle bitmedi. Bunun çok ötesine geçti ve büyürken hayatının çoğu yönüne dokundu. Daha koyu kıyafetleri, daha kasvetli şarkıları, daha korkunç filmleri tercih ediyordu ve on iki yaşında makyaj yapmaya başlar başlamaz, daha koyu, gotik bir görünüm ona otomatik olarak hiç düşünmeden geldi. Ama pek çok kişide olduğu gibi Amerika'daki ve dünyanın her yerindeki genç gençler için onun için gerçek 'tarzı belirleyen' faktör müzikti - ya da daha doğrusu bir müzik türü. Tracy on dört yaşındayken duydu *Oldukça Nefret Makinesi* ilk kez Ohio merkezli Nine Inch Nails adlı grubun ilk albümü. . . ve anında ölümsüz bir aşk ilişkisi yaratıldı. Grubun karanlık müzik tarzı, alışılmadık ritimleri ve güçlü sözleriyle birlikte, Edgar Allan Poe'nun şiirleriyle neredeyse aynı yoğunlukta ona hitap ediyordu. Albüme, gruba ve müzik türü olan endüstriyel rock'a aşık oldu. Kısa süre sonra Minister, Skinny Puppy ve diğerleri gibi aynı tarzda başka gruplar keşfetti ve bu da onu aynı zamanda gotik rock'ı ve Bauhaus, The Sisters of Mercy, Fields of the Nephilim ve The Killing Joke gibi çok daha eski grupları keşfetmesine yol açtı.

Tracy'nin yakın zamanda keşfettiği müzik tarzlarına ve bu türleri tanımlayan gruplara duyduğu yeni sevginin, onun giyim tarzını, saçını şekillendirmesini, tırnaklarını boyamasını ve makyajını yapma şeklini büyük ölçüde etkilemeye başlaması şaşırtıcı değil. . . her şey ve eğer daha önce kendini farklı hissetmişse, müzik de onu farklı gösteriyordu; ana akım toplumda yaşayan ve biraz muhafazakar bir okula giden on dört yaşındaki bir kız için bu, şüphesiz bir soruna dönüşebilirdi.

Görünüşü değiştiği anda zorbalık başladı.

Tracy geceden gündüze diğer tüm çocuklar tarafından dışlanıyordu. Kendisine isimler takılmıştı, onunla dalga geçiliyordu. . . . zorbalığın kapsadığı tüm korkunç şeyler. En iyi arkadaşı olduğuna

inandığı kızlar bile artık onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Bir bahar öğleden sonra, Tracy birinci sınıf öğrencisiyken, mide rahatsızlığı nedeniyle işten izin alan Pamela, kızının ön kapıdan içeri daldığını, ona hiçbir şey söylemediğini, hatta "merhaba" bile söylemediğini gördü. Tracy ve hemen yukarı odasına çık. Anne modu anında devreye girdi ve birkaç saniye sonra Pamela kızının kapısını çalıyordu.

Pamela odasının hemen dışından “Tracy tatlım, sorun ne?” diye sordu.

Tracy kapıyı açmadan, Hiçbir şey anne, diye yanıtladı. 'Her şey yolunda.'

Pamela, Tracy'nin ses tonunda sadece kızgın değil aynı zamanda kırgın bir nitelik de fark etmişti.

'Evet, öyle. . . bariz.'

‘Cidden anne, her şey yoluna girecek.’

Sormasına rağmen Pamela'nın kızını neyin bu kadar üzdüğüne dair oldukça iyi bir fikri vardı. Yalnızca çocukların değil, genel olarak insanların, özellikle de bunu anlamadıklarında, değişimi kabul etme konusunda çok isteksiz olabileceklerini biliyordu.

‘Tamam, öyle diyorsan.’ Pamela kızını iyi tanıyordu, bu yüzden farklı bir yaklaşım denedi. 'Ah evet tatlım, eğer yapabilirsem senden bir iyilik isteyecektim. Şimdi olmak zorunda değil. Ne zaman vaktin olursa, tamam mı?” Tracy yanıt vermedi, bu yüzden Pamela devam etti.

'Bu sabah saçını ve makyajını yapma şekline bayıldım tatlım. Bunu nasıl yaptığını bana gösterebilir misin? Mümkünse hafta sonundan önce olabilir mi? Baban ve ben cumartesi günü akşam yemeğine çıkacağız ve ben de benzer bir şey denemeyi çok isterim.'

Sessizlik.

Pamela bekledi.

Birkaç saniye sonra Tracy yatak odasının kapısını açtı. Annesine bakışı sessiz bir soru soruyordu.

Pamela, Tracy'nin ağladığına dair hiçbir işaret göremedi ki bu iyi bir şeydi ama kesinlikle kızgın görünüyordu.

“Cidden tatlım” dedi Pamela. 'Göz farını yapma şeklin, karıştırma. . . hepsi harika görünüyor. Bunu nasıl yapacağını nereden öğrendin?' Tracy kısa bir süre annesinin bakışlarına baktı.

'Bunu sadece annem olduğun için söylüyorsun.'

“Hayır, değilim.” Pamela biraz incinmiş görünüyordu. 'Sanki beni bundan daha iyi tanımıyorsun Tracy. Gerçekten hoşuma gitti ve hafta sonu benzer bir şeyi denemekten çekinmem. Bana birkaç ipucu verebilir misin?'

'O halde bundan hoşlanan tek kişi sensin anne, herkes benim fahişe olduğumu düşünüyor.'

Ve işte oradaydı.

"Anlıyorum" dedi Pamela, ses tonu endişeliydi.

Tracy, "Debbie ve Wendy bile öyle düşünüyor" dedi. Onlar onun en iyi arkadaşlarıydı.

“Bunu mu söylediler?” diye sordu Pamela, içtenlikle şaşırmıştı.

"Pek açık değil anne ama bana bakışlarından bunu anlayabiliyordum." Artık bana “merhaba” bile demiyorlar. Ben onlara yaklaşmaya çalışsam uzaklaşıyorlar. Yanıma oturmamak için sınıfta koltukları bile kaydırdılar. Sanki onları utandırıyorum.'

Pamela anlayışlı bir sesle, "Sana bir şey sorayım tatlım," dedi. 'Hoşuna gitti mi? Makyajın, saçın, kıyafetlerin, tamamen yeni tarzın mı? Gerçekten beğendin mi, yoksa bunu sadece sevdiğin gruplardaki insanlara benzemek için mi yapıyorsun?'

Tracy'nin bunu düşünmesine bile gerek yoktu.

'Öyle yapıyorum anne. Gerçekten hoşuma gitti. Bana yakıştığını düşünüyorum. Kişiliğime uygun. İçimdeki durumu yansıtıyor. Evet, elbette, görünüm en sevdiğim gruplardan ilham alıyor ama gerçekten bana yakıştığını düşünüyorum.'

"Peki buna devam edeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu annesi. 'Ya da sırf başkaları yeni tarzınızı onaylamadı diye eski görünüşünüze mi geri döneceksiniz?'

'Mümkün değil. Ben buna sadık kalacağım.” Tracy yüzde yüz emin görünüyordu. 'Üzgünüm ama eğer beğenmezlerse canları cehenneme. Bu benim görünüşüm, onların değil.” “Demek cevabın bu tatlım,” dedi Pamela, kızına gururla gülümseyerek. 'Eğer

hoşunuza gidiyorsa ve bu konuda kendinizi rahat hissediyorsanız, önemli olan budur ve bundan daha fazla gurur duyamam, çünkü yaptığınız şey orada herhangi biri için, özellikle de sizin yaşınızdaki biri için yapılabilecek en zor şeylerden biri. ' 'Peki bu nedir anne?'

'Sen kendin oluyorsun.'

Tracy annesine kaşlarını çattı.

Pamela, Tracy'nin yatak odasına girip yatağını işaret ederek, "Gel, oturalım" dedi.

"Tracy," dedi Pamela otururken kızının elini tutarken, "şu anda fark edemeyeceğin ama zamanla anlayacağına eminim, Tanrı'nın verdiği bu dünyada çok az insan var. gerçekten olmak istedikleri kişidirler veya gerçekten yapmak istedikleri şeyi yaparlar. Gerçek şu ki: kendimiz olmak. . . Gerçekten kendimiz olabilmek cesaret, özgüven ve bol miktarda karakter gerektirir. Dışarıda çok sayıda insan var ve gerçekten demek istediğim *büyük sayı* Pek çok insan, gerçekten giyinmek istediği gibi giyinmiyor, saçlarını, makyajını veya herhangi bir şeyi gerçekten giymek istediği şekilde yapmıyor. Çoğu insan gerçekte istediğini değil, kendisinden bekleneni yapar.'

“Bekleniyor mu?” diye sordu Tracy.

Annesi başını salladı.

"Kim tarafından?"

Pamela, "Başkaları tarafından" diye yanıtladı. 'Ebeveynleri tarafından, arkadaşları tarafından, öğretmenleri tarafından, patronları tarafından, toplum tarafından. . Omuz silkti ve Tracy'ye gülümsedi. 'Sana bu moral verici konuşmayı çok daha sonra yapmak zorunda kalacağımı beklemiyordum. Mezuniyet günü belki ama yine de buradayız, hadi yapalım şunu.” Kendini daha rahat bir oturma pozisyonuna ayarladı. Pamela, 'Birey olmak çoğu zaman göründüğü kadar kolay değildir' diye açıkladı. 'Büyüdükçe hepimiz hayatımızda farklı aşamalardan geçiyoruz tatlım. Bazen yeni akımlar, yeni müzik türleri, yeni tarzlar, yeni inançlar yaratılır. . . bizimle o kadar farklı bir şekilde konuşan bir şey ki, onun bir parçası olmak istiyoruz ve bunu herkes anlamayacak. Küçükken ben bir hippiydim, baban da öyleydi.'

'Mümkün değil!'

Pamela memnun bir gülümsemeyle, "Bu doğru," diye onayladı.

'Daha sonra sana göstermek için birkaç resim bulacağım. Ama hippi hareketinin bir parçası olduğumda, sadece sözde arkadaşlarımın çoğu görünüşümden ve giyimimden nefret etmekle kalmadı, hepsi de beni ölüme terk etti; büyükannen ve büyükbaban da aynısını yaptı. Hatta bundan o kadar nefret ettiler ki bana, eğer hippi gibi görünmek istiyorsam, o zaman hippi gibi yaşamaya da hazır olup evlerinden çıkmam gerektiğini söylediler.'

Tracy'nin gözleri büyüdü. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu. 'Sana gitmeni mi söylediler?'

'Hı-hı.'

'Peki ne yaptın?'

'Ayrıldım. Birkaç eşyamı toplayıp yola çıktım ve bunu o zamanki halimden memnun olduğum için yaptım. Giyiniş tarzım hoşuma gitti. Görünüşüm hoşuma gitti. O zamanlar neyi temsil ettiğimi seviyordum ve müziği de seviyordum. Her şey öyleydi. . . özgürleştirici. Ben ben oluyordum. Kendim oluyordum. Ve iyi hissettirdi.”

Tracy, "Ama artık hippi değilsin" dedi. 'Peki pişman mısın? Yani büyükbaba ve büyükannenin evini terk etmek, tüm arkadaşlarını kaybetmek mi?' Pamela, "Bir saniye bile değil," diye yanıtladı. 'Çünkü kendime karşı dürüst davranıyordum. Yapmak istediğim şeyi yapıyordum. Hayatımı kendim için yaşıyordum, ailem için değil, arkadaşlarım için değil. . . hayatımı yaşıyordum *kendim için*. Ama görünüşüm dışında aslında hiçbir şeyin değişmediğini düşündüğümü hatırlıyorum. Ben hâlâ aynı kişiydim. Farklı saçlar, farklı makyajlar, farklı kıyafetler ama yine de aynı kişiydim. Eğer sözde en iyi arkadaşlarımın artık arkadaşım olmamaya karar vermesi için gereken tek şey buysa, o zaman zaten orada pek bir dostluk olduğunu düşünmüyorum.' Kızına gülümsedi. 'Ve evden ayrıldığım için babanla tanıştım. Eğer evde kalsaydım baban gibi biriyle asla tanışmazdım.'

Pamela durakladı ve elini Tracy'nin saçlarının arasından geçirdi. 'Söylemeye çalıştığım tek şey tatlım, kendin olmanın yapabileceğin en iyi şey olduğu. . . Her zaman.' Tracy'nin bu sözleri duyduğu son sefer bu değildi. O zamanlar hiç bilmediği şey, sadece iki hafta sonra kendisi olmanın hayatını kurtaracağıydı.

Elli Yedi

O sabah Tracy, hafta içi her gün yaptığı gibi okula yürüyerek gitmişti. İsim takmanın bir kısmından kaçınmak için yürüyüşünü, birinci sınıf zili çalmadan birkaç saniye önce okula varacak şekilde ayarlardı ama yine de tüm bunlardan kaçınmak neredeyse imkansızdı.

Bir grup kızın yanından geçerken birinin 'İşte tuhaf adam geliyor!' dediğini duydu.

Hepsi kahkahalara boğulmadan önce bir başkası, "Tabutunu unuttun, Morticia," diye seslendi.

Tracy bunların hiçbirinin onu gerçekten rahatsız etmesine asla izin vermedi ama o sabah okulun kapısından geçerken, her zaman sınıfın en arkasında oturan, çok utangaç ve sessiz bir birinci sınıf öğrencisi olan Trevor Darnell tarafından durduruldu. kendisi ve neredeyse hiç kimseyle konuşmuyordu.

Tracy tam ana okul binasına girmek üzereyken, "Hey," dedi. Daha önce birbirleriyle hiç doğru düzgün konuşmamışlardı. Tracy, "Hey," dedi ve Trevor'a hafifçe başını salladı.

Sadece on beş yaşında olmasına rağmen Trevor Darnell zaten bir buçuk metre boyundaydı ve bu da onu o zamanlar bir buçuk metre olan Tracy'nin yanında bir dev yapıyordu.

"Yeni tarzını beğendim" dedi Trevor, ses tonu sakindi. 'Saçınla ve makyajınla yaptıkların hoşuma gitti. Çok hoş.' Tracy sadece iltifattan değil, aynı zamanda Trevor'ın onunla konuştuğu gerçeğinden de gerçekten şaşırmıştı.

"Teşekkür ederim" dedi. 'Bunu söylemen çok hoş. Bunu gerçekten takdir ediyorum.'

"Seni etrafta gördüm," diye devam etti Trevor. ‘Eskiden böyle giyinmezdin.’

Tracy nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

‘Bu sana yakışıyor. Gerçekten öyle - saç, makyaj, kıyafetler, hepsi - ama yeni görünüşünün en iyi tarafı kendin gibi olman.' Tracy bu sözler karşısında kaşlarını çattı. Bu tam olarak birkaç hafta önce

annesinin ona söylediği şeydi.

“Bu hoşuma gitti.” diye ekledi Trevor. ‘Bu çok hoşuma gitti. Burada çok az insan kendisi olmaya, gerçekten kendileri olmaya cesaret ediyor, ben
dahil. Keşke ben de senin gibi aynısını yapacak cesarete sahip olsaydım ama ailem buna asla izin vermezdi.' Tracy'ye bir kez daha bakmadan önce bir anlığına başka tarafa baktı. 'Görünüşünüzü değiştirdiğinizden beri arkadaşlarınızın sizi bir nevi kenara ittiğini de fark ettim.'

Tracy kendini rahatsız hissetmeye başladı.

"Bu konuda endişelenmeyin" dedi Trevor. 'Bu onların kaybı. Gerçekten öyle.” Sesinde Tracy'nin duymayı beklemediği bir samimiyet vardı. Ayrıca Tracy'nin olduğu yerde ürpermesine neden olan tuhaf bir ürkütücülük de vardı.

Tam o sırada birinci sınıf zilinin çalması Tracy'yi
rahatlattı. Tracy, “Gitsek iyi olur” dedi. 'Geç kaldık.'

Ama onun yanından geçmeye çalışırken Trevor onun yanına adım attı ve yolunu kesti.

Lütfen yapma, dedi.

Tracy kafası karışmış halde ona baktı.

"Lütfen ne yapma?"

Trevor, "Lütfen derse gitmeyin" diye yanıtladı. 'Bugün değil. Bugün derse girmek istemiyorsun. Güven bana.'

Tracy, Trevor'ın gözlerinde o anda ne gördüğünü anlayamıyordu ama daha önce hiç buna benzer bir şey görmediğini biliyordu. Trevor adeta ona, "Eve git," diye yalvardı. 'Bugün gerçekten okul için fazla havalısın.'

Tracy gerçekten ne yapacağını bilmiyordu. Bacakları felç olmuş gibiydi. "Ve lütfen asla değişmeyin" dedi Trevor. 'Başkaları ne derse desin asla kendin olmaktan vazgeçme. . . başkalarının ne istediği önemli değil. Sen ol. Her zaman sen ol.'

Bunun üzerine dönüp okul binasına girdi, ağır sırt çantası sol omzundan sarkıyordu.

Tracy, kafasının içinde çok sayıda çılgın düşünce patlamaya

başlarken kısa bir süre hareketsiz kaldı, ancak özellikle bir tanesi bunların hepsine öncülük etti. Ellerinin sıkıştığını, kalp atışlarının üç kat hızlandığını ve göğsüyle boğazı arasında bir düğümün sıkıştığını hissetti. Etrafındaki hava yoğunlaştı, nefes almak neredeyse imkansız hale geldi.

Birdenbire, Tracy bunu yapacak gücü nasıl bulduğunu gerçekten bilmiyordu ve koşmaya başladı. Rüzgar gibi koştu ama eve dönemedi. Okul binasına girdi ve bir manyak gibi koridorda koşmaya başladı; Gideceği yer, son sınıfların birinci sınıf derslerinden biri olan, babasının öğrettiği bir ders olan ABD Tarihi'ydi.

George Adams, sınıf yoklamasının dörtte üçünü tamamlamışken Tracy, sanki bir kasırga çarpmış gibi sınıfının kapısını açarak babası dahil herkesi şaşırttı.

“Tracy?” dedi ve okuma gözlüğünün üzerinden bakabilmek için başını hafifçe öne eğdi. 'Neden sınıfta değilsin genç...' İşte o zaman onun yüzündeki ifadeyi fark etti. Saf korku dolu bir bakış. 'Tracy, sorun ne?'

Tracy nefes alırken, kelimeler dudaklarına ulaşamadan koridorda ilk otomatik silah atışları duyuldu.

Elli sekiz

Lucien sekiz gündür Hunter'la iletişime geçmemişti ama bu onun boşta olduğu anlamına gelmiyordu, tam tersine. Patlamanın ertesi sabahı Lucien bir sonraki hamlesini planlamakla meşguldü ve bu sefer çok farklı bir şey yapmayı planlıyordu.

Lucien bombalamadan sonra hissettiklerinden hoşlanmamıştı. Bu vahşetin Hunter'a, FBI'a ve ABD Emniyet Müdürlüğü'ne büyük bir 'siktir git' demenin bir yolu olmasına rağmen, yine de cinayet olarak sınıflandırıldı ve bu nedenle, onun duyguları ve duyguları anlamaya yönelik araştırmasının kapsamına girdi. Cinayetin saldırganın zihninde yaratabileceği psikolojik etkiler.

Lucien, her zaman 'çalışmalarını' yürütme biçimine sadık kalarak, cinayet eylemi tamamlandıktan sonra mümkün olan en kısa sürede,

tercihen zihninde hâlâ tazeyken - görüntüler onun için hâlâ bir şeyler ifade ederken - duygularını listeleyecekti. . O akşam Lucien, patlamanın ardından Hunter'ı aradıktan sonra otel odasına geri döndü. Oraya vardığında notlarına geri döndü ve olayla ilgili hatırlayabildiği her düşünceyi, her duyguyu, her anıyı yazdı. . . ve öğrendikleri onu tamamen şaşırttı. Lucien, Hunter'a ve yetkililere karşı kazandığı kişisel zaferin coşkusunu bir kenara itmiş olsa da, bombalamanın hemen ardından hissettiği his, onu beklemediği bir düzeye kadar rahatsız etmişti.

Lucien tüm bu deneyim hakkında önceden heyecanlanmıştı, bunu inkar edemezdi; ama biraz düşününce, bu heyecanı, kirli bombasını yapmayı bitirdikten sonra hissettiği başarı duygusuna bağlaması gerekiyordu. C-4'le uğraşmak ve sıfırdan bomba yapmak daha önce hiç yapmadığı bir şeydi ve ilk kez yaptığı için olağanüstü bir iş başardığını biliyordu. Hesaplamaları bir matematikçininki kadar kesindi ve yaptığı açıklamalar mükemmelden aşağı değildi. Ama bir kez olayın kendisini düşündü ve Lucien her şeye tanık olmuştu; Patlamanın gerçekleştiği cep telefonunu aradığında Whiskey Athenaeum'un karşısında duruyordu - hiç gurur duymuyordu. . . neşe yok . . rahatlatıcı bir tatmin yok.

Patlamadan sadece birkaç dakika önce hedef bölgede olmasına ve mümkün olduğu kadar çok yüzü ezberlemesine rağmen, patlama sırasında ve hemen sonrasında genellikle yaşadığı mutluluk hissi Cinayet eylemi onu asla gerçekten etkilemedi. Her şey fazlasıyla kişiliksiz, fazla mesafeli ve fazla gerçeküstü geliyordu.

O gece Lucien şunu yazdı:

> *O binanın alevler içinde tutuşmadan önce havaya uçmasını izlemek, hiçbir şeyi düşündüğüm ya da beklediğim gibi hissettirmedi. Burada açık konuşayım, bunun daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyordum. Benim için farklı bir kavram, farklı bir yaklaşımdı; uzaktan öldürmek. Aynı hissettirmeyeceğini biliyordum, ama yine de bir tür neşe elde etmeyi umuyordum - belki de tanrısal duygunun daha az bir versiyonu - ama hiçbirini elde edemedim.*

Caddenin karşısından, barın içindeki cesetlerin patlamanın şok dalgasıyla parçalandığını, vücut parçalarının füze gibi havaya uçtuğunu ve odanın kana bulandığını hayal ettim. Havanın yer değiştirme hızı nedeniyle etlerinin yanmasına ve kemiklerinden ayrılmasına tanık olmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ettim. Zor değildi. Yüzlerini hatırlayabildiğim için bu görüntüleri zihnimde net bir şekilde görebiliyordum. . . hepsi. . . ve bu bana hiçbir tatmin sağlamadı. Sonunda hissettim. . . aldatıldı. Sanki tüm hazırlık çalışmalarını, tüm araştırmaları ben yapmışım ama cinayet başka biri tarafından işlenmiş gibi hissettim.

Şunu anlayın; cinayet çok kişisel bir eylemdir. Bu belki de tüm insan etkileşimlerinin en kişisel olanıdır. Bir katilin damarlarındaki kanı harekete geçiren, kalbinin giderek daha hızlı atmasını sağlayan şey, kurbanla doğrudan temas ve bunun yarattığı Tanrı-ilahi bağlantıdır. Mağdurun gözlerine bakmak, korkusunu hissetmek, koklamak, tadını çıkarmak, sahiplenmek. . . buna benzer bir şey yok. Bu o kadar güçlü bir duygu ki sizi değiştiriyor. Algınızı, beyninizi, varlığınızı değiştirir. Bu gece daha önce hiç olmadığı kadar çok insanı tek seferde öldürmüş olmama rağmen bu duyguların hiçbirini yaşamadım. Omurgamın aşağısında ve yukarısında hiçbir ürperti yoktu, hızlanan kalp atışı yoktu, gözeneklerde veya gözbebeklerinde genişleme yoktu, tüylerim diken diken olmuyordu. . . Hiçbir şey.

Bu deneyim, araştırma açısından geçerliydi ancak bana göre bu, utandığım korkakça bir davranıştı. Bir daha yapmayacağım bir şey.

Hayal kırıklığına rağmen Lucien işlediği cinayetlerin anıları üzerinde birkaç saatten fazla duracak biri değildi. Not defterini kapattığında bombalama olayı çoktan bir uzaylı eylemiymiş gibi gelmeye başlamıştı. Ertesi sabah, bu sadece üzücü bir gazete manşetinden başka bir şey değildi.

Elli Dokuz

Lucien genellikle cinayetler ya da kendi deyimiyle "araştırma konuları" arasında ara verirdi. Geçmişte bu aralar otuz gün ile bir yıl arasında değişiyordu ve bu süre zarfında Lucien bir sonraki 'konunun' ne olacağına ve araştırmasını hangi eyalet/şehir/kasabada yürüteceğine karar veriyordu. Bu noktalara karar verildikten sonra kurbanını -bazen dikkatlice, bazen de dikkatli bir şekilde- seçecek ve kurban hakkında toplayabildiği kadar çok bilgi toplayacaktı; ama bu sefer cinayetler arasında uzun bir ara olmayacaktı. Buna gerek yoktu.

Lucien son üç buçuk yıldır her gününün her dakikasını intikamını düşünerek, dışarı çıktığında ne yapacağını düşünerek geçirmişti. Tüm planlama zaten yapılmıştı, yapması gereken tek şey birkaç küçük ayrıntıdaki boşlukları doldurmaktı ve yeniden saldırmaya hazır olacaktı - ve hazırdı.

Bombalamanın ertesi sabahı Lucien, Lynwood'da kaldığı köhne otelden çıkmıştı. Hedefi, birkaç gün önce karşılaştığı yeni bir saklanma yeriydi.

Genellikle Lucien kaldığı odayı biyolojik tehlike laboratuvarı standardına göre temizler, geride kesinlikle hiçbir şey bırakmazdı, parmak izi ya da tek bir saç teli bile ama bu sefer buna gerek yoktu. Kimliğini saklamasına gerek yoktu.

Lucien'in yetkililer tarafından tanınmadığı ve hiçbir cinayet soruşturmasında şüpheli olarak görülmediği önceki dönemlerin aksine, artık bir kaçaktı. Kimliği artık bir sır değildi. Polis, FBI ve ABD Polis Teşkilatı kimi aradıklarını tam olarak biliyorlardı ancak onu bulamadılar.

Lucien'in yeni saklandığı yer, Los Angeles şehir merkezinin on dört mil kuzeyinde, Pasadena ile Angeles Ulusal Ormanı arasında yer alan küçük bir mahalle olan Altadena'nın eteklerinde terk edilmiş ve harap bir binaydı.

Birkaç gün önce Lucien, aklındaki şeye uygun bir konum arayarak Google haritalarında saatlerce gezinmişti. Er ya da geç yeni bir

saklanma yeri bulması gerektiğini biliyordu; yalnız kalabileceği ve rahatsız edilmeden çalışabileceği, komşularının olmadığı, kimsenin onun geliş gidişlerine tanık olmayacağı, bir kurbanı tutabileceği bir yer.
eğer isterse esir; ve gördüğü görüntülere göre, yerleşim yeri olmayan sessiz bir yolun en ucunda bulduğu yapı kesinlikle mükemmel görünüyordu.

Kullanılmayan bir depo olan binanın bir tarafında boş bir arazi parçası, diğer tarafında ise yoğun bitki örtüsü vardı ve bu da Angeles Ulusal Ormanı'na kadar uzanıyordu. Mülkü çevreleyen ağır demir tel örgü hala yerindeydi, ancak birkaç bölüm tekmelenmiş ve delinmişti, bu da yapıya büyük bir zorlukla karşılaşmadan erişilmesini sağlayacaktı.

Çitin iç kısmında, çatlaklardan ve zemini oluşturan çarpık ve düzgün olmayan beton levhaların birleşim yerlerinden çimen ve otlar fışkırmıştı.

Eski bir depo olduğundan çok az sayıda pencere vardı; hepsi küçük, camsız ve yerden yüksekti; kimsenin ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Hepsinin ne kadar hasar görmüş olduğuna bakılırsa Lucien, çocukların bunları muhtemelen taş atmak için hedef talimi olarak kullandıklarını tahmin etti.

Dış duvarlar bir zamanlar beyaz renkteydi ama güçlü Kaliforniya güneşi, Los Angeles'ın meşhur sağanak yağışlarının da yardımıyla boyaya uzun zaman önce zarar vermiş, çoğunun çatlamasına ve soyulmasına neden olmuştu. Zaten bunun bir önemi de yoktu. Binanın büyük bir kısmı grafitilerle tamamen yeniden dekore edilmişti ve komik bir şekilde bu da eski ve solmuş görünüyordu.

Lucien adresi not etti ve bombalamadan birkaç gün önce sabahın erken saatlerinde mülkü kendisi kontrol etmeye karar verdi.

Yaklaşık otuz beş yard uzunluğunda ve yirmi beş yarda genişliğinde olan bina, Gambrel tarzı metal çatısı ve muazzam sürgülü ön kapılarıyla bir uçak hangarına benziyordu. Kapılar paslı ve ağırdı ama hala rayları üzerindeydiler ve yüksek gıcırtı sesine rağmen 'normalden daha güçlü' bir itmeyle gayet iyi çalışmışlardı ve Lucien kapılardan geçip içeri girerken hiçbir sorunla karşılaşmamıştı.

mülk.

Dışarıda güneş gece gökyüzünü yeni yeni çatlatmaya başlamıştı. Işık ışınları yavaşça tepedeki kırık pencerelerden sızarak, neredeyse canlı gibi görünen, sonsuz sayıda hareket eden toz parçacıklarıyla dolu, ilginç bir çapraz ışık huzmesi yaratmıştı.

Mekan tıpkı göründüğü gibi kokuyordu; eski ve terk edilmiş, buna ek olarak güçlü küf, toz, idrar ve bayat ter kokusu da vardı. Bu çoğu insanın öğürmesine neden olacak bir kokuydu ama Lucien başka bir koku daha almıştı.

O kadar müdahaleci olmayan bir şey. Biraz daha tanıdık bir şey. Tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

Lucien bir an için ön kapıların yanında durmuş, kokulara alışmış ve gözleriyle yavaşça çevreyi incelemesine izin vermişti. Beklediği gibi, eski depolama hangarının içi, en az üç tek kanatlı uçağı kolayca depolayabilecek büyüklükte, açık planlı bir alandan oluşuyordu; ancak yapının hemen arkasında, sol tarafta oldukça büyük bir alan vardı. bölüm tesisin ana ofisi gibi görünen bir yere bölünmüştü. Bu ofisin sağ tarafında harici bir döner merdivenle erişilebilen ikinci bir katı vardı.

Lucien kendi kendine, "İşte bu çok kullanışlı olabilir" demişti. Lucien'in içeride bulmayı beklediği başka bir şey de hatırı sayılır miktarda çöp ve enkazdı. Evet yaptı ama düşündüğü kadar değil. Lucien, tepedeki pencerelerden kırılmış camların dışında birkaç karton tabaka, birkaç kirli ve lekeli paçavra, kullanılmış prezervatifler, atılmış şırıngalar ve çok sayıda farklı boyutta masif ahşap kalas bulmuştu; bazıları kırık, bazıları kırıktı. İşte o zaman aklına geldi. Tanımakta güçlük çektiği tanıdık koku talaş ve tahtaydı. O hangar görünümlü bina bir kereste deposuydu. Lucien yerdeki işaretlerden raf ünitelerinin ve endüstriyel masa testerelerinin bir zamanlar nerede olduğunu kolaylıkla tespit edebildi.

Hangarın arka tarafındaki Lucien eski ana ofise girmekte hiç sorun yaşamamıştı. Orada, dışarıdan gelen öğürme kokusu, birkaç vites yükseltmeden önce yeni, ekşi bir nitelik kazandı ve Lucien'i gömleğinin yakasını yukarı çekerek burnunu ve ağzını kapatmak zorunda bıraktı. Her ne kadar hile biraz yardımcı olsa da gözlerinin

sulanmasını engelleyemedi.

Kendi kendine, 'Bu kokuyla ilgili bir şeyler yapmam gerekecek' demişti. ‘Burada tamamen olgunlaştım.’

Eski ofis odası konforlu bir ferahlığa sahipti ve açık plan zemine bakan büyük kare pencereleri vardı; hepsi camsızdı. Sahipler ofis mobilyalarının çoğunu geride bırakmıştı: iki masa, altı sandalye, üç farklı boyutta dosya dolabı ve neredeyse tüm duvarı kaplayan büyük bir metal raf ünitesi. Masalardan biri ve sandalyelerden üçü hasar gördü; yeterli bacak yoktu. Dosya dolaplarından birinde birkaç çekmece eksikti ama geri kalan her şey yolunda görünüyordu.

Üst katta, alt kattakiyle aynı olan geniş ofis alanını dört farklı çalışma kabinine bölmek için sökülebilir kompozit bölmeler kullanıldı. İki sabit hatlı telefon, duvara monte edilmiş büyük bir mantar pano, kırık bir kahve makinesi ve iki eski Remington daktilosunun yanı sıra birkaç mobilya daha geride kalmıştı. Döşeme tahtaları biraz gıcırdıyordu ama yine de çok sağlamdı.

Ana depo katına inen Lucien bir an duraksamıştı. Bu kadar mükemmel bir yer bulduğuna ve bildiği kadarıyla bunun için kimseyle kavga etmek zorunda kalmayacağına neredeyse inanamıyordu.

Los Angeles gibi büyük bir şehirde terk edilmiş yapılar, özellikle de kullanılmayan depo gibi büyük yapılar, berduşların ve evsizlerin büyük ilgisini çekme eğilimindeydi, ancak kullanılmış prezervatifler ve atılmış şırıngalar dışında Lucien bunu gösteren hiçbir işaret görmemişti. burası serseriler tarafından sürekli kullanılıyordu.

Büyük binadan çıkıp kapıları arkasından kapatırken, "Bu mükemmel" demişti.

Lucien'in bu yere yalnızca birkaç hafta, belki de daha kısa bir süre, planını tamamlayana kadar ihtiyacı vardı. . . onun intikamı. Daha sonra ortadan kaybolacak ve bir daha kimse ondan haber alamayacaktı.

Altmış

Eski depo, Lucien'in aklındaki şeye gerçekten de mükemmeldi; tek

sorun coğrafi olarak toplu taşımayla ya da yürüyerek ulaşmanın zor olmasıydı. Lucien'in bir miktar malzemeyi ve birkaç parça makineyi taşıyacak kadar büyük bir araca ihtiyacı vardı. Aşırı ağır bir şey yok. Normal büyüklükte bir minibüsün taşıyamayacağı hiçbir şey yoktu ama araca hemen ihtiyacı vardı, parasını nakit olarak ödemesi gerekiyordu ve hiçbir soru sorulmasına gerek yoktu; Kayıp Melekler Şehri'nde bulunması çok da zor olmayan bir şeydi bu.

Bombalamanın ertesi sabahı Lucien, Lynwood'daki bir internet kafede yaklaşık bir saat oturarak ihtiyaçlarını karşılayan bir araç bulmak için internette gezindi. Yakınlarda birkaç tane buldu, üç farklı randevu aldı ve sonunda gördüğü ikincisini satın aldı - beyaz bir 1998 Dodge Ram Van - diğer ikisinden daha iyi durumda olduğu için değil, sahibi çok tatlı bir yetmişlik olduğu için. -Paramount'ta yaşayan altı yaşındaki İspanyol kökenli kadın hiçbir zaman kimlik belgesi görmek istemedi ve eğer almaya karar verirse Lucien'e minibüsü yıkamayı teklif etti.

Bu Lucien'i yüksek sesle güldürmüş ve onu kazanmıştı.

Kadına 'Gerek yok' dedi. 'Olduğu gibi kabul edeceğim. Ben kirli olanı seviyorum.'

"Evet, ben de" diye yanıtladı ve bu Lucien'i daha da çok güldürdü. Lucien kadına parasını ödedi, hiçbir şey imzalamadı, minibüsün anahtarlarını aldı ve mutlu bir adamla yola çıktı.

Yeni saklanma yerine giderken intikam planının son aşamasına geçmek için ihtiyaç duyacağı ekipman ve malzemeleri satın almak üzere birkaç dükkana uğradı. Her şeyi tek bir mağazadan alabilirdi ama özellikle bombalamanın ertesi sabahı kaşlarını kaldırma riskini almaya gerek yoktu. Satın alınanları beş farklı mağazaya bölmek en mantıklı ve güvenli şey gibi görünüyordu.

Terk edilmiş depoya vardığında Lucien minibüsü arka tarafa park etti ve tamamen gözlerden gizlendi ve işe gitti.

Görev listesinin başında şu vardı: 'Ofisteki o lanet kokudan kurtulun'.

Lucien bunun için iki galon güçlü antibakteriyel yer temizleyicisi, birkaç ağır hizmet tipi endüstriyel süpürge, ağır hizmet tipi bir endüstriyel süpürge satın almıştı.

paspas, bir çift lastik yağmur botu, birkaç tek kullanımlık ağız ve burun maskesi ve kalın lastik eldivenler.

Lucien tüm mobilyaları eski ofisten ana depo katına taşıdıktan sonra fırçalamaya başladı.

Normal yoğun çamaşır suyu yerine kokulu bir yer temizleyicisini tercih etmişti çünkü asıl yapmak istediği o mide bulandırıcı ekşi kokudan kurtulmaktı. Yoğun çamaşır suyu, baş ağrısına neden olan kokunun yerine mide bulandırıcı bir kokunun yerini alacaktır.

Lucien'in her iki ofis katını da fırçalayarak temizlemesi neredeyse üç saat sürdü, ancak işi bittiğinde, sadece birkaç gün önce gözlerini yaşartan burun deliğini yırtan koku yerine, havada hafif ve oldukça hoş bir limon kokusu kaldı. .

Lucien'in listesinde bir sonraki adım tüm ofis alanının yeniden düzenlenmesiydi. Bunun için üst kattaki sökülebilir kompozit bölmelerden ve eski depoda kalan çok sayıda ahşap kalastan yararlandı. Lucien mağazalardan birkaç farklı mekanik testere ve üç adet portatif, yakıtla çalışan, yüksek güçlü jeneratör satın almıştı; bu da kalasları istenilen boyuta göre kesmeyi tüm işlerinin en kolayı haline getiriyordu. Birkaç uzun saatin ardından camsız pencereler tahtalarla kapatılmış, kapı sağlamlaştırılmış ve her iki ofis katı da yeniden bölünmüştü.

Lucien'in listesindeki üçüncü iş, açık ara en karmaşık ve zahmetli olanıydı. Fazladan el eksikliğini telafi etmek için (ideal olarak iki kişilik bir iş) Lucien'in doğaçlama yapmak ve uyum sağlamak zorunda kaldığı bir görev. Bitirmesi neredeyse iki gününü aldı ama sonunda istediği sonuca ulaştı.

Saklanma görev listesi sonunda tamamlandığında, Lucien, çoğu kriminal psikoloğun Cinayet Aşaması olarak adlandırdığı, Lucien'in kendisinin buna Ecstasy Aşaması adını vermeyi tercih ettiğini düşündüğü aşamaya başlamakta özgürdü.

1988 yılında hüküm giymiş acımasız katiller üzerinde uzun bir çalışma yürüten kriminal psikolog Joel Norris'e göre, bir seri katilin zihninde geçirdiği yedi farklı aşama vardı: Aura Aşaması, Trolleme Aşaması (kurban ve konum), Kur Yapma Aşaması, Yakalama Aşaması, Cinayet Aşaması, Totem Aşaması ve Buhran Aşaması.

Lucien'in kendi 'araştırması', bir katilin zihninde bu aşamalardan bazılarının Norris'in onları tanımladığından çok farklı bir şekilde işlediğini, hatta hiç oynamadığını öne sürerek Norris'in çalışmasıyla çelişiyordu. Lucien vakasında Cinayet Aşaması
onu her zaman neşeyle doldurmuştu, kalbinin daha hızlı atmasını sağlıyor, damarlarını adrenalinle, beynini endorfin, dopamin ve serotoninle dolduruyordu. Büyülü bir uyuşturucu hücumu gibiydi. Katilin bakış açısından, Lucien'in "araştırmaları" bu aşamayı Ecstasy Aşaması olarak yeniden adlandırdı ve bu kez, Lucien'in aklındaki şeye göre, Ecstasy Aşamasının kendisini her zamankinden daha fazla zevkle doldurmasını bekliyordu.

Hunter halka açık bir yerin bombalanmasının ve otuz masum insanın ölümünün korkunç bir eylem olduğunu düşünseydi, Lucien'in onun için hazırladığı şey Şeytan'ın yeniden canlandığını hissedecekti.

Altmış Bir

Joel Norris'in bir seri katilin aşamaları üzerine yaptığı araştırmada yedi aşama tespit edilmişti, ancak Lucien kendi araştırması aracılığıyla birçok durumda fazladan bir aşamanın kendini göstereceğini keşfetmişti: Takip Aşaması. Ya kendi başına ortaya çıkabilir, toplamda yedi yerine sekiz aşama oluşturabilir ya da Norris'in üçüncü aşaması olan Kurma Aşaması ile değiştirilebilir.

Norris'e göre, çok sayıda seri katil, katilin kurbanını seçtiği Trolleme Aşamasından, katilin kurbanı tuzağa düşürmeden önce güvenini kazanmaya çalıştığı Kur Yapma Aşamasına geçecektir. Norris haklı olarak her seri katilin Kurlanma Aşamasına girmeyeceğini, yalnızca daha organize ve kendine güvenenlerin gireceğini eklemişti ki bu Lucien'in Takip Aşaması için de geçerliydi. Bazı seri katiller (Lucien dahil daha organize olanlar) kurbanını seçtikten hemen sonra bir süre hedeflerini gözlemlemeye eğilimliydi. Bunun onlara sağladığı avantaj iki yönlüydü. Birincisi: Katilin Takip Aşamasından Kur Aşamasına geçtiği durumlarda, bu onlara kurbanı

tuzağa düşürmeden önce güvenini nasıl kazanabilecekleri konusunda daha iyi bir fikir verebilir. İki: Katilin Takip Aşaması yerine Kur Yapma Aşamasını kullandığı durumlarda, bu, katilin kurbanın gün içindeki hareketlerini ve alışkanlıklarını daha iyi anlamasını sağlayacak ve bu da katilin ne zaman saldıracağı konusunda bilinçli bir karar vermesine yardımcı olacaktır. Yakalama Aşamasına (kurbanın alınması) geçmek için en uygun zaman olabilir. Kurban yalnız mı yaşıyordu? Değilse, mağdur günün veya gecenin bir kısmında evde hiç yalnız kaldı mı? Mağdurun örneğin günün veya gecenin belirli bir saatinde koşuya çıkma veya bisiklete binme alışkanlığı var mı? . . Katilin bir sonraki aşamaya geçerken fark edilmesi riskini azaltabilecek herhangi bir şey. Lucien mümkün olduğunca kurbanını almadan önce Takip Aşamasına girerdi. Bu sefer farklı olmayacaktı.

Bir sonraki kurbanının kim olacağına zaten karar vermişti ve artık bombalama olayı ortadan kalktığı ve uygun bir saklanma yeri bulduğu için nihayet Takip Aşamasına geçebilirdi.

Lucien sonraki beş gününü günde en az on sekiz saat boyunca seçtiği kurbanı takip ederek geçirdi. Onlarca fotoğraf çekmiş ve kurbanın günlük rutiniyle ilgili elinden gelen her şeyi not etmişti. Üçüncü olarak
Ertesi gün Lucien zaten birkaç tekrar eden kalıp tespit etmişti.
Beşinci gün, Yakalama Aşamasına nasıl geçeceğini tam olarak biliyordu.

Altmış İki

Beş uzun gün boyunca kurbanını takip ettikten sonra Lucien, hamlesini yapmak için en iyi zamanın hafta içi bir gün, öğleden sonra bir ile altı arası olduğuna karar vermişti. O saatlerde kurbanın genellikle evinde yalnız olacağını keşfetmişti; komşu evler neredeyse boş olacaktı ve bu da onun fark edilme riskini ciddi şekilde azaltıyordu. Yaklaşım planı geldikleri kadar basitti; kapısını çalacaktı.

Kurbanın evi, Los Angeles şehir merkezinin on üç mil

güneydoğusunda, Downey'de kısa ve biraz uzak bir caddenin yarısında bulunuyordu ve Apollo Uzay Programının doğum yeri olarak biliniyordu. Sokaktaki diğer mülklerle karşılaştırıldığında evin kendisi mütevazıydı; tek katlıydı, araba yolu vardı ama araba garajı yoktu, yüzme havuzu yoktu, küçük bir arka bahçe vardı ve hepsinden önemlisi koruyucu çit ya da alarm yoktu. Mağdurun ayrıca gündüzleri, hatta bazen geceleri yatak odasının penceresini açık bırakma alışkanlığı da vardı. Lucien, ziyaretçinin yaklaşımını kullanmak yerine kurbanın evine girmeye karar vermiş olsaydı, bunu yaparken hiç sorun yaşamazdı, ancak aynı yol üzerinde üç mülk ötede 'satılık' tabelasını gördüğünde, içeride çok hızlı bir şekilde bir komplo şekillendi. onun kafası.

Yaklaşma planı formüle edildikten sonra Lucien'ın yapması gereken tek şey, uygulamak için en iyi günü seçmekti. Bombalamadan sekiz gün sonra Pazartesi'yi seçti.

O sabah, Lucien tamamen yeni bir kişilik geliştirmek için biraz zaman harcadı; Downey gibi bir mahallenin çekeceği belirli türden sakinlere uygun biri - iyi giyimli, iyi konuşan, üst-orta sınıf, başarılı, kariyer odaklı bir birey. . Lucien meslek olarak bu sefer avukatlık yapmaya karar verdi. James Mitchell adını Stanford Üniversitesi'ndeki eski profesörlerinden birinden ödünç aldı. Onun arka planı karmaşık değildi; Manhattan, New York'ta doğup büyümüştü. Liseyi bıraktıktan sonra Columbia Üniversitesi'ne kabul edildi ve burada sınıfının ilk yüzde beşi arasında mezun oldu. Son on beş yılını New York City'deki aynı hukuk firması Latham & Watkins LLP'de çalışarak geçirmişti. Boşandıktan sonra Büyük Elma hızla Ekşi Elma'ya dönüştü ve başka yerlerde fırsatlar aramaya başladı. Gibson, Dunn &'dan reddedilmesi çok zor bir teklif geldi.
Merkezi LA şehir merkezindeki ünlü Wells Fargo Center'da bulunan, ülkenin en iyi hukuk firmalarından biri olan Crutcher LLP. Lucien kurbanıyla ilgili bu ayrıntıların hiçbirine girmek zorunda kalmayacağından emindi ama bunlar onun role hazırlanmasına ve olması gereken karakteri daha iyi gözünde canlandırmasına yardımcı oldu. Ayrıca Yakalama Aşamasının genel heyecanına da katkıda bulundular.

Lucien, daha önce sayısız kez yaptığı gibi, bir aynanın önünde durup farklı görünümler, farklı duruşlar, farklı tavırlar denedi. . . iş için mükemmel karakteri bulana kadar her şeyi birbirine yapıştırmak. Bu sefer oraya ulaşması bir saatten biraz fazla sürdü.

Lucien'in aksanı nötr ve tipik bir New Yorkluydu ama bir Columbia Hukuk mezununun yapacağı gibi anlamlı bir şekilde konuşuyordu. Sesi sakin, yumuşak ama aynı zamanda kendinden emindi. Görünüm olarak Lucien "ortalama avukat" olarak kabul ettiği görünümü tercih etti: kısa, koyu kahverengi saçlar, açık kahverengi gözler, modaya uygun bir bıyık, kancalı burun, sivri çene ve ona biraz entelektüel bir görünüm kazandıran ince çerçeveli gözlükler. Lucien gözler için bir kez daha kontakt lens kullandı. Burun ve çene protez köpük kullanılarak ustalıkla değiştirildi. Bıyık, Lucien'in kafasındaki orijinal imaja pek uymuyordu ama o, Stanford Üniversitesi'nde Bilişsel Sinirbilim profesörü olan gerçek James Mitchell ile ilgili anılarından ilham almıştı.

Lucien nihayet işini bitirdikten sonra aynada yavaşça kendini kontrol etti; sol profil, sağ profil, dümdüz ileri, başı yukarıda, başı aşağıda ve ağzı tamamen açık. Makyajında hiçbir kusur, hiçbir çatlak yoktu. Eksik olan tek şey doğru kıyafetti ve görünüm tamamlanacaktı ve Lucien tam da buna sahipti.

Kurbanını şehirde takip ederken, bir ikinci el dükkanının vitrininde er ya da geç işine yarayacağından emin olduğu birkaç farklı kıyafet görmüştü; hepsinden iyisi, ona mükemmel bir şekilde uydular. Bu kıyafetlerden biri koyu renkli papyonlu, açık mavi kruvaze bir takım elbiseydi. Aynada son kez kendini kontrol etmeden önce onu beyaz bir gömlek ve siyah ayakkabılarla eşleştirdi.

Lucien ortadan kaybolmuştu. Gibson, Dunn & Crutcher LLP'nin avukatı James Mitchell ona bakıyordu.

Altmış Üç

Los Angeles'ın üzerindeki sabahın ilerleyen saatlerinde gökyüzü, saf mavisini güçlendirmeye hizmet eden izole, ince beyaz bulutlarla

çaprazlanmıştı. Sabah 11:00'de sıcaklık on sekiz santigrat dereceydi, ancak tahmin, günün ilerledikçe daha da ısınacağını ve saat üçte yirmi üç dereceye ulaşma ihtimalinin olduğunu öngörüyordu.

Lucien - daha doğrusu James Mitchell - Angeles Ulusal Ormanı'ndaki saklandığı yerden saat 12:47'de ayrıldı. Pazartesi öğleden sonra, Altadena'dan Downey'e kesintisiz bir yolculuk onu yaklaşık kırk ila kırk beş dakika sürerdi, ancak son varış noktasına gelmeden önce hızlı bir şekilde durması gerekiyordu.

Aile tarafından işletilen küçük fırın, Pasadena'nın hemen güneyinde, Alhambra'daki bir mahalle merkezinde, bir Çin restoranının bitişiğinde bulunuyordu. James Mitchell dışarı çıktı, dükkana girdi ve üç el yapımı kekten oluşan bir kutu satın aldı. Otuz sekiz dakika sonra minibüsünü, hedefinin evinden birkaç sokak uzaktaki Downey'deki bir kilisenin önüne park ediyordu.

Aracından inip kapısını kilitlediğinde, *Mitchell* önündeki mütevazı ibadet yerini düşünmek için biraz zaman ayırdı. Geniş giriş kapılarının üzerindeki tuğla duvarda çarmıha gerilmiş bir İsa'nın beyaz ve altın rengi bir heykeli vardı. *Mitchell* yukarıya baktı ve gülümsedi.

“Orada nasılsın?” diye sordu heykele. ‘Rahat mı?’ Sanki gerçekten bir tür yanıt bekliyormuş gibi bir saniye bekledi. “Yani,” tek taraflı konuşmasına devam etti. 'Eğer gerçek olsaydın,
beni hemen durdurursun, değil mi? Beni öldürmek için bir şimşek falan gönder, çünkü her şeyi bilmen gerektiğine göre, ne yapmak üzere olduğumu çok iyi bilmen mantıklı. . . ve sana söz verebilirim, her şey dağınık olacak.' *Mitchell* umursamazca omuz silkti. 'Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacaksın, değil mi? Beni öldürmek için gökten bir şimşek ya da buna benzer bir şey inmiyor, değil mi?'

Bir kez daha biraz bekledi ama bu sefer *Mitchell*gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi mavi gökyüzüne kaydı.

“Evet, şimşek yok.” Kıkırdadı. 'Bunun nedeni sen bir yalan olduğun ve hiç var olmadığın için mi, yoksa tıpkı benim gibi olduğun için mi - sadist bir herifin - yaptığım şeyi yaparken beni izlemeyi sevdiğin için mi, çünkü sen onları izlemeyi seviyorsun
acı çekmek. Seninle olan anlaşma bu mu? Benim gibi insanların var

olmasına izin veriyorsun çünkü onları incittiğimi izlemekten hoşlanıyorsun, acı çekmelerini izlemekten hoşlanıyorsun, öyle mi?' Kısa bir süre daha bekledi.

'Peki, eğer anlaşma buysa, o zaman kesinlikle izlemeye devam edin, çünkü bundan sonra olacaklar hoşunuza gidecektir.'

Kilise binasının arkasından, içi çim dolu bir el arabasını iten İspanyol kökenli bir adam belirdi. Kapıya vardığında şapkasını çıkardı ve alnındaki teri sildi. Bakışları kesişti *Mitchell*ve onu başıyla selamladı.

Mitchell jestine karşılık verdi, papyonunu düzeltti, heykele göz kırptı ve sakince hedefinin evine doğru ilerlemeye başladı.

Altmış Dört

Öğleden sonra saat ikiye geliyordu *James Mitchell* sonunda minibüsünü park ettiği yerden iki sokak ötedeki mavi cepheli, tek katlı evin önünde durdu. Sabah boyunca gökyüzünü süsleyen ince beyaz bulutların tümü ortadan kaybolmuş, geride Los Angeles'ın yükseklerinde temiz, bozulmamış, parlak mavi bir çarşaf bırakmıştı.

'Ölmek için güzel bir gün' *Mitchell* dedi gözlüklerini ayarlayıp caddeyi bir aşağı bir yukarı kontrol ederken. Her şey tamamen hareketsiz görünüyordu; hiçbir yerde oynayan çocuklar yok, araba hareketi yok, pencerelerinden dışarı bakan kimse yok, ön bahçeyle ilgilenen kimse yok ve yoldan geçenler yok.

Elinde kek kutusu, *Mitchell* evin ön kapısına giden arnavut kaldırımlı yolda yürüdü. Oraya vardığında derin bir nefes aldı, sol eliyle takımının ceketinin tozunu aldı ve kapı zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapıya yaklaşan ayak seslerini duydu.

Mitchell duruşunu düzeltti.

Güvenlik zincirinin mandalına kaydırıldığını ve kapının kilidinin açıldığını duymadan önce kapının gözetleme deliği bir anlığına karardı. Daha sonra zincir boyunca geri çekildi ve boşlukta yarım bir kadın yüzü belirdi. Ondan yaklaşık beş santim daha kısaydı *Mitchell*. Kalp şeklindeki yüzüne mükemmel uyum sağlayan siyah çerçeveli

gözlüklerinin ardındaki çarpıcı yeşil gözleri hızla orada duran adamı inceledi.

'Merhaba, size yardımcı olabilir miyim?' Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı; bir belgesel anlatıcıya ait olması gereken türden bir ses.

İçeriden, *Mitchell* taze demlenmiş kahveyle karışan zambak ve vanilyanın hafif kokusunu aldı.

'Ah, merhaba hanımefendi' *Mitchell* söz konusu. Sesi sakin ve samimiydi. 'Bu öğleden sonra sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Aslında sadece “merhaba” demek ve kendimi tanıtmak istedim. Benim adım Mitchell, James Mitchell ve ben sizin yeni komşunuzum.' Kaşlarını kaldırırken durakladı. “Yani, üç ev ötede demek istiyorum. On beş numara.”

'Ah! Gerçekten mi?” dedi kadın, gerçekten şaşırmıştı. İçgüdüsel olarak gözleri soluna, on beş numaralı eve doğru kaydı. 'Bu çok hızlı bir satıştı. Joanna ve Albert yalnızca bir ay önce taşındılar.'

'Ah!' *Mitchell* dedi cevap olarak, ses tonuna oldukça ikna edici bir şaşkınlık kattı. 'Bunu bilmiyordum ama evet haklısın. Gerçekten çok hızlı bir anlaşmaydı. İlk görüşümde eve aşık oldum, bu benim için harikaydı çünkü alışveriş yapmak için fazla zamanım yoktu, bu yüzden hemen istenen fiyatı teklif ettim ve teklifim aynı gün kabul edildi.' *Mitchell* kadına gülümsedi. 'Ben bir avukatım, görüyor musun? Bu yüzden . . . İşin avantajlarından dolayı tüm evrak işlerini normalden çok daha hızlı halletmeyi başardım ve sözleşme nihayet iki gün önce imzalandı.'

'Vay be, bu *öyleydi* Çabuk ol,' diye kabul etti kadın. Eminim Joanna çok sevinmiştir. Alıcı bulmalarının biraz zaman alacağından oldukça endişeliydi. Görünüşe göre şu anda pazar eskisi kadar güçlü değil.'

Bu bundan çok daha iyi gidiyordu *Mitchell* tahmin etmişti. Kadın kendi isteğiyle sohbete girişiyordu. *Mitchell* birlikte oynadı.

"Bu çok doğru hanımefendi," diye onayladı. 'Ve dürüst olmak gerekirse, beğendiğim bir yeri bulmamın biraz zaman alacağından da oldukça endişeliydim. New York'tan taşınıyorum ve etrafa bakacak çok fazla zamanım olmadığından (her yolculukta iki, belki üç gün),

pek de istediğim gibi olmayan bir şeye razı olmak zorunda kalacağımı düşündüm. şimdilik istedim ama şansım yaver gitti. Ev kesinlikle çok güzel ve tam da aradığım şey.” *Mitchell* elinde tuttuğu kek kutusuna baktı. İkinci adıma geçmenin zamanı gelmişti. ‘Bu arada bunlar senin için.’ Gülümseyerek kutuyu kadına uzattı.

“Ah!” Yüzünde ikinci kez şaşkınlık belirdi. “Bir saniye bekle.” Kapıyı tamamen açmadan önce güvenlik zincirini hızla çözdü. Yüz hatları narindi, yanaklarında gençlik dolu bir dolgunluk vardı.
sadece çekiciliğini artırdı. Kızıl saçları uzundu ve dalgalar halinde omuzlarına düşüyordu. Göğüslerinin arasından göbeğine kadar uzanan kumaş kaplı bir sıra düğmeli açık mavi bir elbise giymişti. Boynundaki uyumlu zincirden kalp şeklinde gümüş bir kolye sarkıyordu.

'Kendimi tanıtmam için küçük bir hediye' *Mitchell* eklendi. Kadın da gülümsemeye karşılık olarak kutuyu aldı ve gözleri adamın yüzüne kaydı. 'Çok naziksin. Çok teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir ediyorum.'

Tam o sırada, *Mitchell* 'güven' savaşını kazandığını biliyordu. Kadının kapısını ilk açtığı anda etrafını saran ilk endişe hepsi gitmişti. Artık yapması gereken tek şey onun kendisini içeri davet etmesini beklemekti ve bunun çok yakında gerçekleşeceğinden hiç şüphesi yoktu.

'Bu bir zevk' diye yanıtladı. “Ama gördüğünüz gibi onları kendim pişirmedim.” Yeni, utangaç bir gülümseme. 'Yeni komşularımın hayatlarının geri kalanında benden nefret etmelerini değil, beni sevmelerini sağlamaya çalışıyorum. Ben berbat bir aşçıyım,' diye itiraf etti. 'Mikrodalgada patlamış mısırı bile mahvedebiliyorum.'

Kadın güldü. ‘O kadar da kötü olamaz.’

'Ah, öyle. Güven bana. Mutfakta umutsuzum.'

'Evli değil misin?'

*Mitchell*yüzü hafifçe buruştu. 'Bir Zamanlar. Aslında ülkeler arası hareketin nedenlerinden biri de bu.”

'Ah, çok üzgünüm. Ben burnumu sokmak istemedim.'

'Ah hayır, lütfen olma' *Mitchell* dedi olumlu görünmeye çalışarak. 'En iyisiydi. Şundan çok eminim, ayrıca taşınmanın tek nedeni bu

değil. Gibson, Dunn & Crutcher'ın Los Angeles şehir merkezindeki genel merkezinde bana rüya gibi bir pozisyon teklif edildi.'

Üçüncü sürpriz porsiyonu. 'Ah! Onlar en büyük çocuklardan biri, değil mi?' *Mitchell* başını salladı ve kadına canlı bir gülümseme sundu. ‘Evet, onlar gerçekten büyük çocuklardan biri.’

“Bu yüzden tebriklerin yerinde olduğunu söyleyebilirim.”

Mitchell kadına nazikçe başını eğdi. ‘Çok teşekkür ederim.’ Kadının gözleri kendisine verilen kek kutusuna kaydı ve hızla onaylamayarak başını salladı. 'Ah İsa, çok üzgünüm. Davranışlarım nerede? İçeri gelmek ister misin? Biraz kahve yapmayı yeni bitirdim ve bunlarla mükemmel uyum sağlar.' Kekleri işaret ederek başını salladı.

Ateş ediyor. Gol atıyor.

Mitchell bir an tereddüt etti. 'Emin misin? Gerçekten empoze etmek istemem.'

Kadın kendinden emin bir tavırla, "Elbette eminim" diye yanıtladı. "Lütfen içeri gelin. Israr ediyorum."

‘O halde davetinizi büyük bir memnuniyetle kabul ediyorum.’ *Mitchell* kadını evine kadar takip etti. Kapıyı arkalarından kapatırken dudaklarındaki sinsi gülümsemeyi hiç fark etmedi.

Altmış Beş

Kadın ön kapıdan yönlendirdi *Mitchell* doğrudan perdelerin çekili olduğu, öğleden sonra güneşinin filtrelenmiş gölgeli bir ışıltıya dönüştüğü geniş bir oturma odasına geçtim. Pırıl pırıl parke zeminler ve göz kamaştırıcı antika mobilyalarla güzel bir şekilde dekore edilmiş bir yerdi; bunlar arasında muhteşem bir kan kırmızısı deri Viktorya dönemi süiti - iki koltuk ve üç kişilik bir şezlong - Edward döneminden kalma bir kitaplık, bir Ellenborough sehpa ve altı kişilik bir yemek masası vardı. Duvarların tamamı çeşitli boyutlarda çerçeveli pastoral ve durgun doğa yağlıboya tablolarıyla süslenmişti, ancak odanın ana özelliği şüphesiz kuzey duvarındaki yüksek taş ve siyah granit şömineydi.

'Vay,' *Mitchell* dedi kadını yemek masasının yanından geçip

Chesterfield setine doğru takip ederken. 'Bu çok güzel bir oda.'

"Çok teşekkür ederim" dedi koltuklardan birini işaret ederek. ‘Gerçekten çok naziksiniz.’

Sırasında *Mitchell* oturdu, kadın ayağa kalktı.

"Hayır, ciddiyim" diye yanıtladı, ses tonu olabildiğince samimiydi. 'Bunu nezaket olsun diye söylemiyorum. Zarif bir şekilde dekore edilmiştir. Çok hoş ve bu şömine tek kelimeyle büyüleyici.”

Kadın gülümsedi. ‘Bu evi seçmemin tartışmasız ana nedeni bu.’

'Nedenini kesinlikle anlayabiliyorum.'

Kadın kek kutusunu önündeki sehpanın üzerine koydu. *Mitchell*.

“Yani,” diye sordu. 'Kahvenizi nasıl alırsınız?'

'Siyah lütfen. Şeker yok. Süt yok.”

“Bu çok kolay.” Gülümsedi. 'Hemen döneceğim.'

Mitchell kadının odadan çıkıp mutfağa doğru kaybolmasını izledi. O gittikten sonra gözleri kitaplığın ilk rafındaki resim çerçevelerine kaydı. Hepsi onun ve ailesinin üyeleriydi ya da en azından öyleydi *Mitchell* varsayıldı. Hepsinde mutlu görünüyordu ve kadının büyüleyici, sakinleştirici bir gülümsemesi olduğu inkar edilemezdi.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra kadın, içinde bir fincan kahve, iki kupa, iki yan tabak, iki tatlı çatalı ve küçük bir bıçak bulunan ahşap bir tepsiyi yanında getirerek oturma odasına yeniden girdi.

'Yardım ister misin?' *Mitchell* diye sordu, ayağa kalkarak.

'Hayır, hayır. Her şey kontrol altında. Teşekkür ederim.'

Kadın tepsiyi kek kutusunun yanındaki sehpaya koydu.

Gibi *Mitchell* Tekrar yerine oturduğunda kadın ona bir tane vermeden önce her iki bardağa da kahve döktü.

'Ben de benimkini siyah alıyorum' dedi.

'Kahvenin gerçek lezzetini takdir etmemize yardımcı oluyor' *Mitchell* yorum yaptı. 'Ya da öyle diyorlar. Ben aslında konunun uzmanı değilim.' Küçük bir yudum aldı ve sıcak sıvının damağını yaktığını hissetti. Yeterince komik, *Mitchell* acıyı memnuniyetle karşıladı. 'Bunu söylerken' diye ekledi, 'bu çok hoş.'

"Kolombiyalı" diye açıkladı kadın. 'Bana bir tür özel bira olduğu söylendi. Muhtemelen sadece bir pazarlama taktiği ama gerçekten

de normal süpermarket malzemelerinden daha hoş.”

Mitchell başını salladı ve küçük bir yudum daha aldı.

Kadın kek kutusuna uzanıp kapağını açarak, “Bunları deneyelim mi?” diye sordu. 'Hangisini istersiniz?'

'Ah hayır, bana göre değil, teşekkürler.'

"Ah, hadi," diye ısrar etti. 'En azından bir tane paylaşalım. . . lütfen?' 'Tamam.' *Mitchell* pes etti. 'Birini paylaşalım.'

'Harika! Peki hangisine gidelim?'

Mitchell kadına hafifçe omuz silkti. 'Mavi olan mı?'

‘Mavi olanı.’ Kadın onu kutudan çıkardı, yan plakalardan birinin üzerine koydu ve ikiye böldü. Yarımlardan birini diğer taraftaki tabağa taşıdıktan sonra, onu ikram etti. *Mitchell*.

Mitchell kupasını bırakıp tabağı aldı. İkisinin de birer çatalı vardı. “Vay canına,” dedi kadın onaylayarak başını sallayarak. ‘Bu çok hoş. Tekrar çok teşekkür ederim.”

Mitchell razı olmak zorundaydı. Bu gerçekten şimdiye kadar yediği en lezzetli keklerden biriydi.

Dikkatini kadının tam arkasındaki kitaplığa kaydırmadan önce kahvesinden bir yudum daha aldı. 'Orada oldukça büyük bir kitap koleksiyonunuz var.'

'Okumak her zaman benim için bir tutku olmuştur' diye itiraf etti.

'Benim de. Bir bakmamın sakıncası var mı?'

'Elbette. Çekinmeyin.”

Mitchell Tabağını bıraktı, ayağa kalktı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve kitaplığa doğru yürüdü. Raflar Amerikan ve uluslararası klasiklerin yanı sıra psikoloji ve tuhaf bir şekilde kriminal psikoloji üzerine çok sayıda kitapla doluydu; *Mitchell*dudakları. Kitapların bir sonraki bölümüne bakmak için döndüğünde, sağ gözünün ucuyla kadının ne yaptığını hâlâ görebilmek için biraz yana doğru durmaya dikkat etti.

Bakışları onu kitaplığa kadar takip etti ama bu sadece birkaç saniye sürdü, sonra yan tabağına ve son kekine döndü. Kitaplığın yanında duran adam bir an gözlerini kapadı, içindeki karanlığı aradı. Onu bulması sadece bir saniyesini aldı.

Birdenbire, *James Mitchell*avukatı odadan kayboldu. Yapılması gerekeni yapacak cesareti veya bilgisi yoktu. . . ama Lucien yaptı ve geri döndü. Sol cebinden hızla ağır hizmet tipi, içi şeffaf bir plastik torba çıkardı. Sağında çift ilmekli bir fermuarlı kravat.

Kadın çatalını tekrar ağzına götürmek için elini kaldırdığında, Lucien ileri bir adım attı ve yıldırım hızında bir hareketle plastik poşeti başının tamamına sardı ve mümkün olduğu kadar sıkı bir şekilde geri çekerek onu hemen durdurdu. oksijen alımı.

Tam bir panik anında hakim oldu. Tabağı yere düştü ve ahşap yüzeyle temas ettiğinde birkaç parçaya bölündü. Çatalı ayağına çarpıp kanepenin altında kayboldu. Saf korkunun yönlendirdiği çaresiz elleri otomatik olarak yüzüne doğru fırladı, tüm insani tepkilerin en hayvani olanı tüm varlığını ele geçirdi: hayatta kalma mücadelesi. Dürtü, hayatta kalmak için ne gerekiyorsa, düşüncenin yerini aldı. Ancak Lucien zaten bu kesin tepkiyi bekliyordu.

Bu, plastik torba yaklaşımını ilk kez kullanışı değildi ve anlaşılır bir şekilde, büyük bir panik nedeniyle her kurbanın tepkisi hep aynıydı: hava tıkanıklığına uzanmak; ondan kurtulmaya çalış.

Bunu bilen Lucien plastik poşeti yerinde tutmak için yalnızca sol elini kullanmıştı. Tutuş şekli, bir atın dizginlerini geri çeken bir kovboyun tutuşuna benziyordu.

Kadın çantayı kavramaya çalışırken Lucien'in sağ eli hareketin ortasında onunkiyle buluştu. Onu öyle ustaca bileğinden yakaladı ki Bunu yaptığında elini fermuar halkalarından birinin içinden geçirdi, ardından kolunun tamamını sallayarak kendisine doğru ve dolayısıyla da oturduğu koltuğun arkasına doğru çekti.

Sağ kolunun bükülmesi, sanki bir an için sol kolunu tam bir şaşkınlığa sürüklemiş gibiydi ve plastik torbaya uzanmak yerine, aniden sağ omzunda patlayan acıyı takip etti.

Bununla birlikte paniği daha da yoğunlaştı ve bacakları tam bir dehşet içinde dışarı fırladı. Ayakları yere sağlamca basıyordu ve kendini yukarı çekmeye çalıştı ama Lucien'in kolunu koltuğun arkasına koyduğu konum ayağa kalkmasını son derece garip ve ciddi derecede acı verici hale getiriyordu. Vücudu tekrar koltuğa çöktü.

Kadın çaresizce plastik poşete doğru öksürmeye, poşeti köpüklü tükürükle doldurmaya ve içini buğulandırmaya başladı. Kendini kurtarmak için başını iki yana sallarken burnu akmaya başladı ve gözleri acilen kırpıştı. Sol eli nihayet oyuna geri dönmeye karar verdi. Sağ omzunu bıraktı ve hemen yeniden plastik torbaya uzandı ama Lucien yine onu bekliyordu. Sol eli plastik poşeti bıraktı ve başka bir ani hareketle sol bileğini yakalayıp tıpkı sağ koluna yaptığı gibi koltuğun arkasına doğru çekti. Her iki kol sandalyenin arkalığının arkasında buluştuğunda Lucien ikinci fermuar halkasını sol eline geçirdi ve sıkıca çekti.

Oyun bitti.

Altmış Altı

Lucien, insan beyni, onun fizyolojisi ve korkuların en büyüğü olan ölüm korkusuyla karşı karşıya kaldığında nasıl tepki vereceği konusunda derin bir anlayışa sahipti. Hayatın sona ermek üzere olduğunu anladığında beynin hangi hormonları üreteceğini ve vücudun geri kalanına ne tür nörolojik uyarılar göndereceğini biliyordu.

Bu tür durumlar için özel olarak eğitilmiş olanlar dışındaki çoğu insanda, tüm mantıksal düşüncenin varlığı sona erdi ve yerini basit elektriksel dürtülerden başka bir şey alamadı. Bu nedenle insan tepkileri basit ve öngörülebilir hale geldi. Örneğin: Lucien, kadının beyni yakın ölüm tehdidini algılayıp aracının 'oksijen eksikliği' olduğunu fark ettiğinden, derhal gövdeyi (beynin boynun arka kısmında temel işlevleri kontrol eden kısmı) zorlayacağını biliyordu. (nefes almak ve uyanık olmak gibi) iki temel stres hormonunun (norepinefrin ve kortizol) salınmasını sağlar. Aynı zamanda vücudun solunum sistemine "temel panik" elektriksel uyarı göndererek ona mümkün olan her şekilde daha fazla hava almasını söylüyor. Vücudun bu 'panik' dürtüsü tarafından yönlendirilen ve stres hormonları tarafından beslenen ilk içgüdüsü, daha fazla oksijen elde etmek için daha derin nefes almaya çalışmak olacaktır; bu da elbette

plastik torbanın tıkanması nedeniyle başarısız olacaktır.

Hayatta kalmanın matematiğinde, daha az oksijen, artan paniğe eşitti. Bununla birlikte kadının beyni stres hormonlarının salınımını artıracak ve daha da acil bir elektrik sinyali gönderecek, bu da kadının kalbinin daha hızlı atmasına ve diyaframının daha hızlı kasılmasına neden olacaktı. Daha derin nefesler anında kısalır ve sonsuz derecede daha umutsuz hale gelirdi, ancak engel hâlâ yerinde olduğu için daha iyi sonuçlar getiremezdi ve bununla birlikte paniği de kör olurdu.

Bunun anlamı, oksijenle dolan beyninin panik dürtülerinin bile izini kaybetmeye başlamasıydı ve bu yüzden Lucien, her iki kolunu da koltuğun arkasına sabitlerken plastik poşeti bir anlığına bırakabileceğini biliyordu. - onun üzerindeki gücünü kaybetmeden. Beyninin ve vücudunun sonunda tıkanıklığın giderilmediğini ancak burnu ve ağzındaki engelin büyük ölçüde gevşetildiğini ve ciğerlerinin çok daha fazla oksijen almasına olanak sağladığını anlaması birkaç saniyeyi alacaktı.

Lucien, kolları sıkıca sabitlenmiş ve sabitlenmiş halde koltuğun etrafında döndü ve kadının önünde durdu.

Başı hâlâ bir yandan diğer yana sallanıyordu, bu da başının etrafındaki torbanın daha da gevşemesine neden oluyordu. Hava hızla ciğerlerine geri dönmenin yolunu buldu ama bu onun paniğini azaltmadı.

Lucien sert bir sesle, "Nefes al," diye emretti.

Plastik torba tıkanıklığı, korku ve kör panikle birlikte onu duymaktan alıkoyuyordu.

Lucien plastik torbaya uzanıp onu başından çıkardı.

Tekrar "Nefes al" diye emretti.

Beyni sonunda engelin ortadan kalktığını fark etti.

'Nefes almak.'

Kısa, çaresiz nefesleri sonunda derinleşti ve çok daha düzenli hale geldi. 'İşte bu, güzel ve yavaş. . . burnunuzdan içeri girin. . Lucien örnek olarak elleriyle hareket ederken derin bir nefes aldı. '. . . Ve ağzından dışarı. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun.'

Kadın buna uydu. Geniş, şaşkın ve dehşet dolu gözleri ona baktı.

Beyni ne kadar çabalarsa çabalasın, ne olduğunu anlayamıyordu.

Lucien, “Eminim şu anda bir açıklama istersiniz, değil mi?” diye sordu.

Kadın o kadar korkmuştu ki cevap veremedi. Başını sallayamadı bile. O anda yapabildiği tek şey nefes almaktı, göğsü hızlı ve çok tuhaf bir ritimle inip kalkıyordu.

“Ama elbette biliyorsun.” Lucien kendi sorusunu yanıtladı, duraksadı ve sonra açıklamasına başladı. 'Şu anda başına gelen şey çok basit. Oksijen alımını engellediğim anda' -sağ elini kaldırıp plastik poşeti gösterdi- 'beyniniz tehlikeyi algıladı, en kötü tehlike türü: 'hayatı tehdit'. Bununla birlikte, beyninizin sapındaki bir grup nöron, iki korku hormonu olan norepinefrin ve kortizol üretmeye başladı. Bu iki hormon birlikte genel olarak “adrenalin” olarak bilinir. Bahsettiğim bu beyin nöronları, akson olarak bilinen uzun liflere sahiptir ve dokunaçlarını beyin boyunca uzatarak her yerde ve aynı anda adrenalin salgılarlar.'

Kadının gözlerindeki korku daha da fazla kafa karışıklığıyla örtülmüştü. *Bu psikopat bana biyoloji dersi vererek ne yapıyor?*

Lucien onun gözlerindeki şüpheyi fark etti ama yine de devam etti. Kurbanlarına ne yapmak üzere olduğunu ya da onlara fiziksel ve psikolojik olarak neler olduğunu açıklamayı seviyordu. Bu kaçınılmaz olarak korkularını artırdı ve artan korku, memnuniyetini artırdı.

Adrenalinin gerçekte yaptığı şey, bir nöron ile diğeri arasındaki, sinaps adı verilen boşluğa girmesidir. Daha sonra bir sonraki nöronu yakalar ve yardım ister. Bu nöron bir sonraki nörondan yardım isteyecek, o da bir sonrakine yardım isteyecek ve bu böyle devam edecek. Temel olarak adrenalin, beyni mevcut ve yakın bir tehlikeye karşı uyaran kimyasal bir habercidir. Beyin daha sonra vücudun geri kalanına sinir sinyalleri gönderir ve bu sinyaller bir anda kalp duvarlarındaki kalp pili hücrelerine ulaşır, daha hızlı pompalanmasını sağlar ve vücudu harekete hazır hale getirir. Daha sonra böbreklerinizin üzerindeki adrenal bezler tetiklenir ve adrenalin de salgılanır, ancak bu sefer çok daha büyük miktarlarda ve doğrudan kan dolaşımınıza karışır. Adrenalin ciğerlerinize ulaştığında hücre reseptörlerine bağlanır. Buradaki işlevi, kaslarınızı ve beyninizi

güçlendirmek için daha fazla oksijen sağlamak üzere hava yollarını genişletmektir, böylece savaşabilir veya koşabilirsiniz ve büyük sorun da buradaydı.'

Kadının nefesi neredeyse normale dönmüştü.

Lucien, "Hava yollarınız genişlemiş olmasına rağmen daha fazla oksijen alamıyorlardı" dedi. Aslında daha az alıyorlardı çünkü oksijen yollarınızı tıkamıştım. Bunun yaptığı şey beyninizin kafasını karıştırmaktı çünkü oksijen miktarının artmasını bekliyordu ama bunun yerine daha az oksijen aldı. Beyniniz daha sonra yaşam savaşını kaybettiğini fark etti.'

Bu cümle doğrudan kadının kalbine yeni bir korku hançeri gönderdi. Lucien kadına baktı. 'Ama sana bu kadar değersiz açıklama yaparak ne yapıyorum? Bütün bunları zaten biliyorsun, değil mi?' Kadın hâlâ cevap veremiyordu, dehşete düşmüş beyni içinde bulunduğu saçma senaryoyu anlamlandırmaya çalışıyordu.

'Kitaplığınızdaki çok sayıda psikoloji kitabını hesaba katarsak, en azından bunu yapmalısınız. Ama yine de aradığınız açıklama bu değil, değil mi? Gerçekten bilmek istediğin şey şu; neden buradayım? Bunu sana neden yapıyorum?”

Korkusunu yenen kadın sonunda başını sallayabildi. Bir keresinde bunu çok tereddütlü bir şekilde yapmıştı.

Lucien, "Eh," diye yanıtladı ve kulağına fısıldamak için öne doğru eğildi. 'Tek bir nedenden dolayı buradayım ve yalnızca tek bir nedenden dolayı. Hepsinin en tatlısı. . . intikam.” Kaşları çatıldı.

"Evet biliyorum" dedi Lucien. 'Ve seni suçlamıyorum. Kafanı karıştırmaya sonuna kadar hakkın var çünkü gerçek şu ki, intikamımın seninle hiçbir ilgisi yok aslında. Sen sadece talihsiz bir yan ürünsün. Yine de . . . Bir katil, bir katilin yapması gerekeni yapmak zorundadır, sence de öyle değil mi?'

Kadının gözlerinden yaşlar aktı ama panik vücudunu yeniden ele geçirmeden önce Lucien yüzüne öyle sert bir tokat attı ki başı geriye doğru sarsıldı ve koltuğun sırtlığına çarparak tamamen aklını karıştırdı. Üst dudağından havaya kan sıçradı. Lucien'in alnına ve sağ yanağına birkaç damla düştü. Acı ve dehşet içinde çığlık atarken, Lucien kanı dudaklarına götürmeden önce sol işaret

parmağını kullanarak yavaşça kanı topladı. Bir yılanın dili gibi ağzından dışarı fırladı, ucu parmağını yaladı.

"Kanının tadı tatlı," diye duyurdu, sonra onun iki ayağını da tutup fermuarlarını birbirine bağladı. Daha sonra mutfağa doğru bakmak için başını çevirdi.

'İddiaya girerim orada inanılmaz bıçakların vardır, değil mi? Belki bir et satırı bile? Bunlar benim favorilerim."

Kadın dönüp Lucien'e baktığında gözbebeklerinin korkudan büyüdüğünü görebiliyordu. İç cebinden uzun, şeffaf plastik bir tulum çıkardı.

Bu sahip olduğum tek takım elbise," diye açıkladı tulumun içine girerken. 'Kirletmek istemem, ne dediğimi anlıyor musun?' Kadının dudakları son bir dakikadır boğazında sıkışıp kalan çığlığın sonunda çıkması için aralanmaya başladı ama Lucien bunu bekliyordum. Ses telleri anlamlı bir ses çıkaramadan sağ yumruğu inanılmaz bir güç ve hassasiyetle karnının üst kısmına vurdu ve onu tamamen sardı. Ağzından çığlık yerine kusmuk çıktı. Az önce yediği sıvı haldeki kek elbisesine, koltuğuna ve yere sıçradı. Lucien'e de bir miktar bulaşmıştı ama plastik tulum elbisesini kirletmesini engelliyordu. Lucien ona, "Çığlık atmanı tavsiye etmem," dedi. 'Bu senin için son derece acı verici olabilir.

Acı çeken kadının yapabildiği tek şey öksürmekti. "Şimdi gidip şu bıçaklar hakkında bir şeyler öğreneyim." Gülümsedi. 'Hiçbir yere gitme. Hemen döneceğim.'

Altmış Yedi

Los Angeles gece hayatının dünyadaki en heyecan verici gecelerden biri olduğu bir sır değildi. A listesindeki ünlülerin takılmayı sevdiği lüks ve modaya uygun gece kulüplerinden, belirsiz ve kalitesiz yer altı kulüplerine kadar (burada, yeterince komik, bazı A listesindeki ünlüler de genellikle kılık değiştirerek de olsa takılmayı seviyorlardı). Şehrin dört bir yanına dağılmış temalı barlar ve salonlar vardı; geceden gündüze ortaya çıkan ve birkaç ay sonra hiçbir iz

bırakmadan ortadan kaybolan çok sayıda içki mekanından bahsetmiyorum bile. Los Angeles'ta, kristal-met mobil pişirme laboratuvarında kullanılanın aynısını içebilirsiniz. *Kötü kırma* Kokteyllerin dereceli şişelerde, bir dizi mavi şekerle birlikte servis edildiği veya kokteyl garsonlarının cilt geçirmez lateks üniformalarla ortalıkta koşturduğu bir hastane koğuşunda servis edildiği TV dizileri. Bahisçilerin ilgisini çekmek için her şey tema olarak kullanılabilir; ne kadar tuhaf veya ikonik olursa o kadar iyidir. Alhambra'daki Rabbit Hole salonu ve restoranı böyle yerlerden biriydi.

Hunter daha önce o barın/restoranın önünden birkaç kez geçmişti ama içeriye hiç girmemişti. Bu tür yerlerin kaçınılmaz olarak çektiği moda kalabalık nedeniyle, vebalıymış gibi onlardan uzak durma eğilimindeydi, ancak *Alice Harikalar Diyarında* Tracy'nin en sevdiği romandı ve Tavşan Deliği'ni öğrendiğinde gitmek zorunda kaldı. Hunter'a kendisiyle gelmesi için yalvardı.

Hunter arabasını West Main Street'te, yirmi dört numaranın hemen karşısındaki yola park ederken saatine baktı; saat tam akşam sekiz buçuktu. Tracy Adams akşam 20.30 için iki kişilik masa rezervasyonu yaptırmıştı.

Hunter arabasından iner inmez gülümsedi. Kaldırımda, temalı kokteyl barının hemen dışında, karikatür görünümlü derme çatma bir direğe çivilenmiş çok renkli dört tahta tabela vardı. Her biri farklı bir yönü işaret ediyordu. En baştan başlayarak şunu okuyorlar: 'Tavşan Deliği', ardından 'Mordor', 'Hogwarts' ve son olarak 'Narnia'. Hunter onların mizah anlayışını hemen beğendi.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kapılarını bir saatten daha kısa bir süre önce açmasına rağmen Rabbit Hole Lounge'ın çoktan tıklım tıkış olması; Sonuçta, kokteyl fiyatlarının yarı yarıya düştüğü Happy Hour'da akşam 8.00'den akşam 21.30'a geçildi.

Hunter giriş kapısından içeri girerken, neon ışıklarının floresan boyayla kaplı tavandan tabana iki duvar resmine hayat verdiği çarpıcı bir şekilde dekore edilmiş bir koridor tarafından karşılandı. Birkaç karakteri tasvir ettiler *Alice Harikalar Diyarında*Bunlar arasında eriyen saat taşıyan beyaz bir tavşan, Tweedledee ve Tweedledum ve tabii ki Alice'in kendisi de yer alıyor.

Hunter koridoru geçtikten sonra kendisini yalnızca loş mor ve yeşil ışıklarla aydınlatılan ana salonun katında buldu. Bar alanı sol taraftaydı; raflı, aynalı bir arka duvarda etkileyici şişe seçenekleri sergileniyordu. Renkli ışıklar aynalı duvardan ve şişelerin içindeki sıvıdan yansıyarak Lewis Carroll'un gurur duyacağı ilgi çekici saykodelik bir etki yarattı.

Tavan ters bir ev bahçesine benzeyecek şekilde yapıldı. Sentetik çimlerle kaplıydı ve her şey baş aşağı asılıydı; çiçekler, beyaz tavşanlar, lambalar, iki ahşap park bankı ve hatta küçük bir gölet.

Barın karşısındaki kaba tuğla duvarda da çerçeveli ve düz olmayan tablolardan oluşan bir seçki ters çevrilmiş olarak asılıydı.

Stratejik olarak konumlandırılmış tavan hoparlörlerinden dans müziği dökülüyordu ama kalabalık bar odasını sağır edici bir sesle dolduran asıl şey insanların sesleriydi.

Hunter barı atlayıp yan odaya, restorana doğru yürüdü; burada Kupa Kraliçesi gibi giyinmiş, çok çekici bir hostes ahşap bir podyumun arkasında duruyordu. Oturmak için bekleyen küçük bir insan kuyruğu vardı.

Hunter, iki sarışın kadının ve hipster olmayı çok ciddiye almış gibi görünen bir adamın arkasındaki sıraya katıldı. Saçları klasik bir şekilde alttan kesilmiş ve yarım kap saç jölesi gibi görünen bir şeyle geriye doğru kayganlaştırılmıştı. Gür sakalı gömleğinin yakasına kadar iniyordu ve uzun bıyıklarının kenarları tam bir ilmek halinde kıvrılıyordu. Siyah-beyaz kareli bir gömlek, kırmızı askılı ve siyah bir papyon giymişti. Kot pantolonu ayak bileklerine kadar kıvrılmış, çorapları ve çok yıpranmış kahverengi Chukka çizmeleri ortaya çıkıyordu. İki sarışın kadının da pek ilgilenmediği bir şey hakkında konuşuyordu ve bu da Hunter'ı şaşırtmadı. Yenilikçi bir kütüphane kartının karizmasına sahip görünüyordu.

İki sarışından biri Hunter'a gülümsedi.

Hunter da gülümsedi. Kibar bir tavırla, "Burası çok meşgul" dedi.

"Her zaman," diye yanıtladı kadın, gülümsemesi parlayarak. 'Bu senin ilk seferin mi?'

Hunter başını salladı.

'Harika görünen bir yer' dedi. 'Yemekler de fena değil. Hipster kral, Hunter'ı tepeden tırnağa süzdü. Kesintiyi kesinlikle takdir etmedi. Sol kaşındaki hafif seğirme de Hunter'a dedektifin kıyafetlerini onaylamadığını gösteriyordu.

Ev sahibesinin Hunter'a ulaşması uzun sürmedi.

"Merhaba" dedi neşeli bir sesle. 'Nasıl yardımcı olabilirim?'

Hunter, "Akşam yemeği için burada biriyle buluşmam gerekiyor," diye yanıtladı, ev sahibesinin kıyafeti yüzünden dudaklarına yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. “Rezervasyonunuz var mı?” diye sordu.

'Evet. Sekiz buçuk için Adams, Tracy Adams adı altında rezerve edilmiş.' Hostes önündeki bilgisayar ekranını kontrol etti.

"Evet, elbette" dedi birkaç saniye sonra. 'İki kişilik parti, değil mi?'

Hunter başını salladı.

"İlk gelen sensin," diye Hunter'a bilgi verdi. 'Ya sana masanı gösterebilirim ya da istersen beklerken barda bir içki alabilirsin.'

“Emin misin?” diye sordu Hunter, saatine baktıktan sonra Kupa Kraliçesi hanımına kaşlarını hafifçe çatarak. Saat 20:37 idi.

Tracy şimdiye kadar tanıştığı en dakik insandı. Birkaç dakika erken olmasa da her zaman zamanında gelirdi. Birbirlerini görmeye başladıklarından beri bir kez olsun hiçbir şeye geç kalmamıştı.

Hostes, restoran alanına bakmak için bir adım geri atmadan önce tekrar bilgisayar ekranına baktı.

'Olumlu' diye yanıtladı. 'İlk gelen sensin.'

“Tamam.” Hunter bunu kabul etti ve dönüp kalabalık bara baktı. “Sanırım sakıncası yoksa masa seçeneğini tercih edeceğim.”

"Ama tabii ki," diye yanıtladı hostes, birkaç menüyü alarak. 'Lütfen beni takip edin.'

Hunter'ı güney duvarının yanındaki bir masaya yönlendirdi.

"İşte geldik" dedi menüleri bırakırken. 'Beklerken bir şeyler içmek ister misin? Belki kokteyllerimizden biri?'

Hunter yerine oturarak, "Şimdilik sadece su yeterli olur" diye yanıtladı. 'Teşekkür ederim.'

'Bunu senin için hemen getireceğim.'

Ev sahibesi uzaklaşırken Hunter bir kez daha saatine baktı: 20:39. Cep telefonunu kontrol etti: mesaj yok, cevapsız çağrı yok. Bir garson, bir sürahi buzlu su ve iki bardak getirerek masasına geldi.

“Size başka bir şey getirebilir miyim?” diye sordu.

'Hayır, teşekkür ederim. Şimdilik iyiyim.'

'Bir şeye ihtiyacın olursa bana seslenmen yeterli. Adım Julie ve bu akşam garsonunuz olacağım.'

Julie uzaklaştığında, Hunter suyundan bir yudum aldı ve gözlerinin kalabalık restoran alanında gezinmesine izin verdi. Her masa alındı. Zaman öldürmek için yiyecek ve içecek menüsünü okudu. Tavşan Deliği'nde gerçekten çok ilginç kokteyller ve yemekler vardı.

Hunter suyundan bir yudum daha aldı ve saatine tekrar baktı: 20:47.

Henüz Tracy yok.

Cep telefonuna bir kez daha baktı: mesaj yok, cevapsız çağrı yok. Restoran alanının girişini kontrol etmek için başını kaldırdı. Queen of Hearts'ın hostesi bir çifte şu anda boş masaları olmadığını bildiriyordu. Tracy yok.

Hunter birdenbire içinde korkunç bir duyguya kapıldı. Bağırsaklarının derinliklerinde başlayan ve hızla vücudundaki her atoma yayılan bir şey. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama his ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. Tracy asla geç kalmazdı. Şu ana kadar orada olması gerekirdi. Bir şey onu geciktirmiş olsaydı arardı.

Hunter cep telefonunu kaptı ve numarasını çevirdi ama 'ara' tuşuna basmak üzereyken Tracy'nin bir grup insanın arasından geçerek restoran hostesinin yanına geldiğini gördü.

Hunter'ın dudaklarında en rahatlamış gülümseme belirdi ve bir an kendini aptal gibi hissetti.

Çok fazla endişeleniyorsun, dedi kendi kendine, telefonunu cebine koyup ayağa kalkarken.

Ne kendisinin ne de Tracy'nin fark ettiği şey, ondan kısa bir süre sonra Rabbit Hole Lounge'a giren iyi giyimli beyefendiydi.

Altmış Sekiz

Lucien, Tracy'yi Westwood'daki UCLA kampüsündeki personel otoparkından ayrıldığından beri takip ediyordu. I-10 Batı üzerinden yapılan yolculuk yaklaşık bir saat sürmüştü. Lucien, bir kriminal psikoloji profesörünün takip edildiğinden şüphelenmesi için hiçbir neden olmadığından emindi; yine de mesafesini korudu ve arabası ile minibüsü arasında her zaman beş ila altı aracın bulunmasına izin verdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse Lucien, daha önce birkaç kez yaptığı gibi Tracy'yi Batı Hollywood'daki dairesine kadar takip ettiğini düşünüyordu, ancak Sunset Bulvarı'nda sol yerine sağa döner dönmez Lucien, Tracy Adams'ın gitmediğini anladı. Ev.

Lucien, minibüsünü park ederken, Hunter'ın eski Buick LeSabre'sinin, Alhambra'da Tavşan Deliği adı verilen bir kokteyl salonunun hemen karşısına park ettiğini gördüğünde şaşkınlığı bir 'X' faktörüyle daha da arttı.

Tracy'nin arabasını kilitlemesini, yolun karşısına geçmesini ve kokteyl salonuna girmesini izlerken yüksek sesle, "Şimdi bu beklediğimden çok daha iyi bir güne dönüşüyor" dedi.

Lucien hâlâ James Mitchell gibi giyindiği için mutluydu. Hunter'ın arabasını park ettiği yerden birkaç metre uzakta bir park yeri buldu ve dikiz aynasından yüzünü kontrol etti. Peruğunu ve gözlüğünü yeniden ayarladıktan sonra minibüsten indi ve Tavşan Deliği'ne doğru yola çıktı.

Lucien içeride tavandaki baş aşağı bahçeyi görünce gülümsedi.

"Hoş bir dokunuş" dedi, ana salon katına giden koridorun sonunda durarak. Meşgul barı kontrol etti. Üç barmen ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde içecekleri karıştırıyor ve kokteylleri dolduruyordu. Lucien kalabalığa baktı ama Tracy ya da Hunter'dan hiçbir iz göremedi. İşte o zaman salonun diğer ucundaki restoran alanının girişini fark etti.

'Ama elbette' dedi kendi kendine. 'Kız arkadaşımla akşam yemeği, başka ne var?'

Lucien bir içecek menüsü aldı ve diğer tarafa doğru ilerleyerek Queen of Hearts hostesinin sadece birkaç metre uzağında durdu. Menüyü okuyormuş gibi yaparak restoran masalarını inceledi. Bunu yapması sadece üç saniyesini aldı
onları duvarın yanındaki bir masada otururken buluyoruz. Böyle durumlarda Tracy'nin uzun parlak kızıl saçları bir yol gösterici gibi çalışıyordu.

'Ah, işte buradasınız.'

Lucien hedeflerini daha iyi gözlemleyebilmek için menüyü bir dokunuşla indirdi. Tracy restoranın girişine arkasını dönmüştü ama belli bir açıyla durduğu için Hunter'ı tamamen engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Tracy ile öpüşürken eski arkadaşının gözlerindeki gülümsemeleri, yüz ifadelerini ve inkar edilemez parıltıyı gördü.

Lucien heyecan verici bir karıncalanmanın onu yakaladığını hissetti. Bir zamanlar Hunter'ın gözlerinde aynı bakışı, aynı parıltıyı görmüştü. . . ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu.

'Ah, Robert. . . seni yumuşak kalpli aptal. İşleri benim için fazlasıyla kolaylaştırıyorsun.'

"Özür dilerim?" diye sordu Kupa Kraliçesi hostesi.

Lucien o kadar heyecanlanmıştı ki kendisine yaptığı son yorumun kastettiğinden biraz daha yüksek sesle çıktığını fark etmemişti. "Ah, hayır, hiçbir şey" dedi Lucien. 'Özür dilerim. Sadece sesli düşünüyordum.” Hostes dikkatini tekrar bilgisayar ekranına çevirmeden önce ona gülümsedi.

Lucien menüyü bırakıp bardan çıktı. Dışarıda minibüsüne döndü ve telefonuna uzandı.

“Eğlence başlasın, Çekirge.” Ezberlediği bir numarayı çevirdi.
'Eğlence başlasın.'

Altmış Dokuz

Tracy, Hunter'a masalarına vardığında, "Çok ama çok üzgünüm" dedi. Öne eğilip onu dudaklarından öpmeden önce, 'Bir öğrencim beni tam kampüsten çıkarken yakaladı' diye açıkladı. 'Neye

gülümsüyorsun?'

Hunter onun rahatlamış gülümsemesini sürdürdüğünü fark etmemişti. "Sadece seni gördüğüme sevindim, hepsi bu" diye yanıtladı.

Tracy de gülümsedi. “Vay canına,” dedi onu tekrar öperek. ‘Bunu duymak çok güzel.’ Şansını denemeye karar verdi. 'Yaptın mı? . . Hunter, Tracy'yi tamamen şaşırtacak şekilde, "Öyle yaptım," dedi.

Gülümsemesi aydınlandı. 'Bunu duymak daha da güzel ve geç kaldığım için gerçekten üzgünüm. Aramam gerekirdi ama yine de buraya zamanında varabileceğimi düşündüm. Tamamen başarısız oldu.'

Hunter ona, "Sorun değil, gerçekten," diye güvence verdi. “Endişelenme.” Masanın diğer tarafına yürüdü ve Tracy için sandalyeyi çekti. Koltuğa otururken "Her zaman bir beyefendi" dedi.

Hunter sandalyesine dönerek, “Yani?” diye sordu. 'UCLA'da işler nasıl?' 'Ah, biliyorsun. . . Aynı eski, aynı eski ama birkaç hafta sonra sınavlar yaklaşıyor, bu da bazı öğrencilerin artık paniğe kapılmaya başladığı ve paniğe kapıldıklarında bana saldırdıkları anlamına geliyor.'

Hunter, Tracy'ye içki menüsünü uzatırken, "Evet, hayal edebiliyorum" dedi. Onu aldı ve aynı zamanda Hunter'ın bardağına da gözlerini kıstı. "Su mu içiyorsun?"

Hunter, "Sen olmadan başlamak istemedim" diye yanıtladı.

Tracy'den yeni bir gülümseme. 'Evet, her zaman bir beyefendi. Peki, bu akşam ne yemek istersin?' Menünün ilk iki sayfasını hızla taradı. 'Vay canına, burada bazı heyecan verici kombinasyonlar var. Off With They Heads kulağa çok hoş geliyor, Alice'in Kahkahası da öyle.'

Hunter, "Sanırım kokteyl yerine viskiye devam edeceğim" dedi. 'Aslında aşırı tatlı bir içecek havasında değilim.'

Tracy, "Her zaman iyi bir seçimdir," diye onayladı.

O da İskoç viskisinin büyük bir hayranıydı ve her meraklıya rakip olabilecek bilgi birikimine sahipti. Tavşan Deliği'nin viski seçimine gelinceye kadar sayfaları çevirdi.

'Seçenek çok geniş değil' diye açıkladı, 'ama burada güzel dramalar var. Ne kadar kötü bir gün geçirdin?'

Bu tuhaf sorunun nedeni, Tracy'nin birkaç randevudan sonra bazen Hunter'ın viskisini geçirdiği zorlu güne göre seçtiğini fark etmesiydi. Gün ne kadar kötüyse viskiyi de o kadar çok tercih ederdi. Hunter'ın cevabı basit bir kaş kaldırmaydı.

“O kadar kötü, değil mi?” Gözleri tekrar listeye döndü. ‘Eh, Caol Ila’ları var ve. . . Bingo. Caol Ila Moch'ları var.'

Hunter hoş bir sürpriz oldu. ‘O zaman sorun çözüldü.’

'Evet, aynı fikirdeyim.'

Caol Ila, Islay adasında bir İskoç viskisi imalathanesiydi. Islay viskileri yoğun turbalı ve oldukça koyu renkli olmasıyla biliniyordu, ancak Caol Ila muhtemelen adanın en hafif teklifiydi - çoğundan daha soluk ama yine de biraz tatlı bir bitişle fevkalade dumanlı ve biberli.

Garson Julie içki siparişlerini almak için masalarına döndü. O uzaklaşırken Hunter'ın cebindeki cep telefonu çaldı ve kalbinin ürpermesine neden oldu.

Tracy'ye affedilmesi için yalvaran bir bakış attı.

Tek cevabı mağlup bir kıkırdamaydı, ardından başını öne eğdi, gözleri Hunter'ınkilerden kaçındı. Bunun tekrar olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Çoğu zaman randevuları beklenmedik bir telefon görüşmesiyle kesintiye uğruyordu, bu da Hunter'ın muhtemelen birkaç saniye içinde restorandan dışarı fırlayacağı anlamına geliyordu. Son derece sinir bozucuydu ama Tracy bunun onun işi olduğunu ve kendisinin bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlamıştı.

Hunter'ın ekranı 'bilinmeyen numara' şüphesini doğruladı.

Aramayı kabul edip telefonu kulağına götürdü.

'*Merhaba Robert!*dedi Lucien neşeli bir sesle. '*Seninle tekrar iletişime geçmem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Halletmem gereken birkaç şey vardı.*Hunter bunu umursamamakla kalmadı, aynı zamanda nasıl cevap vereceğini de bilmiyordu. Sessiz kaldı.

'*Her neyse,*Lucien devam etti. '*Artık küçük oyunumuza dönmenin zamanı geldi, öyle değil mi?*Kasıtlı olarak uzun bir duraklama oldu.

'*Sana yeni bir sorum var Çekirge.*'

Hunter'ın gözleri kaldırıldığında Tracy'nin dikkatle ona baktığını gördü. '*Birini gerçekten öldürmeden nasıl öldürürsün?*Lucien sordu ama Hunter'ı şaşırtacak şekilde Lucien ona cevap verme şansı vermedi. '*Çok kolay*
Çekirge. Onların ruhunu boşaltırsınız, ancak onu acıyla doldurursunuz. . . onların en çok sevdikleri şeyi elinden alırsın.'

Hunter, Lucien'in sözleri karşısında kaşlarını çattı.

'*Ne demek istediğimden emin değilsen endişelenme Grasshopper. Yakında anlayacaksın.*Bir duraklama daha. '*Diyelim ki – on beş saniye.*'

Hat kesildi.

Hunter cep telefonunun ekranına tamamen kafası karışmış halde baktı. Anında ve bilinçaltında kafasının içinde bir geri sayım başladı.

On beş. . . on dört. . .

Tracy gözlerini Hunter'ın üzerinde tuttu, onun kalkıp gitmesini bekliyordu ama Hunter hareket etmedi, dikkati hâlâ telefonundaydı.

“Robert, iyi misin?” diye sordu.

Hunter'dan cevap yok.

On iki. . . on bir. . .

"Robert mı?"

On. . . dokuz. . .

'Robert, neler oluyor?'

Hunter sonunda Tracy'ye baktı.

'Emin değilim.'

Altı. . . beş. . .

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Tracy. "Telefondaki merkez merkez miydi?"

'HAYIR.'

Üç . . . iki . . .

"O zaman kimdi?"

Bir . . . sıfır.

Tracy'nin çantasının içindeki cep telefonu çaldı.

Yetmiş

Genel bir kural olarak Hunter tesadüflere, özellikle de bunun gibi tesadüflere saniyesine kadar inanmazdı. Gözleri cep telefonundan Tracy'ye kaydı ve midesinde bir şeyler kaynamaya başladı. Hiç hoşlanmadığı bir şey.

Tracy çantasından çıkan yüzükleri umursamıyor gibiydi. “O zaman telefondaki kimdi?” diye sordu.

Hunter onun sorusunu görmezden geldi. 'Telefonunuz çalıyor' dedi. 'Evet biliyorum. Muhtemelen başka bir sınav öncesi paniğinin ortasında olan başka bir öğrencidir.'

'Öğrencilerinizde kişisel numaranız var mı?'

'Bazıları öyle.'

Hunter başını salladı. 'Cevap vermeyecek misin? Önemli olabilir.” Tracy birkaç saniye Hunter'ı inceledi. Aldığı telefon görüşmesi kesinlikle onun biraz tuhaf davranmasına neden olmuştu.

“Elbette.” Çantasının fermuarını açtı ve telefonunu çıkardı. Ekranını Hunter'a göstererek, "Bilinmeyen numara, gördün mü?" dedi. ‘Kesinlikle bir öğrenciyim.’

Garson içkileri alıp masaya koydu. 'İki Caol Ila Moch.' Telaffuzu yüzde yüz yanlıştı.

Tracy uzaklaşırken sonunda aramayı kabul etti.

Yaklaşık beş saniye dinlemeden önce telefonuna "Profesör Adams" dedi. 'Üzgünüm . . . Bu kim?'

Hunter'ın kaşları derinleşti.

Tracy birkaç saniye daha dinledi.

“Ne?” diye sordu yüzünü buruşturarak. Bakışları Hunter'a kaydı. 'Neden bahsediyorsun?'

“Neler oluyor?” Hunter bu kelimeleri ağzından çıkardı.

Tracy tekrar “Bu kim?” diye sordu. 'Eğer şaka anlayışın buysa sen çok hasta bir insansın. Yardım aramalısın.' Hunter, Tracy'nin sesini mümkün olduğu kadar sakin tutmak için elinden geleni yaptığını görebiliyordu, ancak tavrı açıkça öfkeye bürünmüştü.

"Ve eğer sen de öğrencilerimden biriysen," diye devam etti. 'Yemin

ederim kim olduğunu bulacağım. Daha sonra sınıfımdan atılacaksın ve UCLA yönetim kuruluna rapor edileceksin, beni duydun mu?'

Hunter, Tracy'nin yüzündeki ifadenin öfkeden şaşkınlığa dönüştüğünü gördü. Daha sonra korku yayılmaya başladı.

'Ne? DSÖ?'

. . .

Hunter'a attığı bakış birdenbire tamamen yeni bir kararlılık kazandı.

'Sen hastasın. . . sen... Tracy, Hunter'la göz temasını kesti ve cep telefonunun ekranına baktı.

Görüşmenin sona erdiği belliydi.

“Ne oldu?” diye sordu Hunter.

"Hasta bir şakacı," diye yanıtladı Tracy, çağrıdan gözle görülür şekilde sarsılmıştı. 'Tanıdığım kişi öğrencilerimden biri olmalı. . . ya da eski öğrenciler.” Başını salladı. ‘Aklı başında hiç kimsenin bunun komik bir şaka olabileceğini düşüneceğine inanamıyorum.’

'Bu ne? Ne dedi?” Hunter, sesini alçak ve sabit tutmaya dikkat ederek dirseklerini masaya koymak için öne doğru eğildi. 'Sadece aptalca şeyler. Hiçbiri komik değil. Hiçbirini tekrarlamak istemiyorum.” “Tracy. . Hunter'ın sesi yalvarıyordu. 'Bana arayanın tam olarak ne söylediğini söyle.'

Tracy Hunter'a baktı. Ne kadar endişe duyduğunu görmek onu duygulandırdı. Çok derin bir nefes aldı, viskisine uzandı ve tek seferde yarısını içti.

Avcı bekledi.

Az önce yaptığını söyledi. . Derin bir nefes daha almak için durakladı. '. . . Annemle babamı öldürdüm.'

Yetmiş Bir

Tracy'nin sözleri Hunter'ın midesinde kara bir delik açtı, bu da yüzündeki kanı ve ağzındaki kelimeleri emdi. Sonraki birkaç saniye boyunca yapabileceği tek şey, daha önce hiç görmediği bir bakışla ona bakmaktı. En azından Hunter'dan gelmiyor.

Tracy, "Ne kadar iğrenç ve aptalca bir şaka" diye devam etti.

'Neden kendimi bu kadar üzdüğümü bile bilmiyorum. Belki de sesi yüzündendi. Sadece öyleydi. . . soğuk, duygu yok...'

"Tracy," Hunter onun sözünü kesti. ‘Lütfen, arayan kişinin size ne söylediğini mümkünse kelimesi kelimesine tam olarak hatırlamaya çalışın.’

Hunter'ın yeni ses tonu Tracy'yi daha da endişelendirdi. 'Neden? Bu bir şaka, Robert. Çok nahoş bir durum. Dur sana göstereyim.” Tekrar telefonuna uzandı. 'Annemi arayayım, anlarsın.' 'Tracy, lütfen anneni aramadan önce bana arayanın tam olarak ne söylediğini söyle.'

Tracy'nin kaşları Hunter'a doğru kalktı ama bir iki saniye sonra pes etti. Viskisinin geri kalanını bitirmesi sadece bir yudum aldı.

"Pekala," diye başladı. ‘Bana bu öğleden sonra ailemi evlerinde ziyaret ettiğini ve onları öldürdüğünü söyledi.’

Hunter'ın midesindeki kara delik ruhunu yutmaya başladı. “Bunun çok karışık bir olay olduğunu ve çok fazla kan olduğunu söyledi.” Tracy durakladı, gözleri artık yaşlarla savaşıyordu. “Annemle babamın adresini bile biliyordu, buna inanabiliyor musun?” Ona bunun iğrenç bir şaka olduğunu söylediğimde bana verdiği yanıt, sanki bu onun aptalca şakasını doğrulayacakmış gibi ailemin ev adresini bana söylemek oldu.'

'Annenle baban nerede yaşıyor?'

'Downey'de.'

'Arayanın size verdiği adres doğru muydu?'

Tracy, adresi Hunter'a bildirmeden önce "Evet" diye onayladı. ‘Ne tür hasta bir piç böyle bir şey yapar, Robert?’ Yine sinirlenmeye başlamıştı. ‘İnanın bana, bu kişinin kim olduğunu öğreneceğim ve bulduğumda başı o kadar belaya girecek ki, bugün pişmanlık duymaktan asla vazgeçmeyecek.’

Hunter, “Başka ne söyledi?” diye sordu.

Tracy'den bir sert bakış daha.

"Lütfen Tracy."

Tekrar sandalyesine oturdu. ‘Bana aramayı “Grasshopper”a söylemeyi unutmamamı söyledi.”

Hunter gözlerini kapattı.

Tracy omuz silkti. 'Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok ve bana sahte bir isim vererek aramayı sonlandırdı.'

Hunter cevabı zaten biliyordu ama sorması gerekiyordu. 'Sana hangi ismi verdi?'

"Önemli değil Robert, çünkü bunun sahte bir isim olduğu çok açık." Tabii bu adam hasta olduğu kadar aptal da değilse."

'Tracy, sana verdiği isim neydi?'

Tracy öfkesini dışarı verdi. "Adının Lucien olduğunu söyledi."

Yetmiş iki

Hunter telefonuna uzanırken ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Tracy.

'Bunu bildirmem lazım' diye yanıtladı.

Tracy Adams polis protokollerine yabancı değildi. Bürokrasinin dişlilerinin nasıl döndüğünü biliyordu ve onları neyin döndürdüğünü biliyordu. LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi başkanına, olası bir çifte cinayeti itiraf eden bir telefon görüşmesinden bahsetmişti. Sahte olsun ya da olmasın, bir emniyet görevlisi olarak Hunter'ın protokole uyması gerekecekti. Aramanın doğruluğunu kanıtlamak veya çürütmek için ebeveynlerinin ev adresine siyah-beyaz bir ekip gönderilebilmesi için bunu araması gerekecekti.

"Bunu yapmana gerek yok Robert," dedi o da telefonuna uzanarak ama Hunter zaten sevk operatörü Tracy'nin ebeveynlerinin ev adresini vermenin yarısına gelmişti. Tracy'ye bir süre sormak için elini kaldırdı. Ona vermedi.

"Robert, protokolü anlıyorum ama lütfen polisin zamanını boşa harcamadan önce izin ver önce ailemi arayayım, böylece bu iğrenç şakayı ihbar etmene gerek olmadığını anlayacaksın. Birisi tam bir aptallık ediyor."

Dikkati ekranına kaydı ve ailesinin ev numarasını çevirmeye başladı.

Hunter, operatörden Dedektif Garcia ve FBI Özel Ajanı Peter Holbrook'u derhal bilgilendirmesini isteyerek aramasını sonlandırdı.

Telefonu cebine koydu ve Tracy'nin koluna uzandı.

"Yapma" dedi ve onun sözünü kesti.

'Ne?'

Tracy, gözlerinde kafa karışıklığı ve tedirginlik çarpışırken Hunter'a baktı.

"Bunu yapmak zorundayım Robert," dedi, sesi birkaç dakika öncesine göre biraz daha titrekti. 'Böylece her şeyi açıklığa kavuşturabiliriz. Bu beni gerçekten üzdü ve şimdi polisi olaya dahil ediyoruz. Sadece annemle konuşmam lazım, tamam mı? Sadece onun sesini duymaya ihtiyacım var.'

Hunter'ın Tracy'nin kolundaki tutuşu biraz daha sıkılaştı ve onunla göz temasını kesme sırası ona gelmişti. Başka tarafa baktığında midesindeki kara delik patlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı ve boğazının daraldığını hissetti. Bir an için,
aramayı yapmasına izin vermeyi düşündü. Telefon muhtemelen vazgeçene kadar cevapsız kalacaktı ve bu da onun zaten ne kadar gergin olduğunu daha da artıracaktı. Daha sonra muhtemelen annesinin ya da babasının cep telefonunu deneyecekti ve Hunter'ı asıl endişelendiren de buydu. Lucien'in gerçekten kötülüğün vücut bulmuş hali olduğunu biliyordu. Tracy'nin ilk hareketinin ailesini arayıp onları kontrol etmek olacağını tahmin ederdi. Ya Lucien cep telefonlarını almış olsaydı? Ya Tracy'nin çağrısına cevap verirse? Ya çığlıklarını kaydedip ona dinletseydi?

'Robert, sorun ne?' Tracy sadece Hunter'ın yüzündeki endişeyi gördüğü için değil, aynı zamanda elinin kolunda titrediğini hissettiği için sordu.

Tekrar ona baktığında gözlerinde üzüntü gördü.

"Robert mı?"

Hunter sonunda, "Sana yalan söyleyemem Tracy," dedi, sesi düzensizdi. “Ne?” Kolunu adamın elinden çekti. 'Ne konuda bana yalan söyle, Robert? Neden bahsediyorsun?'

Hunter'ın kalbi göğsünün içinde sıkıştı çünkü tüm bunların kendi hatası olduğunu biliyordu. Hunter, Lucien'in kaçışından bu yana yalnızca bir kez görüşmüş olmasına rağmen, Lucien bir şekilde Hunter ve Tracy'nin görüştüğünü öğrenmişti.

'*Birini gerçekten öldürmeden nasıl öldürürsün?*Lucien'in ona sorduğu soru buydu. '*Çok kolay Çekirge. Onların ruhunu boşaltırsınız, ancak onu acıyla doldurursunuz. . . onların en çok sevdikleri şeyi elinden alırsın.*'

Lucien'ın yaptığı da tam olarak buydu. Sadece Hunter'ın en çok sevdiği şeyi değil, aynı zamanda Tracy'nin de en çok sevdiği şeyi elinden alıyordu. Onların ruhlarını boşaltıyor ve onları acıyla, hiç bitmeyen acıyla dolduruyordu.

Her şey ortaya çıktığında ve her şey ortaya çıktığında, Hunter ona yalan söyleyemeyeceğinden, anne ve babasının hayatını kaybetmesinin tek sebebinin bu olduğunu bilecekti. . . Vahşice öldürülmelerinin tek nedeni - ve Hunter onların vahşice öldürüleceklerini biliyordu - onların hiçbir suçu yoktu, kızları Tracy'nin Hunter'la 'çıkıyor' olmasıydı. İşte bu kadar. Hayatlarındaki ölümcül faktör buydu: kızlarının Hunter'la tanışması. . . ona aşık olmak. . . onunla çıkmak. Tracy gerçeği öğrendiğinde, sahip olduğu tüm güçle ondan nefret edecekti. Hunter bundan kesinlikle emindi.

Hunter bir bardak suya uzanmaya çalışırken sonunda ellerinin titrediğini fark etti. Bu ne kadar zor olsa da ona bakmak zorundaydı. gözlerinde.

"Lucien gerçek" dedi ona, sesinin onu yanıltmaması için elinden geleni yaparak.

“Lucien gerçek mi?” diye sordu Tracy. Öte yandan sesinin şiddeti ve korkusu arttı. “Bu ne demek oluyor Robert?” Hunter ona bakmadı. 'Dışarıya çıkabilir miyiz? Lütfen?'

‘Hayır Robert, dışarı çıkamayız.’ Tracy'nin ses tonunda ortalıkta dolaşan duygu kokteyline bir tutam öfke katıldı. “Neden bahsettiğini bilmek istiyorum ve şimdi bilmek istiyorum.” Gözleri yaşlarla doldu. 'Bu hiç komik değil, biliyor musun?'

Hunter yeniden ellerini uzatarak, "Lütfen benimle dışarı gelin," diye yalvardı ama Tracy bir kez daha kollarını çekti.

“Hayır.” Ona neredeyse tiksintiyle baktı. “Bana ne demek istediğini söyle.” Tracy'nin sesi çevredeki masalara ulaştı ve bu da sağ taraflarındaki çiftin Hunter'a onaylamadan bakmasına neden oldu. Tracy ile arasında olup bitenlerden onun sorumlu olduğunu açıkça

varsaymışlardı. Hunter'ın yola çıkması gerekiyordu. Daha fazla oyalanamazdı. Ona söylemesi gerekiyordu.

'Şu anda peşinde olduğumuz kişi' diye başladı, 'bir hafta önce Whiskey Athenaeum'u bombalayanla aynı kişi. Adı Lucien Folter. O gerçek."

Ancak o zaman Tracy'nin aklına geldi.

Hunter onu bombalamanın öncesinden beri görmemişti. Elbette telefonda konuşmuşlardı ama Hunter soruşturmalarından hiçbirini davayla bağlantısı olmayan hiç kimseyle, hatta Tracy'yle bile konuşmamıştı ama onu Whiskey Athenaeum'daki olaydan sonra televizyonda görmüştü. Haberleri izlemiş, gazeteleri okumuştu. Televizyonda yayınlanan basın toplantısında Hunter'ın yanında durduğu FBI ajanının, Los Angeles vatandaşlarına olup bitenlerin bir terör örgütünün değil, tek bir kişinin işi olduğuna dair güvence verdiğini hatırladı. Bir terörist değil, birkaç hafta önce hapishaneden kaçan ve intikam saldırısına karar veren bir kaçak. FBI ajanı intikamın kime veya neye karşı olduğundan hiç bahsetmedi ancak kaçağın isminden bahsetti: Lucien Folter. Tracy aldığı telefon görüşmesiyle o kadar sarsılmıştı ki şu ana kadar bağlantıyı kuramamıştı.

'Ne?' Tracy'nin gözlerindeki yaşlar nihayet barajı aşarken öfke tam bir üzüntüye dönüştü. 'Bu bir şaka mı?'

Hunter, Tracy'ye neredeyse belli belirsiz bir şekilde başını salladı. 'Lucien şaka yapmaz.'

"Peki sen ne diyorsun Robert?" Nefes aldı ama ciğerlerine oksijen ulaşmıyor gibiydi. Sesi titredi. 'Annemle babamın gerçekten de kendi evlerinde öldürüldüğünü ve katilinin az önce beni telefonla aradığını. . . eğlenmek için mi?'

Diğer masalar onları fark etmeye başlamıştı.

Hunter artık vücudunun büyük kısmının titrediğini hissedebiliyordu. Tracy'yi o şekilde görmek kalbini paramparça ediyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. İşin kötüsü, bunun onun acısının yalnızca başlangıcı olduğunu biliyordu. Daha da kötüleşecekti. Çok daha kötü.

"Neden?" diye sordu Tracy. 'Geçen hafta bir barı bombalayan bu

deli neden ailemin peşine düşsün ki? Onları neden öldürsün ki? Hiç mantıklı değil Robert."

Hunter bir anlığına bakışlarını kaçırdı. Gözleri Tracy'nin yüzüne döndüğünde, gözlerdeki beyazlık açık kırmızıya dönmüştü. İçinde ruhunun öldüğünü neredeyse hissedebiliyordu.

'Benim yüzümden.' Hunter bu sözleri söyler söylemez boğazı çöl gibi kurudu.

Tracy dikkatini Hunter'ın üzerinde tuttu ama Tracy'nin gözlerinde beyninin hâlâ bu üç kelimenin gerçekte ne anlama geldiğini anlamakta zorlandığını görebiliyordu. Sonra birdenbire mücadele onların arasından kayboldu.

"İntikam," dedi, artık yüzünden aşağı gözyaşları akıyordu. 'Basın toplantısında...' . . bir hafta önce televizyonda çıkan olay. Birlikte çalıştığınız FBI ajanı, bu Lucien karakterinin o barı havaya uçurmasının ve tüm o masum hayatlara mal olmasının nedeninin, onun bir intikam görevine kararlı olması olduğunu söyledi, ancak ajan onun kime veya neye karşı olduğunu asla söylemedi.' tekrar konuşmadan önce duraklayıp gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı. 'Onun intikamı senden mi?'

Hunter gözlerini kırpıştırdı. Boğazındaki düğüm daha da sıkılaştı. Tracy'ye başını salladı. 'Evet.'

"Yani şu anda bana annemle babamın birinin sana karşı beslediği aptalca bir kin yüzünden öldüğünü mü söylüyorsun?"

İşte orada, Hunter düşündü. Sesindeki öfke. Gözlerindeki nefret. Ruhunun idamı.

'Ancak . . . neden?' Tracy odaklanmamış gözlerle başka tarafa baktı ve çevresinde bir yerde bir cevap aradı. 'Neden peşinden gidiyor? *ailem* eğer onun
intikam sana mı karşı?'

Hunter bunu açıklamaya çalışabilirdi ama bunun ne faydası olurdu? Hayır, dedi Tracy başını sallayarak. Bu gerçek olamayacak kadar saçmaydı. 'HAYIR . . . HAYIR . . . HAYIR. Bu olmuyor. Bu aptalca bir şaka ve bunun arkasında öğrencilerimden birinin olduğuna bahse girerim. Bunca zamandır burada benimle otururken böyle bir şeyi nasıl doğrulayabilirsin? O kadar emin olamazsın

Robert.” Yüzünden aşağı süzülen gözyaşları sesini boğmaya başladı. 'Yapamazsın. Hadi istersen, evlerine siyah-beyaz bir ekip gönder, görürsün.” Tekrar telefonuna uzandı. 'Annemle babamı arıyorum ve sana yanıldığını kanıtlayacağım. Bu gerçekten komik değil Robert. Bunu bana yaptığına inanamıyorum.' Tracy ailesinin ev numarasını çevirdi.

Bu sefer Hunter onunla dövüşmedi.

Yetmiş Üç

Tracy'nin ebeveynlerinin evindeki telefon bir kez çaldı. . . iki kere . . . üç kez. . . sonra çalmaya devam etti. Çaldıkça Tracy daha çok gözyaşı döktü. On ikinci çalıştan sonra pes etti.

Tracy üzüntü dolu olduğu kadar korku dolu bir sesle, "Annemin cep telefonunu arayacağım" dedi. Hunter'a bakmadı.

Hunter hemen cep telefonunun ekranını Garcia'dan gelen bir mesaj var mı diye kontrol etti; hiçbir şey yoktu. Yapabileceği tek şey, Lucien'in Tracy'nin ebeveynlerinin telefonlarını almamış olmasını ummaktı.

Tracy telefonunu kulağına götürdü ve bekledi. Hattın diğer ucunda annesinin cep telefonu, otomatik yanıtlama servisi açmadan önce beş kez çaldı.

'Anne? Benim. Lütfen bunu alır almaz beni ara, tamam mı? Seni seviyorum.' Bağlantıyı kesti. 'Babamı arayayım.'

Avcı bekledi. Kalbi içinde parça parça ölüyordu. Tracy babasının cep telefonu numarasını çevirdi ve onun açmasını bekledi. O yapmadı. Tıpkı annesininki gibi, telesekreter aramayı cevaplamadan önce telefon beş kez çaldı.

‘Baba, neredesiniz çocuklar?’ Gözyaşları neredeyse sözlerinin dışarı çıkmasını engelliyordu. 'Lütfen bu mesajı alır almaz beni ara, tamam mı? Sadece annemle senin iyi olduğunuzu bilmek istiyorum. Lütfen beni ara. Seni seviyorum.'

"Tracy," dedi Hunter sesini alçaltarak. Aslında yapmak istediği şey onun eline ulaşmaktı. . . ona sarılmak istedi. . . onu rahatlatmak için

ama tekrar denemeye cesaret edemiyordu. 'Gitmek zorundayım.'

'Ne? Gitmek? Nereye?' Etrafına bakınmaya başladı. Kafa karışıklığı ve inkar, şokun ilk aşamalarından biriydi. Tracy hızla oraya ulaşıyordu. Hunter 'olay yeri' terimini kullanmak istemedi.

'Annenle babanın evine' diye yanıtladı. “Gitmem lazım.” Elini cebine soktu ve içeceklerin parasını ödemek için masaya yeterince para koydu. 'Nerede yaşadıklarını bilmeden ailemin evine nasıl gidersin?' diye sordu Tracy.

Karışıklık kesinlikle yerleşmişti.

Tracy ayağa kalkarak, "Eğer gidiyorsan," dedi. 'O halde ben de öyleyim.'

Hunter'ın Tracy'ye olay yeri kirliliği protokolünü açıklamasına gerek yoktu ama ebeveynlerinin evi resmi olarak olay yeri ilan edilene kadar Hunter'ın onun oraya gitmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Sonuçta burası ailesinin eviydi.

Tamam, diye kabul etti. 'Benimle binebilirsin.'

Hayır, diye yanıtladı. Her ne kadar sesi çoğunlukla üzgün çıksa da Hunter sesteki öfkeyi açıkça duyabiliyordu. 'Kendim süreceğim. Arabam yanımda.” “Tracy, şu anda araba kullanamayacak kadar sıkıntılısın. Lütfen benimle gelin.” “Hayır. Ben iyiyim. Arabayı ben kullanabilirim.” Çantasını aldı ve restorandan dışarı fırladı.

Hunter çevredeki masaların kınayan bakışları altında onu takip etti.

Yetmiş Dört

Polis memurları Brian Stone ve Pedro Ramos, Downey'deki Firestone Bulvarı'nda gece geç saatlere kadar açık olan bir kahve dükkanının yanına park edilmiş siyah-beyaz ünitelerinde otururken, taze demlenmiş birer fincan sert kahve içiyorlardı.

Ramos, elini kalın at nalı bıyıklarının üzerinde gezdirerek, "Sanırım gidip çörek alacağım" dedi. 'Bir tane ister misin?'

Stone beline bakarak "Hayır dostum, bana göre değil" diye yanıtladı. 'Dün hepimiz Pico Rivera'daki Dal Rae'de öğle yemeği yiyoruz - Debra, çocuklar ve ben. Yemeğimizi bitirdik ve "Tamam, kim

dondurma ister?" diye sordum. Durdu ve yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle partnerine baktı. 'Debra bana o 'ölü' bakışıyla bakıyor ve 'Sen değil tatlım' diyor. Belki birkaç ay meyveye devam etmelisin." Ve karnıma hafifçe vuruyor.'

Ramos içten bir kahkaha attı. 'Sanırım bunda haklı olabilir balon çocuk!'

'Evet, canınız cehenneme, sizi Köy Halkı özentisi. . . "Y.M.C.A." Stone, kollarını kullanarak mektuplar oluştururken ünlü şarkıyı söylemeye başladı. Ramos, yolcunun kapısını açarken, "O zaman bu senin için çörek olmayacak" dedi. 'Sana bir tane almamı ister misin? . . muz mu?' Stone cevap veremeden, kontrol panelindeki polis telsizi canlandı. 'Mermer Bulvarı'nın dışındaki Albia Caddesi civarındaki tüm birimlerden, olası bir çift 187 olduğuna dair raporlar aldık. Bu, OOCI gerektiren kod iki yüksek önceliktir.'

OOCI 'araba dışı soruşturma' anlamına geliyordu.

"Çifte cinayet mi?" dedi Ramos, kapıyı tekrar kapatırken. Gözleri parladı. 'Mermer Bulvarı buradan sadece birkaç blok ötede.'

Stone, kahve fincanını hızla bardak tutucuya yerleştirip motorunu çalıştırırken, "İşteyiz" dedi. Ramos park yerinden geri geri çıkarken radyoya uzandı.

Burası Birim B7602, Marble Bulvarı'ndan yaklaşık üç dakika uzaktayız. Tam adresi mi istiyorsunuz?'

Gönderici hızlı bir şekilde cevap verdi.

"On-dört," diye onayladı Ramos. 'Yoldayız. Fail hakkında bilgi var mı? Hâlâ evde olma ihtimali var mı?" "Bu olumsuz bir bilgi. Şu anda daha fazlası bilinmiyor, bu nedenle son derece dikkatli ilerleyin.'

'Her zaman.'

Kod-2'nin yüksek önceliği, ışıkların ya da sirenin olmaması anlamına geliyordu, bu yüzden Ramos telsizi kontrol paneline geri koydu ve emniyet kemerini bağladı.

Stone, iki kırmızı ışıkta durmak zorunda kalmadan geçebilmek için ışıkları ve sireni açtı. Kendilerine verilen adrese ulaşmaları tam iki dakika yirmi bir saniye sürdü.

Ramos, kısa bir araba yolu olan ama garajı olmayan tek katlı bir

binayı işaret ederek, "Bu ev," dedi. Önden bakıldığında hiçbir ışığın açık olduğunu göremiyorlardı. Stone, silahı çekilmiş halde siyah-beyazlı ekipten çıkarken, "Hadi gidelim" dedi.

Ramos da onu takip etti.

Her iki polis memuru da ellerinden geldiğince dikkatli ve sessiz hareket ederek evin ön kapısına yaklaştı.

“Kahretsin!” diye fısıldadı Ramos, kapının sadece birkaç adım uzağına vardıklarında. Yaklaşık yarım santim aralık kalmıştı. Her biri sırtını kapının solundaki ve sağındaki duvara yasladı. Ramos solda. Sağdaki taş.

Ramos sessizce ortağına kapıyı iterek açacağını işaret etti.

Stone talimatı kafa hareketiyle kabul etti. Ramos silahını sağ eline hazırladı, ardından sol kolunu uzattı ve kapıyı tamamen açılana kadar yavaşça itti. Daha sonra gövdesini içeri bakabilecek kadar öne eğdi - hiçbir şey göremeyecek kadar karanlıktı - Stone'a doğru başını salladı.

İçeriden korkunç, neredeyse kafa karıştırıcı bir koku burun deliklerine hücum etti.

Her iki polis memuru da sanki tokat yemiş gibi hemen yüzlerini geri çekti.

Ramos öksürmesini durdurmak için elini ağzına götürmek zorunda kaldı. İkisinin de o berbat kokunun ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ama her ne ise, iyi olmayacağını biliyorlardı.

Stone, Ramos'a eve ilk kendisinin gireceğini işaret etti. Üçten geri saymak için parmaklarını kullandı. . . iki . . . bir.

Sıfır noktasında vücudunu yüz seksen derece sağa döndürdü. Ayakları omuz genişliğinde açık, iki kolu da önünde uzatılmış ve silahı sağlam bir çift kavrama ile tutulmuş halde kapıda durdu, gözleri çılgınca bir hedef arıyordu.

Kendini içinde bulduğu odanın diğer ucunda aralık bırakılan başka bir kapının arkasından geliyormuş gibi görünen hafif bir ışık dışında hiçbir şey göremedi.

Ramos ortağının hareketini tekrarladı ama sağa dönmek yerine sola döndü. Hareket onu Stone'un hemen arkasına yerleştirdi. O da

gölgeli odanın içinde hiçbir hareket göremiyordu.

Stone ileri doğru çekingen bir adım attı. Varlıklarını duyurmanın zamanı geldi. Stone kararlı bir sesle, LAPD, diye seslendi. ‘Kimse var mı burada?’ Hiçbir şey.

Stone, Ramos’a bakmadan “Duvarda bir ışık düğmesi görüyor musun?” diye sordu.

Ramos ona uzanıp açmadan önce "Evet" diye yanıtladı. Oda karanlık kaldı.

Ramos emin olmak için düğmeyi birkaç kez daha yukarı aşağı hareket ettirdi.

"Hayır" dedi. ‘Işık yok.’ Sağ eli silahına gitti ve sol eli kemerindeki el fenerine uzandı.

Taş da aynısını yaptı.

Ramos, "Bundan hoşlanmadım Brian," diye fısıldadı. 'Bu hiç hoşuma gitmedi. Ve bu koku beni kusturmak üzere.”

Meşalelerini odanın içinde hareket ettirirken, içinde bulundukları alan hakkında daha iyi bir fikir edinmeye çalışırken, el fenerlerinin ışınları birkaç kez birbirlerinin üzerinden geçiyordu.

Parlak ahşap zeminli, güzel bir şekilde dekore edilmiş bir oturma odasına benziyordu. Stone tekrar "LAPD" diye seslendi. 'Burada biri varsa, elleriniz başınızın üstünde, onları görebileceğimiz şekilde yukarıya doğru, yavaşça ve nazikçe kendinizi göstermelisiniz. Yap *Şimdi*.'

Hiç bir şey. Hiçbir yerde hareket yok.

"Dikkat edin," diye devam etti Stone. ‘Kendinizi göstermezseniz öldürücü güç kullanma yetkimiz var.’

Her iki memur da el fenerlerini odanın içinde ileri geri hareket ettirerek beklediler.

Hiçbir yerde hareket yok.

Ramos, "Odanın diğer ucundaki ışık" dedi.

"Evet" diye yanıtladı Stone. 'Görüyorum. Hadi gidelim.”

İleriye doğru attıkları her adımda fenerleri, gözleri ve nişangahları sağdan sola, soldan sağa hareket ederek odanın uzunluğunu ve genişliğini kaplıyordu. Nihayet karşıya geçmeleri yirmi üç adım aldı.

Kapının aralığından gelen ışık tutarsız bir şekilde titreşiyordu, bu da kaynağının büyük olasılıkla mum olduğunu gösteriyordu. Odaya yaklaştıkça mide bulandırıcı koku daha da güçlendi.

Memur Stone ve Ramos ön kapıdaki pozisyonun aynısını aldılar; Ramos kapının solunda, Stone ise sağındaydı. Ramos bir kez daha kapıyı itip içeri bakacağını işaret etti. Stone bir kez başını salladı.

Ramos, tıpkı birkaç dakika önceki gibi harekete geçti ama vücudunu yan odaya bakabilecek kadar öne doğru eğdiğinde durakladı. Öğürme refleksi güçlendi ve ağzı tükürükle doldu.

Dikkatini arkadaki odaya geçmeye hazır olan ortağı üzerinde tutan Stone, Ramos'un gözlerinin iki çörek büyüklüğüne geldiğini ve çenesinin açık kaldığını gördü.

“Pedro, sorun ne?” diye sordu.

Ramos'un sağ eli, haç çıkarabilmek için silahının çift tutuşunu bıraktı. . . iki kere.

'Tanrı'nın Kutsal Annesi.' Sözcükler Ramos'un dudaklarından, o farkına bile varmadan kaçtı. Midesinin içinde bir şey yerinden çıktı. Stone sormayı bitirmişti ve bir kez daha Ramos'un önünde, açık olan kapının ortasında konumlanmak için vücudunu döndürdü. Bir saniye içinde yüzündeki ifade, partnerininkinin aynadaki görüntüsüne dönüştü.

'İsa aşkına!' Gözleri odanın içinde tam ve mutlak bir dehşet içinde gezindi. Sesi titreyerek çıktı. 'Kim birine böyle bir şey yapar ki?'

'Şeytan' Ramos cevap verdi, sesi de titrekti. 'Şeytanın ta kendisi, odur.'

Yetmiş Beş

Hunter Hole salonu ve restoranının dışında, Hunter son bir kez Tracy'yle mantık yürütmeye çalıştı.

Tracy, lütfen arabanı burada bırak ve benimle gel, ya da en azından sana bir taksi çağırmama izin ver. Lütfen araba kullanmayın. Şu an bulunduğun durumda değilim.' Ama Tracy artık dinlemiyordu. Onun yanından hızla geçti, yolun karşısına geçti ve arabasına atladı.

Tracy'nin direksiyona geçmesi durumunda duygusal durumunun kendisini ve muhtemelen başkalarını riske atacağı açıktı. Tüm vücudu titriyordu, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı ve dikkatinin yolda ya da araba kullanırken olmadığını bilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Bunu bilen Hunter, olay mahalline gitmek için acele etmesine rağmen, en azından ona göz kulak olmak için yapabileceği tek şeyi yaptı; arabasına bindi ve doğrudan Tracy'nin peşinden gitti.

Yolun karşısında, Tracy'nin park ettiği yerden çok da uzakta olmayan Lucien, dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle yaşananları izledi.

Tracy ile Hunter'ın uzaklaşmasını izlerken kendi kendine, "Ah hayır, Robert" dedi. 'Sana çok kızgın görünüyor, bu mümkün mü? Hayatının geri kalanında senden nefret etmesi mümkün mü? Anne ve babasının ölümünden seni sorumlu tutması mümkün mü? İkinizin tanıştığı güne sonsuza kadar lanet etmesi mümkün mü?' Yüksek sesle güldü. ‘Evet Grasshopper, bence bu çok mümkün.’ Minibüsüne geri döndü.

Lucien, Hunter ve Tracy ebeveynlerinin evine vardıklarında bundan sonra ne olacağını izleyebilmeyi çok isterdi. Onlara bıraktığı sanat eserine tepkilerini izlemeyi çok isterdi ama onları takip etmek ve polis çevresinde toplanacak olan izleyici kalabalığından izlemek çok riskli olurdu.

"Hayır" dedi Lucien motorunu çalıştırırken. ‘Buradaki işim bitti.’ Gözleri yolcu koltuğundaki eşyaya kaydı ve gülümsedi. 'En azından şimdilik.'

Yetmiş Altı

Gecenin o saatinde Alhambra'dan Downey'e arabayla gitmek Hunter ve Tracy'nin yaklaşık yirmi beş dakika sürmesi gerekirdi, trafiğe bağlı olarak bu süre belki biraz daha uzundu, ama Tracy'nin dalgın zihinsel durumu onu üç yanlış dönüş yapmaya itti; yanlış otoyol. Sonuçta Tracy'nin dengesiz sürüşü yolculuklarına en az on sekiz dakika daha

eklemişti ki bu Hunter'ın gözünde hiç de kötü bir şey değildi.

Hunter, Tracy'nin ebeveynlerinin evine koşmasını engellemek zorunda kalacak kişi olmak istemiyordu; eğer oraya çok erken varırlarsa, olay yeri ilan edilip polis gelmeden önce yapması gereken de tam olarak bu olurdu. çevre oluşturulmuştu.

Bir dedektif olarak, failin kimliğini zaten bilmelerine rağmen Hunter, olay yerinin kirlenmesine izin veremezdi. Hunter aynı zamanda Lucien'in neler yapabileceğini de biliyordu ve en korkunç içgüdüsü ona Lucien'in bu sefer aşırıya kaçtığını söylüyordu. Lucien için bu artık bir araştırma değildi. Bu bir intikamdı ve Lucien Hunter'a bir ders vermek isterdi.

Tracy'yi, kesinlikle geri dönüşü olmayan zihinsel yaralar bırakacak, psikolojik olarak yok edecek ve geri kalan günleri boyunca peşini bırakmayacak en tuhaf ve kabus gibi sahnelere girmekten korumak için Hunter, Tracy'nin o sahneye girmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. ondan sonsuza kadar nefret edeceği anlamına gelse bile.

Tracy'nin ebeveynlerinin ev adresine yaklaştıklarında Hunter Garcia'yı aradı. Garcia telefonuna cevap verdiğinde Hunter, Carlos, dedi. 'Henüz orada mısın?'

Garcia, "Yaklaşık beş dakika uzaklıktayım" diye yanıtladı. 'Kuzey Hollywood'da yaşıyorum, hatırladın mı?' Hızlı, düşünceli bir duraklama oldu. 'Bir dakika, orada mıyım? Yani sen olay yerinde değil misin?'

'Hayır, ben de senin kadar uzağım, belki biraz daha az.'

"Tracy ile Alhambra'da bir yerde akşam yemeği yiyeceğini sanıyordum."

“Ama yaklaşık kırk dakika önce bir telefon aldım.” Garcia'nın ses tonunda bir kafa karışıklığı vardı. 'Alhambra'dan Downey'e. . . Benden çok önce orada olmalıydın. Neler oluyor?'

Hunter konuşmadan önce derin bir nefes aldı. Öğürme düğümü boğazına geri döndü. 'Kurbanlar' dedi. 'Onlar Tracy'nin ebeveynleri.' 'Kurbanlar kim?' Belirsizlik tam bir şoka dönüştü. Hunter sesini sabit tutmaya çalışarak, "Onlar Tracy'nin ebeveynleri," diye tekrarladı. 'Lucien bana ulaşmak için Tracy'nin ailesinin peşine düştü.'

'BEN . . Garcia kelimeleri bulmakta zorlandı. “Emin misin?”
“Lucien, Tracy’yi aradı. Restorandaydık. Az önce polis teşkilatından Tracy'nin ebeveynlerinin ev adresinde iki cesedin bulunduğuna dair onay aldım.'

Lucien Tracy'yi mi aradı? Bunu nasıl yaptı? . . Garcia sorusunu daha iyi düşündü. 'Bok! O seninle mi?'

'HAYIR. Öndeki arabada. Bu yüzden henüz orada değilim. Bu uzun bir hikaye. Peki ya West ve Holbrook, olay yerindeler mi?'
'Belki, emin değilim. Henüz onlardan haber alamadım.”

'TAMAM. Dinle, ne olursa olsun Tracy'nin eve girmesine izin veremeyiz. Lucien'in ne yaptığını bilmiyorum ama... . Hunter cümlesini tamamlayamadı.

"Evet, bunu söylemeye gerek yok," diye onayladı Garcia. ‘Üç dakikadan biraz fazla bir sürede orada olacağım.’

‘Eğer başka bir yanlış dönüş yapmazsak, hemen hemen aynı anda orada olmalıyız.’

Bağlantıyı kestiler.

Yetmiş Yedi

Nihayet Mermer Bulvarı'na döndüklerinde Hunter bir grup evin arkasından yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıkların geldiğini fark etti. Tracy'nin ebeveynlerinin sokağı soldaki ilk sokaktı ve Hunter, yollarının girişinde bir polis çevresinin çoktan ayarlandığını görünce rahatladı. Tracy sokağa dönmeye çalışırken üniformalı bir polis memuru tarafından durduruldu. Hunter hemen arkasından yaklaştı.

Dedektif rozetini gösterirken başını pencereden dışarı uzatarak, "O benimle" dedi.

Memur, Hunter'ın kimlik bilgilerine bir el feneri tuttu ve ona başını salladı. 'Patron sensin.'

Memur ortağına, Hunter ve Tracy'nin geçebilmesi için siyah ve sarı olay yeri bantlarını kaldırmasını işaret etti.

Üç polis aracı Tracy'nin ailesinin evine giden yolu kapatıyordu, bu yüzden Tracy aceleyle yarısını sokağa, yarısını da kaldırıma park

etti. Hunter yola park etti ve Garcia'nın Honda Civic'inin hemen arkalarındaki polis çevresini temizlediğini gördü.

Tracy sanki araba yanıyormuş gibi arabasından atladı ve ailesinin evine doğru koştu.

Hunter onun peşinden gitti.

İki LAPD memuru onun yolunu kapatmadan önce Tracy ön çimenliğe kadar ulaştı.

"Üzgünüm hanımefendi" dedi ikisinden en uzun olanı "dur" elini kaldırarak. ‘Oraya giremezsin. Burası bir suç mahalli.”

Hıçkırıklarının arasında "Burası ailemin evi" diye yanıtladı. Ağlamaktan gözleri kiraz kırmızısı ve şişmişti.

İki memur hızlı ve endişeli bir şekilde birbirlerine baktılar. "Anladım" diye yanıtladı uzun boylu memur. 'Ve çok üzgünüm ama geçmene izin veremem.'

“BU BENİM ANNE BABAMIN EVİ!” diye bağırdı Tracy, yanlarından geçmeye çalışarak.

İşe yaramadı.

Her iki memur da onu geride tutarken, "Özür dilerim" dedi.

Tracy Hunter'ı aramak için arkasını döndü. Kendisi onun birkaç adım gerisindeydi. Yalvaran gözleri onu buldu ve gözyaşlarıyla yıkanmış bir sesle yalvardı.

'Lütfen . . . beni içeri almalarını söyle. . . Lütfen.'

Hunter, "Tracy, yapamam" diye yanıtladı. Sesi acıyla dolup taşıyordu. 'Şu anda değil.'

'Lütfen . . .'' diye bir kez daha yalvardı. Bütün vücudu yeniden titremeye başladı. ‘Onları görmem lazım. Annemle babamı görmem lazım.'

Garcia ön bahçede onlara katıldı.

Tracy'nin dikkati ona yöneldi. 'Carlos, lütfen bana yardım et. Annemle babamı görmem lazım.'

Garcia, Tracy'ye yaklaşmadan önce Hunter'a baktı.

'Tracy, yapamayız' dedi. 'Yapamayacağımızı biliyorsun. Burası bir suç mahalli ve sen de protokolü bizim kadar iyi biliyorsun.'

Hunter, "Önce biz girelim, Tracy," dedi. “Gelip seni alacağız.”

“Onları görmem lazım.” Tracy'nin hıçkırıkları yoğunlaştı. ‘Onları görmem lazım.’ Tam o sırada Hunter ve Garcia, FBI Özel Ajanı Peter'ı gördü.

Holbrook evin ön kapısından çıkıyor. Beyaz ayakkabı kılıfları, lateks eldivenler ve açık mavi, cerrahi tarzda bir saç filesi takıyordu. Holbrook kapının hemen önünde durdu, saç filesini başından çıkardı ve bunu alnındaki teri silmek için kullandı. Gözlerindeki bakış boş, mesafeli ve inançtan yoksundu. Hunter ve Garcia'nın iki polis memurunun yanında durduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Saç filesini kullanarak dudaklarının etrafındaki teri aldı ve iki dedektife yaklaştı.

“Tanrım!” dedi. 'Siz bunu yapmayacaksınız. . Daha sonra Garcia'nın hafifçe başını salladığını ve gözleri Tracy'ye doğru baktığını gördü.

Holbrook durakladı.

Tracy'nin yaşlarla dolu gözleri onun üzerindeydi. “Burası ailemin evi.” Sesi zayıflıyordu. 'İçeri girmem gerekiyor. Onları görmeye gitmem gerekiyor. Bana yardım edin lütfen.'

Holbrook, Hunter'ın yüzündeki üzüntüyü gördü. Tracy'ye seslenmek için döndü. "Ben FBI'dan Özel Ajan Peter Holbrook'um" diye kendini tanıttı. “Çok üzgünüm ama ne yazık ki içeri girmenize izin veremem Bayan Adams. Şu anda değil. Şu anda anne babanın evi resmi olarak bir suç mahalli ve uyulması gereken bir protokol var.'

Tracy, "Protokolü boşver," diye karşı çıktı. 'Burası hala ailemin evi. Bunu bana yapamazsın. Onları görmem lazım.” Hunter'a baktı. Lütfen bana yardım et Robert. Lütfen bunu bana yapma. Sana yalvarıyorum.”

Başını sallarken Hunter ve Garcia'yı dehşete düşmüş gözlerle yere sabitleme sırası Holbrook'taydı. Dudakları sessizce hareket etti: 'Ne yaparsan yap, onu oraya sokma.'

Beyaz bir adli tıp minibüsü yolun üstündeki polis çevresini temizledi. 'Bayan. Adams, yine Holbrook. “Lütfen benimle gel.” Nazikçe elini onun omzuna koydu. “Biraz oturalım.” Yola park etmiş siyah-beyazlılardan birini işaret etti.

Tracy elini onun üzerinden çekti. 'Oturmaya ihtiyacım yok.

İhtiyacım olan şey gidip ailemi görmek.'

"Lütfen Tracy," diye yalvardı Hunter. 'Senin için geri döneceğime söz veriyorum ama bana beş dakika vermelisin. İstesem bile şu anda oraya girmenize izin veremem çünkü bu resmi olarak ABD Polis Teşkilatı ve FBI soruşturması. Beş dakika sonra senin için geleceğim. Söz veriyorum.'

Holbrook'un şaşkın bakışları Hunter'dan Garcia'ya, sonra tekrar Hunter'a döndü. Her iki dedektif de satır aralarını okudu: *Gerçekten orada ne olduğunu görmesine izin vermek istemezsin.*

Tracy sonunda pes etti ve Holbrook'un onu polis birimlerinden birine götürmesine izin verdi.

Holbrook, "Onunla kalacağım" dedi.

Hunter ve Garcia, Tracy'yi Holbrook'la bırakıp hızla eve doğru yola çıktılar.

“Onlarla daha önce tanıştın mı?” diye sordu Garcia.

“Tracy'nin ailesi mi?” “Hayır, asla,” diye yanıtladı Hunter.

Ön kapının yanındaki ikinci olay yeri bantlarını da temizlediler ve evin karanlık oturma odasına adım attılar. Sanki bir duvara çarpmışlar gibi midelerini bulandıran bir koku hemen üzerlerine çarptı.

“Vay be!” dedi Garcia, sol eliyle burnunu ve ağzını kapatmak için koşturdu. Hunter sanki burnunun keskin kokuya alışmasına yardımcı olacakmış gibi gözlerini bir anlığına kapattı.

Garcia, 'Bu çürümüş et kokusu değil' dedi.

Hunter yavaşça başını sallayarak kabul etti. Bu kokunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Sessizlik içinde odanın diğer ucundaki ışığın açık olduğu açık kapıya doğru ilerlediler. Onlara ulaşana kadar yirmi üç adım Kapı.

Garcia'nın eli burnunu ve ağzını bırakıp vücudunun yanına düştü. Gözleri amaçsızca odanın içinde dolaştı, gördüklerinden bir anlam çıkarmaya çalıştı.

'Ne . . . gerçek . . Kahretsin?'

Yetmiş sekiz

Kapıda duran Hunter gücünün onu terk ettiğini hissetti. Yemek odasında o kadar çok kan vardı ki sadece iki kurban olduğuna inanmak zordu ama inanılmaz miktardaki kan duvarlara, mobilyalara, perdelere ve hatta tavana yayılmadan önce zeminin çoğunu kaplamıştı. karşılarında duran dehşetin sadece küçük bir kısmıydı.

Odanın ortasında altı kişilik bir yemek masası vardı; her iki yanında ikişer sandalye ve her iki ucunda birer sandalye vardı. Tracy'nin ebeveynleri iki sandalyede oturuyordu. Lucien sanki birlikte son akşam yemeklerini yiyorlarmış gibi onları oturtmuştu. İpek kırmızısı bir elbise giyen anne masanın kuzey ucunda oturuyordu, koyu renkli ince çizgili bir takım elbise giyen baba ise karısının tam karşısında oturuyordu.

İlk bakışta kimin hangi uçta oturduğunu belirlemeye yardımcı olan şey kıyafetleriydi çünkü her iki bedenin de yüzü yoktu. . . her iki bedenin de kafası yoktu. George ve Pamela Adams'ın her ikisinin de başları kabaca kesilmiş, arkalarında her iki gövdenin üst kısmında kas dokusu, arterler, damarlar ve kopmuş omuriliklerin açıkta bırakıldığı tuhaf bir şekilde kesilmiş boyun kütüğü bırakılmıştı. Çıplak etleri oksidasyon meydana geldikçe koyu kahverengi bir nitelik kazanmaya başlamıştı ama hâlâ biraz nemli görünüyordu, bu da yaranın son altı saat içinde meydana geldiğini gösteriyordu.

Hunter ve Garcia, her yerdeki büyük miktardaki kandan, özellikle de tavandaki sıçramalardan, Tracy'nin ebeveynlerinin yalnızca o odada kafalarının kesildiğini değil, aynı zamanda Lucien'in bunu ölümden önce - ikisi de hayattayken - yaptığını biliyorlardı.

'Bu ötesinde. . .' Denemesine rağmen Garcia kelimeleri bulamadı.

Masanın üzerinde, başsız her cesedin önünde bir yemek tabağı ve bir şarap kadehi vardı ve burası hasta ve kötülüğün çarpıştığı yerdi. Lucien birbirlerine kellelerini servis etmişti.

Bayan Adams'ın önünde, kanla dolu bir tabağın ortasında kocasının tanınmaz haldeki kafası duruyordu. Tanınmaz olmasının

nedeni kafasının o kadar yanmış olması, yüzünün derisinin çıtır çıtır bir hale gelmeden önce tamamen kabarmış olmasıydı.
Kömür rengindeki doku, evi saran mide bulandırıcı kokuyu açıklıyor. Bu, Hunter ve Garcia'nın birkaç gün önce bombalama alanında duydukları kokunun aynısıydı; yanan insan eti kokusu.

Bay Adams'ın her iki göz küresi de yuvalarının içinde patlamış, bunun sonucunda bir zamanlar mavi gözlerinin olduğu yerde iki uğursuz karanlık krater oluşmuştu. Masanın karşısında, Bay Adams'ın başsız gövdesinin hemen önündeki tabakta Bayan Adams'ın başı ona dönük duruyordu ama onunkinin aksine onunki hiç yanmamıştı.

Bayan Adams'ın rengi kızınınkine çok benzeyen kızıl saçları geriye doğru taranmış ve kanla ıslanmış masanın üzerindeki tabağın çevresine yayılmıştı. Bir zamanlar güzel olan yeşil gözleri süt rengine dönmüş ve kafatasının derinliklerine batmaya başlamıştı ama tamamen açıktı ve doğrudan kocasının cansız gövdesine bakıyordu.

Sanki gözleri bir şekilde onun son nefes alma anını fotoğraflamış gibi, katıksız bir korku ve dehşet bakışıyla donmuştu ama Lucien'in şok etme kararlılığı kafaların servis edilmesiyle bitmedi. Her iki başı kesilmiş cesede de çatal bıçak takımı vermişti; sol eline bir çatal, sağ eline bir bıçak. Her iki çatal da önlerindeki kafaların sol tarafına iyice saplanmıştı. Öte yandan bıçaklar kafaların her birinin ağzına sokulmuştu. Hunter ve Garcia'nın durduğu kapıdan bakıldığında başsız bedenler ortaklarının kafasını kesmek üzereymiş gibi görünüyordu.

“Lucien kafalardan birini mi kızarttı?” diye sordu Garcia, sesi sadece bir fısıltıydı, ses tonu ikna edici değildi. 'Bunu neden yapsın ki?'

Hunter'ın verecek cevabı yoktu. . . ses yok. İçerisinin tamamen boş olduğunu hissetti. O anda yapabileceği tek şey önündeki korkunç manzaraya bakmaktı. Kafasının içindeki tek düşünce şuydu. . . Tracy.

Garcia, Özel Ajan Holbrook'un dışarıda onlara anlatmaya çalıştığı şeye atıfta bulunarak, "Peter haklı" dedi. Tracy'nin buraya gelmesine izin vermemizin hiçbir yolu yok Robert. Bu, anne ve babasına dair sahip olduğu son görüntü olamaz. Bu onu yok edecek.'

'Peki elimizde ne var?'

Soru arkalarından geliyordu ve her iki dedektif de bu sesin kime ait olduğunu tam olarak biliyordu: Kaliforniya'nın sunduğu en iyi adli tıp ajanlarından biri olan Dr. Susan Slater. Geçmişteki birkaç davada Hunter ve Garcia ile çalışmıştı.

'Yalnızca koku yüzünden' diye devam etti, 'biri yandı. . . ve çok kötü."

Hunter yüzünü doktora çevirdi. Gözleri buluştu ve onda daha önce hiç görmediği bir yalnızlık gördü. Hunter'dan gelmiyor. 'Robert, iyi misin?'

Bakışları onun evrak çantasına kayarken cevap olarak "Susan" dedi. 'Bir iyiliğe ihtiyacım var.'

Yetmiş Dokuz

Tıpkı söz verdiği gibi, neredeyse tam beş dakika sonra Hunter evden çıktı ve Tracy'nin oturduğu polis birimine doğru yürüdü. "Tracy," dedi ve yanında bulunan bir bardak suyu ona uzattı. 'Lütfen şunu iç. Bu sadece şekerli su."

Tracy neredeyse bardağı Hunter'ın elinden düşürüyordu ama Hunter bardağı zamanında kaldırdı.

"Şekerli suya ihtiyacım yok Robert." Sesi hâlâ istikrarsızdı ama öfkeli tonuna yeniden kavuşmuştu. 'İhtiyacım olan şey ailemin evine girmek.' Yeniden ayağa kalktı. 'Sana beş dakika vermemi istedin. Neyse, o beş dakika doldu. Bana söz vermiştin. Ben içeri giriyorum." Onu geçmeye çalıştı ama Hunter olduğu yerde kaldı.

"Senden beş dakika istediğimi biliyorum." Hunter'ın sesi üzüntüyle doluydu. "Ama biraz daha zamana ihtiyacım var." Gözleri evin yönüne doğru fırladı. Adli tıp yeni geldi ve bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Olay yerini kontrol altına almaları, ışıkları kurmaları, kanıt toplamaları ve her şeyin fotoğrafını çekmeleri gerekiyor. *sitede*. Kirlenme veya herhangi bir şeyin taşınması riskini göze alamazlar.'

"Robert haklı." Holbrook yardım etmeye çalıştı.

"Lütfen Tracy," diye ısrar etti Hunter. "Bunu al ve bana birkaç

dakika daha ver.” Holbrook'a başını salladı ve bu sefer satır aralarını okuma sırası FBI ajanındaydı.

O yaptı.

Holbrook, Tracy'ye hitaben, "Adli tıp her şeyin fotoğrafını çekmeyi bitirdikten sonra" dedi. 'Seni oraya kendim götüreceğim. Kulağa nasıl geliyor? Tracy'nin yanaklarından yeni bir gözyaşı yağmuru akmaya başladı. Bu Hunter'ın kalbini kırdı ve yapmak üzere olduğu şey için onu asla affetmeyeceğini biliyordu ama Tracy'nin Lucien'in görmesini istediği şeyi görmesine izin vermektense bu bedeli ödemeyi tercih ediyordu.

“Lütfen!” Bardağı ona bir kez daha uzattı. “Sadece şekerli su.” Tracy sonunda pes etti, bardağı aldı ve hepsini küçük yudumlarla içti. Dr. Slater'ın şekerli suya karıştırdığı güçlü sakinleştiricinin etkisini göstermesi yalnızca üç dakika sürdü. Tracy on saat sonra uyandığında Batı Hollywood'daki dairesine geri dönmüştü. Hunter onu evine götürmüş ve sabaha kadar, sonunda kendine gelene kadar yanında kalmıştı.

Sakinleştiricinin kalıntıları sayesinde, uyku sersemliğini gözlerinden uzaklaştırmak normalden çok daha uzun sürdü ve ilk göz kapağı dalgalanmasıyla birlikte kafa karışıklığı da ortaya çıktı. Tracy'nin çevresini ayırt edebilmesi birkaç dakika sürdü. Ancak o zaman yatağına geri döndüğünü fark etti.

Hunter ona bir bardak süt ve bir sandviç getirmişti ve bunları komodinin üzerine bırakmıştı.

Tracy'nin oturabilmesi için iki dakika daha geçti ve bu sadece Hunter ona yardım ettiği için oldu. Uykulu gözleri yavaşça yatak odasında dolaşırken hafızasını saran sis nihayet dağılmaya başladı.

"Neden buradayım?" diye sordu, sesi zayıftı. 'Neden yatak odamdayım?'

'Sana sakinleştirici verildi.' Cevap Hunter'dan değil, Tracy'nin en iyi arkadaşı Amber Webster'dan geldi. Hunter önceki gece onu aramış ve gelmesini istemişti.

“Amber?” Tracy o zamana kadar arkadaşının odada olduğunu fark etmemişti. 'Ne . . . burada ne yapıyorsun?' Sonunda farkına varınca durakladı. Hunter gözlerinde umudun öldüğünü gördü.

“Bu bir rüya değildi.” Sesi yükseldi. 'Annemle babam neredeler?'

Amber, Tracy'nin yatağına yaklaşıp elini omzuna koyarak, "Sana sakinleştirici verildi," diye tekrar açıkladı. ‘Robert seni eve getirdi.’ Amber ağlamaya başladı. “Çok üzgünüm Tracy.”

Tracy, Hunter'a baktı ve her şey çığ gibi aklına geldi. Gözleri yaşlarla, gözyaşları ise öfkeyle doldu. 'Sen . . . bana yalan söyledi."

Hunter'ın arkasında suçluluk duygusu vardı ama başını çevirmedi.

'Özür dilerim Tracy. Bunu yapmak zorundaydım.' Sesi zayıftı. . . mağlup oldu. 'Neden onları görmeme izin vermedin?'

‘Seni korumaya çalışıyordu Tracy.’ Amber yardım etmeye çalıştı ama Tracy dinlemiyordu.

'Onların evine gitmem lazım' dedi. “Gidip ailemi görmem gerekiyor.” Tracy ayağa kalkmaya çalıştı ama baş dönmesi onu tekrar oturmaya zorladı. Amber, Artık orada değiller Tracy, dedi.

'Ne? Neden? Neredeler?'

Amber, Hunter'a baktı.

'Cesetleri adli tabibin ofisine taşındı' diye açıkladı. Tracy hıçkırıklara boğuldu.

Hunter ona doğru bir adım attı ama Tracy inanmazlık ve öfke dolu bir bakışla onu durdurdu.

“Bütün bunlar senin yüzünden mi?” diye sordu.

Hunter, bacaklarının zayıfladığını hissettiği için sessiz kaldı. 'Annem gitti. . . babam gitti. . . ve bunların hepsi senin yüzünden mi? Aptalca bir intikam meselesi yüzünden mi?'

Hunter'ın söyleyebileceği kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Tracy başka tarafa baktı. “Lütfen Robert, git.” Titreyen elini kaldırdı ve kapıyı işaret etti.

Amber tekrar denedi. 'Tracy, lütfen dinle...'

‘Hayır, dinlemek istemiyorum.’ Tracy bir anlığına hasta olacakmış gibi göründü. “Gitmene ihtiyacım var Robert. Lütfen git, tamam mı? Sadece git.'

Hunter, odasından çıkmak için dönerken, "Çok üzgünüm Tracy," dedi. ‘Eğer annenle baban için hayatımı verebilseydim, yapardım.’

Amber'e baktı. Lütfen ona iyi bakın, diye fısıldadı. 'Ve eğer bir şeye ihtiyacı olursa lütfen bana bildirin.'

Hunter, odasının dışına çıktığında Tracy'nin hıçkırıklarının neredeyse histerik hale geldiğini duydu.

Hunter apartman bloğunun önünde arabasına geri döndü ama motoru çalıştırmadı. Bunun yerine yüzünü avuçlarının içine gömdü. *Birini gerçekten öldürmeden nasıl öldürürsün? Çok kolay Çekirge. Onların ruhunu boşaltırsınız, ancak onu acıyla doldurursunuz. . . onların en çok sevdikleri şeyi elinden alırsın.*

Seksen

Hunter, sonunda Yüzbaşı Blake'in ofisinde düzenlenen "görev gücü" toplantısına katılırken, "Geç kaldığım için özür dilerim" dedi. Dün geceki olay yeri fotoğraflarını masasına yaymayı yeni bitiren yüzbaşı saatine baktı. Hunter beş dakikadan az geciktiği için ona biraz izin vermeye karar verdi.

"Sonunda bizi varlığınızla, majestelerinizle şereflendirmeniz çok hoş," dedi kararlı bir sesle ama konuyu burada bıraktı.

Hunter, kaptanın masasının yanında ABD'li Mareşal West ve FBI Özel Ajanı Holbrook'a katılırken Garcia, "Burada olman uygun mu?" diye fısıldadı. 'Evet, iyiyim.'

"Artık sonunda buradasın, Robert," dedi kaptan, ses tonu artık öfkeli olmaktan çok endişeliydi. 'Sana bir şey sorayım; bu çılgınlıkların senin için özel bir anlamı var mı?' Dikkatini huzursuzca fotoğraflara çekti. 'Baş kesmeler mi? Kafalardan birinin yanması, diğerinin yanmaması mı? Akşam yemeği sahnesi mi? Başı kesilen bedenlerin birbirlerinin kafalarıyla beslendiği mi iddia ediliyor? Herhangi biri var mı?'

Hunter boş gözlerle kaptanına baktı.

"Sormamın nedeni," diye devam etti Yüzbaşı Blake, "bunların hiçbirimize bir anlam ifade etmemesi, ama Lucien'in sana otuz masum hayatı mahvetmeden önce verdiği o saçma bilmeceyle öğrendiğimiz gibi, çoğu Yaptığı şey doğrudan sana saldırmak gibi

görünüyor, hepsi de oynamak istediği bu çılgın intikam oyununun bir parçası.' Hunter'ın bakışlarını ona yöneltti. 'Bunlardan herhangi biri bu kategoriye giriyor mu?'

Hunter, sessiz soruyu anlayan Garcia'ya baktı ve henüz kimseye bir şey açıklamadığını belirtmek için hafifçe başını sallayarak cevap verdi.

Hunter, Lucien'in önce kendisine, sonra da Tracy'ye yaptığı telefon görüşmelerini anlatmadan önce herkese kurbanların gerçekte kim olduğunu açıklamaya başladı.

'Tanrım!' Hunter'ın açıklamasının ardından oluşan garip sessizliği ilk bozan Kaptan Blake oldu. 'Bu tamamen yeni bir delilik seviyesi.' 'Peki neden bu saçma, abartılı şiddet gösterisi?' diye sordu West. “Çılgın sinema sahnesinden bahsetmiyorum bile mi?” Bir elini Hunter'a kaldırdı. 'BEN söylediğin her şeyi anla - Lucien'in niyeti, aşık olduğun kişi olan Tracy'nin senden nefret etmesini sağlamaktı ama bunu ailesini öldürerek ve onun senin bunu yapman gerektiğini anlamasını sağlayarak kolayca başarabilirdi. bunun için suçla. Onların başlarını kesmesine, kafalarından birini kızartmasına ya da sahneyi bu şekilde sahnelemesine gerek yoktu. Bunların hiçbirinin arkasında gizli bir anlam olmadığından emin misiniz? Belki üniversite günlerinize kadar uzanan bir şey?'

Hunter, "Eminim," diye onayladı.

“Yani Lucien tüm bunları sırf hile olsun diye mi yaptı?” diye sordu Yüzbaşı Blake. "Hayır" diye yanıtladı Hunter. 'Bunu yaptı çünkü bunların hepsi Tracy'nin gözleri içindi, bizim için değil.'

Oda şüpheyle sessizliğe gömüldü.

Avcı açıkladı.

"Lucien'in dün akşam Tracy ile birlikte akşam yemeği yiyeceğimizi nasıl önceden bildiğini anlamıyorum." Öğleden sonra gelen bir iptal nedeniyle Tracy ancak dün gece için rezervasyon alabildi. Kimsenin, Lucien'in bile tüm bunları başarabilmesi için yeterli zaman yok.'

“Peki o zaman Lucien'in planı neydi?” diye ısrar etti West.

Hunter, "Çok basit bir soru" diye yanıtladı. 'Tracy'nin ailesini çok korkunç bir şekilde öldürmek. . . onu zihinsel ve psikolojik olarak

tamamen yok edeceğini bildiği bir yoldu. Bu bittiğinde, Tracy'nin hareketlerini takip edecek ve aramayı yapmak için en uygun anı bekleyecekti.' Hunter durakladı ve herkese sözlerini özümsemesi için bir şans verdi.

Holbrook, “Yani Lucien’in onu restorana kadar takip ettiğini mi düşünüyorsunuz?” diye sordu.

Hunter, "Öyle olduğuna hiç şüphem yok," diye yanıtladı. 'Aslında onu içeride takip ettiğinden eminim. Lucien onun benimle oturduğunu görünce dayanamadı. Tracy'yi arayabilmenin, ona ebeveynlerinin cinayetini anlatabilmenin ve sonra da tam o anda tam karşısında oturan kişinin, aşık olduğuna inandığı kişinin onu anladığından emin olmanın verdiği tatmini hayal edin. , her şeyin suçlusuydu.'

“Siktir!” dedi West, sahneyi kafasında canlandırarak. “Lucien muhtemelen restoranın içindeydi ve aramaları yaparken ikinizi izliyordu.” “Muhtemelen,” diye onayladı Hunter. 'Ama aradığında Tracy'yi aradığına sevindim.'

Şüphe odaya geri döndü.

Hunter, "Sizce ne olurdu?" diye sordu. "Örneğin Tracy, Lucien'den telefon aldığında evde tek başına oturuyor olsaydı?"

Sonunda herkes için kuruş düştü.

Holbrook, "Tracy muhtemelen ailesini arardı" dedi. ‘Cevap alamayınca doğrudan evlerine giderdi.’ ‘Polis raporunu okudun mu?’ Hunter tekrar. Lucien muhtemelen Tracy'nin ailesinin evinin anahtarının olup olmadığından emin olamadığı için ön kapıyı açık bıraktı. O *aranan* o sahneye girmesi için. Anne ve babasına ne yaptığını görmesini istedi.”

Bir an herkesin dikkati olay yeri fotoğraflarına döndü. Hunter, "Lucien bu sahneyi birçok farklı şekilde sahneleyebilirdi" diye devam etti. ‘Tracy’nin zihnini parçalayacak kadar şok edici olduğu sürece onun için gerçekten önemli değildi. . . Lucien bir insanın zihinsel durumunu mahvetmek için ne gerektiğini tam olarak biliyor. Bu yüzden o eve girdikten sonra asla iyileşemeyeceğinden emin olmak için olaya iki duyusal açıdan (görsel ve kokusal) yaklaştı. . . bilinçaltının herhangi bir yanık kokusunu sonsuza kadar ebeveynlerinin başına gelenlerle ilişkilendirmesini sağlamak için.'

Hunter, Garcia'nın tıpkı olay yerinde yaptığı gibi içgüdüsel olarak eliyle burnunu ve ağzını kapattığını gördü.

Hunter, "Tracy ailesinin ölümünden beni sorumlu tutabilir," diye kabul etti. "Hayatının geri kalanında benden nefret edebilir, ki Lucien'in birincil amacı da buydu, ama o görüntüler aklından çıkmayacak ve o evde kalan koku da asla ona eziyet etmeyecek." Hunter başını salladı. 'Aklımda kırılma yok. Onun zihinsel durumunda bir yıkım yok. Bununla yaşayabilirim.'

West sonuç olarak "Yani çok tuhaf bir şekilde Tracy'nin olay mahalline girmesini engellemek Lucien'e karşı kazanılmış bir zaferdi" dedi.

Hunter buna zafer demezdi ama olumlu görünmek için elinden geleni yapıyordu. 'Sanırım.'

“Peki şimdi ne yapacağız?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Herkes Lucien'in tekrar aramasını beklemekten başka yapabileceği bir şey olmadığını bilmesine rağmen kimse cevap vermeye cesaret edemedi. Lucien'dan gelecek yeni bir çağrı düşüncesi Hunter dışında herkesi iliklerine kadar korkutmaya yetiyordu. Tam tersinden korkuyordu; Lucien'in bir daha asla arayamama ihtimalinden.

Lucien Folter Los Angeles'a tek bir nedenden dolayı gelmişti: Hunter'dan intikam almak için ve eğer Hunter kendine karşı dürüst olsaydı, Lucien'in işi bitmişti. Hunter kendini mağlup, boş ve kırılmış hissediyordu. Lucien savaşı kazanmıştı. Artık yapılacak savaş kalmamıştı ve artık savaş olmayınca Lucien'in Los Angeles'ta kalması için bir neden de kalmamıştı.

Hunter'ın korkusu, Lucien'in ortadan kaybolmaya karar vermesi halinde kimsenin ondan bir daha haber alamayacağını bilmesinden kaynaklanıyordu.

Seksen Bir

Tracy'nin ebeveynlerinin öldürülmesinin üzerinden dört gün geçmişti ve Lucien'in nerede olduğu konusunda en ufak bir ilerleme

kaydedilmemişti. Özel ekibin tek gerçek başarısı basını karanlıkta tutma becerisiydi. Downey'deki çifte cinayetin, Hollywood'daki Whiskey Athenaeum'u bombalayan kişi tarafından işlendiği gerçeği hiçbir zaman ortaya çıkarılmadı; bu da, ABD basınıyla uğraştıkları göz önüne alındığında, aslında büyük bir başarıydı. Dünyanın müdahaleci ve becerikli basını.

Tracy'nin ebeveynlerinin öldürülmesi konusunda adli tabip, her iki kurbanın da hayattayken başlarının kesildiğini doğruladı. Kullanılan alet mutfakta bulunan et satırıydı. Bu eve aitti. Otopsi aynı zamanda baş kesme işinin sorunsuz olmadığını da ortaya çıkarmıştı. Lucien her birinin boynunu üç ila dört kez kesmişti, bu da olay yerinde bulunan inanılmaz miktarda kan sıçramasını ve arteriyel spreyi açıklıyordu.

Hunter, otopsi raporunun çoğu ayrıntısını, özellikle de kafa kesmelerin ölümden sonra değil, ölümden önce gerçekleştiği gerçeğini Tracy'den saklamak için birkaç iyilik istemek zorunda kaldı. Hunter bu tür bir bilginin yararlı olmaktan çok yıkıcı olduğunu biliyordu ve Tracy'nin acısını azaltmak için elinden gelen her şeyi yapardı; Tracy'nin şu ana kadar ilerleyişi beklendiği gibi çok yavaştı.

Hunter, onun kendisini bir daha görmeme veya onunla konuşmama kararına saygı duymuştu ama Tracy'nin en iyi arkadaşı Amber ile her gün iletişim halindeydi. Hunter'a, Tracy'nin uyanıkken zamanının çoğunu ya ağlayarak ya da katatonik bir şekilde pencereden dışarı ya da ebeveynlerinin bir fotoğrafına bakarak geçirdiğini söylemişti. Bazen ağlayarak tekrar uykuya dalıyor, bazen de histeriye kapılıyordu ve onu tekrar sakinleştirmenin tek yolu onu sakinleştirmekti.

Garcia, ofislerine döndüğünde, e-posta yazmayı yeni bitirmişti ki masasında oturan Hunter'ın karnından yüksek bir hırıltı geldiğini duydu. "Lanet olsun dostum," dedi Garcia, gözleri şaşkınlıkla irileşerek. 'Bu senin miden miydi?'

Avcı sessiz kaldı.

'Başka bir deprem olduğunu sanıyordum. Binayı neredeyse sarstı Robert. En son ne zaman yemek yedin? Henüz öğle yemeği

yemediğini biliyorum çünkü bütün gün bu ofisteydin.'

'Harika bir kahvaltı yaptım.'

'Eminim öyle yapmışsındır. Neydi bu, süper lüks protein içeceği mi?' Hunter'da gülümseme olmadı.

Garcia ayağa kalktı. 'Biliyor musun? Bunu düşününce ben de oldukça açım. Midenizdeki dinozor ikimizi yemeye karar vermeden önce gidip bir şeyler yemeye ne dersiniz?'

Hunter, ortağına keyifsizce baktı.

Garcia, tekrar ciddi bir ses tonu takınmadan önce, "Hadi ama, bu iyi bir şakaydı," diye tartıştı. “Gerçekten Robert.” Saatine baktı. 'Saat öğleden sonra beşi geçti ve sen henüz yemek yemedin. Midenizin sinirlenmiş gibi görünmesine şaşmamalı. Haydi.” Garcia’nın başı kapıyı işaret etti. 'Hadi gidip bir şeyler yiyelim ve bir gün ara verelim. Belli ki ikimiz de açız ve ben bütün gün bilgisayar ekranıma bakmaktan bıktım. Bunu dört gündür yapıyoruz ve bir gram bile ilerleme kaydedemiyoruz ve dürüst olmak gerekirse, bu kez de akşam dokuzdan önce eve dönmemin bir sakıncası olmaz. O halde hadi eşyalarını topla ve gidelim. Satın alıyorum.”

Hunter sandalyesine yaslandı. 'Nereye gitmek istiyorsun?'

"Sen seç," diye yanıtladı Garcia. 'Beni bilirsin, her şeyi yiyebilirim. İsterseniz yerel yerlere gidebiliriz – Blue Cube, Senor Fish, Redbird. . Hunter biraz kararsız görünüyordu.

Garcia, "O halde Beş Yıldızlı Bar'a ne dersiniz?" diye önerdi. 'Burayı beğendin, değil mi? İyi müzik çalıyorlar ve hamburgerleri ve sandviçleri de fena değil.'

Hunter, Beş Yıldızlı Bar'daki atmosferin tadını çıkardı.

Garcia, "Cidden Robert, hadi gidelim" diye ısrar etti. 'Burada yapacak pek fazla işimiz yok. Dört gündür kıçımızın üstünde oturuyoruz ve hayal kırıklığından başka bir şey elde edemiyoruz. Ayrıca bir haftadır yemek yemeyen bir adama benziyorsun. Kimsenin sokaklarda yanınıza gelip size bir sandviç ve bir fincan kahve verip, "Buyurun dostum, pozitif kal" dememesine şaşırdım.'

Garcia bekledi ama Hunter'dan bir kez daha yanıt alamadı. 'Hiç bir şey? Bunda en ufak bir gülümseme bile yok mu?'

'Komik değil miydi?'

'Komik olmamasının tek nedeni doğru olmasıydı. Artık şaka yok Robert, hadi gidip biraz yiyecek alalım. Yemek yemediğin için bana Anna'yı arayıp seni onunla telefonda konuşturtma.'

Hunter sonunda ceketine uzandığında gülümsedi.

"Vay canına," dedi Garcia. 'Yaptığım tüm şakalar arasında sizi gülümseten şey karımla ilgili olanı mıydı?'

Hunter omuz silkti. 'Bu çok komikti.'

Seksen İki

Beş Yıldızlı Bar, Güney Ana Cadde 267 numarada, Polis İdare Binasından sadece bir blok ötede bulunuyordu. Öğleden sonra saat beş buçuğu vurduğunda ve insanlar önümüzdeki hafta sonu için işten ayrılmaya başladığında, Hunter ve Garcia oraya vardıklarında mekan daha yeni dolmaya başlamıştı. Uzun boylu, siyah saçlı, burnunda ve dudaklarında piercing olan bir garson onları sahnenin üç masasının hemen arkasına oturttu.

Her birine birkaç menü verirken, "Daha sonra grubu görmeye mi geldiniz?" diye sordu.

Hunter, "Bu gece kim oynuyor?" diye sordu.

Garson sanki başka birinin onu duyacağından endişeleniyormuş gibi önce sola sonra sağa baktı. Tekrar konuştuğunda sesini kısık tuttu. “Bu Demotional adlı bir grubun gizli konseri.” Hunter'ın kaşları kalktı. "İsveçli grup mu?"

Garson şaşkınlığını gizlemedi çünkü Hunter death metal dinleyecek türden birine hiç benzemiyordu. 'Onları duydun mu?' 'Evet, elbette' diye yanıtladı Hunter. ‘Bende birkaç albüm var.’ Garsonun yüzündeki ifadeyi fark etti ve açıklamaya karar verdi. 'Ben eski kafalıyım. Mümkün olduğunca albümleri CD'lere ve CD'leri dijitale tercih ederim.' Garson gülümsedi. 'Ben de.'

Hunter, kompakt sahneyi işaret ederek, "Demek Demotional bu gece burada gizli bir konser mi veriyor?" diye sordu.

“Evet.” Garson çok heyecanlı görünüyordu. "Saat 10'da

yayındalar." Yeni bir gülümseme. 'Kalmalısın. Bugün erken saatlerde ses kontrolü yaptıklarını duydum ve çatıyı havaya uçurdular. Zar zor bekleyebiliyorum. Her neyse, size menülere göz atmanız için birkaç dakika vereceğim ve hemen döneceğim.'

Garson uzaklaşırken Garcia, “Demosyonel mi?” diye sordu. Hunter başını salladı. 'Onlar İsveç'ten bir death metal grubu. Gerçekten çok iyiler.”

'Ölüm metali mi? . . . "life metal" mi?' Hunter gülmedi.

Garcia, "Şakalarım sana boşa gidiyor" dedi. 'Tamam, peki ne içiyorsun?'

"Su sanırım."

Garcia menüyü bıraktı ve Hunter'a kaşlarını çattı. 'Su? Dalga mı geçiyorsun? Cuma gecesi, Robert, berbat bir haftanın sonunda. Neredeyse yiyeceğe ihtiyaç duyduğunuz kadar acilen bir içeceğe de ihtiyacınız var. Hunter'ın bira hayranı olmadığını bildiği için Scotch'a ne dersin?' diye önerdi. 'Burada iyi şeyler var.'

Hunter, "İskoç hamburgerle pek iyi gitmez" diye yanıtladı. "Yeterince adil," diye kabul etti Garcia. 'Başka bir şey seç o zaman. En azından biraz rahatlamana yardımcı olabilecek bir şey.”

“Pekala.” Hunter pes etti. “Yapacağım.” . . bir kadeh şarap.”

"Daha iyi" dedi Garcia. 'Kırmızı mı beyaz mı?'

'Kırmızı.'

"Kırmızı."

Garson tekrar masalarına geldi. “Ee, henüz karar vermedin mi?” “Bir bira içeceğim,” diye yanıtladı Garcia. 'Herhangi bir bira olur ama o kırmızı şarabı düşünüyor.'

"İyi karar," dedi Hunter'a bir gülümseme daha göndererek. ‘Herhangi bir tercihiniz var mı? Napa Vadisi'nden Malbec, Zinfandel, Cabernet Sauvignon gibi oldukça iyi bir seçkimiz var ama benim favorim daha geçen ay aldığımız bir Pinot Noir. Hafif ama aynı zamanda çok lezzetli ve inanılmaz derecede pürüzsüz.'

"Satıldı" dedi Hunter.

Garson aynı zamanda yemek siparişlerini de aldı; Garcia'ya çizburger ve patates kızartması, Hunter'a ise çizburger.

"Tracy nasıl, biliyor musun?" Garcia bu soruyu sorma cesaretinde bulundu. Hunter bir anlığına bakışlarını kaçırdı.

'Beklendiği gibi' diye yanıtladı. 'Psikolojik olarak iyileşmesi biraz zaman alacak. Anne ve babasına, özellikle de annesine çok yakındı ama iyileşecek. O çok güçlü bir kadın. Biraz zaman alacak ama iyi haber şu ki, bunu kabuslarında dolaşan o görüntüler olmadan başaracak.'

'Bu iyi bir şey.'

Hunter başıyla onayladı.

Garson içkilerle geri döndü. O ayrılırken Garcia birasından bir yudum alırken Hunter da şarabını bardağında dinlenmeye bıraktı. Partnerinin gözlerindeki hüznü fark eden Garcia, "Robert," dedi. "Bunu sana daha önce söyledim ve bin kez daha söyleyeceğim. Bunların hiçbiri senin hatan değil, bunu biliyorsun, değil mi?'

Hunter, sonunda şarabından bir yudum almadan önce, "Evet, biliyorum" diye yanıtladı. 'Lucien'in hamlesini tahmin etmeye çalışsam bile, kafamda açık kazanan Lucien'in bana yakın birinin peşine düşmesi olurdu. . . değer verdiğim biri - en iyi cevabım Tracy olurdu, ailesi değil. Size söylediğim gibi, onlarla daha önce hiç tanışmamıştım. Onları hiçbir zaman denklemin içine dahil etmezdim. Ve eğer bu spesifik hareketi önceden tahmin edebilseydim bile Lucien bana ulaşmanın başka bir yolunu bulurdu.'

Garcia, "Tracy sadece güçlü bir kadın değil Robert" dedi. 'Aynı zamanda çok zeki ve başı omuzlarının üzerinde. Elbette şu anda canı acıyor ama bu anlaşılabilir bir durum. Yakında kendine gelecek ve geldiğinde de seni suçlamayacak. O bunun için fazla akıllı. Ona zaman ver yeter."

Uzun boylu, koyu saçlı garson, Hunter'la yüzleşmeden önce Afro-Amerikalı bir beyefendiye yan masaya oturmasını gösterdi. "Peki şarap nasıl?" "Harika," diye yanıtladı Hunter. 'Öneriniz için teşekkür ederim.' 'Sipariş verin.' Hepsi mutfak penceresinden çağrıyı duydu. Garson, "Sanırım sizsiniz" dedi. 'Hemen döneceğim.' Otuz saniyeden kısa bir süre sonra geri döndü. 'İşte buradayız, çizburger, patates kızartması ve başlı başına bir çizburger.'

Garcia yemeklerini yerken, "Neden bu akşam Anna ve benimle

takılmıyorsun?” diye sordu. 'Muhtemelen sadece film falan izleyeceğiz ama bu kendi başına olmaktan daha iyi.'

"Belki başka zaman," dedi Hunter, iki ısırıktan sonra hamburgerini bırakırken. 'Ama konser için buraya geri gelebilirim.'

Garcia başını salladı. 'Demosyon kırıcı, değil mi? Death metal mi?'

'Bu doğru. Onları daha önce hiç canlı görmemiştim ve harika bir grup. Artı, dediğim gibi İsveç'ten geliyorlar ve ABD'yi pek sık turlamıyorlar, dolayısıyla bu harika bir fırsat. Muhtemelen ofise geri döneceğim ya da önce evi vuracağım. Konser saat 10'a kadar değil.' Saatine baktı. 'Dört saat sonra. Öylece takılmak için çok uzun.”

Garcia, "Ne demek istediğini anlıyorum" dedi. “Ve bence bir konser harika bir fikir.” Yemeklerini bitirdikten sonra Garcia faturayı halletti ve sessizce Emniyet Müdürlüğü Binasına doğru yürüdüler. PAB'ın otoparkına vardıklarında Garcia, "Sana bir şey sorayım" dedi. "Sizce Lucien hâlâ Tracy'nin peşine düşebilir mi?"

Hunter gökyüzüne baktı. Güneş, günlük kaybolma eylemine hazırlık olarak ufka yaklaşıyordu.

Hunter yanıt olarak "Lucien konusunda bunu söyleyemeyiz" dedi. 'Ama gerçekten öyle düşünmüyorum. Zaten birkaç gün sonra Tracy'yi öldürmek niyetindeyse, Tracy'nin ailesinin ölümünden beni sorumlu tutmasını sağlamak ve onu tamamen kırmak için kendini bu kadar riske atmanın, bu kadar belaya sokmanın ne anlamı olurdu? '

Garcia, Hunter'ın mantığını düşünceli bir şekilde başını sallayarak kabul etti. “Mantıklı.” Arabasının kapısını açtı, kelepçesini ve el feneri kılıflarını kemerinden çıkardı ve arka koltuğa attı. 'Ama seni tanıyorum. Zaten onu gözetim altına aldın, değil mi?'

Hunter, "Birkaç iyilik istedim," diye itiraf etti.

Garcia direksiyona geçerken gülümsedi. 'Sabah görüşürüz. “Death metal” konserinde iyi eğlenceler.'

Hunter da gülümsedi. 'Bunun nasıl bir tarz olduğunu gerçekten bilmiyorsun, değil mi?' 'Hayır, ama eve gider gitmez Google'a bakacağım. Ayrıca şu Demotional grubuna da bakacağım.'

Hunter, "Her zaman gelip kendi gözlerinle kontrol edebilirsin," diye önerdi. 'Anna'yı getir. Hoşuna gidebilir.'

Garcia Hunter'a baktı. 'Ölüm metali mi? Evet, buna bayılacağına eminim.” Kıkırdadı. 'Gençken en sevdiği grup NSYNC'di. Burada şaka yok. Death metalin hemen onun sokağında olacağından eminim.'

Garcia uzaklaşırken Hunter bir an duraksadı ve önce eve mi gitmesi gerektiğine, yoksa birkaç saatliğine ofisine mi dönmesi gerektiğine karar vermeye çalıştı. Daha sonra konsere katılmak için Beş Yıldızlı Bar'a geri dönme konusunda ciddiydi ama karar vermeden önce Hunter Amber'ı arayıp Tracy'yi kontrol etmek istedi. Cep telefonuna uzandığında ceketinin sol dış cebinde çaldığını duydu ve kaşlarını çattı.

Bununla ilgili iki sorun vardı.

Bir: Hunter cep telefonunu her zaman ceketinin iç cebinde tutardı, asla dış cebinde tutmazdı. İki: Bu onun zil sesi değildi.

Seksen Üç

Şaşıran Hunter hemen sola baktı ve park yerinde telefonunu düşüren birinin olup olmadığını görmek için etrafındaki zemini kontrol etti. Hiç bir şey. Telefon tekrar çalarak Hunter'ın şüphelerine son verdi. Yüzük kesinlikle sol cebinden geliyordu.

Hunter ona uzandı ve şaşkınlıkla parmaklarını Nokia 5160'a doladı.

Hunter içgüdüsel olarak ceketine baktı ve Beş Yıldızlı Bar'dan ayrılırken başka birinin ceketini kapmış olmasından biraz endişelendi. Aklı bunun olmasına yetecek kadar dağılmıştı ama hayır, üzerindeki ceket gerçekten de kendisine aitti.

Elindeki telefon bir kez daha çaldı. Görüntü ekranı şunu gösterdi: 'bilinmeyen numara'.

İşte o zaman Hunter'ın aklına geldi.

'Mümkün değil.'

Endişeli gözleri çevreyi taradı. Emniyet Müdürlüğü Binasına polis memurları ve siviller gelip gidiyordu. Hunter yüzlerini incelemeye çalıştı ama herkesin acelesi var gibi görünüyordu, çok hızlı hareket

ediyorlardı.

Ana girişin dışında kısa boylu bir kadın sigara içiyor ve telefonuyla konuşuyordu ama Lucien olamayacak kadar kısaydı.

Telefon tekrar çaldı. . . ve tekrar. . . ve tekrar.

Durduğu yerden görebildiği yüzleri incelemeye devam eden Hunter, 'cevapla' tuşuna bastı ve telefonu kulağına götürdü. '*Merhaba Çekirge,*dedi Lucien. Bir kez daha gerçek sesini kullanıyordu. '*Cepteki telefon numarasına şaşırdınız mı?*'

Otoparkın karşısındaki siyah-beyazlı ekibin yanında duran bir polis memurunun elinde telefonu vardı ama arama yapmıyor, mesaj atıyordu. '*Eski cep telefonu için çok üzgünüm.*dedi Lucien. '*Bunları hatırlıyor musun? Elinizdeki model 1998 yılına ait.*Dikkatsizce kıkırdadı. '*O zamanlar Nokia cep telefonlarında dünya lideriydi. . . ve açık bir mil kadar. Onlara ne oldu?*Lucien, sanki hâlâ iyi arkadaşlarmış gibi, sanki aralarında hiçbir şey olmamış gibi, Hunter'la kibar bir şekilde konuşmakta ısrar etti. Bu bir Bu, taraflardan birini çileden çıkarabilecek eski bir psikolojik numaraydı ama Hunter bundan çok daha iyisini biliyordu.

'*Sana ne olduğunu anlatacağım,*Lucien devam etti. '*Daha akıllı ve daha güçlü bir rakip tarafından ezildiler. Daha iyi fikirleri ve çok daha güçlü bir oyun planı olan bir rakip; Bu sana bir şey hatırlatıyor mu, Çekirge?*'

Hunter sessiz kaldı, bakışları hâlâ yüz yüze geziniyordu.

Hiç bir şey.

Yavaş yavaş PAB otoparkından çıkıp Batı 1. Caddeye doğru ilerlemeye başladı, aklı hızla tüm seçenekleri gözden geçiriyordu. Çok fazla yoktu.

Hunter, "Haklısın Lucien," dedi. Artık bunların hiçbirini yapmanın hiçbir manasını görmüyordu ve mücadelesizliği sesinde açıkça görülüyordu. ‘Sen kazandın. Kaybettim. Bunun iki yolu yok. Peki, senin alacak başka hiçbir şeyim olmadığına göre bu işi kesin olarak bitirmeye ne dersin?'

Lucien'de kısa, düşünceli bir duraklama oldu.

'*Tamam, dinliyorum. Aklında ne var?*'

"Sen ve ben," diye yanıtladı Hunter. 'Yüz yüze. Başka kimse yok.

ABD polisi yok. FBI yok. Hiç kimse. İntikamın bana karşı ve şimdiden pek çok masum insanı incittin. Başkasını incitmeye gerek yok. Hadi bu işi bitirelim ve bitirelim, Lucien. Sen ve ben. Yeri ve saati söyleyin, ben de orada olacağım. . . yalnız. Bu konuda sana söz veriyorum.'

Lucien güldü. '*Ve bu konuda senin sözüne güvenmem mi gerekiyor?*"Geriye kalan tek şey bu, Lucien." Hunter Batı 1. Cadde'ye gitti ve PAB otoparkının girişinin hemen dışında durdu. Başını sallamadan önce önce sağa sonra sola baktı. Yolda bir aşağı bir yukarı yürüyen o kadar çok insan vardı ki, Lucien orada olsa bile Hunter'ın Lucien'i fark etmesi mümkün olmazdı. Lucien sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi bir kez daha duraksadı.

Hunter hâlâ sokağı arıyordu.

'*Zamanı ve yeri söyleyeyim mi?*diye sordu Lucien.

'Evet.'

'*TAMAM,*Lucien kabul etti. '*Şimdi yapalım. Şu anda.*'

Seksen Dört

Garcia, Kuzey Broadway'den çıkıp Hollywood Otoyolu'na doğru kuzeybatıya doğru giderken - 18:12 - kontrol panelindeki saate baktı. Melekler Şehri'nde trafik Cuma akşamı beklendiği gibi yavaştı. Bu hızla eve muhtemelen 6:40 ile 6:55 arasında varabilirdi ki çoğu günle karşılaştırıldığında bu kesinlikle kazanan bir durumdu.

Düşünceleri tekrar Hunter'a döndü. Garcia, ortak olarak geçirdikleri yıllar boyunca Hunter'ı hiç bu kadar incinmiş görmemişti; ama yine de Garcia, Lucien Folter gibi bir kötülüğü hiç görmemişti. Garcia, Şeytan'ın da muhtemelen Lucien'den korkacağını tahmin etti.

Düşünceleri Hunter'dan Tracy'ye doğru giderken, Garcia ensesinde tuhaf bir ürperti hissetti ve birden Anna'yı düşündü. Kalbi sanki sıkışıyor gibiydi ve bir şey ona karısını kontrol etmesi gerektiğini ve bunu şimdi yapması gerektiğini söylüyordu.

Garcia telefonunu almak için ceketinin içine uzandığında telefon bip sesi çıkarmaya başladı. Bir alarma benziyordu ama tam olarak değil. Tesadüf o kadar büyüktü ki Garcia'yı şaşırttı.

'Ne oluyor be?'

Cep telefonuna programlanmış bir alarm olmadığını biliyordu ve telefonundan bu özel uyarı sesini daha önce hiç duymamıştı; iki yüksek perdeli bip sesi ve hemen ardından tek, alçak perdeli bir bip sesi. Telefonun titreşim özelliğinin ek avantajıyla birlikte bir döngüde çalındı.

Garcia'nın parmakları sonunda cep telefonunu yakaladı. Trafik yavaş ama akıyordu, bu yüzden dikkati yeniden önündeki kamyona dönmeden önce hızla ekrana baktı. Uygulama mesajı şöyleydi: 'USM TRAC AC'.

“Bu da ne?” diye seslendi Garcia, tüm alnı kırışarak. Ekranının kilidini açmak için işaret parmağını telefonun parmak izi okuyucusuna yerleştirdi ve tekrar kontrol etti.

'ABD Polis Teşkilatı Takibi Etkinleştirildi.'

Garcia'nın beynindeki nöronların harekete geçmesi tam bir saniye sürdü. Baktığı şey, ABD'li Mareşal Tyler West'in herkesin akıllı telefonuna yüklediği takip uygulamasıydı. İşlevi cihazı takip etmekti West, Lucien'in peşine düşmesi ihtimaline karşı Hunter'ı teslim etmişti. Bu uygulamanın ancak Hunter'ın takip cihazını ona basarak etkinleştirmesi durumunda canlanması gerekiyordu.

“Ne oluyor?” Garcia gösterge tablosundaki saate tekrar baktı. Hunter'ı on dakikadan daha kısa bir süre önce PAB otoparkında bırakmıştı. *Polis İdare Binası* otopark. Lucien'ın Hunter'ı o yerden yakalamasına imkan yoktu. Hunter kazara takip cihazının düğmesine basmış olmalı.

Garcia hemen Hunter'ın numarasını çevirdi ve ortağının telefonunun bir kez çaldığını duydu. . . iki kere . . . üç kez. Beşinci çalıştan sonra telesekreter çağrıyı yanıtladı.

‘Neler oluyor?’ Garcia bağlantıyı kesti, polis ışıklarını yaktı ve otoyolun sert banketine doğru ilerlemeye başladı ama oraya varmadan cep telefonu çaldı. Çağrı ABD'li Mareşal West'ten geliyordu. O ve Özel Ajan Holbrook'un cep telefonlarında aynı uygulama yüklüydü.

"Tyler," Garcia sert omzuna yaslanırken telefonuna cevap verdi.

'*Carlos, Robert'la mısın? Telefonuna cevap vermiyor.*' 'Evet biliyorum. Ben de onu aramayı denedim ama hayır, onunla değilim. Artık değil. Ama yaklaşık on dakika önce öyleydim.'

'*Peki takip cihazı gerçek mi?*'

'Emin değilim.'

'*Bok! Hareket ediyor,*Batı seslendi. '*Takip cihazı hareket ediyor.*Garcia cep telefonunun ekranını kontrol etti. Takip uygulaması bir harita, bir kırmızı nokta ve bir mavi noktadan oluşuyordu. Kırmızı nokta Hunter'ın cebindeki takip cihazıydı. Mavi nokta, uygulamayı çalıştıran telefonun, bu durumda Garcia'nın cep telefonunun konumunu gösteriyordu. Ekranındaki kırmızı nokta, West 1st Street'ten North Broadway'e yeni dönmüştü.

"Lanetleneceğim," diye fısıldadı Garcia.

'*Bunun canlı olduğunu ve Lucien'ın Robert'ı yakaladığını varsaymalıyız. Daha on dakika önce onunla birlikte olduğunu söylemiştin. Şu anda neredesin?*"Hollywood Çevre Yolu kuzeybatıya gidiyor, 5A çıkışına yaklaşıyor." Bir duraklama.

'*Elbette. Birkaç saniye orada kalın, Kuzey Broadway çıkışından Hollywood Otoyoluna çıkma ihtimali var. Eğer öyleyse, size doğru yönelecektir.*'

“Peki ya sen Tyler?” diye sordu Garcia. 'Neredesin?'

'*Sorun bu,*' diye yanıtladı Batı. '*Santa Barbara'dayım.*"Santa Barbara mı?" Ne oluyor be?'

'*Mahkemedeydim,*' Tyler açıkladı, '*eski bir davayla ilgili ifade veriyor. Neyse, şimdi yoldayım ama Los Angeles şehir merkezine ulaşmam iki saatten fazla sürer.*'

Garcia'nın telefonundan gelen yeni bir bip sesi, yeni bir aramanın geldiğini duyurdu: Özel Ajan Holbrook.

"Tyler, bekle" dedi Garcia. 'Peter hatta. Bunu grup görüşmesine çevireyim.

İki saniye sonra.

'*Carlos, neler oluyor?*diye sordu Holbrook.

'*Bu gerçek, Peter.*Cevap Batı'dan geldi. '*Robert telefonuna cevap vermiyor ve hareket halinde. Onu Lucien'ın yakaladığını varsaymalıyız.*"*Elbette,*diye yanıtladı Holbrook.

Garcia Holbrook'a nerede olduğunu söyledi.

'*Bok!*diye yanıtladı Holbrook. '*Senden yaklaşık kırk beş dakika uzaktayım ama yoldayım.*'

Garcia herkese "Bağlantıyı kesmeyin" dedi. 'Hareket halindeyken koordine olabiliyoruz.'

'*Anlaşıldı,*West ve Holbrook hep birlikte dediler.

Seksen Beş

'*Tamam, şimdi yapalım. Şu anda,*dedi Lucien.

Hunter bu cevabı beklemiyordu. En iyi tahmini şöyle bir şeydi: 'Seni geri arayacağım'.

"Şimdi mi?" diye sordu Hunter.

'*Ne? Senin için çok mu erken?*'

Hunter nefes aldı. 'Hayır, şimdi iyi.'

Hunter, PAB otoparkından Batı 1. Caddeye doğru ilerlemeye başladığında, masum bir şekilde sol elini sol pantolon cebine soktu. Cebinden takip cihazına tıkladı.

'*Eğer bunu yapıyorsak Robert, benim kurallarıma göre yapıyoruz. Bunlardan herhangi birini bozarsanız, bu görüşme sona erer ve benden bir daha haber alamayacaksınız ama size söz veriyorum, Los Angeles'tan ayrılmadan önce, bu şehirde yaptıklarım, daha önce yaptıklarımla karşılaştırıldığında anaokulu gibi görünecek. mağaza. Anlaşıldı mı?*'

Hunter başka seçeneği olmadığını biliyordu.

'*Bunu sen önerdin Robert.*'

"Evet, anlaştık," diye onayladı Hunter. 'Sizin kurallarınız.'

'*TAMAM,*Lucien birkaç saniye düşündükten sonra konuştu. '*Öyleyse dinle. Birinci kural: Bu çağrının bağlantısını hiçbir nedenle kesmezsiniz. Buluşana kadar telefonu kulağına tut. İstisna yok.*'

Hunter, "Pil dayanacak mı?" diye sordu.

Lucien güldü. '*Bu 1998 yapımı bir telefon, Robert. O zamanlar piller bir hafta dayanıyordu, hatırladın mı? Uzun sürecek. Güven bana. İkinci kural: Ben söylüyorum, yaparsın. Soru yok. Ne de*

argümanlar. Üçüncü kural: Birisi tarafından takip edildiğinizden bile şüphelenirsem bu görüşme sona ermiştir ve sonra ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?'

Hunter sokağın sonunda on altı yaşında bir çocuğun telefonuyla konuştuğunu gördü. Onun Lucien olmasına imkan yok.

Hunter, "Evet, öyle" diye yanıtladı.

'*İyi. Hazır mısın?*'

Hayır, Hunter hazır değildi ama ne seçeneği vardı?

'Her zaman olabileceğim kadar hazırım sanırım.'

'*Hadi oynayalım, Çekirge. Dedektif rozetiniz mi?*diye sordu Lucien. '*Kemerinize mi takıldı?*'

Hunter beline baktı. 'Evet.'

'*Klipsini açın ve ceketinizin cebine koyun. Şimdi yap.*'

Hunter onun talimatlarına uydu.

'*Cüzdanın, nerede o?*'

Hunter telefona kaşlarını çattı. 'Cebimin içinde.'

'*Pantolon mu ceket mi?*'

'Ceket.'

'*Sol elinizi kullanarak yavaşça ve yavaşça çıkarın. . . ve evet Robert, seni görebiliyorum - siyah ceket, siyah kot pantolon, lacivert gömlek, Batı 1. Cadde'de duruyor, LAPD Genel Merkezi girişinin hemen önünde duruyor, sanki bunu yapabilecekmişsin gibi caddenin bir aşağı bir yukarısına bakıyorsun. beni fark et.*'

Hunter'ın boğazına bir yumru geldi. Otomatik olarak gözleri bir kez daha sokağı taradı ve çok geçmeden Lucien'in telefonda güldüğünü duydu. '*Hadi Grasshopper, vazgeç şunu. Beni fark edebilmenin tek yolu eğer ben istersem olurdu. Bunu biliyorsun.*'

Hunter bunu biliyordu.

'*Cüzdan, Robert. Güzelce ve yavaşça çıkarın.*'

Hunter ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı ve başının üstüne kaldırdı.

'*Açın ve sahip olduğunuz tüm parayı çıkarın. İhtiyacınız olacak, ancak yalnızca faturalar. Madeni para yok. Para klipsi yok. Cüzdanınızdan her notu çıkarırken yukarı doğru tutun.*'

Hunter talimatlar karşısında kaşlarını çattı ama yine de onları takip

etti. Toplam doksan yedi doları vardı.

'*Parayı pantolon cebine koy.*'

Hunter, bir kez daha Lucien'in talimatlarını yerine getirirken, "Bu neyle ilgili Lucien?" diye sordu. 'Paran bitti mi? Krediye falan mı ihtiyacınız var?'*Göreceksin. Şimdi cüzdanı ceketinize geri koyun.*Hunter yaptı. '*Cep telefonun nerede?*'

"Ceket de."

'*Başparmağınızı ve işaret parmağınızı kullanarak bana gösterin. Yine güzel ve yavaş.*Hunter cebine uzandı, telefonunu çıkardı ve başının üstüne kaldırdı.

'*İyi. Tekrar cebinize koyun.*'

Hunter bir kez daha Lucien'in talimatlarını takip etti.

'*Artık her şeyden kurtulalım, olur mu? Ceket, telefon ve silahların.*Lucien emretti. '*Sanırım o ceketin altında kılıfın var, değil mi? Ondan da kurtulun.*'

Hunter ceketini ve silah kılıfını çıkarmak için telefonu bir elinden diğerine geçirmek zorunda kaldı.

'*Yedek silah da*dedi Lucien.

'Bende yok.'

'*Buna mı inanacağım?*'

“Yapmıyorum.” Hunter her iki kolunu da başının üstüne kaldırdı ve sırtını göstermek için yavaşça döndü.

Sekiz yaşındaki kızına sarılan bir anne, elleri havada sokakta yavaşça kendi etrafında dönme hareketi yapan çılgın adama kaşlarını çattı. Hunter'ın yanından geçmemek için yolun karşısına geçti.

'*Bilek kılıfı mı?*diye sordu Lucien.

Hunter her iki bileğini gösterecek şekilde pantolonunun iki paçasını kaldırdı. Silah yok.

'*Yedek silahı olmayan bir dedektif,*dedi Lucien. '*Aptal olmaktan çok uzak olduğunu bildiğime göre bu kendinden çok emin olduğun anlamına geliyor olmalı, Çekirge.*'

Hunter, Lucien'den geldiği göz önüne alındığında bu yorumu zengin buldu. '*TAMAM.*Lucien memnun görünüyordu. '*Ceketi ve kılıfı*

bir kenara bırakalım. Onu yere bırak.'

Hunter başını salladı. 'Silahımı sokağa bırakamam.'*Sana söyleneni yapsan iyi olur, yoksa bu görüşme biter Robert.*"Sokakta olmaz Lucien." Bir çocuk bile onu bulabilir." Hunter dönüp baktı. onun arkasında. "Bakın, arkamda, merkez otoparkının hemen içinde, sağda. Siyah-beyazlı ünitenin kaportasına koyayım. Bu şekilde onu bir sivil değil, bir polis bulacaktır.'

Sessizlik.

'Hadi ama Lucien, bu bir numara değil.'

'*Haklısın.*Lucien sonunda kabul etti. '*Sadece ondan kurtul.*Hunter ceketini silah kılıfının etrafına sardı.

PAB otoparkına geri yürüdü ve her şeyi polis arabasının kaportasına koydu. 'Şimdi ne olacak?'

'*Şimdi taşınacağız ama arabanı almıyorsun. Bir taksiyi işaretle.*'

Hunter artık paraya neden ihtiyacı olduğunu anlıyordu.

Batı 1. Caddede bir taksiye, sarı bir Toyota Camry'ye binmesi sadece birkaç saniyesini aldı.

"Tamam" dedi Hunter. 'Peki nereye gidiyorum?'

Kırklı yaşlarının ortalarında Jamaikalı Amerikalı bir adam olan taksi şoförü, dikiz aynasından Hunter'a baktı.

'Bana mı soruyorsun dostum?'

Hunter kulağındaki cep telefonunu işaret etti.

'Hah, dostum.' Taksi şoförü, Hunter'ın cep telefonuna bakarak güldü. 'Bu çınlama çok güzel.'

Hunter yorumu tamamen göz ardı etti.

"Nereye Lucien?"

'*Bakalım. . .*Lucien yanıtladı. '*Peki ya... . . Yankı Park. Orayı seviyorum.*'

Echo Park, aynı adı taşıyan bir gölün etrafında toplanmış, yoğun nüfuslu bir mahalleydi. LA şehir merkezinin hemen kuzeyinde bulunuyordu. Hunter sürücüye talimat vermeden önce başını salladı.

"Belirli bir yer var mı dostum?" Lucien soruyu duydu.

'*O mahalledeki her yer çalışıyor. Oraya vardığında sana yeni talimatlar vereceğim.*'

Sürücü Kuzey Broadway'den sağa döndü.

Yarım milden az bir süre sonra Hollywood Otoyolu'na katılmak için başka bir sağa yöneldi ve kuzeybatıya, Garcia'nın park ettiği yöne doğru ilerledi.

Seksen Altı

Hunter'ın taksisinin bir buçuk mil ilerisinde, Hollywood Otobanı'nın sert banketine park eden Garcia, kırmızı noktanın cep telefonu ekranındaki harita üzerinde büyük bir beklentiyle hareket etmesini izledi.

Garcia telefonuna "Bana doğru geliyor" dedi.

'Yerinizde kalın,' diye yanıtladı Batı. '*Sana ulaşırsa, bırak gitsin. Onu çok yakından takip etmeye gerek yok. Onu izleme uygulamasına aldık, bu yüzden kaçamıyor. Eğer yanınızdan geçerse, ikiniz arasında on beş, belki yirmi araba olmasına izin verin. Şu anda istediğimiz son şey Lucien'in takip edildiğini fark etmesi ama gözünü açık tutması. Bakalım hangi araçta olduklarını tespit edebilecek misiniz?*'

"Deneyeceğim" dedi Garcia. "Ne kadar uzaktasın Peter?" diye sordu

Holbrook, Batı'nın güvenilemeyecek kadar uzakta olduğunu biliyordu. '*Hala otuz beş dakikadan fazla uzaktayım*dedi Holbrook. Garcia koltuğuna yaslandı, derin bir nefes verdi ve konuşmaya devam etti.

gözleri cep telefonunun ekranındaydı. İzleme uygulaması aynı zamanda kırmızı ve mavi nokta arasındaki gerçek mesafeyi de gösterdi; bir virgül iki mil. Arkasına bakmak için vücudunu koltuğun üzerinde döndürdü. Akşamın o saatlerinde Hollywood Otoyolu'ndaki trafik yoğundu.

her zamanki gibi yavaş hareket ediyorlardı ki içinde bulundukları durum göz önüne alındığında bu kötü bir şey değildi. Gözleri cep telefonunun ekranına döndü. Kırmızı nokta ondan bir mil uzaktaydı.

Garcia'nın kalbi daha hızlı atmaya başladı ve ellerinin

kasıldığını hissetti. '*Gözlerin açık Carlos.*dedi Batı tekrar.

'*Arabayı tespit etmeye çalışın.*"Evet" diye yanıtladı Garcia.

'Unutmadım.' Sıfır noktası sekiz mil. Garcia alçak sesle,

"Seni yakaladım Robert," dedi.

"Seni yakaladım."

Tam o sırada kırmızı noktanın sağa saptığını ve 4A çıkışından kuzeye, Echo Park ve Hollywood'a doğru ilerlediğini gördü.

"Ah kahretsin!" dedi Garcia yüksek sesle.

'*Bulunduğunuz yerden önce miydi?*diye sordu Holbrook, Los Angeles'taki sokaklara pek aşina olmadığından.

"Evet" diye yanıtlayan Garcia, cep telefonunu gösterge paneli tutucusuna yerleştirdi. 'Benden yarım mil uzakta. Otoyola geri dönemem ama gidebilirim

Hemen önümde olan 5A çıkışı. Bu beni Kuzey Rampart Bulvarı'na götürecek. Oradan doğuya, Hollywood'a doğru gidebilirim. Onları oradan takip edeceğim.'

Garcia sirenini çalıştırdı ve Hollywood Otobanı'na yeniden katıldı. İki dakikadan kısa bir süre sonra 5A çıkışına çıktı.

Cep telefonunun ekranındaki kırmızı nokta, Sunset Bulvarı'na ulaşana kadar Echo Park Bulvarı boyunca kuzeye doğru ilerlemeye devam etti. Daha sonra sola döndü. 'Nereye gidiyorsun seni çılgın pislik?' Garcia'nın sözleri gıcırdayan dişlerinin arasından söylendi. 'Nereye gidiyorsun?'

Seksen Yedi

Hunter'ın taksisi neredeyse araçlarla dolu dört şeritten oluşan Hollywood Çevre Yolu'na girdiğinde güneş sonunda ufkun arkasına batmıştı. Taksi şoförü hızlı bir omuz silkmeyle "Bunun için üzgünüm dostum" dedi. "Kuzey Beaudry Bulvarı'nı kullanmalıydım." Otoyol bu sıralar tam bir kabus. Aceleniz mi var?'

"Acelem mi var?" Hunter'ın sorusu Lucien'a yönelikti. '*Hayır, aslında değil.*dedi Lucien. '*Şoföre istediği kadar süre alabileceğini söyle. Sen ödüyorsun.*'

Hunter, "Hayır, aceleye gerek yok" diye yanıtladı.

Şoför, "Çıkış 4A hemen ileride dostum" dedi. 'Yakında cehennemden çıkacağız.'

"Sorun değil," diye onayladı Hunter.

'*Bu kadar sessiz olma Çekirge,*dedi Lucien. '*Konuşmaya devam et, böylece hiçbir şey denemediğini biliyorum.*'

'Neyi deneyebilirim Lucien? Bir taksinin arkasındayım. Telefon yok. . . silah yok. . . ne deneyebilirim?'

Sürücü silah sözcüğünü duydu ve hızla omzunun üzerinden arka koltuktaki yolcuya baktı.

'*Sen her zaman çok akıllı ve becerikli bir insandın, Grasshopper. Hiçbir riski göze almıyorum.*'

'Sana söz verdim, değil mi?'

'*Bu konuda yüzde yüz ikna olmadıysam beni bağışla, Çekirge.*"Pekala" dedi Hunter. 'Peki ne söylememi istersin?'*Görelim . . .*Lucien sanki bir şeyler düşünmeye çalışıyormuş gibi durakladı. '*Ah, biliyorum. Benden sonra tekrar edin. . . hazır?*'

Avcı bekledi.

'*Sen benim ateşimsin.*'

'Üzgünüm?'

'*Benden sonra tekrar et, Çekirge – Sen. . . . . Benim . . . ateş.*Hunter, Lucien'in sözlerini tekrarlarken başını salladı.

'*Tek arzum.*'

'Tek arzum.'

Taksi şoförü tuhaf bir kaşlarını çatarak dikiz aynasından Hunter'a baktı.

'*Söylediğimde bana inanın.*'

'İnan bana . . Hunter durakladı. Kaşlarını çatması sürücününkinden daha belirgindi. "Bunlar bir Backstreet Boys şarkısının sözleri mi?" Lucien sanki dünyadaki en iyi şakayı duymuş gibi yüksek sesle güldü. '*Seni kandıracak bir şey yok, değil mi Çekirge?*Taksi şoförü ona geri dönmeden önce yalnızca başını salladı.

yola dikkat.

'*Ghost'u hatırlıyor musun?*diye sordu Lucien. '*Son görüştüğümüzde FBI ortağını vuran oydu.*'

O kader günün anıları Hunter'ın midesine inen enayi bir yumruk gibi canlandı ve tüm sahnenin ağır çekimde gözlerinin önünde oynandığını gördü.

Evet, dedi, sesi ciddiydi. 'Ghost'u hatırlıyorum.'

'*Bu onun en sevdiği şarkıydı.*Lucien hâlâ gülüyordu. '*Eğer biliyorsan, bana söyleyebilirsin. Hadi Grasshopper, seni de hesaba katacağım.*'

"Yapmıyorum," diye karşı çıktı Hunter. Taksi 4A çıkışına girdi.

'*Tamam, ne yapabileceğini biliyorum.*Lucien birkaç sessiz saniyenin ardından geri geldi. '*Eskiden kitaplar konusunda ne kadar fanatik olduğunuzu hatırlıyorum. Eminim bu hiç değişmemiştir, değil mi Grasshopper?*'

'Hala okuyorum, evet.'

'*Üniversite günlerimizden çok iyi hatırladığım bir şey de Edgar Allan Poe'nun şiirlerinin çoğunu ezbere biliyor olmanızdı.*'

Hunter, "Hepsi" diye yanıtladı. ‘Poe’nun tüm şiirlerini ezbere biliyorum.’*Doğru, şimdi hatırladım. Aklının annenin ölümüne gitmesini engellemek için Poe ve diğerlerini okumaya başladığını söylemiştin, değil mi Robert?*'

Hunter hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine bakışlarının penceresinin dışındaki trafiğe odaklanmasına izin verdi. Sol taraftaki arabada iki yolcu vardı; sürücü, otuzlu yaşlarının ortasında, kısa saçlı, esmer bir kadın ve yolcu koltuğunda yanında oturan genç bir çocuk. Çocuk yedi ya da sekiz yaşlarında görünüyordu ve dikkati yalnızca elindeki taşınabilir video oyunu cihazındaydı.

'*Eminim bu hastalıklı şiirler hanımların hoşuna gider, değil mi?*dedi Lucien başka bir kahkaha atmadan önce.

Bir trafik ışığında durdular ve yan arabadaki çocuk video oyunu cihazından başını sağa çevirerek baktı. Gözleri Hunter'ınkilere kilitlendi ve çocuk, dedektife utangaç bir el sallamadan önce gerçekten masum bir gülümsemeyle gülümsedi.

Hunter ona karşılık verdi.

'*yani sorun çözüldü sanırım*dedi Lucien, Hunter'ın dikkatini tekrar

aramaya yönelterek. '*Şarkı söylemek istemiyorsan bana Poe'nun şiirlerini okuyabilirsin. “Kuzgun”la başlasak nasıl olur? Bu onun en ünlüsü, değil mi?*'

Avcı sessiz kaldı.

'*Git, Çekirge. Tamamen kulaklarım.*'

Hunter dikiz aynasındaki sürücünün gözlerini tekrar yakaladı ve kaşları sanki "Ne yapabilirim?" der gibi yukarı aşağı hareket etti. Bir saniye sonra Edgar Allan Poe'nun 'Kuzgun' adlı eserini okumaya başladı.

Seksen Sekiz

Hunter'ın taksisinin arkasında on iki araçla minibüsünün direksiyonunda oturan Lucien, taksi şoförünün Hollywood Otoyolundan çıkıp 4A çıkışından Echo Park ve Hollywood'a doğru çıkışını izledi. Bu manevra, yolculuklarına en az on dakika daha ekleyecekti ve Lucien, Hunter'a telefonda bir şeyler söylemeyi düşünmüştü ama neden gereksiz yere konumunu açıklasın ki? Lucien'in acelesi yoktu. Birkaç küçük ayarlama yapıldı, her şey zaten yerinde ve kullanıma hazırdı. Nihai varış noktasına daha erken değil de daha geç varmanın gerçek bir zararı veya avantajı olmayacaktır.

Tracy'nin ebeveynlerinin öldürülmesinden bu yana Lucien, son dört gününü ayrıntılı planının her ayrıntısının mümkün olduğu kadar sorunsuz işlemesini sağlamak için harcamıştı. Her şeyi defalarca test edip yeniden test etmişti ve ancak tamamen tatmin olduğunda uygulama zamanının geldiğine karar vermişti.

Nihai planı kafasında şekillenirken kendi kendine, "Bir gün her şey sona erer, Lucien," demişti.

'Her şey . . . ne kadar iyi ya da önemli görünse de. Bunu her zaman biliyordun. Araştırmanıza başladığınız günden itibaren. . . bu yolda yürümeye karar verdiğiniz günden itibaren. . . Bir gün sonun geleceğini biliyordun.”

Lucien yapması gereken şeye fazlasıyla hazırlıklıydı. Planının nasıl uygulanacağına dair çok sayıda senaryo ve olasılığı

değerlendirmişti ve şu ana kadar her şey tam olarak planlandığı gibi gidiyordu.

Lucien, günler önce Hunter'ı arayıp bilmecesinin cevabını sorduğunda Hunter'ın ona C-4'ü kullanmaması için yalvardığını ve her şeye bir son verebilmek için onunla yüz yüze görüşmeyi teklif ettiğini hatırladı. bunun.

Hunter, "Benimle hesaplaşmak istiyorsun," demişti. 'Hadi yapalım . . . sen ve ben. . . başka kimsenin karışmasına gerek yok. Bana nerede ve ne zaman olduğunu söyle, seninle orada buluşurum. Yedekleme yok. Hile yok. Sana söz veriyorum.'

Lucien Hunter'ın bu konuya geri döneceğini biliyordu. Hunter'ın bir kez daha onunla aynı seviyeye gelmeye çalışacağını biliyordu, böylece bu işi kesin olarak sonlandırabileceklerdi.

Lucien hiçbir şeyi veya hiç kimseyi, özellikle de Robert Hunter gibi birini olduğu gibi kabul etmezdi. Hunter ve Lucien, Stanford Üniversitesi'ndeyken dört yıl boyunca çok iyi arkadaşlardı ve neredeyse birbirlerinden ayrılamazlardı. Pek çok olmasına rağmen Üniversite günlerinin üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen Lucien arkadaşının doğasını iyi biliyordu. İlkelerini anlıyordu ve Hunter'ın neyi temsil ettiğini biliyordu. Bunlar zamanla nadiren değişen kişilik nitelikleriydi ve Lucien bu yüzden Hunter'ın teklifini bir kez kazanacağına güveniyordu.

Hunter onu hayal kırıklığına uğratmadı ama buluşmalarını teklif ederken ses tonunda bir şeyler vardı; derinlerden geliyormuş gibi görünen gerçek bir üzüntü. Hunter'ın mücadeleden vazgeçtiğini ve kaderine razı olduğunu düşündüren bir üzüntü.

Her şey bir gün mutlaka sona erer.

Seksen Dokuz

'*Şoföre Echo Park'ın yanından geçmesini söyle.*Lucien Hunter'a şiirin ortasında sözünü keserek söyledi. '*Ta ki tam önünüzdeki Sunset Bulvarı'na varana kadar.*Hunter'ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Sola baktığında parkla aynı hizada olduklarını fark etti. Hemen

arkasına bakmak için vücudunu koltuğunda salladı. Lucien onları takip ediyor olmalıydı. Konumlarını bu kadar kesin olarak bilmesinin başka yolu yoktu. Fakat çabaları sonuçsuz kaldı.

Arkalarındaki trafik kesintisiz ve tek sıra halindeydi, bu da Hunter'ın yalnızca arabanın içinde doğrudan arkalarında oturan sürücüyü görebildiği anlamına geliyordu; altmışlı yaşlarının ortasında gibi görünen yaşlı bir kadının kullandığı bir Mercedes Benz. Hunter içgüdüsel olarak taksinin arka koltuğunda sola, sonra sağa kaydı ve Mercedes Benz'in arkasını görmeye çalıştı.

İyi değil.

Hunter'ın arka koltuktaki tedirginliğini fark eden sürücü, "Her şey yolunda mı dostum?" diye sordu.

Hunter, "Evet, her şey yolunda," diye yanıtladı ve yüzünü tekrar öne çevirdi. "Lütfen Sunset Bulvarı'na kadar gidebilir misiniz?"

"Tabii ki dostum."

Doksan

Garcia nihayet 5A çıkışına yöneldiğinde, cep telefonunun ekranındaki kırmızı nokta Echo Park'ı geçmiş ve Sunset Bulvarı'nda sola dönmüştü. Dış şeritteki arızalı bir kamyon, sirenine ve yanıp sönen ışıklarına rağmen onu oldukça yavaşlatmıştı.

Herkese çok yavaş ilerleyişini bildirdikten sonra Holbrook'a, "Nasılsın Peter?" diye sordu.

'*Ona üstünlük sağlıyorum*dedi Holbrook. '*Ama aynı zamanda çok yavaş. Şu anda belki yarım saat uzaktayım.*'

Garcia direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak eklemleri beyazlamaya başlamıştı. Hunter'a en yakın olanı oydu ve yolların açık olmasına rağmen hâlâ en az on sekiz ila yirmi dakika uzaklıktaydı. Eğer Hunter'ın hayatı onların ona ulaşmalarına bağlıysa ve Garcia da öyle olacağından oldukça emindi, bu hiç de yeterince iyi değildi.

"Bunu engellemek için birkaç birim göndermemiz gerektiğini düşünen var mı?" diye sordu. 'Hâlâ çok uzaktayız ve bu konuda kötü

hislerim var.'

'*Hayır yapamayız.*İlk cevap veren Batı oldu.

“Neden olmasın?” diye sordu Garcia, kornasını kullanarak boruyu çalarken

Önündeki, yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklarını fark etmemiş gibi görünen sarı bir Mustang'in dikkatini çekti.

Mustang sonunda kenara çekildi.

'*Çünkü şu anda Robert'ın Lucien'la birlikte olduğuna dair görsel bir onayımız yok.*' diye yanıtladı Batı. '*Aynı araçta birlikte olmayabilirler Carlos.*'

Garcia bunu düşünürken gözleri kısıldı.

'*Ya Lucien ona telefonla veya başka bir şekilde talimat veriyorsa?*Batı devam etti. '*Robert'ın kendi arabasında olup olmadığını bile biliyor muyuz?*'

Garcia, Hunter'ın takip cihazının canlanmasına o kadar şaşırmıştı ki ortağı için o kadar endişelenmişti ki bunu hiç düşünmemişti.

'Hayır, bilmiyoruz' diye yanıtladı. 'Ama bulabilirim. . .'

Garcia'nın konuşması gelen başka bir aramayla yarıda kesildi. Bu seferki Kaptan Blake'ti.

'Bekle' dedi. ‘Kaptan hatta.’ Aramayı kabul etti. '*Carlos, neler oluyor?*Kızgın olmaktan ziyade endişeli görünüyordu. '*Robert seninle mi? Bir polis memuru az önce ceketini, telefonu, araba anahtarları, cüzdanı, rozeti ve silahıyla birlikte otoparktaki siyah-beyaz bir ünitenin kaportasında buldu. Ne oluyor be?*Bu, Hunter'ın kendi aracını kullanıp kullanmadığı sorusunu açıkça yanıtlıyordu.

Garcia, Yüzbaşı Blake'i konferans görüşmesine eklemeden önce olanları hızlıca anlattı.

O da hemen kırmızı noktanın bulunduğu yere müdahale edebilmeleri için birkaç birim göndermeyi önerdi.

West ona Garcia'ya verdiği cevabın aynısını verdi.

'*Artık kendi arabasını sürmediğini biliyoruz araba,*' Kaptan cevap verdi: '*ki bu açıkça şunu gösteriyor Lucien onu yakaladı.*'

'*Mutlaka değil,*Batı geri geldi. '*Lucien, Robert'ı bir araca el koymaya ve onun talimatlarını uygulamaya zorlayabilirdi.*' diye

açıkladı. '*Onu taksiye, hatta polis arabasına binmeye zorlayabilirdi. Hepsi kontrol edildi ve hesaplandı mı?*'

Yüzbaşı Blake'in sessizliği West'in sorusunu yanıtladı.

'*Lucien üçüncü bir tarafın yardımına da başvurabilirdi.*Batı devam etti. '*Robert'ı alması için bir araç göndermek - taksi mi yoksa şoför şirketi mi, bilmiyorum - ama Lucien ve Robert'ı ayrı araçlara, hatta ayrı yerlere koyan çok fazla olasılık var. Bunu riske atamayız. Bu noktada değil.*'

West nefes almak için durakladı.

'*Bakın Kaptan,*Sesi sempatikti. '*Sen ve Carlos'un Robert'la Peter ve benden çok daha kişisel bir ilişkiniz var. Bunu anlıyorum ve endişenizi anlıyorum. Evet, size yalan söylemeyeceğim; hayatı çok büyük tehlike altında ama Robert, LAPD'nin Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nin başkanı. Her yataktan kalkıp işe gittiğinde hayatı tehlikededir. Aynı şey hepimiz için geçerli. Yaptığımız işin doğası bu ve hepimiz korumaya ve hizmet etmeye yemin ettik.*'

Ne Garcia ne de Yüzbaşı Blake West'in mantığına karşı

çıkamadı. '*Lucien'in on sekiz gün önceki kaçışından bu*

*yana,*Batı şunu ekledi:

'*hepimiz tam da bu an için çalışıyorduk; ona bir şekilde yaklaşabildiğimiz an için, çünkü Robert'ın daha önce söylediği gibi, Lucien*

görebileceğimiz hayalete en yakın şey. Eğer en başta Robert'la iletişime geçmemeyi seçseydi. . . İntikam almaya gelmeyeceğim, buna asla dayanacağımızı sanmıyorum

onu tekrar yakalama şansımız var. Bu şu ana kadar sahip olduğumuz tek fırsat ve eğer bunu kaçırırsak. . . İçimden bir ses bir daha asla şansımızın olmayacağını söylüyor.'

Sarı Mustang'i geçtikten sonra Garcia büyük ilerleme kaydetmeye başladı ama hâlâ yaklaşık on iki dakika uzaktaydı.

Cep telefonunun ekranında kırmızı noktanın Sunset Bulvarı'ndan sola döndüğünü, ardından Lemoyne Caddesi'nden tekrar sola döndüğünü gördü. Lemoyne Caddesi Park Bulvarı'na katıldığında noktanın hareketi durdu.

Garcia, "Duruldu" diye duyurdu. ‘İzleyici hareket etmeyi bıraktı.’

‘*Nerede?*Yüzbaşı Blake sordu. Cep telefonunda takip uygulaması yüklü olmayan tek kişi oydu. '*Nerede durdu?*Garcia, "Echo Park'ın kuzey girişi" diye yanıtladı. 'Echo tarafından

Parkı Gölü. Otoparkta.” Herkes bir anlığına sessizleşti. '*Bir saniye bekle*dedi Holbrook. '*Tekrar hareket ediyor. . . çimenlik alana. Yayadır.*'

Garcia'nın dikkati sanki tarihin en hızlı tenis maçına tanıklık ediyormuşçasına önündeki yoldan cep telefonuna kaymaya başladı. 'Peter haklı' dedi. 'Çimlerin üzerinde göle doğru ilerliyor.'

Garcia'nın dikkati tekrar yola döndü. Bir motosikletin yanından geçti ve sahip olduğu her şeyle üzerine bastı.

Yaklaşık on dakika uzaklıktaydı.

Doksan Bir

'*Şoföre sola dönüp Lemoyne Caddesi'ne gitmesini söyle.*Lucien, telefonda Lucien'e başka bir şiir okumaya başlamak üzere olan Hunter'a talimat verdi. Sunset Bulvarı'nda yalnızca iki blok kat etmişlerdi.

Hunter kendisine söyleneni yaptı ve bir kez daha dönüp arkalarına baktı, hâlâ Lucien'i bir yerlerde görmeye çalışıyordu. Hala tek sıra halinde takip eden çok fazla araba var.

'*Lemoyne Caddesi'nin hemen sonunda,*Lucien devam etti:*Park Avenue'nun karşısında, Echo Park'taki kuzey otoparkının girişi. Şoföre seni oraya bırakmasını söyle.*'

Bir dakikadan kısa bir süre sonra sarı taksi otoparka giriyordu. '*Şimdi şoföre parayı öde ve dışarı çık.*Lucien, talimatlarını takip eden Hunter'a emretti.

Hunter, "Parkta buluşmak ister misin?" diye sordu.

'*Göreceksin*Lucien yanıtladı.

Hunter taksiden indiğinde döndü ve park yeri girişine baktı, gözleri her yeri araştırıyordu ama içeride onları takip eden başka bir araç yoktu. Dışarıdaki yolu aramayı denedi ama mesafe ve karanlık bir sorun teşkil ediyordu. Yanımızdan geçen arabaları görebiliyordu ama

direksiyondaki kimseyi tanımasının imkânı yoktu.

'*Otoparktan,*' Lucien talimat verdi, '*Gölün kendisine doğru yol almaya başlayın. Oradan görebilirsin. Sol tarafta olacak.*Hunter park yerinden güneydoğuya doğru çimenlere doğru ilerledi. Köpeğini gezdiren yaşlı bir adamın yanından geçerken, "Bu parkı iyi biliyorum Lucien" dedi. 'Bana nereye gitmemi istediğini söyleyebilirsin, ben de oraya giderim. Elimden tutarak bana rehberlik etmene gerek yok.'

'*Ah neden? Sesimden sıkılmaya mı başladın? Çoktan? İsterseniz sizin için değiştirebilirim. Buna ne dersin?*'

Böylece Lucien'in sesi tamamen değişti. Bir anda gerçek sesinin yarım oktav üzerinde bir tona büründü ve ağır bir Rus aksanı kazandı.

'*Bu daha mı iyi?*'

Hunter yürürken omuz silkti. "Nasıl istersen Lucien."

Lucien gerçek sesine geri döndü. '*Güneydoğu yönünde yürümeye devam ederseniz birkaç saniye sonra Echo Park Gölü'nün kuzeydoğu ucuna ulaşacaksınız. Gölün tamamında adaya sahip olan tek kısım burasıdır.*'Tamam, ve. . . ?'

'*O adada birkaç ağaç var.*'

Hunter, "Evet, biliyorum" diye yanıtladı. Doğrudan önünde görebiliyordu. Beş adım sonra gölün kenarındaydı ve Lucien'in bahsettiği küçük orta adaya bakıyordu. “Bana o ağaçlardan birinin arkasına saklandığını söylemeyeceksin, değil mi?”

Lucien yeniden güldü.

'*Eğer bunu başarabilseydim, bu bir şey olurdu, değil mi?*'

'Aslında öyle olurdu.'

Hunter etrafına bir göz attı. Gece olmasına rağmen park hala açıktı ve etrafta hala birkaç insan vardı; bazıları koşu yapıyor, bazıları köpeklerini gezdiriyor, bazıları ağaçlar ve yeşil alanlarla çevrili keyifli bir Los Angeles akşamının tadını çıkarıyor. Lucien'den iz yok.

'*Peki ya merkez ada?*diye sordu Hunter.

'*Sana orada bir hediye bıraktım.*Lucien yanıtladı. '*Şu ağaçlardan birinin arkasında.*'Hediye' Hunter'ın hoşuna gitmeyecek kadar uğursuz geliyordu. ""Hediye" ile neyi kastediyorsun?"

'*Göreceksin. Gidip onu almalısın, ama işte püf noktası. Muhtemelen fark ettiğiniz gibi, bahisçilerin adaya ulaşmasını sağlayan yaya köprüsü kapalı.*'

Hunter sağına baktı ve küçük köprü girişinin gerçekten de kapalı olduğunu gördü. Büyük siyah-sarı "işçiler" imzalı bir yazıda "TEHLİKE. Köprü yapısal çalışma nedeniyle kapatıldı. Karşıya geçmeyin." Hunter suya baktı. Onunla merkezdeki ada arasındaki mesafe yaklaşık on beş metreydi ve o noktada gölün derinliği en az altı buçuk metreydi.

'Yüzerek karşıya geçmemi ister misin?'

'*Fikir bu, Grasshopper, ama olay şu; suya girmeden önce soyun.*'

'Affedersin?'

'*Benim kurallarım, hatırladın mı?*Lucien Hunter'a hatırlattı.
'*Merkezdeki adaya gitmeni istiyorum ama kıyafetlerin olduğun yerde kalsın. Ve lütfen yapma*
Benim seni görebildiğimi ama senin beni göremediğini unut. Senden beklenmedik bir hareket ve bu iş burada bitiyor.'

Hunter, Lucien'in ondan neden elbiselerini çıkarıp suya girmesini istediğini tam olarak biliyordu. Hunter'ın yanında hiçbir elektronik cihaz olmadığından emin oluyordu; mikrofon yok, kamera yok, izleyici yok.

Hunter tekrar etrafına baktı. Gölün çevresinde onun soyunduğunu fark edecek kadar insan vardı.

'Çıplak suya atlamamı mı istiyorsun?' diye sordu.

'*Bu bir sorun mu?*diye sordu Lucien. '*Merak etme Çekirge. Zaten görülecek pek bir şey olmadığından eminim.*'

Hunter etrafına bir kez daha bakarak, "Tutuklanacağım" dedi.
'*Kendi iyiliğin için, umarım bunu yapmazsın. Şimdi soyun ve tüm kıyafetlerinizi – gömlek, pantolon, iç çamaşırı, ayakkabı, çorap – göle atın. . . hepsi. Su kenarında hiçbir şey bırakmayın, anlaşıldı mı?*'

"Telefon ne durumda?" diye sordu Hunter.

'*Suya.*'

Dedektifin yüzünde şaşkınlık hakim oldu. "Nasıl iletişim kuracağız Lucien?"

'*Güven bana, Çekirge. Şimdi telefon, kıyafetler, her şey. . . göle atın ve battıklarından emin olun. Otuz saniye içinde merkez adaya varıp sana bıraktığım paketi bulamazsan her şey biter, anlaşıldı mı?*'

'Çılgınca ama evet, anlaşıldı.'

'*Şimdi yap.*'

Orada, suyun kenarında, şok olmuş birkaç çift gözün önünde Hunter tamamen soyundu ve suya atladı; ayakkabılarının etrafına sardığı tüm kıyafetlerini ve kullandığı telefonu da yanına aldı. Ortadaki küçük adaya doğru yüzmeden önce her şeyin Echo Park Gölü'nün dibine battığından emin oldu.

Doksan İki

Garcia, Silver Lake'i geçerek doğuya, Echo Park'a doğru ilerledi. Cep telefonunun ekranındaki kırmızı noktanın salyangoz hızına yavaşlaması nedeniyle avantajı yakaladı ama yine de yeterince hızlı değildi.

'*Yine durduruldu,*diye duyurdu Holbrook. '*Echo Park Gölü'nün kuzeydoğu kenarının hemen yanında.*'

Garcia cep telefonuna baktı. 'Ne yapıyor bu?'*Görünüşe göre ya manzarayı takdir ediyor,*Batı cevap verdi: '*ya da birisiyle konuşuyor.*'

'*Lucien mi?*Yüzbaşı Blake sordu.

'*muhtemelen,*' diye yanıtladı Batı. '*Ama eğer öyleyse, Lucien Robert'la buluşmak için halka açık bir yer seçmişti. Ne kadar yakınsın Carlos?*'Yedi dakika.' . . belki biraz daha az."

'*Kod-2'nin bu konuda yüksek önceliği var Carlos.*Holbrook onu uyardı. '*Sirenler yok, ışıklar yok. Son derece dikkatli yaklaşın. Robert'ın takip edildiğini göz ardı edemeyiz. Takip cihazı hâlâ aynı yerde duruyor ama Robert'ın ne yaptığına dair hiçbir fikrimiz yok. Tyler'ın dediği gibi orada durup bir şeyler bekliyor olabilir ya da birisiyle konuşuyor olabilir. Bilmiyoruz. Bir eylem planına karar vermeden önce görsel onaya ihtiyacımız var.*'

Bunu ilk defa yaptığımı mı sanıyorlar? Garcia düşündü ama bunu kendine sakladı. 'Anlaşıldı.'

Garcia, Glendale Bulvarı'na girer girmez yanıp sönen ışıklarını kapattı. On beş saniye sonra sola dönüp Park Avenue'ya doğru ilerledi. Bundan beş saniye sonra taksinin Hunter'ı bıraktığı otoparka giriyordu.

Arabasını park edip, cep telefonunu alıp aracından inerken herkese 'buradayım' diye bilgi verdi.

'*Robert'tan henüz bir hareket yok.*Batı duyurdu. '*Halen suyun kenarındadır.*'

Garcia cep telefonunu kontrol ederek, "Evet, görüyorum" diye yanıtladı. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı ve parkta keyifli bir gece yürüyüşü yapan herhangi bir vatandaş gibi sakin bir şekilde göle doğru ilerlemeye başladı. On beş adım sonra bir bankta oturup esrar içen genç bir çiftin yanında durdu.

'*Neler oluyor Carlos?*Yüzbaşı Blake sordu.

Garcia dümdüz karşıya bakarak, "Onu göremiyorum" diye yanıtladı. Ekranındaki kırmızı nokta hâlâ birkaç metre önünde yanıp sönüyordu. Önce sola sonra sağa baktı. Hunter'dan iz yok.

'*Ne demek onu göremiyorsun?*diye sordu Batı. '*Bir ağacın arkasında mı yoksa başka bir şey mi var?*'

'Hayır, ağaç yok. Hiçbir engel yok. İzleyicinin konumunu net ve doğrudan görebiliyorum. Suyun net görünümü. Orada kimse yok." Garcia göle doğru birkaç adım daha attı.

'*Carlos, neler oluyor?*Yüzbaşı Blake acil bir sesle ısrar etti. "Bana bir dakika izin verin Kaptan," dedi Garcia, hızla bankta oturan neşeli çiftin yanına giderek.

"Özür dilerim" dedi ve onların sözünü kesti. 'Biraz önce gölün kenarında duran uzun boylu, güçlü görünüşlü birini gördünüz mü acaba?'

Kadın gülümseyerek "Çıplak, yırtık ahbap mı?" diye yanıtladı. İçtiği sigaranın bir sonucu olarak sesi titriyordu. 'Evet dostum. Dostum tam orada kıçını çıplak bıraktı.' Hunter'ın olduğu yeri işaret etti. 'Sonra suya atladım ve adaya doğru yüzdüm.'

"Çıplak suya atlayıp adaya mı yüzdü?" Garcia'nın yüzü şaşkınlıkla ifade edilmişti.

"Doğru dostum," diye onayladı kadın. 'Muhtemelen takılıp düşüyordu ama kahretsin, yırtılmış mıydı? Vurmak ister misin?' Garcia'ya otunu uzattı. 'Bu iyi bir şey dostum.'

'Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim. Adadan yüzerek mi döndü?'

'Gördüğümüz gibi değil.'

Garcia onlara teşekkür etti ve telefonuna geri döndü.

Herkese 'Çıplak suya atladı ve ortadaki adaya kadar yüzdü' dedi.

'*Ne yaptı?*Yüzbaşı Blake, Holbrook ve West aynı anda sordular.

Garcia, "Az önce göle bakan bir bankta oturan bazı insanlarla konuştum" diye açıkladı. ‘Bana, Hunter’ın tanımına uyan bu adamın çıplak halde suya atladığını ve haritada görebileceğiniz ortadaki adaya doğru yüzdüğünü gördüklerini söylediler.’

'*Adaya yüzmek mi?*diye sordu kaptan. '*Yaya köprüsünü neden kullanmadı?*'

Garcia dönüp köprü yönüne bakarken, "Kapalı" diye yanıtladı. 'Yapısal çalışma.'

'*Peki sonra ne olacak?*diye sordu Batı. '*Geri yüzdü mü? Diğer tarafa yüzdü mü? Hala adada mı? Ne yaptı?*'

"Bilmiyorum," diye geri gelen Garcia gölün kıyısına doğru koştu. ‘Konuştuğum insanlar onun geri yüzdüğünü görmediklerini söylediler.’ Suyun kenarından adanın etrafında dönmeye başladı. En geniş noktası yaklaşık altmış beş fit, en uzun noktası ise yüz otuz metreydi. Karanlığın ve ağaçların arasından görmek biraz zordu ama Garcia ne adada ne de adanın diğer tarafında Hunter'dan hiçbir iz göremedi.

"Gitti," diye doğruladı Garcia, kalbi sıkışarak. 'Robert gitti. Bütün adanın etrafını dolaştım. Her yere baktım. Ondan hiçbir iz yok.”

'*Peki adanın kendisini kontrol ettiniz mi?*Yüzbaşı Blake itti. '*Yerde, bir ağacın arkasında. Bilincini kaybetmiş olabilir veya. . .*Daha kötüsünü düşündü ama söylemekten kendini alıkoydu.

Garcia, "Kaptan," diye güvence verdi, "o burada değil." Boğazına gelen yumru neredeyse ağzını tıkayacak hale geliyordu. 'Robert burada değil. Onu kaybettik. Oyun bitti.'

Doksan üç

Hunter'ın su kenarından Echo Park Gölü'nün kuzeydoğu ucundaki küçük adaya yüzmesi yalnızca birkaç saniye sürdü. Su oldukça soğuktu ve ağaçlar ve çalılarla dolu garip şekilli araziye doğru kendini çekerken, gecenin beraberinde getirdiği sert esinti onu iliklerine kadar üşüttü. Tepeden tırnağa titreyerek çılgınca etrafına bakınmaya başladı, Lucien'in onun için orada bıraktığı şeyi aradı.

Ağaçlara “Burada ne arıyorum?” diye sordu ve onlar da yeterince komik bir şekilde yanıtladılar.

Hunter yüksek bir çalılığın arkasına bakmak için adaya doğru birkaç adım atarken bir telefon sesi duydu. Bir anda hareket etmeyi bıraktı ve geldiği yöne baktı. Belki de yüzük suyun diğer tarafından geliyordu.

Karşı taraftan değil, sağından bir yerden tekrar çaldı. Sabit durdu ve bekledi, gözleri her yeri araştırıyordu. Yüzük, yaklaşık bir saat önce cebinden geldiğini duyduğunun aynısı olarak tekrar geldi. Bu sefer kısa, yapraklı bir ağacın arkasından geliyordu.

Hunter ona doğru ilerledi.

Bir yüzük daha.

Karanlık her şeyi biraz zorlaştırdı ama bir sonraki çalıştan sonra Hunter nihayet bunu gördü. Ağacın arkasında, başka bir cep telefonu, bu kez 2001 model bir Samsung SCH-N300, ağır hizmet tipi bir plastik torbanın üzerinde bırakılmıştı. Hunter telefona uzandı.

Lucien. Aramayı titrek bir sesle yanıtladı.

'*Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum Çekirge. Su nasıl?*Güldü.

Hunter sol kolunu vücudunun etrafına doladı ve biraz ısı üretmek için elini gövdesine sürtmeye başladı.

'*Bu yüzden,*Lucien devam etti. '*Yüz yüze görüşmemizin ikinci aşamasına geçelim mi? Takip cihazı, mikrofonu, kamerası ya da yanında taşıyabileceğin herhangi bir şeyi olmayan Robert.*Hunter bekledi.

'*Plastik torbanın içinde eski bir eşofman bulacaksınız.*'

Hunter eğilip çantayı aldı. Eşofman pembeydi. '*Ayrıca bir çift parmak arası terlik de bulacaksınız. Onları seveceksin, eminim. Her şey sana çok yakışmalı.*'

Hunter o kadar üşümüştü ki çantayı yırtıp açmak üzereydi ama Lucien onu durdurdu.

'*Artık kıyıya doğru yüzmeniz gerekiyor.*Lucien ona söyledi. '*Yani senin yerinde olsaydım, o kıyafetleri henüz giymezdim.*'

Rüzgârın şiddeti arttı ve Hunter donmuş nefesini bıraktı. '*Plastik poşet kıyafetleri koruyacak kadar iyi olmalı,*Lucien şöyle açıkladı: *'Çantadaki her şeyle tekrar suya atlamayı düşünüyorsanız ya da her şeyi gölün diğer tarafına atabilirsiniz, ancak sorun şu ki, az önce geldiğiniz batıya geri dönmiyorsunuz. Doğuya doğru ilerliyorsunuz. Adanın diğer ucundaki suya atlıyorsunuz. Anladın mı?*'

'Evet, anladım.'

'*Kıyafetlerle ne yapacağınızı siz seçersiniz; çantaya koyun veya atın, ancak oraya ulaşmak için yirmi saniyeniz var ve saat başlıyor. . . Şimdi.*'

Hunter elinde çantayla küçük adanın doğu yakasına ulaşmak için hızla ağaçların ve çalıların yanından geçti. Göl boyunca adadan doğu yakasındaki kıyıya olan mesafe batı yakasındakine çok benziyordu; yaklaşık on beş fit. Hunter için çantayı karşıya fırlatıp tekrar suya atlamak çok daha kolaydı ama onun endişesi telefondu. Eğer onu gölün karşı tarafına atarsa kırılma ihtimali vardı. Pembe eşofmanın olduğu çantanın içine koysa bile telefonun yere çarptığında parçalanmayacağının garantisi yoktu.

Hunter bunu riske atamayacağına karar verdi. Adanın kenarına geldi ve sağ eliyle eşofman ve terliklerin bulunduğu plastik poşeti diğer tarafa fırlattı. Mesafeyi hiçbir sorun yaşamadan kat etti ve Hunter suyun kenarından on altı metre kadar açıkta karaya vuruşunu izledi.

Artık tek yapması gereken telefonun ıslanmasına izin vermeden yüzmekti.

çocuk oyuncağı, diye düşündü.

Bu noktada Echo Park Gölü yaklaşık altı buçuk fit derinliğindeydi. Hunter tam olarak bir buçuk metre boyundaydı, bu yüzden eğer

telefonu sağ elinde tutar ve başının üzerine kaldırırsa, telefonu ıslatmadan suya girebilecekti. Oradan gerisi kolaydı.

Yaptığı da tam olarak buydu. Dokuz saniye sonra diğer taraftaydı. Hunter kendini sudan çıkardığında, her ikisi de yirmili yaşlarının başında olan iki kadın bisikletle onun yanından geçti ve neredeyse birbirleriyle çarpışıyordu. 'Kahretsin' dedi içlerinden biri, 'Suda Chippendales olduğunu bilmiyordum. O dilek parasını yıllar önce oraya atmıştım. Gerçekleşmeniz biraz zaman aldı."

Diğeri, "Üşüyorsan tatlım," diye bağırdı, "seni ısıtabilirim."

İkisi de güldü.

Hunter telefona, "Tamam," dedi ve plastik poşete uzanıp onu açtı. 'Şimdi ne olacak?'

'*Şimdi giyinmeni öneririm.*Lucien yanıtladı. '*Eşofmanınızın pantolon cebinde bir miktar para bulacaksınız. Olabildiğince hızlı bir şekilde Echo Park Bulvarı'na gidin ve başka bir taksiyi durdurun. O zaman sana daha fazla talimat vereceğim.*'

Doksan Dört

Sonunda Hunter'ın kendisini durduracak bir taksi bulmasını dört denemesi gerekti. Los Angeles gibi bir şehirde eski bir pembe eşofman kimseye pek iyi bir şey ifade etmiyordu. Bir beden küçük olan ve ayak ucunda büyük pembe bir gül bulunan parmak arası terliklerin de Hunter'a hiçbir faydası olmadı.

Otuzlu yaşlarındaki Afro-Amerikalı bir kadın olan taksi şoförü, koltuğunda dönüp biraz merakla Hunter'a bakarak, "Nereye?" diye sordu. Avcı bekledi. Lucien'in de sürücüyü duyduğunu biliyordu. '*Ona Altadena yönüne gitmesini söyle.*'

Hunter ona talimat verdi.

Sürücü, Hunter'ı dikiz aynasından yere sabitleyerek, "Bir partiye falan mı gideceksin?" diye sordu.

'Hayır, pek değil.'

Sürücü başını salladı. 'Yani gerçekten öyleydi *senin* Bu akşam için kıyafet seçiminiz? Çünkü . . . kahretsin." Başını şiddetle salladı. 'Bu

eşofman çok kötü. Ve şu parmak arası terlikler. . . uhm, uhm.” Başını sallamaya devam etti. 'Demek istediğim *ımm, ımm*.'

Hunter, "Bu gece pek fazla seçeneğim yoktu," diye yanıtladı.

'*Ondan hoşlanıyorum*dedi Lucien. '*Çok komik.*'

Echo Park'tan ve aldığı tüm önlemlerden sonra Lucien'in tam olarak nerede olduğunu bilmek için artık Hunter'ın taksisini takip etmesine gerek kalmamıştı. Onu bulması birkaç gününü almıştı ama Hunter'ın şu anda kullanmakta olduğu telefon (Samsung SCH-N30 0), içine GPS sistemi entegre edilmiş ilk ticari cep telefonlarından biriydi. Lucien artık kendi akıllı telefonundaki elektronik harita üzerinden Hunter'ın hareketlerini takip edebiliyordu ve bu onun için büyük bir avantajdı çünkü Hunter'dan en az on dakika önce deposuna ulaşması gerekiyordu.

'*Tamam, yine hangi şiirdeydin?*'

'Şiir?'

'*Evet, Çekirge. Poe'nun şiirlerini hatırladın mı? Bundan gerçekten keyif aldım ve hala gidecek çok şeyin var, değil mi?*'

Başka alternatifi kalmayan Hunter koltuğuna yaslandı ve yeniden şiir okumaya başladı.

Sürücü onları Glassell Park ve Pasadena'dan geçirdi ve sonunda North Lake Bulvarı'ndan Altadena'ya doğru ilerledi.

Şoför, "Çok ürkütücü telefon serenatınızı böldüğüm için özür dilerim" dedi. “Fakat çok yakında Altadena’ya varacağız. Seni bırakmamı istediğin belirli bir yer var mı?'

Lucien, bilgiyi sürücüye ileten Hunter'a talimat verdi. Beş dakika sonra çok rahatlamış bir taksi şoförü, Hunter'ı Altadena'nın kuzey kısmındaki yerleşim yeri olmayan uzak bir bölgeye bıraktı.

Hâlâ işini şansa bırakmayan Lucien, Hunter'ı telefonda tuttu ve onu beş dakika daha yürüttü, sonunda Hunter'ı doğru yere yönlendirdi.

'*Soldaki son mülk, yolun hemen üstünde, Çekirge,*dedi Lucien. '*Hangar görünümlü bina. Ön kapının sadece birkaç metre uzağında çitte bir gedik var. Oradan içeri girebilirsiniz.*'

Karanlığa rağmen Hunter binayı dışarıdan inceledi. Açıkça durgunluğun vurduğu başka bir iş koluydu. Los Angeles'ın her yerine dağılmış bu kullanılmayan yapılardan o kadar çok vardı ki Lucien'in

bunlardan birini kullanmayı seçmesine hiç şaşırmamıştı.

Hunter, Lucien'in talimatlarını takip etti ve çiti aştı. Diğer yanında, bir zamanlar ziyaretçileri çit kapılarından deponun ana giriş kapılarına yönlendiren çatlak ve eğrilmiş beton levhaları takip etti.

'*Deponun kapıları açık,*Lucien Hunter'a bilgi verdi. '*Kulplarından birinden sarkan bir far bulacaksınız. Takıp açmanızı öneririm. Orası karanlık.*'

Hunter kapıya ulaştı ve farı buldu. Bir kez daha Lucien'in talimatlarını takip etti.

Deponun içinde tuhaf bir koku karışımı vardı: ahşap, antiseptik temizleyici, çiçeksi bir şey ve kesinlikle bayat bir şey. Hunter kapının içinde birkaç adım durdu ve etrafına baktı. Pencereler ve yapay ışık olmadığından, Hunter'ın alnından çıkan ve onun yalnızca üç metre kadar önünü aydınlatacak kadar güçlü olan zayıf ışık huzmesi dışında içerideki karanlık neredeyse mutlaktı. Zemin neredeyse her yer kırık camlarla doluydu.

'*Adımına dikkat et Çekirge. Henüz kanamaya başlamanı istemiyorum.*Hunter yavaş ve temkinli adımlarla ilerledi.

'*Aynen öyle, düz yürümeye devam edin. Yakında iki katlı dahili bir yapıya ulaşacaksınız. Mekanın eski merkez ofisi. Sağ tarafında sizi ikinci kata çıkaracak bir döner merdiven bulacaksınız. Yukarı çık. Kapının kilidi açıldı.*'

Hunter merdiveni bulup ikinci kata çıktı. Yukarıda kapı koluna uzandı ve kapıyı iterek açtı.

Daha fazla karanlık.

Daha tuhaf kokular.

Ama bu sefer onu gerçekten rahatsız eden bir koku aldı; yakıt kokusu.

Hunter kapının hemen dışında durdu ve etrafına baktı. Tıpkı alt kattaki gibi ofisin zemini de kırık camlarla doluydu. '*Şimdi durma, Çekirge.*'

Hunter dönüp deponun girişine baktı. Lucien'ın gözleri hâlâ onun üzerindeydi.

'Bu nasıl bir şey...'

İşte o zaman nihayet kafasında her şey anlam kazanmaya başladı. Tüm bu zorlu süreç PAB otoparkında başladığından beri Hunter'ın düşünecek zamanı olmamıştı. Lucien buna asla izin vermedi, onu her zaman aktif tuttu, ezberden şiirler okudu ve onu bir yerden diğerine koşturdu. Her zaman telefonda. Sürekli konuşmak. Ama şimdi, nihayet Lucien'in saklandığı yerde, Hunter'ın beyni yeniden devreye girecek zamanı buldu.

Buluşmalarını öneren kişi Hunter'dı. . . tüm bunlara bir son vermelerini istediler ama Lucien bunu başından beri planlamıştı. Bu yüzden Hunter'ın ceketinin cebine bir telefon koymuştu. Aramasının nedeni buydu. Eğer Hunter buluşmayla ilgili bir şey söylemeseydi Lucien muhtemelen bunu kendisi önerirdi. Yoksa her şey yerli yerinde nasıl olurdu? İkinci cep telefonu, plastik poşetin içindeki kıyafetler, Echo Park Gölü'ndeki ada, eski deponun kapısındaki far. . . her şey.

Aramayı yaptığında Lucien'ın gözleri açıkça onun üzerindeydi. Hunter'ın tam o anda yalnız olduğunu biliyordu. Lucien, onu hemen hareket etmeye zorlayarak, Hunter'ın kimseyi uyaracak zamanı kalmamasını sağlıyordu.

Başından beri oynanıyordum, Hunter ne kadar aptal olduğuna küfrederek düşündü.

'*Ne bekliyorsun Çekirge?*Lucien, Hunter'ın düşüncelerini gerçeğe dönüştürerek sordu. '*Artık geri dönmek için çok geç değil mi sizce?*'

Hunter sonunda odaya adım attı. Attığı her adımda ayaklarının altındaki kırık camların çıtırtısını duyuyor ve hissediyordu.

'*TAMAM. Bu yeterince uzak,*Lucien ona sekiz adım kadar sonra söyledi. Hunter hareket etmeyi bıraktı.

'*Şimdi lütfen parmak arası terliklerinizi çıkarın ve solunuza atın.*Hunter, itaat etmeden önce cam kırıklarına basmayacağından emin olmak için yere baktı.

Artık o telefona da ihtiyacın olmayacak. Bu sefer Lucien'in sesi Hunter'ın elindeki telefondan gelmedi. Tam önünde bir yerden geliyordu.

Hunter'ın bakışları sese doğru yöneldi.

Yavaş yavaş, farın en uzak noktasında, uğursuz bir şekilde bir

insanın şekli belirmeye başladı.

Hunter odaklarını yeniden ayarlamak için gözlerini kıstı ve şekil sonunda gölgelerden çıkıp zayıf ön ışın ışığına adım attığında, Hunter anında şüpheye kapıldı.

Lucien, Hunter'ı "Merhaba Çekirge" diye selamladı. Sağ elinde telefon yerine silah vardı.

Ses Lucien'e ait olsa da, Hunter'ın önünde duran kişi ona hiç benzemiyordu ama Hunter'ın tüylerini inanamayarak ürperten şey, Hunter'ın o kişiyi daha önce görmüş olmasıydı. Ve onu iki saatten az bir süre önce görmüştü.

Doksan Beş

Karanlık, Hunter'ın her ayrıntıyı görmesini zorlaştırıyordu ama Lucien'in inanılmaz dönüşümünden büyülendiğini kabul etmeseydi yalan söylemiş olurdu. Saçı, derisi, burnu, gözleri, dudakları, elleri, yüzünün şekli. . . her şey bir başkasına ait gibiydi. Sanki Lucien yalnızca başka birinin bedenini değil, aynı zamanda onun tüm kişiliğini de ele geçirmişti. Hunter'ın on adım önünde duran adam bir restoranda onun hemen yanına oturabilirdi ve Hunter da bundan daha iyisini bilemezdi.

Ve olan da tam olarak buydu.

Hunter'ın yüzü hafızayla eşleştirmesi üç saniyeden az sürdü ve bu onu neredeyse boğuyordu.

Karşısında duran adam, Beş Yıldızlı Bar'da yanlarındaki masaya oturan Afrikalı Amerikalı beyefendiydi.

Lucien, Hunter'ın yüzündeki ifadeyi fark ettiğinde gururla gülümsedi. Hunter'ın başarısına hayran kalmasına izin vermek için yüzünü sola, sonra sağa çevirmeden önce, "Bu, 'dokunumu kaybetmek' için nasıl bir şey, Robert?" dedi. 'Bir kişinin doğru becerilerle neler yapabileceği büyüleyici, öyle değil mi?'

Hunter, sesini bir kenara bırakarak hâlâ önündeki adamın yüzünde gerçek Lucien'e dair herhangi bir iz arıyordu.

Hiçbirini bulamadı.

"Evet," diye onayladı Lucien, biraz soluna eğilip tahta bir sandığın üzerindeki küçük masa lambasını yakarak. 'Gerçekten benim, eski dostum. O barda yanında oturan bendim.'

Lucien sol eliyle peruğunu çıkardı ve yere düşürerek tamamen kazınmış kafasını gösterdi. Daha sonra takma burnunun köprüsünü tuttu ve yüzünün tamamını kopardıktan sonra aynısını dudaklarına, kulaklarına, çenesine ve alnına da yaptı.

Yüzünü son lateks parçasından temizlerken, "Oğlum," dedi. ‘Bu şeyler birkaç saat sonra gerçekten rahatsız edici olabiliyor, biliyor musun?’ Çene kaslarını esnetmek için birkaç kez ağzını açıp kapattı.

Hunter, önündeki adamın yavaşça Lucien'e dönüşmesini izledi.

Lucien, "Bir fikir edinmeden önce Robert," dedi, "sana aramızda on adım kadar mesafe olduğunu hatırlatabilir miyim?" Aramızda ve etrafınızda, her iki çıplak ayağınızı da tamamen parçalamaya yetecek kadar kırık cam var, bu yüzden sizin yerinizde olsam, tam olarak sizin olduğunuz yerde dururdum.'

Hunter bir kez daha yere baktı. Gerçekten etrafı yüzlerce kırık cam parçasıyla çevriliydi. Lucien'e doğru koşmak kesinlikle mümkün değildi.

Lucien eski üniversite arkadaşını incelemek için biraz zaman ayırdı. Tekrar konuştuğunda sesinde artık hiçbir oynama yoktu.

'Son üç buçuk yıldır Robert, her günün her saatinin, her dakikasının her saniyesinin her saniyesinin özlemini çekiyorum Robert. Senin ve benim yeniden yüz yüze duracağımız an.'

"Komik," dedi Hunter yanıt olarak. 'O zaman seni hiç düşünmedim.'

Lucien omuz silkti. 'Bunu beklemiyordum.'

Temizleme mendili almak için ceketinin cebine uzandı ve kullandığı koyu makyajı yüzünü silmeye başladı.

'Bu arada, görüştüğün güzel bayan nasıl? Son birkaç günde onunla çok konuştun mu? Senden hâlâ nefret ediyor mu?'

Hunter yüzünü sabit tuttu. Lucien'e bu tatmini yaşatmayacaktı. Lucien, "Seninle aynı seviyede olacağım Robert," diye devam etti. 'Benim asıl fikrim onun ailesini içermiyordu. Dolap denebilecek kadar büyük bir kafesin içinde kilitli olarak sana karşı intikamımı planlamaya başladığımda, birisiyle görüşüp görüşmediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Öyle olacağını umuyordum ama buna güvenmiyordum. En azından değil. Yıllar önce Jessica'yı ve doğmamış çocuğunu senden aldığımdan beri hiçbir zaman ciddi bir ilişkiniz olmadı, değil mi?'

Jessica'nın adını duyduğunda hiçbir duygu göstermemesi Hunter'ın iradesinin her zerresini gerektirdi.

Bu yüzden bir kız arkadaşın olacağına güvenmiyordum. Evet, planım bir kez daha hayatından birini almaktı,' diye açıkladı Lucien. 'Değer verdiğiniz biri; polis ortağınız, belki de iyi bir arkadaşınız. . . Kim olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bu ancak Los Angeles'a

vardığımda öğreneceğimi bildiğim bir ayrıntıydı, dolayısıyla bu şehirdeki ilk gecemde Tracy'yi gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.'

Lucien durakladı, ikinci bir temizleme mendiline uzandı ve yüzünü silmeye devam etti.

'Cep telefonu numaranızdan ev adresinizi bulmak o kadar da zor değildi' diye açıkladı. 'Evet, yardım aldım ama bu şehirde bu tür yardım her köşede bulunabilir. Bunu biliyorsun, değil mi?'

Hunter bunun doğru olduğunu biliyordu.

"O gece," diye devam etti Lucien, "Los Angeles'taki ilk gecemde, aslında adresini kontrol ettim. Geldiğini gördüğümde orada durup kafamda birkaç düşünceyle dolaşıyordum. Birkaç dakika sonra pencerenizde belirdiğinizi gördüm.

“Bu güzel kızıl saçlının birdenbire ortaya çıkıp bir elektrik direğinin altında durduğunu görünce, senden kimi alacağımı öğrenene kadar seni ne kadar takip etmem gerektiğini merak etmeye başladım.” Lucien kıkırdadı. 'En çılgın rüyalarımda bile onun seninle bir ilgisi olduğunu hayal edemezdim. İlk etapta dikkatimi çekmesinin nedeni güzelliğiydi.” Lucien başını salladı. 'Bunu sana vermem gerekiyor Robert. O kesinlikle çok etkileyici.”

Hunter ağzının kuruduğunu hissetti ama ifadesiz yüzü aynı kaldı. “Sonra telefonunu çıkardığını ve arama yaparken gözleri sizin binanıza kaydığını görüyorum. Bakışlarını takip ettim ve *Orada* – pencerende telefonuna cevap verdiğini gördüm.” Lucien memnun bir kahkaha attı. 'Gerisini hayal edebiliyorsun, değil mi?'

Hunter'ın söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Lucien, "Onu götürme fikri aklımdan geçti," diye itiraf etti. “Ama yıllar önce Jessica'yı senden aldığımda bunu zaten yapmıştım ve tüm araştırmamın dayanak noktalarından biri farklı yaklaşımlar, farklı yöntemler denemekti.” Lucien bir kez daha dikkatsizce omuz silkti. 'Bunun araştırmamın bir parçası olmaması gerekiyordu. Bu, saf ve basit bir intikamdı, ama bunu düşündüğümde, intikam ve araştırmayı bir araya getirmemem için hiçbir neden görmedim.'

Lucien sonunda yüzünü temizlemeyi bitirdi.

"Planım her zaman hayatına "suçluluk" getirmekti Robert. Seni

içten içe tüketecek türden bir suçluluk duygusu. Asla kurtulamayacağınız ve öldüğünüz güne kadar yanınızda taşıyacağınız türden bir suçluluk duygusu. Tracy'yi birkaç gece takip ettim. Downey'deki ailesini ziyaret ettiği gecelerden birinde, fikir o zaman aklıma geldi. Bundan sonra tek yapmam gereken bir plan hazırlayıp onu uygulamaktı."

Lucien yarı teslim olmuş bir hareketle sol elini kaldırdı.

"İtiraf etmeliyim ki o gece seninle akşam yemeği yiyeceğinden haberim yoktu." Bu sadece bir bonustu."

Hunter'ın gözleri Lucien'in elindeki silaha kaydı. Lucien onu oldukça kayıtsızca tutuyormuş gibi görünüyordu.

Lucien, "Eğer şansın olsaydı, onların hayatı için kendi hayatını verirdin, değil mi?" diye sordu.

Hunter cevap vermedi. Bunu yapmak zorunda değildi.

Lucien, "Elbette yapardın," diye kabul etti. Her zaman kocaman bir kalbin oldu Robert. Büyük bir kalbin sorunu şu; sadece daha fazla parçaya bölünecek. Bunu şimdiye kadar öğrenmedin mi?"

Gece olmasına rağmen ikinci kattaki ofisin sıcaklığı yirmili derecelerin ortasında olmalıydı. Hunter, Lucien'in neden bu kadar kalın bir palto giydiğini merak etmeye başladı.

Lucien, "Şimdi sana başka bir şey sormama izin ver," diye devam etti. 'Diyelim ki beni durdurabilmenin, tüm bunlara gerçekten son vermenin bir yolu vardı. . . ama işin püf noktası şuydu ki, bunun için hayatınızı vermeniz gerekecekti. Bunu yapar mısın Robert? Sırf beni durdurmak için ölür müsün?'

Hunter hiç tereddüt etmeden ve son derece inançlı bir şekilde "Evet" diye yanıtladı. "Gerçekten mi?" diye sordu Lucien başını sallayarak. 'Bunun nedeni beni gerçekten durdurmak istemen mi, yoksa o bilmeceyi çözüp o gece bardaki onca insanı kurtarmış olmanın verdiği suçluluk duygusuyla yaşamak istemediğin için mi? Tracy'nin ebeveynlerinin ölmesinin sebebinin sen olduğun suçluluk duygusu.' Hunter, Lucien'in, yaptıklarının gerçekten de Hunter'ın kalbini bir avantaj olarak boğucu bir suçluluk duygusuyla doldurduğuna o kadar sıkı bir şekilde inandığını gördü. Lucien'i bunun tersine inandırması için hiçbir neden yoktu. Cevap vermeden

önce kasıtlı olarak üzüntünün gözlerine sızmasına izin verdi.

"İkisi de" diye yalan söyledi.

Lucien sanki Hunter'ın cevabını düşünüyormuş gibi birkaç saniye bekledi. "İlginç" dedi. 'Belki de bu senin şanslı günündür Robert, çünkü sana bir hediyem var.'

Lucien bir süreliğine şüpheyi sürdürdü.

'Bana bunun hakkında ne düşündüğünü söyle.'

Doksan Altı

Hunter'ın vücudundaki her kas neredeyse kramp girecek kadar gerildi. Lucien'in bir planı olacağını biliyordu ve eğer Lucien'in bir planı varsa o zaman bir tür terslik beklenebilirdi ama Hunter bunun böyle bir şey olacağını hiç hayal etmemişti.

Lucien silahını bıraktı ve Hunter'a hediyesini göstermek için tek bir hareketle üzerindeki ağır ceketi açtı.

Lucien onun altında bir intihar yeleği giyiyordu.

Hunter inanamayarak gözlerini kırpıştırdı.

Göğüs yüksekliğinde, her biri küçük silindirik bir parça plastik patlayıcı içeren beş derme çatma ön cep vardı. Farklı renkli teller bir yığından diğerine atlayarak hepsini birbirine bağlıyordu. İlk beşinin hemen altına altıncı bir cep dikilmişti. İçinde bir cep telefonu vardı. Beş patlayıcı parçasını birbirine bağlayan aynı kablo altıncı cebe kadar inerek telefonu Lucien'in bombasının son parçası haline getirdi. Lucien, Hunter'ın yüzünden kanın çekildiğini gördü.

Hunter'a alaycı bir gülümsemeyle, "Ah, hadi ama Robert" dedi. “Gerçekten sahip olduğum tek şeyin o iki kilo C-4 olduğunu mu düşündün?” Sanki yaramaz bir çocukla konuşuyormuş gibi bir surat yaptı. “Ne kadar safsın.” Hunter hâlâ Lucien'in giydiği yeleği inceliyordu.

'Bunun gerçek olup olmadığını merak ediyorsanız' dedi Lucien, 'güven bana, bu olabildiğince gerçek ve Hollywood'da kullandığım kadar güçlü ama çok daha ölümcül. Etrafınıza bakın.”

Hunter hareketsiz kaldı.

"Devam et," diye ısrar etti Lucien. 'Etrafa bakın.'

Hunter sonunda başını çevirerek önce sağına, sonra soluna baktı; baş huzmesi dar bir ışık koridoru oluşturuyordu. Hunter yavaşça ofis alanında dolaşırken sonunda Lucien'in neden bahsettiğini anladı. Yerde, duvarlara doğru itilmiş en az on beş tane bir galonluk plastik kap olmalıydı. Hepsi doluydu ve Hunter'ın odaya girerken aldığı yakıt kokusunun nedeni de bunlardı ama hepsi bu değildi. Ayrıca odanın etrafına dağılmış çok sayıda ahşap kalas ve karton levha vardı. Eğer Lucien'in intihar yeleği patlarsa, tüm bunlar
ofis göz açıp kapayıncaya kadar çok yüksek sıcaklıklarda yanan devasa bir ateş topuna dönüşecekti. Hiçbir şey ve hiç kimse hayatta kalamayacaktı. Hunter gözlerinde söylenmemiş bir soruyla Lucien'e baktı. Lucien bunu yüksek sesle ve net bir şekilde okudu.

“Buna hazır olup olmadığımı mı merak ediyorsun?” diye sordu. “Bütün bu saflığın nesi var Robert, yaş mı bu?” Güldü. Lucien, “Tanrının varlığına inanmadığımı biliyorsun değil mi?” diye açıkladı. “Öteki hayata, cennete ya da kadere ya da hepimizin aptal bir büyük planın parçası olduğumuza ya da insanlığın yüzyıllardır beslendiği saçmalıklardan herhangi birine inanmıyorum.” Hunter'ı işaret etti. “Ama sana neye inandığımı anlatacağım Robert. Hepimizin kendi yaşama sebebimizi, hayatımızı değerli kılacak kendi sebebimizi, bu sebep ne olursa olsun bulmamız gerektiğine inanıyorum. Bizi ileriye taşıyan bir şey. İçinde yaşadığımız bu berbat dünyaya cesaret vermemizi sağlayan bir şey. Aklımıza ilham veren ve ruhlarımızı besleyen bir şey, ben de buna inanıyorum, Robert. . . ve ben de bunu yaptım. Hayatıma amaç katan ve beni heyecanlandıran bir şey buldum. Araştırmam benim hayatımdı.'

Lucien durdu ve bir anlığına etrafına baktı.

"İyi," diye kabul etti pek umursamadan. Çoğu kişinin gözünde kirli bir işti ama kimi kandırıyoruz, Robert? Bu dünya kirli ve iğrenç işlerle dolu ve sen de bunu biliyorsun. Devlet işleri, kolluk kuvvetleri işleri, büyük şirket işleri, eczacılık işleri. . . hepsi de açgözlülüklerinin sonu yok gibi görünen varlıklar. Dünyanın beyni yıkanıyor ve tüm zamanların en büyük megalomanları, psikopatları ve sosyopatları tarafından yönetilen bir avuç şirket tarafından tekelleştiriliyor. *Ben* kirli

bakışlar.” Lucien başını sallarken kıkırdadı. 'Onlarla karşılaştırıldığında Robert, ben evrenin bir tükürüğüyüm. Evet, ne yaptım *BEN* bunu yapmayı seçtim ve sen üç buçuk yıl önce ortaya çıkmasaydın belki de bunu yapmaya devam ederdim.'

Hunter, Lucien'in gözlerinde ateşin parladığını gördü.

'O zamanlar' diye açıkladı Lucien, 'kimse benim var olduğumu bile bilmiyordu, Robert. Deneylerimin her birine farklı şekilde yaklaştım; farklı MO'lar, farklı imzalar, farklı sadizm seviyeleri, farklı yerler. Yetkililer, kim olursa olsun, hiçbir zaman iki eylemimi aynı faile bağlamadı. Hiçbir zaman, bir kez bile kimsenin radarına girmedim. Araştırmamın güvende olduğunu bilerek sokaklarda kaygısızca yürüyebiliyordum. . . ama artık değil. Artık aranan bir adamım, bir kaçağım. Nereye gidersem gideyim sokaklarda umursamazca yürümeyeceğim
Tekrar. Sonsuza kadar köşede durup gazete okuyan kişinin hükümet ajanı olup olmadığını merak ederek omzumun üzerinden bakacağım. Kendimi farklı bir insana dönüştürme konusunda ne kadar iyi olsam da bir daha asla huzura kavuşamayacağım. . . ve bu bir hayat değil Robert. Hayatımın geri kalanını koşarak geçirmeyi reddediyorum ve bunu yapacağım. *Olumsuz* Hayatımın geri kalanını bir kafeste, o hasta şişko Adrian Kennedy tarafından laboratuvar faresi gibi incelenerek geçireceğim.'

Lucien'in söylediği her kelimeden kararlılık fışkırıyordu.

Lucien, "Araştırmam tamamlandı Robert," diye itiraf etti. 'Belki orada burada denemek isteyeceğim birkaç şey vardır, ama sorun değil. Kendim için hedeflediğim şeyi başardım. Ne olursa olsun, hayatımı nasıl yaşamak istiyorsam öyle yaşadım. Bu dünyada kaç kişi bunu söyleyebilir, Robert?' Lucien çenesini Hunter'a doğru salladı. 'Yapabilir misin?'

Hunter cevap veremeden far bir anlığına istikrarsız bir şekilde yanıp söndü ve söndü. Oda daha da karanlıklaştı. Lucien'in solundaki zayıf masa lambası artık ofis alanındaki tek ışık kaynağıydı.

Lucien, "Her şey bir gün sona erer dostum," dedi ve Hunter ilk kez onun sesinde saf bir üzüntü sezdi. 'Sen ve ben dahil her şey.'

Aşırı gergin bir duraklama daha.

"O halde, sözsüz sorunuza yanıt vermek gerekirse Robert; evet, buna hazırım." Şu anda burada ölmeye hazırım. Sen misin?”

Hunter'ın Lucien'i oyalaması gerekiyordu. Planı

zamana bağlıydı. 'Evet' diye yanıtladı.

'Gerçekten mi? TAMAM!'

Lucien, Hunter'ın dikkatli bakışları altında silahını tahta sandığın üzerindeki masa lambasının yanına koydu ve ardından ceketinin sol cebine uzanıp başka bir cep telefonu aldı. Hızla bir numara çevirdi ama 'gönder' tuşuna basmadan durdu. Daha sonra telefonu Hunter'a attı.

'İşte, yakala.'

Hunter onu uçuş sırasında yakaladı.

Lucien tekrar silahını aldı.

Lucien, Hunter'a intihar yeleğinin içindeki cep telefonunu göstererek, "Ev sahibinin cep telefonu numarası kayıtlı" dedi. ‘Tek yapman gereken ‘gönder’e basmak, Robert, hepsi bu.”

Hunter'ın bakışları telefona kaydı.

“Ya yapmazsam?” diye sordu.

Lucien güldü. 'Şimdiden ikinci kez düşündük, değil mi? Bir saniye önce kararına güvendiğini sanıyordum. Buna hazır olduğunu sanıyordum.”

Oyalanmaya devam et, Hunter düşündü. *Oyalanmaya devam edin.*

"Seni tanıyorum Lucien," diye yanıtladı, sesi hâlâ sakindi. “Sen hiçbir zaman B planı olmayan biri olmadın. Eminim o yeleği patlatmama ihtimalini hesaba katmışsındır.” Sonra ne olacak?'

Lucien yeniden güldü. 'Seni bu yüzden seviyorum Robert. Her zaman kendi iyiliğin için fazla akıllı oldun. Elbette bu olasılığı değerlendirdim.'

'Elbette var. Peki seçenek nedir?'

'Seçenek şu ki kırmızı düğmeye basıp aramayı iptal edebilirsiniz.'

'Peki sonra ne olacak?'

Lucien, "O zaman büyük patlama olmayacak" diye açıkladı. 'Havai fişek yok. İkimiz de buradan canlı olarak çıkabileceğiz ama aradaki fark şu ki, benim hızlı bir kaçış yolum var ve gördüğünüz

gibi. . Lucien ayaklarını işaret etti. 'Oldukça ağır iş botları giyiyorum. Öte yandan sen buradan çıplak ayakla, kırık camlardan oluşan bir denizin içinden ve zifiri karanlıkta çıkış yolunu bulmak zorunda kalacaksın.” Hunter'a omuz silkti. “Alternatifi değerlendirirken ödenecek yüksek bir bedel değil, değil mi?” Arsız bir gülümseme. 'Ama o kadar kolay kurtulamayacaksın eski dostum.'

Hunter bir şekilde bir değişiklik olacağını biliyordu.

Lucien, "Beni durdurman için sana vereceğim tek fırsat bu," diye devam etti. '*Durmadan.* Yapmamayı seçerseniz çıkaracağınız tek mantıklı sonuç, durmamı istememenizdir. . . bu yüzden yapmayacağım.” Lucien bu sözlerin bir anlığına havada kalmasına izin verdi. 'Buradan çıktığımda Robert, ortadan kaybolacağım ve beni bir daha asla göremeyeceksin, eski dostum, asla. . . ama kesinlikle benden tekrar haber alacaksın. Bunun için sana söz verebilirim.'

Hunter'ın Lucien'in ne demek istediğini anlaması için bir açıklamaya ihtiyacı yoktu ama Lucien olayları açıklanmadan bırakacak biri değildi.

‘Durduğum her şehirde, her kasabada, her köyde yeni bir kurban ilan edeceğim.’ Bir başka umursamaz omuz silkme. 'Belki daha fazlası, kim bilir? Ve bunu her yaptığımda, onların ölmesinin nedeninin "gönder" düğmesine basamayacak kadar korkak olman olduğunu bilmeni sağlayacağım. Yeni bir suçluluk yolculuğu konsepti için bu nasıl? Vermeye devam edecek olan suçluluk duygusu.”

“Gerçekten her şeyi düşündün, değil mi?” Hunter hâlâ oyalanmaya çalışıyordu.

"Ah evet," diye yanıtladı Lucien. “Gerçekten de var, eski dostum. Ve sanırım artık gerçek anı geldi. Bir karar vermenin zamanı geldi. Beş saniyen var.”

Hunter'ın gözleri son bir kez odayı tararken kalbi sıkıştı. Seçeneklerinin tükendiğini biliyordu. Lucien onun on adım önünde duruyordu ve elinde bir silah vardı. Hunter ayakkabılarını giymiş olsaydı ve zemin tamamen kırık camlarla dolu olmasa bile bu mesafeyi asla zamanında kat edemezdi. Lucien daha yolun yarısına gelmeden onu vurarak öldürürdü.

'Beş. . Lucien geri sayıma başladı.

Hunter sağ elindeki telefona baktı, başparmağı her iki düğmenin üzerindeydi. Planı işe yaramamıştı. Kimse onun için gelmiyordu.

'Dört. . .'

Hunter tüm kalbinin sarsıldığını hissetti.

'Üç . . .'

Gözleri Lucien'e kaydı ve telefonu daha sıkı kavradı. 'İki . . .'

Her şey bir gün sona erer. . . her şey.

'Bir . . .'

Lucien'e doğru koşmak şüphesiz kesin ölüm anlamına gelecektir. . . 'gönder' düğmesine basmak da öyle. Aradaki fark ya Hunter'ın tek başına ölmesi ya da bir amaç uğruna ölmesiydi.

'Sıfır. . . Zaman doldu Robert.'

Hunter, Garcia'ya veda edebilmeyi diledi.

Keşke Tracy'ye veda edebilseydi.

Tek tesellisi Lucien'in *Asla* tekrar öldür.

Hunter son kez eski üniversite arkadaşıyla gözlerini kilitledi ve derin bir nefes aldı.

'Seninle cehennemde görüşürüz Lucien.'

Doksan Yedi

Patlama sesi çevredeki tüm sokaklardan duyuldu. Aslında patlama sesi her yönde çeyrek milden biraz fazla bir mesafeye ulaştı. Lucien tıpkı daha önce yaptığı gibi her şeyi en ince ayrıntısına kadar ve analitik hassasiyetle hesaplamıştı: ihtiyaç duyulan plastik patlayıcı miktarı, galon yakıt miktarı, Hunter ile kendisi arasındaki mesafe, yakıtın ne kadar hızlı yanacağı, patlamanın hızı. şok dalgası. . . her şey.

Lucien buranın havaya uçmasını ve anında alevler içinde kalmasını istiyordu ama aynı zamanda yıkımı esas olarak depo ve içindeki ofisle sınırlamak istiyordu. Onun gözünde bunu büyük bir gösteriye dönüştürmeye gerek yoktu. Bu Hunter ve Lucien arasındaydı, başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önemi yoktu. Lucien'e değil.

İntihar yeleğinin içindeki ev sahibinin cep telefonu çalıştırıldığında, yeleğin içindeki beş plastik patlayıcı parçasından birine yerleştirilmiş fünyeye elektrik sinyali göndermesi yalnızca sıfır virgül iki saniye sürdü. Elektrik sinyali fünyeyi ateşledi ve bu da çekirdekteki plastik patlayıcı sıcaklığını bileşiği patlatmak için gereken sıcaklığa itmeye yetecek kadar ısı üretti.

Ve her şey tıpkı Lucien'in planladığı gibi patladı.

Lucien'in eski iç pencerelerin üzerine çivilediği masif ahşap tahtalar duvarlardan vahşice sökülüp tüm depoya uçtu. Patlamanın merkez üssünün hemen üzerindeki çatı havaya uçtu ve deponun dışını önemli miktarda yanan kiremit ve metal döküntüsü yağmuruna tuttu, bu da çevredeki bitki örtüsünün bir kısmının ateşe verilmesine neden oldu. Ancak Lucien'in kesin hesaplamaları ve benzersiz şeytani dehası, Hunter ve Lucien'ın bulunduğu ofis alanında açıkça ortaya çıktı.

Patlayıcıların yakıtla yakınlığı nedeniyle patlamanın şok dalgasının ürettiği ısı, plastik kapları anında eriterek içlerindeki sıvı yakıta kurşundan daha hızlı ulaştı. Sonuç, üst kattaki ofisin tamamının, çeliği eritecek kadar sıcak, tek, devasa bir ateş duvarıyla homojen bir şekilde yutulmasıydı.

Hunter haklıydı; hiçbir canlı o ofisten kaçamazdı.

Doksan sekiz

Lucien hiçbir şeyi şansa bırakacak türden bir insan değildi, bu yüzden elbette Hunter'ın aramayı gerçekleştirmek yerine iptal etme olasılığını hesaba katmıştı. Bu yüzden bunun için de bir acil durum planı vardı.

Hunter'ı iyi tanımasına ve Lucien'in eski üniversite arkadaşının asil bir şey yapacağına ve "gönder" düğmesine basarak Lucien'in kanlı saltanatına son vermeye çalışacağına dair inancına rağmen Lucien, Hunter'ın da Lucien'in kendisi kadar öngörülemez olabileceğini biliyordu.

Belki Hunter'ın da bir planı vardı, Lucien'in bir şekilde

öngöremediği bir şeydi ve Hunter'a bu yüzden yalan söylemişti. Sorulduğunda Lucien, Hunter'a, aramayı yapmak yerine iptal ederse "büyük patlama" olmayacağını, havai fişek olmayacağını söylemişti. Bu doğru değildi.

Lucien o deponun havaya uçmasını istiyordu. Havai fişekleri istiyordu. İşte bu yüzden Hunter'a verdiği telefonu, her iki düğmenin de - kırmızı ve yeşil - tamamen aynı işlevi taşıyacak şekilde ayarlamıştı. Hunter'ın hangi düğmeye bastığı önemli değildi. Ne olursa olsun, arama intihar yeleği içindeki ev sahibi telefona aktarılacaktı. Ne olursa olsun o depo havaya uçacaktı ve Lucien bundan daha fazla memnun olamazdı.

Her şey meyvesini vermişti - uzun provalar, neredeyse sonsuz hesaplamalar ve yeniden hesaplamalar, titiz planlama, hepsi - ama gerçek deha darbesi patlamayla birlikte geldi.

Evet, Lucien her şeyin provasını o kadar çok yapmıştı ki, hepsini baştan sona koşabilirdi ve yine de tek bir adımı bile kaçırmazdı ama patlamanın kendisi prova edilemezdi, çalışılamazdı ve test edilemedi. Eğer o depodan canlı çıkma şansına sahip olmak istiyorsa, her santimetreyi, her küçük hesaplamayı kesinlikle doğru yapması gerekiyordu.

Ve yaptı.

Doksan Dokuz

İntihar yeleği fikri Lucien'in kafasında yaklaşık üç yıl önce şekillenmeye başlamıştı; FBI Federal Hapishanesinden kaçmanın sandığı kadar imkansız olmadığını anlayınca. O andan itibaren Lucien, gerçekleştirilebilecek bir plan arayarak kafasında farklı senaryolar kurmaya başladı.

Fikrin kendisi o kadar da karmaşık değildi. Öncelikle Hunter'ı izole, loş bir odada, tercihen şehir dışında veya civarlarında bir yerde yalnız bırakması gerekiyordu. Planın işe yaraması için odanın içindeki ışığın olmaması şarttı. Daha sonra konuşma geldi. Lucien'in gözleri, tavırları ve sözleri, Hunter'ın ölmeye hazır olduğuna, bu

dünyadaki işinden memnun olduğuna, hayatının geri kalanını koşarak geçirmeyeceğine ve hiçbir zaman koşarak geçirmeyeceğine inanması için yeterince ikna edici olmalıydı. bir daha asla kafese girme. Ve eğer Lucien'in mükemmel olduğunu bildiği bir şey varsa o da kulağa ikna edici gelmesiydi.

Son ve en önemli kısım ise elbette patlamaydı. Lucien'in yaralanmaması için patlama şok dalgasının hızını, yoğunluğunu ve hareket mesafesini mümkün olduğunca hassas bir şekilde hesaplaması gerekiyordu ve bu yalnızca tek bir şeye bağlıydı: Lucien ile bomba arasındaki mesafe.

Bomba Lucien'in vücuduna bağlanmamıştı. Bu sahte bir intihar yeleğiydi. Üzerindeki telefon gerçekti ama plastik patlayıcı topakları modelleme kilinden yapılmıştı. Gerçek intihar yeleği odanın karşı tarafında, Hunter'ın bulunduğu yerden yaklaşık beş adım geride ve Lucien'in bulunduğu yerden on beş adım uzaktaydı. Lucien'in birkaç gün önce sokaklardan aldığı bir başkasının, 'John Doe'nun cesedine bağlanmıştı. John Doe'nun boyu, kilosu, vücut şekli, yaşı ve etnik kökeni Lucien'la eşleşiyordu, ancak bunların hiçbiri gerçekten önemli değildi. Lucien, ofis alanındaki alevlerin ne kadar sıcak yanacağına ve ne kadar süre yanacağına ilişkin hesaplamalarında doğru olduğu sürece, patlamanın ardından herhangi bir CSI ekibi tarafından bulunan kemik parçalarından DNA elde edilemeyecekti. . Lucien bunu kesinlikle biliyordu.

Patlama, şok dalgası ve yanan yakıtların ürettiği yoğun ısıyla birlikte John Doe'nun tüm yumuşak dokusunu tamamen yok edecekti.

– deri, kas, et, gri madde. . . her şey. Bomba vücutla fiziksel temas halinde olduğundan geride kalan tek şey sert doku parçaları (kemikler ve dişler) olacaktı, ancak tedbiri elden bırakmamak adına Lucien zaten John Doe'nun tüm dişlerini çekmişti.

Yanmış kemik parçalarından elde edilen DNA'nın doğruluğu, yalnızca parçaların yangının neden olduğu tahribat aşamasına bağlıydı. İnsan sert dokusuna bakıldığında beş aşama mevcuttu: iyi korunmuş, yarı yanmış, siyah yanık, mavi-gri yanık ve mavi-gri-beyaz yanık. Son iki aşama olan mavi-gri ve mavi-gri-beyaz yanık. Parçalar

özelliklerinin çoğunu kaybedeceği ve kontaminasyona son derece yatkın hale geleceği için genetik işaretleyicilerin doğru şekilde amplifikasyonu neredeyse imkansız hale geldi.

Lucien'in yapması gereken tek şey, John Doe'nun kemik parçalarının mavi-gri veya mavi-gri-beyaz yanık olarak sınıflandırılmasına yetecek kadar sıcak ve yeterince uzun süre yanmasını sağlamaktı. Odaya saçılan galonlarca yakıtın ana nedeni buydu.

Tüm bunlar hesaplanıp yerine getirildiğinde, Lucien son sorunuyla karşı karşıya kalmıştı: O odadan nasıl canlı çıkacaktı? İkinci kattaki ofisin dönüşeceği cehennemden nasıl kurtulacaktı?

Bu soruların yanıtları basit bir önermede bulunabilirdi; o odadan çıkan kişi Hunter değil, Lucien'dı. Hunter ve Lucien'in o ofisteki konumlarının bu kadar önemli olmasının nedeni buydu. Lucien'in ofisin çoğunu gölgede tutmasının ve Hunter'a durmasını söylediğinde durmasını söylemesinin nedeni de buydu. Hunter tam olarak Lucien'in ihtiyaç duyduğu konuma ulaşmıştı.

Lucien'in yaklaşık altı adım gerisinde ve biraz solunda, birkaç karton kutunun arkasına gizlenmiş ofis yangın çıkışı vardı. Lucien'in bunu inşa etmesine gerek yoktu. Çıkış zaten oradaydı çünkü yangın çıkışları bir hükümet güvenlik yönetmeliğidir. Eğer o deponun derinliklerinde iki katlı bir ofis olsaydı, yalnızca hükümetin güvenlik düzenlemelerine uyulması durumunda faaliyet göstermesine izin verilirdi ve gerçekten de öyleydi.

Lucien'in arkasındaki dış metal yangın kapısı deponun arkasındaki yangın merdivenine açılıyordu. Kapının yangın oranı bütünlük seviyesi 30'du. Bu da onun şiddetli yangınlara otuz dakika boyunca dayanacak şekilde inşa edildiği anlamına geliyordu. Lucien tam olarak ne kadar plastik patlayıcı kullanması gerektiğini ve bunları hangi yönde şekillendirmesi gerektiğini hesaplamıştı, böylece patlamanın şok dalgası yangın kapısına ulaştığında gücünün çoğunu kaybetmiş olacaktı.

Patlamanın merkez üssünden yirmi bir adım uzakta. İntihar yeleği patladığında yangın kapısının diğer tarafında olduğu sürece Lucien zarar görmeyecekti ama Hunter'la yüzleşiyorsa ve intihar yeleği

patlamasını başlatan Hunter olsaydı o kapıya nasıl gidebilirdi?

Bir kez daha, cevaba ulaşmak o kadar da zor değildi, çünkü intihar yeleği patlamasının "gönder" düğmesine basılarak hemen gerçekleşmesi gerektiğini kim söyledi?

Lucien'in dönebilmesi, kendisiyle yangın kapısı arasındaki mesafeyi katedebilmesi, kapının diğer tarafına geçebilmesi ve kapıyı arkasından kapatabilmesi için beş saniye yeterliydi. Bunu bilecek kadar çok pratik yapmıştı.

Bu bilgiyle, intihar yeleğinin üzerindeki ev sahibi cep telefonunun çağrıyı almasıyla patlamayı başlatması arasında bir gecikme programlamak, yapılması zor bir şey değildi.

Özetle, tüm fikir basitti; Hunter "gönder" düğmesine basacaktı (patlama olmadan). Lucien anında dönüp kapıya koşardı. Beş saniye sonra güvenli bir yere ulaşmış olacaktı.

BOM!

Geriye kalan her şey artık Lucien'ı ilgilendirmiyordu.

Yüz

Bunun sıradan bir antrenman koşusu değil de gerçek olmasının yürek durdurucu heyecanı, Lucien'in vücuduna, kısa bir an için kaslarını neredeyse insanüstü bir güç ve hızla güçlendirmeye yetecek kadar adrenalinle dolup taştı. John Doe'nun intihar yeleği patladığında, Lucien yalnızca yangın kapısını geçip kapıyı arkasından kapatmakla kalmamış, aynı zamanda dış yangın merdiveninin çoğunu da temizlemişti.

Kesin hesaplamalarına rağmen patlama tüm bina yapısını sarsacak ve deponun hemen dışındaki zemini mini bir deprem gücüyle sarsacak kadar güçlüydü ve Lucien'i elinden gelen her şeyle merdivenin altındaki tırabzanlara tutunmaya zorladı. vardı.

“Kahretsin!” diye nefesi kesildi ve yukarıya baktı.

Arkasında, kendisi ve Hunter'ın birkaç saniye önce içinde bulunduğu ofis alanı, patlamanın çatıda açtığı büyük delikten çirkin dili gece gökyüzünü yalayan vahşi ve affetmez bir alev canavarı

tarafından tamamen yutulmuştu.

Lucien bir anlığına durakladı ve az önce başardığı şeye hayret etti. Bunu gerçekten bu kadar kusursuz bir hassasiyetle başardığına inanamıyordu.

Artık ortadan kaybolma zamanı gelmişti.

Lucien minibüsünü deponun arkasındaki bir çalı kümesinin arkasına gizlemişti ve kamyonet tam da orada kalacaktı. Terk edilmiş minibüs planına meşruiyet katacaktı çünkü polis, minibüsün arazide bıraktığı tüm lastik izlerini şüphesiz bulacaktır. Lastik izleri ve minibüsün olmaması kesinlikle birkaç cevapsız soruya yol açacaktı ve bu asla iyi bir şey değildi.

Evet, minibüs orada kalıyordu ama Lucien'in son birkaç günde edindiği tek araç eski minibüs değildi. Ayrıca, Angeles Ulusal Ormanı'nın yanındaki deponun birkaç sokak arkasına park ettiği eski bir moped de satın almıştı. Lucien koşusunu zamanlamıştı. Oraya ulaşmak için üç buçuk dakikaya ihtiyacı vardı. Bundan sonra Lucien Folter'ın varlığı sona erecekti.

Lucien sonsuza kadar ortadan kaybolmadan önce son kez depoya baktı.

Kendisini şaşırtan melankolik bir duyguya kapılırken kendi kendine, "Elveda Robert," dedi. 'Bu kulağa komik gelebilir eski dostum ama seni özleyeceğim. Gerçekten yapacağım.'

Lucien tam arkasını dönüp özgürlüğe doğru koşmaya başlamak üzereydi ki, kafasının arkasından sadece birkaç santim ötede 9 mm'lik bir tabancanın kurulumunun şaşmaz sesini duydu.

Ses öfkeyle, "Hareket etmeyi bile düşünürsen," dedi. 'Tanrıya yemin ederim ki kafanı gövdesinden ayıracağım ve başsız cesedinin etrafında kabile dansı yapacağım.'

Yüz Bir

Echo Park, Los Angeles, bir saatten az süre önce

'*Lemoyne Caddesi'nin hemen sonunda,*Lucien Hunter'a söylemişti.

'*Park Avenue'nun karşısında, Echo Park'taki kuzey otoparkının girişi var. Şoföre seni oraya bırakmasını söyle.*'

Bir dakikadan kısa bir süre sonra sarı taksi otoparka giriyordu. '*Şimdi şoföre parayı öde ve dışarı çık.*Lucien Hunter'a emir verdi ve bu da anında kafasında birçok alarm zilinin çalmasına neden oldu. *Bu yanlış*Hunter, diye düşündü. *Lucien'in benimle bu kadar açık ve halka açık bir yerde buluşmasına imkan yok. Bu onun için çok riskli olurdu. Bu ya bir oyalama ya da başka bir önlemdir.*

Lucien'in gözleri olabilirdi *Açık* Hunter'ın taksisi ama içinde değil. Hunter bundan emindi. Hızlı davranması gerekecekti.

Hunter, sürücüye parasını ödemeden önce, pantolonunun cebine sıkıştırdığı küçük takip cihazını hemen aldı ve telefonla sağ avucunun arasına sakladı.

'*Şimdi soyun,*Lucien, Hunter'a birkaç dakika sonra, Echo Park Gölü'ne ulaştığında söylemişti. '*Daha sonra tüm kıyafetlerinizi – gömlek, pantolon, iç çamaşırı, ayakkabı, çorap – göle atın. . . hepsi. Su kenarında hiçbir şey bırakmayın, anlaşıldı mı?*'

"Peki ya telefon?" diye sormuştu Hunter.

'*Suya.*'

"Nasıl iletişim kuracağız Lucien?"

'*Güven bana, Çekirge. Şimdi telefon, kıyafetler, her şey. . . göle atın ve battıklarından emin olun.*'

Hunter'ın doğaçlama yapması gerekiyordu ve bunu hızlı yapması gerekiyordu. Sormamıştı ama takip cihazı ıslanırsa bunun sonu olacağından şüpheleniyordu. Hunter soyunurken takip cihazını ustalıkla sağ elinde tutuyordu ama suya atlamadan hemen önce burnunu tutmak için elini yüzüne götürdü. Hunter hızlı, el çabukluğuyla takip cihazını avucundan ağzına, suyun vereceği zarardan koruyabileceği aklına gelen tek yere götürdü.

Hunter, sonunda Echo Park Gölü'ne atlamadan önce dilini kullanarak takip cihazını dişleri ile sol yanağının iç kısmı arasına sıkıştırdı. Suya çarptığında bunun bir şekilde işe yaraması için dua etti.

Yüz İki

Garcia, Hunter ikinci taksisine atladıktan tam altı dakika kırk yedi saniye sonra Echo Park'ın kuzey ucundaki otoparka girmişti.

Garcia telefonda "Gitti" diye doğrulamıştı. 'Robert gitti. Az önce adanın etrafını dolaştım. Her yere baktım. Ondan hiçbir iz yok."

'*Peki adanın kendisini kontrol ettiniz mi?*Yüzbaşı Blake itti. '*Yerde, bir ağacın arkasında. Bilincini kaybetmiş olabilir veya. . .*"Yüzbaşı," diye güvence verdi Garcia ona. 'O burada değil. Robert burada değil. Onu kaybettik."

'*Kahretsin,*diye bağırdı kaptan. '*Onu durdurmak için birkaç siyah-beyazlıyı göndermeliydik. Lucien'ı kaybedebilirdik ama Robert'ı kurtarabilirdik. Artık hiçbir şeyimiz yok...*'

"Bekle bir saniye," diye tekrar sözünü kesen Garcia, bakışlarını tekrar cep telefonu ekranına çevirdi, sesi heyecandan titriyordu. 'Yine hareket ediyor. Takip cihazı yeniden hareket ediyor."

'*Ne?*Yüzbaşı Blake sordu. '*Hareket etmek derken ne demek istiyorsun? Nereye taşınıyorsun?*'

'*O haklı*dedi West, sesini değiştiren açık bir şaşkınlıkla. '*Takip cihazı tekrar açıldı ama aniden Echo Park'tan Montana Caddesi'ne sıçradı. . . hayır, bekle . . . tekrar atladı. . . şimdi Kuzey Glendale Bulvarı'nda.*'

'*Neler oluyor?*diye sordu kaptan. '*Bu Robert mı yoksa bir numara mı?*'

"Hiçbir fikrim yok" diye yanıtladı Garcia.

'*Beklemek,*Batı tekrar konuştu. '*Robert'ın suya atladığını söyledin değil mi?*diye sordu Garcia'ya.

'Bana öyle söylendi.'

'*Belki izleyici ıslanmıştır ya da başka bir şeydir ve arızalıdır ama bir şekilde hala iletim yapmaktadır.*'

'*Olası,*Holbrook da aynı fikirdeydi. '*Bir yerden diğerine çılgınca atlamayı açıklayabilir.*'

"Her neyse," dedi Garcia, arabasına doğru koşarken. 'Elimizdeki tek şey bu, bu yüzden onun peşinden gideceğim.'

'*Tekrar atladı,*Batı duyurdu. '*Artık Glendale Otoyolu'nda.*Garcia, arabasına giderken cep telefonunun ekranını kontrol ederken, "Kahretsin," dedi. “Bu onu yine benden on beş dakika kadar önde tutuyor.”*Peter, neredesin?*diye sordu Batı.

'*Golden State Otoyolu,*diye yanıtladı Holbrook. '*Yaklaşık yirmi iki dakika uzaklıkta.*'

'*Önünü kesmek için bir birlik göndereceğim.*' dedi Yüzbaşı Blake. '*Bu riski bir daha almayacağım.*'

'*Yapma!*diye bağırdı Batı. '*Burada hiçbir şey değişmedi Kaptan. Robert ya da Lucien'e dair hâlâ görsel bir doğrulama yok, bu da hâlâ kör adam oyunu oynadığımız anlamına geliyor. Lucien'in federal bir kaçak olduğunu size hatırlatmama gerek olmadığına eminim, bu da her şeyden önce bunu bir LAPD operasyonu değil, ABD Polis Teşkilatı operasyonu haline getiriyor.*Sakinleşmek için durakladı. '*Bunu gerçekten istemiyorum, bu yüzden lütfen beni bu konuda rütbe düşürmeye zorlamayın Kaptan, ama bu gösteriyi "ben" yürütüyorum. Ben yeşil ışık verene kadar kimse o kırmızı noktayı engelleyemez.*'

Garcia, izleyiciyi Eagle Rock, Pasadena ve Altadena'da takip ederek önemli bir ilerleme kaydetmiş, kendisi ile kırmızı nokta arasındaki mesafeyi beş dakikanın biraz üzerine indirmeyi başarmıştı, ancak Washington Park'ın yanından geçerken kırmızı noktayı yavaş yavaş gördü. tamamen durana kadar. On beş saniye sonra tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer çok daha yavaştı.

Garcia, ekranındaki kırmızı noktanın yavaş ilerleyişini takip ederek, "Yürüyerek geri döndü" dedi.

'*Evet ama nereye gidiyor?*diye sordu Holbrook. '*Lütfen bana oralarda bir yerde gölü olan başka bir park olduğunu söylemeyin.*"Hayır" diye yanıtladı Garcia. ‘Orada hiç göl yok ama yanılmıyorsam o bölgede epeyce büyük depo ve depolama hangarları var. Birçoğu kullanılmadı. Bunlardan herhangi birine gidiyor olabilir.'

'*Veya Ulusal Ormanın kendisine,*Yüzbaşı Blake ekledi. '*Kesinlikle yürüme mesafesindedir.*'

Garcia üzerine bastı. Dört dakika sonra kırmızı noktanın sola döndüğünü ve çıkmaz sokağa doğru yavaşça yürüdüğünü gördü.

Garcia arabayı yolun kenarına çekerek, "Gideceği yer orası olmalı" dedi. "Ondan bir bloktan daha az uzaktayım ama gitmem gerekiyor."
yolun geri kalanı yürüyerek. Burada kesinlikle trafik yok. Henüz fark edilmediysem, biraz daha yaklaşırsam kesinlikle fark edeceğim."*Boş sokaklarda dikkatli ol Carlos.*' Yüzbaşı Blake ona söyledi. '*Bunların hepsi bir hile olabilir.*'

“Evet biliyorum.” Garcia da aynı fikirdeydi. 'Peter, neredesin?'

'*Yaklaşıyorum ama hâlâ on dakika kadar arkandayım.*Garcia cep telefonunun ekranını tekrar kontrol etti. Kırmızı nokta yolun tepesine çıkmak üzereydi. 'Üzgünüm ama beklemiyorum.'

'*Merak etme,*Holbrook geri geldi. '*Ben yetişeceğim.*'

Garcia'nın, Hunter'ın birkaç dakika önce yürüdüğü çıkmaz sokağa ulaşması bir dakikadan az sürdü. Aşağıya indiğinde kırmızı nokta döndü ve soldaki son mülke girdi. Garcia görsel doğrulamayı yalnızca birkaç saniyeyle kaçırdı.

'*Burası olmalı,*' dedi Yüzbaşı Blake. '*Oradan başka gidecek yer yok.*'

'*Öyle olmalı*Holbrook da aynı fikirdeydi.

'*Carlos, hemen sana destek gönderiyorum.*Yüzbaşı Blake dedektifine bilgi verdi.

'*Henüz değil, Kaptan.*dedi West onu tekrar durdurarak. '*Söylediğim gibi, görsel onay alana kadar olmaz.*Endişeli bir nefes aldı. '*Eğer daha iyi hissetmeni sağlayacaksa onları hazırda beklet ama ben söyleyene kadar hiçbir birim o bölgeye yaklaşmayacak.*'

West, Yüzbaşı Blake'le tartışırken Garcia, elinden geldiğince hızlı ve gizlice yola çıkmıştı. Soldaki son mülke vardığında, Hunter'ın geçtiği dış çit gediğini buldu ve son derece dikkatli bir şekilde eski ve kullanılmayan depoya yaklaştı. Merdiven boşluğu olabilecek bir şeyin tepesindeki zayıf yön ışığının kaybolduğunu görmek için tam zamanında kapıya ulaştı.

Garcia tüm senaryoyu telefonda grubun geri kalanına anlattıktan sonra, "Ben içeri giriyorum" dedi.

'*Hiçbir yolu yok,*Batı karşılık verdi. '*Sen deli misin? Az önce bize orada kendi burnunun beş santim önünü göremediğini söyledin*

Carlos. Zifiri karanlıkta, düzeni hakkında hiçbir fikriniz olmayan bir zeminde nasıl gezineceksiniz? Yerde göremediğiniz bir şeye tekme atarak ses çıkarırsanız yanmışsınız demektir. Eğer orada bir kibrit yakarsan, yakalanırsın. Eğer bir duvara, bir kutuya ya da herhangi bir şeye çarparsanız, mahvolursunuz.'

Garcia sessiz kaldı.

'*Eğer Lucien gerçekten Robert'ın yanındaysa,*West sesini olabildiğince sakin tutarak devam etti, '*Hunter'ın takip edildiğini öğrendiğinde ne yapacağını düşünüyorsun?*Batı beklemedi. '*Sana şunu söyleyeyim Carlos; ya Robert'ı hemen öldürecek ya da onu önce bir pazarlık kozu olarak kullanıp sonra öldürecek.*'

“Peki ne yapmamı istiyorsun, hiçbir şey yapmamı mı istiyorsun?” diye fısıldadı Garcia. '*Sekiz dakika içinde oraya bir SWAT ekibi gönderebilirim.*dedi Yüzbaşı Blake açıkça Batı'ya hitap ederek. '*Diğer hattalar ve gitmeye hazırlar. Tek ihtiyaçları olan yeşil ışık.*'

Herkes ABD Polis Teşkilatı'nın kararını bekleyerek sessizleşti. Karar vermesi sadece bir saniyesini aldı.

Holbrook hâlâ beş dakika uzaklıktaydı.

'*Tamam Kaptan,*West sonunda kabul etti. '*SWAT ekibinize hareket edebileceklerini söyleyin.*'

Garcia saatine baktı. Bu tür bir durumda sekiz dakika sonsuzluktu ve orada öylece beklemeye niyeti yoktu.

"Ben yerleşkeyi araştıracağım ve bir yerde arka kapı var mı diye kontrol edeceğim" dedi.

West hiçbir şey söylemedi çünkü Garcia'yı durduramayacağını biliyordu.

'*Dikkat olmak,*dedi Yüzbaşı Blake.

'Her zaman.'

İki dakika sonra mekan havaya uçtu.

Yüz Üç

Lucien, başının arkasına silah doğrultulmuş halde hareketsiz duruyordu. Yangın depoyu gözleri önünde kül ederken çıkan yüksek

ses, arkadan yaklaşanları duymasını engellemişti.

Garcia, "Onları görebileceğim şekilde ellerini kaldır, seni bok çuvalı," diye emretti. *Nasıl?* Lucien ne zaman ve nerede hata yapmış olabileceğini düşünmeye çalıştı. Planı mükemmeldi. Bundan emindi. *Buraya nasıl geldi? Robert ona nasıl tüyo verdi? Robert'ın üzerinde bir çeşit takip cihazı olsa bile, derisinin altına yerleştirilmediği sürece, Echo Park Gölü'ne atladığında çalışmayı durdururdu.*

“Sana bir daha söylemeyeceğim.” Garcia'nın sesindeki kararlılık yadsınamazdı. 'Ellerinizi başınızın üstüne koyun, yoksa kafanızı uçururum.'

Lucien yavaşça itaat ederken, “Burada mı olman gerekiyor?” diye sordu. O akşam erken saatlerde Beş Yıldızlı Bar'dan Garcia'nın sesini tanımıştı. 'Yoksa orada ortağınız Robert'ı kurtarmaya mı çalışmalısınız?'

Garcia, birkaç dakika önce Lucien'in minibüsünü bazı ağaçların arkasına saklanmış halde bulmuştu. Lucien'in deponun arkasındaki metal merdivenin tepesindeki yangın çıkış kapısından içeri adım attığını gördüğünde sadece onu inceliyordu. Merdivenleri temizlerken her yer havaya uçtu.

Garcia telefonunu düşürdü ve çatının bir kısmının havaya uçtuğunu ve yangının deponun üst kısmını anında sardığını görünce kalbinin bir anlığına atmayı bıraktığını hissetti.

Hunter'ın o yangın kapısından asla geçemediğini fark ettiğinde sesini boğazında nasıl tutabildiğini kendisi bile bilmiyordu. Bu patlama - tüm bu cehennem - Hunter içindi ve eğer Hunter oradaysa. . .

Garcia içindeki her şeyin daraldığını hissetti. Kimse oradan canlı çıkamazdı.

‘Yoksa orada ortağınız Robert’ı kurtarmaya mı çalışmalısınız?’ Lucien'in sözleri hâlâ Garcia'nın kulaklarında çınlıyordu ama o bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Öyle olması gerekiyordu.

Lucien, onunla yüzleşmeden bile Garcia'nın tereddütünü hissetti. "O ölmedi, biliyor musun?" dedi, ellerini başının üstüne kaldırdı.

Tüm deneyimine rağmen Garcia'nın silahı ellerinde titriyordu.

Lucien'den korktuğu için değil, Hunter'ın gittiği fikrini aklından çıkaramadığı için.

Lucien, "Sana doğruyu söylüyorum," diye ısrar etti. 'Robert, ortağın, o ölmedi. . . Henüz değil . . . ama o *irade* Eğer ona yardım etmezsen yakında olur." Kısa bir duraklama. Lucien, "Bir kişinin duman solumasından ölmesi iki ila on dakika sürecektir" diye açıkladı. 'Dumanın yoğunluğuna ve ısısına bağlı. Önünüzde gördüğünüz şeyi ben yarattım ve size kesinlikle söyleyebilirim ki duman oldukça yoğun. . . oldukça sıcak."

Garcia'nın bakışları refleks olarak önce Lucien'den yanan depoya, sonra tekrar Lucien'e döndü.

'Yalan söylüyorsun' dedi. İnanmak istiyordu ama gözlerine güvenmek zorundaydı. 'Eğer Robert seninle ikinci katta olsaydı ve ben onu oraya çıkarken görseydim, patlama bile onu öldürürdü.'

Lucien, "Planımın güzelliği buydu" diye övündü. 'Gördüğünüz şeye rağmen, bomba patladığında Robert ikinci katta değildi.'

Yüz Dört

Lucien yalan söylememişti. John Doe'nun intihar yeleği patladığında Hunter ikinci katta değildi.

Evet, Lucien'in ilk planı gerçekten de buydu; Hunter'ı yok etmek, sonra da sonsuza kadar ortadan kaybolmak, ama o depoya ilk kez girdiğinde ve arka taraftaki iki katlı ofisi gördüğünde, tamamen yeni bir fikir aklına gelmeye başladı. şeytani zihninin içinde şekilleniyor - neden Hunter'ı öldürsün ki?

Lucien ofisin altyapısını kontrol etti, tüm lojistiği hesapladı ve çılgınlığının olduğu sonucuna vardı. *öyleydi* delilik – ulaşılabilirdi. İşte o zaman mekanı yenilemeye ve gerekli tüm değişiklikleri yapmaya başladı.

Lucien'in her şeyi bitirmesi ve tam olarak istediği gibi çalışması için yaklaşık yirmi saat süren yoğun bir çalışması gerekti, ancak tüm bunların sonunda bundan daha fazla gurur duyamazdı.

Tüm mekanizmayı defalarca test ederken kendi kendine, 'Bu bir

dahice çalışma' dedi. Eksik olan tek şey Robert Hunter'dı.

Yüz Beş

Lucien, Hunter'a intihar yeleğinin içindeki cep telefonunu gösterirken, "Ev sahibinin cep telefonu numarası kayıtlı," diye bilgilendirdi. "Tek yapman gereken "gönder"e basmak, Robert, hepsi bu. Bütün bunlara bir son vermek istediğini söylemiştin. İşte şansın, eski dostum.

'Seninle cehennemde görüşürüz Lucien.'

Hunter gözlerini Lucien'e kilitledi, derin bir nefes aldı ve "gönder" düğmesine bastı.

Büyük patlama yok.

Patlama yok.

Hiçbir bomba patlamadı.

Hunter'ın elindeki cep telefonu farklı bir cep telefonuna bağlandı ancak John Doe'nun intihar yeleğinin içindeki telefona bağlanamadı. Lucien'in tasarlayıp ürettiği kapak mekanizmasına bağlı bir cep telefonuna bağlıydı. Hunter'ın görmediği ama tam üstünde duran bir kapak.

Ve her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu.

Hunter'ın başparmağı 'gönder' düğmesine bastığında ayaklarının altındaki zemin anında bir düşüş yaratarak ortadan kayboldu. Hunter bir anda kapaktan kayboldu ve üç metre altındaki yere sert bir şekilde çarptı. Ayakları çimento zemine temas ettiğinde sol ayak bileği garip bir şekilde ve çok acı verici bir şekilde büküldü.

Lucien, yukarıda, sakin bir şekilde kapak tarafından oluşturulan büyük boşluğa doğru yürüdü ve Hunter'a baktı.

Kararlılığından etkilendim Robert. Sırf benim yeniden öldürmemi engellemek için gerçekten kendi hayatına son verirdin, değil mi?' Lucien az önce olanları düşünüyormuş gibi görünüyordu. 'Gerçekten ölmeni istediğimi mi düşündün?'

Hunter sol bileğine uzandı. Acı o kadar şiddetliydi ki titremeye başlamıştı.

Hayır, Robert, dedi Lucien kendi sorusunu yanıtladı. 'Ölmeni

istemiyorum. Yaşamanı istiyorum. Sana verdiğim hediyeyle yaşamanı istiyorum; otuz masum insanın ölmesine izin vermenin suçluluğu ve kadın nefreti.
seviyorsun. Bunu içinizde kilitli tutmanızı, ruhunuzu her gün yavaş yavaş kemirmesine izin vermenizi istiyorum. . . ta ki seni tüketene kadar.” Başka bir düşünceli duraklama.

Lucien, "Ama bir zamanlar iyi arkadaş olduğumuzu itiraf etmeliyim Robert," diye kabul etti. 'Aslında sen sahip olduğum tek gerçek arkadaştın ve o uzun zaman önce geçmiş günlere olan saygımın bir göstergesi olarak sana bir seçim şansı daha vereceğim ama bu sefer bu kadar kolay olmayacak. sadece bir düğmeye basıyorum."

Hunter önce sola, sonra sağa baktı ama etrafını aşılmaz karanlık kaplamış gibi görünüyordu.

Lucien, "İntihar yeleği gerçek" diye devam etti. 'Çok gerçek; buradaki galonlarca yakıt da öyle. Yelek *irade* bir dakikadan az bir sürede patlayacak. Patlamanın şok dalgası tam olarak hesaplandı ve seni orada öldürmemeli.' Lucien şüpheli bir yüz ifadesiyle konuştu. “Ama tedbiri elden bırakmamak adına, senin yerinde olsam birkaç metre o tarafa doğru yuvarlanırdım.” Hunter'ın sağını işaret etti. “Dediğim gibi patlama seni öldürmemeli ama duman ve ateş kesinlikle öldürecek.” Lucien biraz olsun sertlikten kurtulmak için boynunu bir taraftan diğerine çevirdi. “O halde seçim senin, Çekirge. Yaşamak istiyorsan tek yapman gereken dumana, yangına, dışarıdaki tüm o kırık camlara göğüs germek ve kendini buradan dışarı sürüklemek ama deponun bu tarafı çok uzun bir yol kat etmek zorunda kalacak. oldukça ısınacağı kesin.'

Hunter düşüşün sol ayak bileğinde ciddi bir hasara yol açtığını hissedebiliyordu. Çıplak ayaklar, kırık camlar, ateş ve dumandan oluşan bir denizle birlikte bu ona pek de tuhaf gelmiyordu.

“Ama eğer gerçekten ölmek istiyorsan,” diye devam etti Lucien, “o zaman arkana yaslan, dumanın sana ulaşmasını bekle, ki bu hiç de uzun sürmeyecek ve birkaç derin nefes al.” Gülümsedi. 'Ne olursa olsun buradan gidiyorum. Yollarımız bir daha asla kesişmeyecek, Çekirge.' Lucien, Hunter'a göz kırptı. 'Kim bilir? Belki ben *irade* bir gün cehennemde görüşürüz. Seni tanımak gerçekten büyük bir zevkti

dostum. Umarım doğru seçimi yaparsın.'

Lucien'in yüzü Hunter'ın üstündeki tavandaki boşlukta kayboldu. Birkaç saniye sonra ikinci katın tamamı havaya uçtu.

Yüz Altı

Yanan deponun arkasında Lucien, Garcia'nın belirsizliğini hissedebiliyor, tedirginliğini hissedebiliyordu. Lucien bundan faydalanması gerektiğini biliyordu.

Garcia'ya "Robert ikinci katta değildi" diye güvence verdi. 'Saçmalık.'

'Bu doğru. Sadece bir düşün," diye savundu Lucien. 'Eğer onu yalnızca birkaç gün sonra öldürmeyi planlıyorsam, neden Robert'ın hayatına bu kadar çok acı ve suçluluk getirmek için bu kadar çabaya, bu kadar riske, bu kadar muazzam çabaya katlanayım ki? Mantık bunun neresinde?'

Garcia, "Anlamlı olsun ya da olmasın" dedi. 'Robert bundan nasıl sağ çıkabildi?'

Lucien, yarattığı tuzak kapısını hızlıca açıklamadan önce, "Çünkü öyle yapmasını istedim," diye yanıtladı.

Garcia'nın midesi düğümlendi. Ne düşüneceğini bilmiyordu.

Lucien ona "Burada zaman kaybediyorsun" dedi. 'Orada duman giderek yoğunlaşıyor ve yangın da artıyor. . Lucien kıkırdadı. 'Şuna bir bakın. Robert düştüğünde ya bileğini burktu ya da kırdı. Bunun olduğunu gördüm. İstese bile o ayak bileğiyle oradan çıkmak zorlu olacak.'

Garcia, Lucien'in yalan söylediğinden neredeyse emindi ama bunu riske atmaya hazır mıydı? En iyi arkadaşı, on yılı aşkın süredir ortağı olan ve kendisinin ve Anna'nın hayatını daha önce birden fazla kez kurtaran kişiden bahsediyorlardı.

Lucien haklıydı; zaman hızla akıyordu.

Lucien tekrar, "Robert orada ölüyor," diye ısrar etti, sesi sakindi. *Bunu boşver,* Garcia düşündü ve kelepçelerine

uzandı. İşte o zaman midesi içinde bir dans etti.

PAB otoparkında arabasına bindiğinde, eve giderken her zaman yaptığı şeyi yapmıştı; kemerindeki kelepçelerin ve el feneri kılıfının klipslerini çözmüş ve hepsini arka koltuğa fırlatmıştı. 'Bok!'

Lucien, "Robert'ı kurtarmaya gitmesen sorun değil" dedi. 'Sonuçta, eğer ölürse onun işini devralırsın, değil mi? LAPD Aşırı Şiddetli Suçlar Birimi'nin başkanı. Bu bir başlık, değil mi? Söylemezsen dinle ortağını kurtarmaya bile çalışmadığın biri varsa, söz veriyorum ben de yapmayacağım.'

Tutuklanan bir kişiyi yalnız bırakmak tamamen polis protokolüne aykırıydı. Söz konusu kişinin kim olduğu önemli değil, koşullar ne olursa olsun. . . ama buradaki boşluk teknik olarak Garcia'nın Lucien'i hiçbir zaman tutuklamamış olmasıydı. Ona durmasını ve ellerini kaldırmasını söylemişti ama Lucien'i resmi olarak hiçbir zaman tutuklamamıştı. Yani eğer Lucien tutuklu olmasaydı Garcia protokolü çiğnemiş olmazdı.

Lucien hâlâ kollarını başının üstünde, gözleri ileriye dönük, önündeki deponun yanışını izliyordu. Garcia onun üç adım gerisindeydi ve silahı doğrudan Lucien'in kafasının arkasına nişan alıyordu.

Hunter'ın aksine, Garcia'nın psikoloji diploması yoktu ama psikolojik şantaj ve manipülasyonun nasıl çalıştığını anlamak için bir diplomaya ihtiyacı yoktu ki Lucien'in yapmaya çalıştığı da tam olarak buydu. Garcia'nın sorunu şuydu: Kelepçesiz olmak; Üzerinde kesinlikle hiçbir şey yoktu, Lucien'i hareketsiz hale getirebilecek herhangi bir cihaz yoktu.

Ama bir çeşit cihaza ihtiyacı olduğunu kim söyledi?

"Siktir et" dedi yüksek sesle. Bir saniye sonra sağ botunun alt kısmını Lucien'in sağ dizinin arkasına olabildiğince sert bir şekilde vurdu. Lucien dizinin yerinden çıktığını hissetti. Bacağı ağırlığının altında büküldükten sonra tamamen gevşedi ve yere çakıldı. Çıkardığı acı dolu çığlık ölüleri uyandırabilirdi.

Yerde acıdan titreyerek sonunda Garcia'ya döndü. 'Orospu çocuğu!' diye bağırdı, elleri sağ dizini kavrarken dudaklarından öfkeli tükürükler uçtu. “Lanet bacağımı kırdın.” Garcia başını salladı. 'Hayır,

hayır, burada biraz kafan karışmış gibi görünüyor. Olan şuydu; kaçmaya çalışırken düştün ve dizine çarptın.” Durdu ve gülümsedi. ‘Ah evet, sen de kafanı vurdun.’

Garcia, süper hızlı ve çok güçlü bir hareketle 9 mm'lik tabancasının kabzasını Lucien'in kafasının arkasına vurdu.

Işıklar kapalı.

Yüz Yedi

Garcia'nın deponun ön kapısına dönmesi on iki saniye sürdü. Birkaç dakika önce kalın bir karanlık örtüsünün altında gizlenmiş olan binanın içi artık yoluna çıkan her şeyi hızla tüketen bir alev dalgasıyla tamamen aydınlanmıştı.

Büyük çift kapıda Garcia, kendisine inanılmaz bir gaddarlıkla gelen ısı ve parlaklıktan gözlerini ve yüzünü korumak için sağ kolunu kullanmak zorunda kaldı. İçgüdüsel olarak sol eli burnuna ve ağzına gitti ve hemen üzerlerine kapandı ama duman çok güçlüydü, çok müdahaleciydi ve Garcia'yı öksürmeye zorladı.

Öksürük gözlerinin sulanmasına neden oldu; ısı ve parlaklık onların iki küçük yarık boyutuna kadar daralmasına neden oldu.

Kendini toparlamak için Garcia birkaç adım geriye gitti ve iki elinin avuçlarını kullanarak gözlerini kuruladı. Daha sonra gömleğinin yakasından tutup yüzüne kaldırdı ve geçici bir duman maskesi oluşturmak için burnunun köprüsüne astı. Olduğu yerde bir kez daha deponun içine bakmayı denedi. Alevler ve duman her yerdeymiş gibi görünüyordu ama sonunda görebilmeyi başardı.

Garcia'nın fark ettiği ilk şey, sanki zemin farklı büyüklükteki elmaslarla doluymuş gibi yerden gelen tuhaf parıltılardı. Gözleri yeniden kısıldı.

Sonunda baktığı şeyin alevlerden gelen ışığı yansıtan kırık cam olduğunu anlayana kadar iki saniye geçti. Bütün zemini halı gibi kapladılar.

Onu arkadaki ofis binasına götürecek en az tehlikeli rotayı bulmaya çalışırken gözleri soldan sağa hareket ediyordu. Bir tane

yoktu. Deponun içinden o iç ofis yapısına ulaşmaya çalışmak intihar gibi görünüyordu.

Garcia'nın gözleri yine sulandı ama sıcaktan ya da dumandan değil; bu kez gözyaşları saf duygudan geliyordu.

‘FUUUUCK! FUUUUCK!'

Alevler öfkeli bağırışlarını bile tüketiyor gibiydi.

Garcia'nın elleri çaresizlik içinde kafasına gitti. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Arka tarafta yanan başka bir çatı parçası yere çarptı, havada havai fişekler gibi yeni kıvılcımlar uçuştu ve Garcia'nın dikkatini ona çekti.

İşte o zaman nihayet onu gördü.

Hunter, Garcia'nın sağında, on beş metre kadar önünde, yüzüstü yerde yatıyordu. Kolları vücudunun yanında hareketsizdi, bacakları cansızdı.

Garcia, dumanın bir şeyleri görmesine neden olmadığından emin olmak için gözlerini kırpıştırdı.

Sonra Hunter'ın hareket ettiğini gördü. Sadece küçük bir baş kaldırma, başka bir şey değil. Garcia ruhunun özünde yeni bir ürpertinin başladığını ve roket gibi ivme kazandığını hissetti. Bu ivme doğrudan bacaklarına doğru ilerledi ve Garcia, ateşi ya da dumanı bir an bile düşünmeden Hunter'a doğru yola çıktı. Dört saniye sonra ortağının yanında duruyordu.

Duman yeniden öksürmesine neden olmuştu ama doğaçlama duman maskesi ona başının dönmesini ve dengesini kaybetmesini önleyecek kadar koruma sağlamıştı.

Garcia'nın 'savaş ya da kaç' savunma mekanizması, sahip olduğu her şeyle devreye girdi, kalbini hızlandırdı, kaslarını sıkılaştırdı ve tüm vücudunu inanılmaz bir hormon kokteyli ile doldurdu; bu çaresiz durumda onu beslemek için tam olarak ihtiyaç duyduğu şey buydu.

Hızlı bir hareketle Garcia eğildi ve sanki Hunter kendi vücut büyüklüğünün ve ağırlığının yarısı kadarmış gibi Hunter'ı yerden kaldırdı.

Partnerini sağ omzunun üzerine atarken, "Durun Robert," dedi. 'Seni yakaladım dostum. Seni yakaladım.'

Daha fazla duman solumak zorunda kalmamak için nefesini tutan

Garcia, Hunter'ı yanan deponun dışına taşıdı. Bu sefer mesafeyi sekiz saniyede kat etti.

Yüz Sekiz

Dışarıda, deponun dönüştüğü cehennemden birkaç metre uzakta, Garcia sonunda baygın bir Robert Hunter'ı çimenlerin üzerine yerleştirdi. Ortağının içinde bulunduğu duruma neredeyse inanamıyordu.

Hunter'ın üstü yoktu, onu çıkardı, iki parçaya ayırdı ve sonsuz kırık cam halısından korunmak için bunları her iki ayağının etrafına sıkıca sardı. Yangından kaçmaya çalışırken birkaç kez takılıp düştü; bu da farklı büyüklükteki cam kırıklarının ellerini, kollarını, göğsünü, omuzlarını, sırtını, dizlerini ve bacaklarını parçalamasına neden oldu ve vücudunun büyük bir kısmını bir karmaşaya dönüştürdü. kan, kesikler ve cam. Doğaçlama ayakkabılar kısmen işe yaramıştı ama birkaç büyük parça Hunter'ın sağ ayağındaki kumaşı kesmeyi başarmış ve etine derinlemesine gömülmüştü. Sol ayak bileği greyfurt büyüklüğünde şişmişti.

Affetmeyen ateş Hunter'ın üzerinde de işini yapmış, kollarını, bacaklarını, sırtını ve göğsünü yakmıştı.

Garcia titreyen bir sesle, "Nefes alsan iyi olur Robert," dedi. 'Çünkü gerçekten seninle ağız ağza konuşmak zorunda kalmak istemiyorum.'

Hunter'dan hareket yok.

“Robert?” Garcia'nın sesi güçlendi.

Hiç bir şey.

"Robert mı?"

Cevap yok. Hareket yok.

'Bok!'

Garcia hemen vücudunu döndürdü ve sağ elinin topuğunu Hunter'ın göğüs kemiğinin hemen üzerine yerleştirdi. Daha sonra sol elini sağ elinin üzerine koydu ve göğüs kompresyonlarına başladı.

'Bir . . . iki . . . üç . . . dört. . . beş. . . Hadi Robert, yapma bunu,

nefes al dostum, lütfen nefes al. On iki . . . on üç . . on dört . . on beş. . .'

Garcia kompresyonları bıraktı ve Hunter'ın kafasını hafifçe geriye eğdi, ardından çenesini kaldırdı; bu, yayın dalgalarını açmak için dili boğazın arkasından kaldırmak için kullanılan bir manevraydı. Garcia daha sonra Hunter'ın burun deliklerini sıkıştırdı ve ortağıyla ağız ağza konuşmak için öne doğru eğildi.

Avcı gülümsedi.

'Anladım.' Sesi zar zor bir fısıltıydı.

Karşılık veremeyecek kadar şok olan Garcia durakladı ve partnerine iri gözlerle baktı, tüm vücudu titriyordu.

Aniden, Hunter'ın tüm gövdesi sarsıldı ve umutsuzca öksürmeye başladı; ciğerleri, soluduğu tüm karbon monoksit, siyanür ve diğer yanma ürünleri kombinasyonunu dışarı atmak için elinden geleni yapıyordu.

Garcia'nın yanan binaya girip çıkmasını sağlayan çılgın adrenalin dalgası sonunda yok olup, onun tüm enerjisini tüketmişti. İpsiz bir kukla gibi Hunter'ın hemen yanına yere yığıldı, kasları sonunda gösterdikleri olağanüstü çabanın getirdiği yorgunluğu hissetti.

Garcia'nın sonunda Hunter'a bakmak için başını çevirebilmesi için birkaç saniye geçti; nefesleri zorlaşmıştı, yüzleri is rengindeydi. Garcia derin nefesler ve öksürükler arasında, "Kahretsin dostum!" dedi. 'Bunu bana bir daha asla yapma.'

Hunter'ın tamamen kan çanağı gözleri Garcia'nınkilere kilitlendi. Daha sonra kanlı sağ elini Garcia'ya doğru uzatmak için içinde kalan tüm gücü kullandı.

Garcia onu yarı yolda karşıladı ve elini tuttu.

"Teşekkür ederim" dedi Hunter, sesi zayıftı. 'Teşekkür ederim.'

Garcia başını salladı ve gülümsedi. ‘Yine de sana bir şey sormam gerekiyor. . . ne giyiyorsun Robert?' Gözleri Hunter'ın eşofman pantolonuna kaydı.

‘Burada ne oldu?’ Soru sonunda depoya ulaşan Holbrook'tan geldi. Gözleri şoktan iri iri açılmıştı, koşmaktan dolayı nefesi zorlaşmıştı.

Garcia, Hunter'a baktı ve omuz silkti.

Sonunda uzaktan siren sesi duyuldu. 'Lucien. . Hunter şiddetli öksürüklerin arasında dedi ki, '. . . üzerinde intihar yeleği vardı."

"Ne?" Holbrook'un bakışları Garcia'ya, sonra depoya, sonra da depoya kaydı.

Yerdeki iki dedektife dönüyoruz. "Lucien kendini mi havaya uçurdu?" Garcia başının yana düşmesine izin verdi ve ardından Holbrook'a bakmak için yavaşça geri getirdi.

'Pek değil' diye yanıtladı. 'Ama bence onun aradığı etki buydu: intihar.'

Holbrook bir an etrafına baktı, açıkça Lucien'ı arıyordu.

"Yani kaçmayı başardı mı?" diye sordu Holbrook ağır bir ses tonuyla. "Yine mi?" Birkaç kez öksürme sırası Garcia'ya gelmişti.

Sirenler yaklaşıyordu.

Gülümseyip başıyla işaret etmeden önce, 'Pek değil' dedi. 'Arkada. . . hiçbir yere gitmiyor.'

Yüz Dokuz

Adrian Kennedy tüm hikayeyi dinledikten sonra Hunter'a, "Yani Lucien seni gerçekten kendini havaya uçurduğuna ikna etmek mi istedi?" diye sordu. Hunter hastane yatağından "Hayır, ben değilim" diye açıkladı. 'Depoyu havaya uçurmadan önce bana oradan çıkıp sonsuza kadar ortadan kaybolacağını söyledi. Plan herkesi ikna etmek için tasarlanmıştı.' Sabahın erken saatlerinde Washington'dan uçakla gelen Kennedy, ünlü Ronald Reagan hastanesinin ikinci katındaki kurtarma odası 2B'de Garcia, Holbrook, West ve Kaptan Blake'e katılmıştı. Westwood'daki UCLA kampüsünün içinde yer alan merkez kompleksi. Hunter ayarlanabilir bir yatakta yatıyordu, sırtı bandajlıydı ve elli derecelik bir açıyla kaldırılmış olan baş yayına dayanmıştı. Ayakları, kolları, elleri ve gövdesi de bandajlanmıştı. Toplamda otuz yedi kesik vardı ama Hunter şanslıydı. Yangının yoğunluğuna rağmen kollarında, bacaklarında ve sırtında oluşan yanıkların tamamı birinci ve ikinci dereceydi.

Hunter şöyle devam etti: "Adli tıp nihayet bölgeyi ince bir şekilde tarayarak bittiğinde, ciddi şekilde yanmış sert doku parçaları bulacaklarından çok eminim."

“Kimden?” diye sordu Yüzbaşı Blake.

Hunter, "Lucien'in muhtemelen cesedi o depoya saklamadan önce öldürdüğü şanssız bir ruhtan," diye açıkladı.

"Pekala," diye kabul etti kaptan. “Fakat yangının ardından bulunan herhangi bir kemik parçasının, özellikle de onun, DNA açısından test edileceğini biliyor olmalı.” Planı işe yaramayacak.'

Hunter, "Elbette Lucien bunu biliyordu," diye onayladı. “Ama aynı zamanda o depoda bulunmuş olabilecek herhangi bir kemik parçasından ilgili DNA’nın çıkarılmasının mümkün olmayacağını da biliyordu.” “Ne?” West kaşlarını çattı. 'Neden?'

Hunter, yangının neden olduğu tahribat aşamasına göre kemikler ve kemik parçaları üzerinde DNA testinin doğruluğunu hızlı bir şekilde açıkladı. West, Hunter'a yan gözle baktı.

Omuz silkmek omzunu acıttığı için Hunter sadece başını salladı.

'Çok okudum.'

"Ama sana oradan canlı çıkacağını söyledi," diye araya girdi Garcia. "Sana sonsuza kadar ortadan kaybolacağını söyledi, bu da aslında tüm bu intihar yeleği olayının bir aldatmaca olduğunun itirafıydı." Tabii o da senin orada öleceğine güvenmiyorsa. Tanık yok, itiraf yok, dava kapandı.'

"Muhtemelen," diye kabul etti Hunter. Ama Lucien, o depodan kaçsam bile bana itiraf edip etmemesinin bir önemi olmadığını biliyordu Carlos. Somut bir kanıt olmasaydı her şey kulaktan dolma olurdu çünkü elimizde intihar yeleğiyle havaya uçurulan bir alan, patlamadan şans eseri kurtulan bir dedektif ve patlama ve yangın nedeniyle ciddi şekilde tahrip olmuş kemik parçaları olurdu. . DNA testi kemik parçalarından pozitif bir kimlik çıkaramadığı için elimizde tek bir şey kalacaktı.'

Hunter'ın neyi kastettiğini çok iyi bilen Kennedy, "Varsayım" diye doğruladı. "Depoda bulunan kemik parçalarının Lucien'e ait olduğunu varsaymak zorundayız çünkü herkesin bildiği kadarıyla patlama anında o bölgede sadece iki kişi vardı. Robert'ın ya da herhangi

birimizin Lucien'in hala hayatta olduğuna inanıp inanmaması ABD Başsavcısı için hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Ona göre Robert, travma sonrası stres bozukluğu yaşayan bir dedektiften başka bir şey değildi. Olay yerinde kemik parçaları bulunduğundan ve DNA testi sonuçları tamamen sonuçsuz kaldığından, Başsavcı yeni bir insan avı için yeni bir bütçenin onaylanması konusunda herhangi bir gerekçe göremeyecektir. Tam tersine, sonunda Lucien'i ve tüm bu davayı sonsuza dek rafa kaldırmaktan çok mutlu olurdu.'

'Ve bununla birlikte,' West atladı, 'Lucien öyle olurdu. . . yeniden doğdum. Artık kimsenin onu aramayacağını bilerek omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmayacağını bilerek, başka bir yerde yepyeni bir hayata başlamakta tamamen özgür olurdu.'

Hunter, "Lucien ne yapması gerektiğini biliyordu" dedi. 'ABD Polis Teşkilatı, FBI, NSA, ATF, Ulusal Güvenlik ve ülkedeki hemen hemen tüm emniyet teşkilatları sizi aradığında, asla pes etmeyeceklerini bilirsiniz.'

"Tabii hepsi senin çoktan öldüğüne inanmıyorlarsa," dedi Holbrook, Hunter'ın düşüncelerini tamamlayarak.

"İtiraf etmeliyim ki," Kennedy yeniden görevi devraldı, "harika bir plandı ve neredeyse mükemmel bir şekilde uygulandı." Hunter'a seslendi. "Echo Park'a gidip takip cihazını cebine koyduğunda Lucien'in bir şeyler peşinde olduğunu fark etmeseydin açık açık söyleseydin planı işe yarardı, muhtemelen ölmüş olurdun ve bizi Lucien'in de öldüğüne inanmaktan alıkoyacak hiçbir şeyimiz olmazdı." "Buna ne oldu zaten?" diye sordu Garcia. "İzleyici meselesi." "Muhtemelen dün Peter'ın önerdiği şeyin aynısı," diye yanıtladı West. 'Bir çeşit sinyal arızası. Belki Robert'ın tükürüğünün bir kısmı izleyiciyi ağzına koyduğunda ve sinyali kestikten sonra içine girmiş olabilir, ancak iletimi tamamen durdurmaya yetmeyecek kadar değil.'

"Belki," diye kabul etti Hunter. 'İşe yaradığına sevindim.'

Kaptan Blake, Hunter'ı "İyi hamle" diye tebrik etti. 'Çok iyi bir hamle.'

Yüz On

Hepsi Hunter'ı dinlenmeye bırakırken, "Direktör Kennedy," diye seslendi Yüzbaşı Blake, "bir dakikanızı alabilir miyim lütfen?"

"Elbette" diye yanıtladı Kennedy.

Garcia, Holbrook ve West kahve makinesini kullanmak için koridorun sonuna doğru ilerlediler.

Kaptan, "Bir konuda fikrinizi almak istedim" dedi.

'Elbette, nasıl yardımcı olabilirim?'

Kaptan Blake, "Robert'ı iyi tanıdığınızı biliyorum," diye başladı. 'Ve yarından itibaren, doktorun rızası olsa da olmasa da buradan çıkmış olacak, bunu biliyorsun, değil mi?'

Kennedy kıkırdadı. 'Evet.'

“Muhtemelen dışarı çıkar çıkmaz doğrudan UVC Ünitesine ve masasına döneceğini de biliyorsunuzdur. Hemen işine dönecek.” “Ve bu seni endişelendiriyor.” Kennedy bunu bir soru olarak ifade etmedi. Kaptan, “Bu seni endişelendirmiyor mu?” diye yanıtladı. 'Ne olduğunu biliyorsun değil mi?

"Görüştüğü kadından mı bahsediyorsun?"

'Evet.'

Kennedy omuzlarını önce duvara yasladı.

"Endişenizi anlıyorum" diye başladı. 'Fakat sana kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, Robert'ın zihinsel ve psikolojik açıdan şimdiye kadar tanıştığım en güçlü insan olduğudur. Elbette o da hepimiz gibi bir insan. O da hepimiz gibi inciniyor. Hepimiz gibi onun da zihni ara sıra çalkantılar yaşıyor ama Robert'ın hepimizden daha iyi başa çıkmasını bildiği bir şey varsa, o da psikolojik acı ve strestir.'

'Robert'a iki hafta yalnız başına süre vermemin daha iyi olmayacağını merak ediyordum. . . iş yok, hiçbir şey yok, sırf iyileşebilsin diye. . . psikolojik ve fiziksel olarak.”

Kennedy, Yüzbaşı Blake'e anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Beyin bildiğimiz en karmaşık organdır Kaptan" diye açıkladı. 'Kendisini her zaman bir şeylerle meşgul ediyor - düşünceler,

hayaller, harikalar, her neyse - ama her zaman çalışıyor. . . *Her zaman*. Eğer ona meşgul olacak bir şey vermezsek, kendi kendine bir şeyler bulur. Aşırı derecede

Psikolojik olarak travmatik durumlarda, Robert ve ben gibi insanlar ve eminim siz de, hepimiz beynimizi mantıklı bir şekilde meşgul etmeye çalışırız, böylece o travmatik anılara geri dönmeye devam etmez. Genellikle bunu kendimizi iyi hissettiren, bize değer veren bir şeyle yapmaya çalışırız. Robert'a göre bu bir iş çünkü onun iyi olduğu şey bu, sevdiği şey bu; suçları çözmek ve kötü insanları parmaklıklar ardına koymak. Eğer bunu onun en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda elinden alırsanız, sizce beyni neyle meşgul olur?'

"Travmatik anılar" diye kabul etti Kaptan Blake.

Bingo. Kennedy'den bir gülümseme daha. 'Bırakın Robert en iyi yaptığı şeyi yapsın, Kaptan. İyi olacak."

Yüzbaşı Blake, "Ama Robert o telefondaki "gönder" tuşuna bastı," dedi. 'İntihar yeleğinin patlamayacağını bilmiyordu. Bazıları bunu intihara teşebbüs olarak görebilir ve kolluk kuvvetinin intihara meyilli olduğunu düşünebilir. . Kaşları Kennedy'ye doğru kalktı. 'Protokolü biliyorsun.'

Kennedy büyük bir inançla, "Robert intihara meyilli değil" dedi. 'O düğmeye kendini öldürmek için basmadı, Kaptan. Bir psikopatın tekrar öldürmesini engellemek için baskı yaptı ve burada herhangi bir psikopattan bahsetmiyoruz, FBI dahil hepimizin tanıdığı en tehlikeli psikopattan bahsediyoruz. Yaptığı şey başka kimsenin yaşamaması için canını vermekti. *durmadan* Lucien yüzünden tekrar ölmek zorundayım. Uzaklaştırılmayı hak etmiyor Kaptan. Bir madalyayı hak ediyor."

Kaptan Kennedy'ye gülümsemeden önce başını salladı. "Teşekkür ederim." Tam o sırada Garcia, Holbrook ve West, Kaptan Blake ve Kennedy'nin olduğu yere geri döndüler.

West, kahvesinden büyük bir yudum alıp Direktör Kennedy'ye hitaben, "Eh," dedi. "Burada iyi haber şu ki, Fransızcamı bağışlayın, Lucien sikilmiş durumda." Bu kez idam cezasının canlı ve iyi durumda olduğu Kaliforniya'da tutuklandı. Bana kalsaydı sandalyeyi yarın alırdı."

Bu sözler Garcia'yı sonunda Lucien'i yanan depoda tutukladıkları ana götürdü.

Lucien polis arabasının arkasına bindirilirken durakladı ve Garcia'ya baktı.

Lucien gözleri kırmızı parlayarak, "Sandalyeyi bana vermelerini umsanız iyi olur, Dedektif," dedi. 'Çünkü eğer yapmazlarsa sana söz verebilirim ki bir gün tekrar dışarı çıkacağım ve çıktığımda da. . .' – Garcia'ya öyle bir göz kırptı ki
Dedektifin boğazında bir düğüm – '. . . Senin ve sevdiğin herkes için geleceğim. Bu konuda bahse girebilirsiniz.'

'Eğer yaparsan...' . .' – Garcia da Lucien'e göz kırptı – '. . . Bekleyeceğimden emin olun. *Sen* buna bahse girebilirim.'



İtalyan kökenli Brezilya'da doğan Chris Carter, Michigan Üniversitesi'nde psikoloji ve suç davranışı okudu. Michigan Eyaleti Bölge Savcılığının Kriminal Psikoloji ekibinin bir üyesi olarak, ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış seri ve çoklu cinayet suçluları da dahil olmak üzere birçok suçluyla röportaj yaptı ve bunlar üzerinde çalıştı. Şu anda Londra'da yaşıyor.

Web sitesini ziyaret edin
www.chriscarterbooks.com
ve onu Facebook'ta bul

HEPSİNİ OKUDUNUZ MU?

Robert Hunter serisinin tamamını keşfedin. . .

HAÇ KATİLİ

Boynuna tuhaf bir çift haç oyulmuş bir ceset bulunur: Haç Katili olarak bilinen bir psikopatın imzası. Ancak Dedektif Robert Hunter bunun imkansız olduğunu biliyor. Çünkü iki yıl önce Haçlı Katil yakalandı. Değil miydi?

Cellat

Los Angeles'taki bir kilisenin içinde bir rahibin kana bulanmış cesedi yatıyor; göğsüne kanla karalanmış 3 rakamı. Robert Hunter ilk başta bunun ritüel amaçlı bir cinayet olduğuna inanıyor. Ancak daha fazla ceset ortaya çıktıkça yeniden değerlendirme yapmak zorunda kalıyor.

GECE STALKÖRÜ

Terk edilmiş bir kasap dükkanındaki bir levhanın üzerinde kimliği belirsiz bir kurban bulunduğunda ölüm nedeni belirsizdir. Vücudunda hiçbir iz yok; ama dudakları dikkatlice dikilerek kapatılmıştır. Robert Hunter gerçek dehşeti ancak tam otopsi başladığında keşfeder.

ÖLÜM HEYKELÇİSİ

Öğrenci hemşire, hastası savcı Derek Nicholson'ın yatağında vahşice öldürüldüğünü öğrendiğinde hayatının şokunu yaşar. Ancak Dedektif Robert Hunter'ı en çok şok eden şey, katilin geride bıraktığı kartvizittir.

BİRER BİRER

Dedektif Robert Hunter, kendisinden belirli bir web adresine, özel bir yayına gitmesini isteyen isimsiz bir çağrı alır. Hunter oturum açar ve gözleri için tasarlanmış korkunç bir gösteri ancak hemen başlar.

KÖTÜ BİR ZİHİN

Garip bir kaza bir adamın tutuklanmasına yol açar, ancak daha ileri araştırmalar çok daha korkunç bir keşfi ortaya koymaktadır: en az yirmi beş yıldır Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde kurbanları kaçıran, işkence eden ve sakat bırakan bir seri katil. Ve artık sadece Robert Hunter'la konuşacak.

BEN ÖLÜM

Kaçırıldıktan yedi gün sonra yirmi yaşındaki bir kadının cesedi bulunur. Olayla ilgili olarak Dedektif Robert Hunter görevlendirilir ve hemen ardından ikinci bir ceset ortaya çıkar. Hunter bir canavarı kovaladığı için hızlı olması gerektiğini biliyor.

ARAYAN

Bir sonraki aramanıza cevap vermeden önce dikkatli olun. Robert Hunter, kurbanlarını sosyal medyada takip eden bir katili kovalarken bunun bir kabusun başlangıcı olabileceğini keşfeder.

İlk olarak Büyük Britanya'da Simon & Schuster UK Ltd tarafından yayınlandı, 2019
BİR CBS ŞİRKETİ

Telif Hakkı © Chris Carter, 2019

Chris Carter'ın bu çalışmanın yazarı olarak belirtilme hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Simon & Schuster Birleşik Krallık Ltd.
1. Kat
222 Gray'in Inn Yolu
Londra WC1X 8HB

Simon & Schuster Avustralya, Sidney
Simon & Schuster Hindistan, Yeni Delhi

www.simonandschuster.co.uk
www.simonandschuster.com.au
www.simonandschuster.co.in

Bu kitabın CIP katalog kaydı Britanya Kütüphanesi'nde mevcuttur.

Ciltli ISBN: 978-1-4711-7952-5

Ciltsiz Ticari ISBN: 978-1-4711-7953-2
e-Kitap ISBN: 978-1-4711-7954-9
Ses ISBN'si: 978-1-4711-7956-3

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgu olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölen gerçek insanlarla, olaylarla veya mekânlarla olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır.

Sabon'da M Kurallarına Göre Dizgi
CPI Group (UK) Ltd, Croydon, CR0 4YY tarafından basılmış ve ciltlenmiştir



Simon & Schuster UK Ltd, sürdürülebilir ormanlarda yetiştirilen ağaçlardan yapılmış kağıt tedarik etmeye kararlıdır ve önde gelen uluslararası orman sertifikasyon kuruluşu olan Orman Yönetim Konseyi'ni desteklemektedir. FSC logosunu taşıyan kitaplarımız FSC sertifikalı kağıda basılmaktadır.



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.